

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

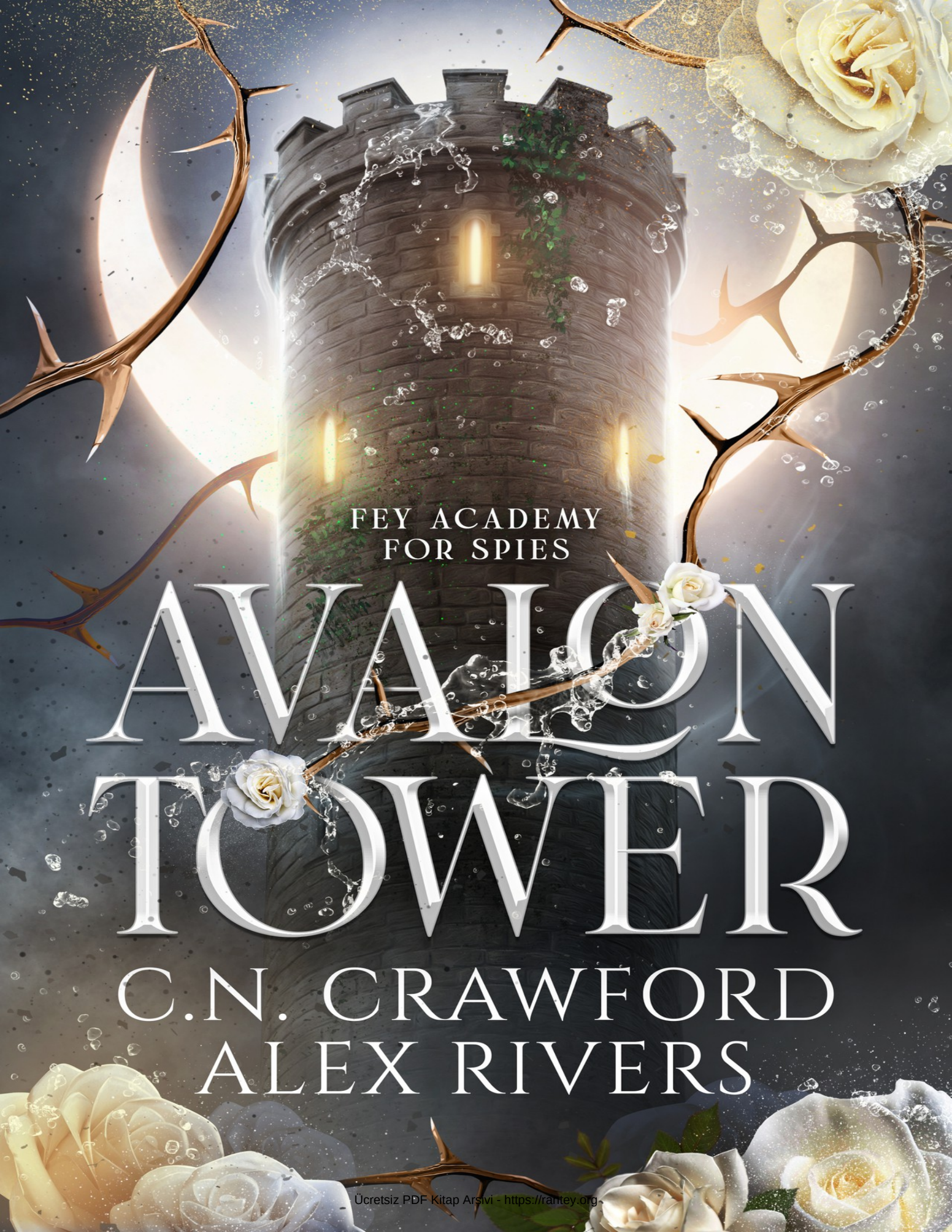
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FEY ACADEMY
FOR SPIES

AVALON TOWER

C.N. CRAWFORD
ALEX RIVERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AVALON KULESİ

FEY CASUS AKADEMİSİ

C.N. CRAWFORD

ALEX RIVERS

CONTENTS

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

49. [Karanlık Fae FBI](#)

[Teşekkürlerinden Alıntı](#)

PROLOGUE

Alix bir apartmanın en üst katına bakıyor, pencerenin önünde sevişen çifte bakıyor. Buradan bile adamın yüzündeki zevki görebiliyor, nefesi camı buğulandırıyor.

Bu, günü geçirmek için planladığı görevden çok daha iyi bir yol olurdu. Ajan Rein'in onu böyle tuttuğunu, boğazını öperken kavradığını hayal edebiliyor.

Ama bu asla gerçekleşmeyecek. Avalon Kulesi'nin casusları için aşk kesinlikle yasaktır. Sorun şu ki, arzuyu yasaklamak ateşi söndürmez. Aksine daha da körüklüyor. Alix bazen tüm Avalon casuslarının tatminsiz, saplantılı ve fanteziler içinde kaybolmuş olduğunu düşünür. Özellikle bugün, akli oyunda değil - Fey askerleri muhtemelen buranın her yerinde pusuya yatmış, onun gibi ajanları kılıçtan geçirmek için bekliyor olsalar bile.

Dikkat dağınıklığı ölümdür, diye hatırlatıyor kendine.

Fey düşmanlarının izlerini bulmak için sokağı tarayarak arkasını dönüyor. Yanlış bir şey görmüyor. Aslında, her şey mükemmel derecede sakin, pitoresk ve şirin görünüyor. Ferforje balkonlar Arnavut kaldırımli sokaktan sarkıyor. Burada, Fransa'nın güneyinde, lavanta kokusu denizin tuzlu suyuna karışıyor. Bu sahil kasabasının sokakları eski, taşlı ve labirent gibidir. Eğimli yolun dibinde, Akdeniz'in üzerinde bir tutam sis kıvrılıyor. Denize bakan bir kafe-Café de la Fôret Enchantée. Buluşma noktası arka kapı.

Kuzguni saçlı güzel bir kadının pasta yediği ve bir garsonla flört ettiği açık hava masalarına bakıyor. Alix bir sızı hisseder

Kıskançlık. Normal kadınlar için -dünyayı kurtarmaya çalışan casuslar olmayanlar için- aşk her zaman bir olasılıktır.

Odaklan, Alix.

Etrafında hâlâ bir huzur tablosu var. Fey askerlerinden iz yok. Ama Rein'den de iz yok.

Bir kilise çanı çalıyor ve kalbi küt küt atıyor. Rein burada olmalıydı. Genelde erken gelir.

Yavaş, sakinleştirici bir nefes alıyor. Sürekli onu düşünüyor, zaten aşkın yasak olmasının nedeni de bu. Aklını görevden uzaklaştırır ve aptalca kararlar almasına neden olur. Ona nasıl hissettiğini, her zaman onu arıyor gibi görüldüğünü hiç söylemedi. Ne zaman bir yansıma görse, onun arkasında olup olmadığını görmek için cama bakıyor, düşmana bakmak yerine onun çocuksu gülümsemesini görmeyi umuyor. Ne zaman Avalon Kulesi'ndeki yemek salonuna girse, onun ince formunu bulmak için odayı tarıyor. Her zaman ona yaklaşmak için bahaneler buluyor ama onun da kendisi için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini asla tam olarak anlayamıyor.

Bulutlar güneşin üzerinden kayıyor ve o bir ürperti hissediyor. Sahilde kalmalı, Fey'den, o kraliyet mavisini korkunç askerlerden herhangi bir işarete karşı tetikte olmalıydı. Ama Rein olmadan buradan ayrılmayacak. Rein buluşmaya geç kaldı ve zihni milyonlarca korkunç yöne doğru dönüyor.

Nabızı hızla atarak tepeye tırmanıyor. Yakındaki sokaklardan yayılan perdenin, bu dünyayı Fey'inkinden ayıran sisli bariyerin uğultusuyla teni karıncalanıyor. Teoride, onları bir tarafta, insanları diğer tarafta tutan bir sınır ama o kadar basit değil. Bir kere, perdenin tam olarak nerede olduğundan asla emin olamazsınız. Elbette, Fey onu kontrol ediyor, ama bazen kendi akli varmış gibi görünüyor. Büyülü sınır biraz dolaşıyor, yerini hafifçe değiştiriyor. Aç bir şeydir ve sizi tüketirse ölürsünüz. Birkaç haftada bir, Güney Fransa'nın dolambaçlı sokaklarında meraklı bir turisti ölüme terk ediyor. Alix, onu gerçekten kontrol edebilen, oradan geçenleri öldürmesini engelleyebilen az sayıdaki insandan biri.

Rastgele saatini kontrol eder ve omurgasında bir korku belirir. Rein'in altı dakika önce burada olması gerekiyordu. *Asla* geç kalmazdı, özellikle de bir sızma operasyonu için. Kaçaklar şimdiye kadar perdenin arkasında olmalıydılar. Zorlukla nefes alabiliyormuş gibi hissediyor.

Casuslara duygularını bastırmaları, tehlike her sokağın gölgesinde gizlense bile kendilerini tamamen kontrol etmeleri öğretilir. Ama şimdi,

Korkunç olasılıklar zihninden geçerken Alix eğitiminin başarısız olduğunu hissediyor. Ya çoktan katledildiyse? Ya peçe yer değiştirip onu öldürdüyse? Rein'e bir şey olursa, onun kahverengi gözlerini bir daha göremezse ya da ona sarılma şansı bulamazsa aklını kaçırdı.

Dişlerini o kadar sıkıyor ki neredeyse dilini ısırarak. Kendine *gel*.

Yolun karşı tarafındaki altın ve somon renkli dükkânlara geçerken duygularını hüznü bir gülümsemeyle maskeliyor. Vitrinlerdeki madlenlere, kruvasanlara ve pasta dilimlerine bakıyormuş gibi yapıyor. Onu izleyen herkes tatile çıkmış aç bir turist, güneş elbisesi giymiş sevimli bir sarışın olduğunu düşünebilir.

Sis cadde boyunca sürükleniyor.

On bir dakika *g e c i k t i*. Alix'in kanı kükrüyor. *Kesinlikle* bir şey var Yanlış. Café de la Fôret Enchantée'ye doğru yürümeye başlar.

Sonunda onların işareti olan düdüğü duyuyor ve rahat bir nefes alıyor. Arkasından geliyordu. Onu bir şekilde kaçırdı mı?

Sinyal dar bir şeritten geliyor ve Alix aceleyle oraya doğru ilerliyor.

Köşeyi döner ve dünya ayaklarının altından kayar. Şimdi, kule gibi bir Fey'le yüz yüze. Gümüş saçları sırtından aşağı dökülüyor ve üzerinde bir Fey askerinin koyu mavi kadifesi var. Adamın ürkütücü durgunluğunda, bakışlarındaki keskinlikte Alix'in kemiklerine korku salan bir şey var. Yeşil gözlerindeki metalik parıltı çok kafa karıştırıcı, uhrevi. Dudakları kıvrılıyor ve sivriltilmiş köpek dişlerinden biri ortaya çıkıyor.

Alix onun gözlerinde nefretten başka bir şey okumuyor.

İfşa edildik. Alix'in kalbi çarpıyor ve kaçmak için dönüyor.

Ama yolu ikinci bir Fey askeri tarafından kesiliyor ve Alix ikisinin arasında kalıyor. Hançerine uzanıyor ama artık çok geç.

Bir bıçak Alix'in midesine saplanıyor ve içinden acı fışkırıyor. Eğitimi onu ele geçirir ve hançerini çekmeye, kaçmaya, savuşturmaya, koşmaya çalışır ama uzuvları nedense ona itaat etmez. Dizlerinin üzerine düşüyor.

Garip. Yarası o kadar da acıymıyor. Neredeyse hiç hissetmiyor.

Taşların üzerine kanını akıtırken Rein'in düşünceleri zihninde titreşiyor.

BÖLÜM 1

S *dakikalar önce bile.*

Okyanusun kokusunu, selviye çalan bir kokuyu içime çekiyorum ve kahvemi yudumluyorum. Erken ilkbahar için hava sıcak ve neredeyse

denizden buhar yükseliyor gibi görünüyor. Café de la Fôret Enchantée'deki yerimden, pırıltılı sis bulutunun manzarayı yalayıp geçtiğini görüyorum.

Tatilim şu ana kadar cennet gibiydi. Esinti sudan akıyor ve dudaklarımda hafif bir tuz tadı bırakıyor. Sanırım burası astımına iyi geliyor.

Fransa'nın güneyindeki atmosfer Kaliforniya'dakinden farklıdır. Burada ışık yumuşak, ballı, Los Angeles güneşinin göz kamaştırıcı, ezici sertliği yok.

Yakınlarda, büyülü örtü bir sis duvarı gibi gökyüzüne yükseliyor. Ürkütücü ve inkar edilemeyecek kadar güzel. Bazen hareket ediyor ama ben burada güvenli bir mesafedeyim. Açık hava kafesinin masalarının hemen ötesinde, dalgalar beyaz kayaların üzerine çarpıyor. Burası dünyada en sevdiğim yer olabilir.

Bu seyahati olumlu düşünceler ve vizyon panolarıyla gerçekleştirdim. Ayrıca, saatlerce asgari ücretle çalışarak ve barlara gitmek yerine akşam yemeğinde mısır gevreği yiyerek. Bu iki haftalık tatil benim kaderim.

Elbette annemi geride bıraktığım için suçluluk duyuyorum ama ikimiz için de ödeme yapmamın imkânı yok. Arkadaşım Leyla'nın da benimle olması daha iyi *olurdu* ama o Fey sınırına yaklaşımdan korkuyor. Her an perdenin arkasından fırlayıp seni öldürebileceklerini düşünüyor.

Kitapçımızın ve ABD Dışışleri Bakanlığı'nın rehber kitapları *açıkça* güvenli olduğunu söylüyor.

Masanın üzerindeki vazodan bir dal lavanta alıp içime çekiyorum.

Esmer bir garson önümdeki dantel masa örtüsünün üzerine bir dilim böğürtlenli kek bıraktığında hâlâ güzel kokunun tadını çıkarıyorum. "Bon appétit."

Kesinlikle *lavantalı pasta* sipariş etmişim ama pasta pastadır. "Teşekkür ederim."

Bir ısırık aldığımda, meyveli tat dilimde patlıyor. Bu dilim kitapçada üç saatlik çalışmaya eşdeğer, ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. On beş yıl önce savaş fiyatları uçurdu ve bir daha hiç düşmedi. Pasta gibi lüksler aptalca pahalı. *Tatili* kendime hatırlatıyorum.

Bir ısırık daha. Şekerli, ekşi tatlar dilimi kaplıyor. Annem dehşete düşerdi. *Çok fazla karbonhidrat var, hayatım.* Votka ve haşlanmış yumurtayla yaşıyor.

Garson bir ısırık almamı izliyor ve gülümsüyor. Parlak mavi gözleri ve kare çenesiyle bana birini hatırlatıyor ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum.

"Lezzetli, değil mi?" diye soruyor. Beni turist sanmış olmalı çünkü ağır aksanlı bir İngilizceyle konuşuyor.

Başımı salladım. "C'est délicieux."

Omuzları gevşiyor ve Fransızca konuşmaya başlıyor. "Buna sevindim. Buraya tatile mi geldiniz?" Dalgalı kahverengi saçlarının üzerine düz bir şapka takıyor.

"Bir hafta önce geldim. Sadece bir hafta kaldı." Seyahatimin yarısının çoktan bittiğini fark edince göğsüm sıkışıyor. Beş yıl boyunca bunu dört gözle bekledim ama tatilimin diğer yarısını bunun yasını tutarak geçiremem, değil mi? "Keşke kalabilseydim."

Elbette, doğum günü pastamı tek kişilik bir masada yemek biraz yalnız hissettiriyor ama muhtemelen evde yapacağımdan daha iyi.

"Nerelisin?" diye soruyor.

"ABD'nin batı kıyısından. LOS ANGELES."

"Los Angeles, Hollywood gibi mi? Aktris misin? Model misin?" Kirpiklerini indiriyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Saçlarınız çok çarpıcı. Alışılmadık derecede koyu."

Benimle flört mü ediyor? "Teşekkür ederim. Hayır, ben aktris değilim."

Peçeye tekrar bakıyorum. Bakışlarımı ondan uzak tutamıyorum. Diğer tarafta neler oluyor?

"Hiç gördün mü?" Ona döndüm ve fısıldadım, "Fey."

Yüzü kızardı. Sanki bu kelimeyi yüksek sesle söylemek kafede bir dehşet dalgası yaratıyor ve bir an için pişman oluyorum.

Ağzının etrafındaki kasların kısa süreli gerginleşmesini yakalıyorum, ta ki onları yumuşatıp bir gülümsemeye dönüştürene kadar. Omuz silkiyor. "Bazen bizim taraftaki sınırda devriye geziyorlar. Ama Fransa'nın güneyinin çoğu bağımsızlığını koruyor. Burada güvendeyiz ve endişelenecek bir şey yok. Kral Auberon'un zaten sahip olduğundan daha fazla Fransa'ya sahip olmak gibi bir niyeti yok."

Ben de Leila'ya öyle söyledim. Ben ikna edici konuşmuştum ama o söylediğinde prova yaptığı belli oluyor. Neyi söylemiyor?

Bildiğim tek şey şu: on beş yıl önce Fey Fransa'yı işgal etti. Bu ilk olduğunda, dünya şaşkına döndü. O ana kadar kimse onların varlığından bile haberdar değildi. Ve sonra, aniden, Paris'te yürüyorlardı, bulvarlara hükmediyorlardı. Ejderhaları Eyfel Kulesi'nin üzerinde daireler çiziyordu. Feyler güzel, uhrevi ve baştan çıkarıcıydı.

Ölümcül derecede vahşi ve fethetmeye kararlı.

Fransız ordusu karşılık verdi ve güneyin bir kısmını özgür ve insan kontrolü altında tutmayı başardı. İşgal edilmemiş. Güvenli olması gerekiyordu.

Ancak bulutlar güneşin üzerinden kayarken, etrafımdaki atmosferin aniden gerildiğini hissediyorum. Tam olarak ne olduğunu kestirmek zor ama havada şimdi yumuşak ortamın yerini keskin ve acımasız bir şey alıyor.

Hâlâ masamın yanında duran garsona bakıyorum.

Belki de burada turist panolarının kabul etmek istediğinden daha fazla tehlike *vardır*. Belki de Leila haklıydı.

Bir gece önce, deniz kıyısındaki bir restoranda bouillabaisse yerken, bir adamın karısıyla tartışmasına kulak misafiri oldum ve ona Fey karşıtı bir direnişin Kral Auberon'la savaştığını söyledim. Casuslar ve gizli görevlerle perde arkasında yürütülen büyü bir soğuk savaş. Bu casusların efsanevi yetenekleri olduğunu, çıplak elleriyle bir Fey'i iki saniye içinde öldürebileceklerini söylemişti. Kötü kralın Fransa'nın geri kalanını ele geçirmesini engellemek istiyorsak tek umudumuz çok yetenekli, seçkin bir güçtü.

Karısı ona aptal dedi ve konuşmayı kesmesini söyledi.

Ama burada daha fazlasını öğrenmek istememe neden olan bir gerilim var...

Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Gizli direniş hakkında bir şey duydu mu?" Fısıldıyorum.

Garson gülümser, bir yanağında gamze vardır. "Ah, şu." Gülümsemesi

patronluk taslıyor ve gözlerini teatral bir şekilde deviriyor. "Sadece söylentiler. Kendi topraklarında Feylerle nasıl savaşırlar ki? Perdeyi geçip Fey'e giremezsin.

ve öyle olsa bile, Fey senin insan olduğunu anında anlar. Her neyse, onların büyüü var. Bizde yok. Böyle bir direnişin varlığından gerçekten şüpheliyim."

Perdeye tekrar bakıyorum. Soluk mor ve yeşilin puslu tonları kıvrılıp dönüyor, okyanusa dalıyor ve bulutların arasında dağılmak üzere yükseliyor.

Cep telefonları hala çalışıyor olsaydı, deli gibi fotoğraf çekiyor olurum. Ama elektronik Fey'in gelişile birlikte yok oldu. Nedeni ne olursa olsun, Fey büyüü en modern teknolojimizi yok etti.

Garson hüznle iç geçirir. "Peçe çok güzel, değil mi? Buraya görmeye geldiğiniz şey bu mu?"

Bu garsonda beni huzursuz eden bir şey var ama ne olduğundan emin değilim. Bana nefret ettiğim birini hatırlatıyor ama bu birinden hoşlanmamak için tamamen mantıksız bir neden. "Peçeyi görmek istiyordum," diye itiraf ediyorum, "ama aynı zamanda, Fey istilasından yıllar sonra Fransa'ya gelirdim. On beş yaşımdan itibaren annem beni buraya götürürdü. Yazları Bordeaux'da bir şatoda kalırdık."

Bana gülümsüyor. "Gittim. Muhteşem üzüm bağları tabii ki. Ne yazık ki bunların yarısını işgal sırasında kaybettik."

O yaz tatillerini hatırladıkça midem sıkışıyor. Günlerimiz annemle birlikte bağdaki tüm şarapları içerek geçerdi. Sonra, iyice sarhoş olduğunda, beni "benim için çok şey yapabilecek" zengin Fransız erkeklerle flört etmeye teşvik ederdi. Bir gece çok gürültülü ve sarhoş olduğunu hatırlıyorum-

Oh. Bu yüzden tanıdık geliyor. Gençken kalbimi kıran siyah saçlı, aristokrat yarı Fey'e benziyor. Bastırılmış kalması gereken bir anı için ne harika bir örnek.

Garson neredeyse o demi-Fey kadar yakışıklı ama tam değil. İnsanlar nadiren Fey'in şok edici, yürek parçalayıcı güzelliğine sahiptir.

Kahve fincanımın kenarından ona bakıyorum. "Senin adın ne?"

"Jules." Bunun bir davet olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve karşımdaki sandalyeyi çekiyor. Masanın üzerinden bana hülyalı hülyalı bakıyor. "Ya seninki?"

"Nia."

"Vardiyam yakında bitiyor." Bu açıkça bir ima. Ama Jules'un aklında tam olarak ne var? Belki de beni nadir ciltlerle dolu güzel ve gizli bir kitapçıya götürmek istiyordur. Ya da belki de bir otel odasında hızlı bir kaçamak yapmak istiyordur, ki bu durumda cevabım hayır.

Pastadan bir ısırık daha alıyorum, konfitin tadına bakıyorum ve peçeteyle dudaklarımı siliyorum. Hâlâ merakımı gidermiş değilim, bu yüzden öne doğru eğilip fısıldıyorum, "Sence şimdi nasıldır? İşgal altındaki bölgelerde? Fey Fransa'da?"

Gözleri sinsice önce sola, sonra sağa kayıyor. Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilir ve sessizce şöyle der: "Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Unutmak istediğim şeyler duyuyorum." Sanki benim de aynısını yapmamı öneriyormuş gibi mavi gözlerini bana kilitliyor.

Devam etmesini bekliyorum. Devam etmeyince, "Ne tür şeyler?" diye soruyorum. "Bazen buraya geldiklerini görüyorum," diyor. "Kaçaklar."

Ona bakıyorum. Bu *kesinlikle* turist rehber kitaplarında yoktu. "Ne kaçağı?"

"Fey kralı Auberon, kendisini desteklemeyen herkesi avlıyor. Çok sayıda insanı ihanetle suçluyor ve katlediyor. Sanırım özellikle yarı-Feylerden nefret ediyor. Onların sadakatsizliğinden şüpheleniyor ve tam sadakat istiyor. Buradaki polislerin kaçarken gördükleri tüm yarı Feyleri rapor etmeleri gerekiyor. Aksi takdirde Auberon Fransa'nın geri kalanını işgal edebilir." Doğruldu. "Yani, yapmayacak. Kazanamayacağını biliyor. Elektronikler işe yaramasa bile, silahlarımız ve demir mermilerimiz var. Ve her şeyi kontrol altında tutmaya yardım ediyoruz. Sahip olduklarımızı koruruz."

Tenimde bir ürperme dolaşıyor. "Anlıyorum. Peki bunu nasıl yapıyorsun?"

"Gördüğümüz tüm kaçakları rapor ediyoruz. Kimsenin onlara yardım etmesine izin verilmiyor. Bu, statükoyu sağlam tutar." Ellerini açıyor ve tekrar omuz silkiyor. "Ne yapabiliriz ki? Barışı korumak zorundayız. Sadece hayatın tadını çıkarabilir ve her şeyi olduğu gibi bırakabiliriz."

İçimde bir suçluluk duygusu dallanıp budaklanıyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Tatilinizin özel bir nedeni var mı?" diye soruyor.

"Bugün benim yirmi altıncı doğum günüm."

Sırıttırıyor. "Pekala Nia, bunu kutlamalıyız. Şimdiye kadar iyi bir doğum günü geçirdin mi?"

Kilise çanları çalıyor ve ses taşların üzerinden denize doğru yankılanıyor. Hava daha soğuk, daha gridir. "Muhtemelen en iyilerinden biri. Kesinlikle en kötüsünden çok uzak."

En kötü doğum günüm 15 yaşımıdayken Los Angeles'ta oldu. Annem büyük bir parti vereceğine söz vermişti. O zamanlar hala Laurel Canyon'da muhteşem şehir manzaralı bir evde yaşıyorduk ve okulumdaki zengin kızları etkilemek için tek şansım buydu. Ama şampanya içmeye başladı.

DJ bir ABBA şarkısı çalarken cam bir masanın üzerinden düştü. Parke zemine kan sıçratırken histerik bir şekilde gülmeye devam etti.

Okuldaki kızlar benimle bir daha hiç konuşmadı.

Oh, güzel. Yüzeyin altında kalması gereken bir anı daha. Bir gülümseme topladım.

Jules dönüp arkasına bakıyor ve ben açık hava kafesinin üzerine soğuk bir sessizlik çöktüğünü fark ediyorum. Deniz artık parıldamıyor. Gri bir gökyüzünün altında çalkalanıyor.

Sonra bakışlarım beyaz kayaların üzerinde yürüyen bir çift Fey'e kayıyor. Gerçek, gerçek hayattan, korkunç Feyler, sadakatsiz oldukları için insanları katleden türden.

Korku göğsümde çırpınıyor.

Daha önce hiç tam kanlı Fey görmemiştim. Kendimi onların yüksek, tanrısal fiziklerine bakarken buluyorum. Ama asıl dikkatimi çeken, ürkütücü, uhrevi yürüyüş şekilleri. Yaptıkları her zarif hareketle, zihnim benimle kaynayan deniz arasında bir tehlike olduğunu haykırıyor; ensemde dans eden ve nefes almamı zorlaştıran ilkel bir korku.

Buraya çok yabancı görünüyorlar - başka bir zamandan gelen savaşçılar, etraflarındaki ışığı emiyor gibi görünen koyu renkli pelerinlere bürünmüşler. Uzun saçları sırtlarından aşağı dökülüyor, gümüş ve siyah ve parlak gözleri içimde alarm zillerinin çalmasına neden oluyor. *Kılıçlardan* bahsetmiyorum bile.

Zihnim Breton'u ilk işgal ettiklerinde yaşananlara dair hikâyelere geri dönüyor. Yakılan evler, arkalarında bıraktıkları cesetler.

İçlerinden biri bana bakıyor, parlak zümrüt gözleri metalik bir parıltıyla parlıyor. *Ölümcül* görünüyor. Midem bulanıyor. Yanlış bir şey yapmıyorum bile. Turistim, yasal olarak burada tatildeyim ama birdenbire ölmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Fark edilmemeye çalışarak tekrar pastaya bakarken nabzım hızla atıyor. Çatalımı tutarak ona bakıyorum.

Tekrar yukarı baktığımda, iki Fey gitmişti ve ben yavaşça nefes verdim. Etrafımda, kafe sohbeti devam ediyor.

Jules kaşlarını çatarak bana döndü. "Fey devriyesini burada görmek alışılmadık bir şey. Birini arıyor olmalılar. Belki de bir kaçağı. Bir demi-Fey." Gözlerini bana dikti. "Demi-Fey'ler çok güzeldir. Senin gibi." Bana bakıyor, gözleri daralıyor. Sözleri havada asılı kalıyor. "Ve *her zaman* sivri kulakları yoktur, bilirsin. Amerika'dan geldiğini söylemiştin?"

Şüphesini hissedebiliyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Birdenbire umutsuzca bu adamdan uzaklaşmak istedim.

"Amerika, evet." Boğazımı temizliyorum. "Burada kullanabileceğim bir telefonunuz var mı?"

Jules sıkılmış bir çeneyle içeriği işaret ediyor. "Arka girişte."

Masaya biraz para bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Başımı eğip kafeye giriyorum. Buradan kaçmam gerekirse diye düşünüyorum, bir arka kapı var.

Garson benden şüphelendi diye paranoyaklaşıyor muyum? Yoksa Leila buraya gelme konusunda haklı mıydı? Hangi fikirden daha çok korktuğumdan emin değilim - içinde olabileceğim gerçek tehlike mi yoksa ondan alacağım *için sana söyledim böbürlenmesi* mi?

Telefonu yan sokağa bakan bir kapının yanında buldum. Bugünlerde çoğu telefon gibi, yenilenmiş bir antika, hala çalışan tek tür. Bakır gövdesi ve fildişi ahizesiyle gerçekten çok güzel. Telefonu elime alıp kulağıma götürüyorum ve yüksek zil sesine göz kırpyorum. Annemin numarasını çeviriyorum, eski döner kadranı çeviriyorum, sonra hat çatırdarken bekliyorum.

Havada dişlerimi kenetleyen metalik bir tını var. Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum.

"Alo?" Annemin sesi garip geliyor, kablolar ve mesafe yüzünden bozulmuş.

"Merhaba anne! Benim." Dalgalandıran sesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Nia," diyor ağır bir sesle. "Sonunda aramaya karar vermene sevindim." "Üç gün önce aradım," diye hatırlatıyorum ona parlak bir şekilde.

"En az bir hafta oldu."

"Tamam." Tartışmanın anlamı yok. "Nasılsın?" "Yine beş parasızım. Ve ayaklarım *ağrıyor*."

"Onları plastik bir küvetin içinde beklet anne. Sadece taşmadan önce suyu kapattığından emin ol." Dışarıya bakarken dikkatim dağılmış bir şekilde onu dinliyorum. "Sen orada olmadıkça suyu açık bırakma."

Birçok kez lavaboyu taşırdı.

"Tek başıma olduğumda her şeyi hatırlayamıyorum."

"Lütfen iyi beslenmeye çalış," diyorum. "Senin için tonlarca sağlıklı yiyecek bıraktım."

Dışarıda bir şey gözüme çarpıyor. Bu kafenin karşısında bir ara sokak var ve yerde parlak kırmızı bir leke var. O da *ne*?

"Bugün benim doğum günüm," diyorum odaklanmaya çalışarak. "On saat boyunca doğum sancısı çektin, hatırladın mı?"

Doğum günümde söylemeyi en sevdiği şey bu.

"Bugün mü? Nia, yaşlanmaya devam ediyorsun." Bunu bir suçlama gibi söylüyor.

"Alternatiften daha iyi, değil mi?"

O parlak kırmızı çizgiye bakıyorum ama Fey gibi kostümler giymiş bir grup turist yanımdan geçerken görüşümü engelliyor - zengin renklerde, bordo ve chartreuse renklerde şeffaf malzemeler. İçlerinden biri elindeki mücevheri düşürüyor -mavi kristal bir kolye ucu- ama kadın fark etmemiş gibi görünüyor.

"Benim küçük Nia'm, büyümüş de küçülmüş," diyor annem. "Biliyor musun, ben daha küçükken modellik yapıyordum-"

"On dört. Hâlâ çok güzelsin anne." Kadının dikkatini çekmek için cama vuruyorum ama beni duymuyor gibi görünüyor. Yürümeye devam ediyor ve güzel mavi mücevheri kaldırımında parıldıyor.

Annemden ağır bir iç çekiş. "Artık kaz ayaklarım var."

"Hayır, görünmüyorsun. On dokuz yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun. Anne, gitmem gerek. Seni yakında arayacağım."

"Öyle olsa iyi olur. Çünkü beni burada *bıraktın*, tek başıma-"

Telefonu kapattım ve kafenin arka kapısından çıktım. Mücevheri kaldırımdan aldım ve ona baktım. Çok güzel, başka bir dünyaya ait ve güneş ışığında parıldıyor.

"Excusez-moi!" Sesleniyorum.

Kadın arkasını dönüyor ve ben de gülümseyerek gruba yaklaşıyorum. "Bunu düşürmüşsünüz," diyorum Fransızca.

Ama onlara daha yakından baktıkça gülümsemem solmaya başlıyor. Kostüm giymediklerini fark ediyorum. Onlar gerçek *Feyler* ve bazılarının zarifçe sivriltilmiş kulakları var.

Ya da daha büyük ihtimalle yarı Fey'ler. Kaçak mı bunlar? Giysileri yırtık ve kirli.

Nabzım hızla atıyor. Fey askerleri buradan uzakta değil. Jules oracıkta katledileceklerini mi söyledi? Yoksa perdenin arkasına mı sürüklenecekler?

Ayakkabı giymiyorlar ve yüzlerindeki korku açıkça belli oluyor. Annemin çok fazla kokain aldıktan sonraki bakışıyla aynı. Hatta içlerinden biri siyah saçları ve zayıf yanaklarıyla ona benziyor. Sarışın bir kadın onun yanında sendeleyerek kendine sarılıyor. Onun da gözleri perili görünüyor.

Jules gibi biri onları yakalarsa, onları doğrudan ölüme gönderir.

İçlerinden biri perili gözleri ve bir deri bir kemik kalmış yanaklarıyla küçük bir çocuk.

Çocukların bakıma ihtiyacı var. Bu düşünce zihnimde çılgılık atıyor.

Tekrar o ara sokağa bakıyorum. Mide bulandırıcı bir netlikle, sanki biri bir cesedi geriye doğru sürüklemiş gibi taşın üzerine sürülmüş kıpkırmızı kan lekesini görebiliyorum. Midem bulanıyor. Burada neler oluyor?

Mücevheri hızla kadına uzattım. "Bunu düşürmüşsün."

Kolumu tuttu. "Alix? Rein?" Aksanı tanımadığım bir aksan.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hayır, o ben değilim. Özür dilerim."

Onun arkasından bakıyorum. Bir kadın kapı aralığından eğilmiş, bize bakıyor. Yüzünde sıkılmış bir ifade var. "Siz kimsiniz?" diye bağılıyor kadın Fransızca. Doğrudan bana bakıyor. Şimdi zan *altındayım*.

Teslim olmak üzere miyim? Kaldırımında bir kan lekesi mi olmak üzereyim?

Korku pençelerini göğsümde gezdiriyor. Leila haklıydı.

BÖLÜM 2

W Kafenin dış masalarının görüş alanının hemen dışındayız ve solda başka bir şerit var. Kızgın kadın bize bakıyor, bir cevap bekliyor.

Bana kocaman kahverengi gözlerle bakan küçük çocuğa tekrar bakıyorum. Dönüp kaçabilirdim ama iki şey beni durdurdu. Biri tamamen bencilce. Zaten onlarla birlikte görülmüştüm ve Jules sırf bu yüzden benden şüpheleniyor.

İnsan olamayacak kadar sevimli olduğumu düşünüyor.

Ancak diğer bir neden de bu küçük çocuğun bir başka kan gölüne dönüşmesi düşüncesini hazmedememem.

Gülümsüyorum ve kapı aralığından bize bakan kadına el sallıyorum. "Tur grubu!" Fransızca bağıryorum. "Fey temalı. Oldukça iyi kostümler, değil mi?" Ona neşeli bir gülümseme veriyorum, sonra gruba geri dönüyorum. "Bonjour à tout le monde!" Halsiz yarı-Fey'e seslenip onları sola ayrılan yola doğru çağırıyorum. "Nous pouvons commencer la visite. Bienvenue à la ville frontière magique!"

Onlara sııttım ve hepsi bana baktı, yüzlerine korku kazınmıştı. Onlara tura başlayabileceğimizi söyledim ve büyüülü sınır kasabasına hoş geldiniz dedim. Ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi görünmüyorlar.

"Sahilde," diye Fransızca devam ediyorum, "Fey krallığına giden bariyer olan inanılmaz perdeyi göreceğiz. On beş yıl öncesine kadar çoğu insan onların varlığından bile haberdar değildi. Onlar başka bir boyutta yaşıyorlardı, uzun zaman önce büyüyle yaratılmış bir boyutta -Brocéliande, Fey krallığı. Auberon'un kendi krallığı yok oluyordu, bu yüzden bizim boyutumuzu işgal ettiler ve o da

Daha fazla bölge için Fransa. Şimdi, Fey'in iki bölgesi var: Diğer boyutta Brocéliende ve bizim dünyamızda Fey Fransası. Fransızlar cesurca savaşarak güneyin bir kısmını korudular."

Taş yol yerini sıcak, beyaz kuma bırakıyor.

En azından sahilde çıplak ayakla dolaşmak mantıklı olacaktır.

Savaşı dramatik ve kahramanca gösteren bir konuşma yapıyorum. Gerçek elbette korkunç, anlamsız ölümler ve şiddetle dolu. Ama tur rehberleri bunun üzerinde durmuyor. Savaş turizminin *eğlenceli* olması gerekiyor. Kekik kokan kumların ve kısa çalılırların üzerinden beni sahile kadar takip etmeleri için çılgınca işaret ediyorum. Takip etmediklerinde sarışın kadını elinden tutup yanıma çekiyorum. Diğerleri isteksizce onun peşinden sürükleniyor.

Hepsi çok zayıf, çok korkmuş görünüyor. Fey aleminde onlara ne *oldu*? Ve biri onlardan biri olduğuma karar verirse bana ne olacak?

"Barış görüşmelerinden sonra," diye devam ediyorum, "Kral Auberon daha fazla toprak talep etmeyeceğine söz verdi ve şimdi statükoyu oluşturduk." Sesimi alçaltarak hızlıca soruyorum, "Est-ce que quelqu'un parle français?" İngilizceye geçiyorum. "Burada İngilizce bilen var mı?"

Boş bakışlar.

Belki de Fey dilini denemeliyim? "Mishe-hu medaber áit seo Fey?"

"Fey dilinde konuşmaya çalışmayı bırak," diye fısıldıyor kadınlardan biri İngilizce. Gözleri garip bir şekilde parlak, uhrevi bir menekşe rengi. "Ben İngilizce anlıyorum.

Fey telaffuzunuz acı verici."

Ahh. Bir kitaptan öğrenmeye çalışıyordum ama telaffuz sayfada hiç net değildi.

"Tamam," diye cevap veriyorum usulca, onları yaklaştırmak için. "Dinleyin, hepinizin sokakları terk etmesi gerekiyor. Hemen."

"Neden öyle dedin ki?" Sıradan bir jest denemesi gibi görünen bir hareketle saçlarını omzunun arkasına atıyor. "Biz tatile çıkmış sıradan İngiliz vatandaşlarıyız." Fey aksanı her kelimeyi güzelce döndürüyor ve sesi uzaktan yakından İngiliz gibi gelmiyor.

"Elbette," diyorum kuru bir sesle. "Dinle, senin ne olduğunu herkes görebilir." Gruptan birinin nefesi kesiliyor ve menekşe gözlü kadın kaçmak için dönüyor. Onu kolundan tuttum. "Hayır! Koşma. Bu sadece dikkatleri üzerine çeker."

Alt dudağı dışarı fırladı. "Ajan mısınız?"

Bir ajan mı? Dün adamın bahsettiğini duyduğum casuslar bunlar mı? Gizli direnişçiler mi? Maalesef ben kahraman değilim. "Hayır. Ben ajan değilim. Benim adım Nia. Seninki ne?"

Birkaç saniye tereddüt ediyor, sanki önceki sözlerinden pişman olmuş gibi görünüyor. Sonunda iç geçiriyor. "Ben Aleina. Bir bağlantımızla buluşmamız gerekiyordu ama o hiç gelmedi. Şehrin içinden rıhtıma giden gizli bir yolu vardı. Kılık değiştirmeler. Sahte pasaportlar. Kendimizi korumak için silahlar. İhtiyacımız olan her şey onda var. Ama burada değil."

"Bende öyle şeyler yok."

"Saldırıya uğrarsak bizi koruyabilir misin?" diye umutsuzca soruyor.

Eğer saldırıya uğrarsak, yapabileceğim tek şey korkunç bir Fey aksanıyla saldırganların dikkatini dağıtmak olurdu. "Um...hayır."

"O zaman bize yardım edemezsin." Gözleri yaşlarla buğulanıyor. Yakından bakınca, gözbebeklerinin menekşe rengine altın rengi benekler olduğunu görüyorum. Parmakları narin. Kulakları siyah saçlarıyla örtülü olsa bile, bunlar bir demi-Fey'in belirgin işaretleri. "Yardım çağırmayı denemeliyim." Mavi mücevheri kaldırıyor.

"Çağırarak mı?" Kristale bakıyorum. Doğaüstü bir ışıkla titreşiyor gibi görünüyor. "Bu ne işe yarıyor?"

"Bu büyümlü bir yardım ışılgı," diyor, sesi gergin. "Onu kırdığımda, çok yüksek bir ses ve parlak bir ışıkla patlayacak. Direnişi buraya çağırabilir. Bu son çare." Kolyeyi çekiştiriyor.

"Hayır!" Yumruğunu çekmeden önce onu yakaladım. "Bugün sokaklarda Fey askerleri devriye geziyor. *İkimizin de* başını belaya sokacaksın. Onu kullanırsan Fey saniyeler içinde burada olur. Dinle, daha iyi bir fikrim var."

Kristalini serbest bırakıyor. "Ne?"

"Buradaki insanlar turist gruplarına alışık," diyorum. "Güney sahilinde dünyanın dört bir yanından peçeyi görmek için gelen çok sayıda ziyaretçi var. Bazıları Fey gibi giyiniyor. Bir tur grubu gibi davranacağız ve ben de rehberiniz olacağım, tamam mı? Daha önce de böyle yapıyordum, tur rehberinizmişim gibi davranıyordum. Bu neden hepinizin bir arada olduğunu ve neden böyle giyindiğinizi açıklayacaktır."

Başını sallıyor. "Tamam."

"Güzel. Ama pek doğru görünmüyorsun." Grubu tekrar taradım. On iki kişiler. Bazıları Fey gibi görünmüyor, ama diğerleri açıkça öyle. Kulakları daha belirgin bir şekilde sivri olan bir adamı işaret ediyorum. "Şu kadın şapkasını tak. O kulakları saklamamız gerek. Ya siz bayan? Şu kolyeyi saklayın. Fey olduğu belli. Uzun saçlı olanlar, kulaklarını örtmek için kullansın." Onları insan gibi göstermeliydim.

Grup hızla talimatlarıma uyuyor. Varlığımla rahatlamış görünüyorlar, bu da göğsümde bir suçluluk duygusu yaratıyor. Onlar

ne kadar boyumu aştığının farkında değilim.

Ama artık bu işin içindeyim, bu yüzden gülümsememi takınıyorum ve ilerliyorum.

Sahilde turistler piknik yapıyor ve şemsiyelerin altında oturuyorlar. Işık denizden yayılıyor ve denizden esen rüzgâr sundress elbisemle oynuyor. Kumun sıcaklığı sandaletlerimin içinden tabanlarımı ısıtıyor.

Sesimi yansıtarak ve Fransızca konuşarak tur rehberi rolümü üstleniyorum. "Bayanlar ve baylar, hepiniz beni takip edin, bu taraftan. İstilanın olduğu yıl, çok sayıda insan Fey diyarından kaçtı. Neyse ki bugünlerde Fey komşularımızla aramızda barış var. Yerel polis, kanun ve düzeni korumak ve statükoyu sağlam tutmak için peçe muhafızlarıyla birlikte çalışıyor." Sahilde duruyoruz ve onları diğer turist gruplarının genellikle dolaştığı kasabanın sokaklarına doğru yönlendiriyorum.

Grup kumda itaatkâr bir şekilde beni takip ediyor. Bazıları hâlâ korkmuş görünüyor ama diğerleri merakla etraflarına bakıyor.

"Rıhtımda nereye gitmen gerektiği hakkında bir fikrin var mı?" Aleina'ya kısık bir sesle soruyorum.

"Sanırım buranın hemen kuzeydoğusunda."

Sertçe yutkunuyorum. Bu, perdenin hemen yanındaki rıhtım olmalı. "Tamam, o caddeden yukarı çıkmamız gerekecek. Sanırım."

"Sence? Bilmiyor musun?"

"Ben burada yaşamıyorum. Bu hafta geldim."

Aleina Fey dilinde bilmediği bir kelime mırıldanıyor. Kulağa pek hoş gelmiyor.

"Bu tarafa, bayanlar ve baylar," diye bağıriyorum. Tur rehberi olmanın ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Yürürken yüksek sesle konuşmak, gruba hitap etmek için sürekli arkamı dönmek. Astımım azmaya başlıyor, nefesim hırıltılarla geliyor. "Şuradaki heykel Fransızların Feylerle yaptığı barış anlaşmasının anısına dikildi. Fey ordusu dünyamızda ilk ortaya çıktığında yüz binden fazla insan ve Fey öldü. Kral Auberon, Fey dünyası ile bizim dünyamız arasındaki büyülu bariyeri yardı ve hatırladığınızdan eminim, efsanevi canavarların ve güçlü büyüün varlığıyla hepimizi şok etti. Fey büyüü Fransız ordusunun ileri teknolojisini yok etti. İnsan ordusu büyüye karşı savunmasızdı ve Fey hızla Fransa'nın kuzeyini ve Manş Adalarını ele geçirdi. Fransızlar güneyin bir bölümünü kurtarmak için demir çivilerin saçıldığı eski moda toplara başvurdular. Fey'in demirden nefret etmesi sayesinde demir güneyi kurtardı."

Demi-Feyler artık beni dinliyormuş gibi bile davranmıyorlar. Hepsi yukarıya, doğu perdesinden kıvrılan sis bulutlarına doğru bakıyor. Gözlerini takip ediyorum ve midem bulanıyor.

İki büyük kırmızı canavar kasabanın yukarısındaki gökyüzünde kanatlarını yavaşça çırparak süzülüyor. *Tanrılar beni korusun.* Ejderhalar.

Bir tanesini üç gün önce görmüştüm, uzakta küçük bir lekeydi. Bu ikisi çok daha yakın, kasabanın hemen üzerinde uçuyorlar, pulları güneş ışığında parlıyor. Yeryüzünü araştırırken kafaları dönüyor.

İçgüdülerim bana bu kaçakları aradıklarını ve onları yukarıdan, bir grup büyülü varlıktan fark edebileceklerini söylüyor. Ejderhaların korkunun kokusunu çok uzaklardan alabildiğini söylerler.

Nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Ejderhalar Demi-Fey'i görürse, onlar için her şey biter. Sadece dalıp hepsini yakacaklar ve canlı meşalelere dönüştürecekler. Savaş sırasında yaptıkları buydu. Benim için yapılacak en akıllıca şey kaçmak, bu demi-Fey grubuyla arama olabildiğince mesafe koymak.

Birbirlerine sokulmuş, gözleri kocaman ve ejderhalara kilitlenmiş halde onlara bakıyorum. Yanağında kir olan küçük çocuk kadınlardan birinin bacağına tutunmuş, kadın da dalgın dalgın onun sarı saçlarını okşuyor.

Kahretsin. Onları bırakamam. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Kalbim hızla çarparak etrafıma bakıyorum. Sahilde insanlar oturmuş gökyüzünü işaret ediyor. Bazıları gülümsüyor, ejderhaların güzelliğine hayret ediyor. Şampanya içiyorlar. Ne de olsa ejderhalar *onların* peşinde değil.

Bu, tur grubumun da korkmuş görünmemesi gerektiği anlamına geliyor. Bir değil iki ejderhayı görecekleri için rahat ama heyecanlı görünmeliler. Gerçek turistler evlerine döndüklerinde bunu arkadaşlarına anlatma şansına sahip olmaktan mutluluk duyacaklardır.

"İnanılmaz derecede şanslıyız!" Neşeyle sesleniyorum. "Bayanlar ve baylar, gökyüzünde *iki* kırmızı ejderha görebilirsiniz. Bu görkemli yaratıklar sınırlarımızı güvende tutmak için Feylerle birlikte çalışıyorlar. Herkes ejderhalara el sallayarak sınırı güvende tuttukları için teşekkür etsin!"

Coşkuyla el sallamaya başlıyorum, yüzümde dengesiz bir sırıtma var, sanki hayatım buna bağlıymış gibi gülümsüyorum. Ki öyle.

Benim yöntemim bu: her şey yolundaymış gibi davranmak, insanları pozitifliğe boğmak ve en iyisini ummak.

Ama kaçaklar oldukları yerde donmuşlar, hareket etmiyorlar.

"Aleina," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "lanet ejderhalara el sallama."

Mutlu görün."

Bir saniye sonra el sallamaya başlıyor, dudaklarını gererek sırtıyor. Sonra diğerleri de onu takip ediyor. Ejderhalar bize doğru bakıyor, sonra ilgisizlikle başlarını çeviriyorlar. Göğsüm sıkışıyor.

"Tamam millet, tur devam ediyor," diye bağıyorum, kalbim boğazımda. "Haydi, bu muhteşem günde daha göreceğ çok şeyimiz var."

Onları dolambaçlı taş yollara doğru yönlendiriyorum ve ejderhalar uzaklara çekiliyor. Nabzım hızla atıyor ve zor nefes alıyorum. Demi-Fey'lere geri dönüyorum. Korkmuşlar, hepsi yol göstermem için bana bakıyor ve-

Bekle bir dakika. Biri eksik. Daha önce elinden tuttuğum sarışın kadın.

"Seninle birlikte olan kadın nerede?" Aleina'ya acilen soruyorum, nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışıyorum. "Hımm... şu altın saçlı ve yeşil etekli olan mı?"

Aleina göz kırptıyor ve arkasını dönüyor. İçlerinden birine bakıyor ve "Ei- fo Vena, le-an chuaigh sí?" diyor. *Vena nerede, kayboldu mu?*

Çaresizce başını sallıyor ve Fey dilinde emin olmadığını söyler. Birkaç dakika önce oradaydı. Kaçmış olabileceğini düşünüyor.

Şaka yapıyor olmalısın. "Tamam, burada bekle" dedim.

Restoranın yanındaki yolda aceleyle ilerliyor, dar şeritte Vena'yı arıyorum. Bir köşeyi döndüğümde, yeşil bir parıltı dikkatimi çekiyor. Orada, dolambaçlı yolda hızla ilerliyor. Peşinden bir adım atıyorum, sonra donup kalıyorum.

İki Fey askeri köşeyi dönüyor ve ona doğru yürüyorlar. Köşenin arkasına geçip taş bir duvarın güvenliğinden izliyorum. Taşlı sokağın üzerinde sis kıvrılıyor.

Fey'lerden biri kılıcını çekiyor. Rüzgâr beyaz-sarı saçlarını topluyor, onlarla oynuyor. Koyu, kadifemsi pelerini arkasında dalgalanıyor. Fey dilinde konuşuyor ama tam olarak ne dediğini duyamıyorum. Orada çok küçük görünüyor, renkli binalar ve heybetli Fey askerleri tarafından cüceleştirilmiş.

Başını sallıyor, onlara ne dediklerini anlamadığını, Fey dilini konuşamadığını anlatmaya çalışıyor. Bir adım öne çıkma şansım var. Onlara benim turumda olduğunu söyleyebilirim. *Üzgünüm memur beyler, o turistler bağlı olmasalardı kafalarını* kaybederlerdi-

Soluk saçlı asker kılıcını sallıyor. Yakındaki duvara kıpkırmızı bir sprej sıçırıyor. Yeşil eteğinden kan fışkırarak sokağa devrilir.

Nefesim kesiliyor ve bir köşeye sınıyorum, gözlerim yaşıyor. Dünya ayaklarımın altında sallanıyormuş gibi hissediyorum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!* Burada hiç kanun yok mu? Güney Fransa'nın *işgal edilmemiş* olması gerekiyor, ama görünüşe göre Feyler sokaklarda yargılama olmadan, hatta iyi bir neden bile olmadan öldürebiliyorlar.

Arkama bakıyorum ama beni takip eden kimseyi göremiyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ya askerler beni görmedi ya da tehdit oluşturacak biri gibi görünmediğimi düşündüler.

Sahile doğru yürürken, onun cinayet görüntüsü zihnimde dönüp duruyordu. Benden çok daha yaşlı görünmüyordu. Yere yığılma şekli, kendi üzerine katlanması... Her şey çok sıradan görünüyordu. Bıçağın tembel bir darbesi, bir kan kavisi. İş bitmişti.

Gözlerimi kapatıp dudağımı ısııyorum. Deniz kenarındaki hava artık temiz kokmuyor. Sanki acı bir çürüme soluyormuşum gibi geliyor. Nefes alırken ciğerlerim ıslık çalıyor. Nefesim tükeniyor ve bu bir panik atak ya da ciğerlerimin çökmesi olabilir. Muhtemelen ikisi de. Solunum yolum tek bir noktaya kadar daraldı.

Kendimi sakinleştirmek için duyularıma ve ayaklarımın altındaki toprağın hissine odaklanıyorum ve deniz kenarındaki çürüme kokusunu görmezden geliyorum. Kekik ve salamura kokusu alıyorum, hafif bir lavanta kokusu. Esintinin tenime değen öpücüğünü hissediyorum.

Göğsüm neredeyse çöküyor. Çantamdan inhalerimi çıkardım. İki nefes. Birkaç dakika içinde solunum yollarım açılmaya başladı.

Solunum cihazını çantaya geri koyuyorum ve aceleyle çalılardan üzerinden kuma geri dönüyorum. Gözlerimi siper ediyorum ve grubu sahilde toplanmış halde buluyorum.

"Vena nerede?" Aleina sorar.

Kalbim sıkışıyor. Onlara yalan söyleyemem. "Öldü," diyorum. Asla geri gelmeyecek biri için oyalanmalarına izin veremem, yoksa onlar da kan kaybından ölecekler. "Gitmek zorundayız." Sesimi yükselterek Fransızca sesleniyorum, "Tamam millet! Turumuza devam edelim." Ses tonumdaki neşe histeri sınırında. "Fransız donanmasının büyük deniz yılanıyla savaştığı rıhtıma gitmemiz gerekiyor."

İleriye doğru yürüyorum, sonra omzumun üzerinden bakıp beni takip etmelerini işaret ediyorum. Aleina'nın gözleri parlıyor ve kararlılıkla beni takip ediyor. Diğerleri de beni takip ediyor.

Onları sahile götürüyorum ve güneş gökyüzünde alçalıyor. Alacakaranlık bulutları kırmızıya boyuyor. İlerlerken, vücudum rüzgârda savrulan yapraklar gibi titriyor olsa da yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışıyorum. Onları ara sokaklardan oluşan bir ağa, sahil kasabasına

yayılmış Arnavut kaldırımlı sokaklardan oluşan bir örümcek ağına doğru acımasız bir geçit törenine götürüyorum. Ben rastgele bir şeyler söylerken

Tarihi gerçekler, aklım hala Vena'da. Fey askerinin kılıcını sıkılmış bir gencin beyzbol topunu savurması gibi kolaylıkla savurmasıydı. Daha önce birkaç ölü görmüştüm ama hepsi cenaze törenlerinde, tabutlarında düzgünce duruyordu. Hiç cinayet olmamıştı. Hiç bu kadar sıradan bir şiddet olmamıştı.

Ferforje çitler ve tuğla binalar yolu dolduruyor. Alacakaranlık üzerimizdeki gökyüzünü karartırken, demi-Fey'i tepeye doğru yönlendiriyorum. "Gördüğünüz gibi, ortaçağdan kalma bir kalıntı olan oluk yolun ortasından geçiyor..."

Kimsenin dinlemediğini biliyorum ama önemli değil. Rahat görünmeye çalışarak devam ediyorum.

Binaların arasından denizi ve peçeden gelen sis sarmallarını görebiliyoruz. İlk geldiğimde sis büyüleyici bir merak gibi görünüyordu. Şimdi ise dehşet verici. *Tüm* bunlar dehşet verici.

Şakaklarımdan ter damlıyor. Etrafta kimse yok, bu yüzden tur rehberi rolünü bırakıyorum - ta ki tepenin dibinde Fey askerlerini görene kadar. Burada perdeye çok yakınız ve kulaklarımda uğulduyor.

Tur grubum hâlâ dehşete düşmüş görünüyor ve keşke birbirlerine sarılmayı bıraksalar.

"Buradan sağa döneceğiz," diye seslendim ve sokağa geri dönmek için hareket ettim.

-Sonra devriye gezen birkaç Fey'in de o yolda ilerlediğini fark ediyor. "Sola demek istedim tabii ki."

Ama şimdi de Fey askerleri tarafından sıkıştırılıyor. Çenemi sıkıyorum, zihnim dönüyor.

Onlara doğru dönüyorum, geriye doğru yürüyorum ve grubun beni takip etmesini işaret ediyorum. "Turumuz sahilde devam ediyor!"

Bir adım daha geri atıyorum ve Aleina panik içinde adımı haykırıyor.

Menekşe rengi sis etrafımda yılan gibi kıvrılıyor ve midem bulanıyor. Sisli örtü daha da yaklaştı ve beni içine çekiyor.

Büyü tenimi titretiyor, dişlerimi gıcırdatıyor.

Düşüncelerim kararıyor, bedenim soğuyor. Perdenin içindeyim. Ve bu ölmek üzere olduğum anlamına geliyor.

BÖLÜM 3

L tıpkı patlıcangiller gibi, peçenin güzelliği de ölümcül doğasını gizler. Fey büyüsü pek istikrarlı değildir ve ona dokunmanın sonuçları değişkenlik gösterir. Bazı insanlar kalp krizinden ölür. Bazıları acı içinde çılgılık atar.

içleri erir. Bazıları toza dönüşür ya da kaskatı donar. Ama sonları aynıdır. Perde açtır ve ölümle beslenir.

Ve yine de-

Tüm bunların ortasında durmama rağmen hâlâ hayattayım. Bazılarının dediği gibi, ölümler ölü olduklarının farkında değillerse?

Sisin sarmalları arasından ellerime bakıyorum. Sis kayıyor ve bileklerimin üzerinde kayıyor, yaşayan bir şey gibi hareket etmesi garip bir şekilde şehvetli.

Hala nefes alıyorum. Hiç acı hissetmiyorum. Bu ölüm ne kadar sürecek? Deniz tuzu kokan nemli havayı içime çekiyorum. Kendimi iyi hissediyorum.

Sisin vızıltısını bile duyamıyorum ya da büyüünün tenimdeki karıncalanmasını hissedemiyorum.

Garip. Belki de büyü perdenin bu kısmında çalışmıyordur.

Buradan hâlâ diğerlerini görebiliyorum; peçenin ardındaki gümüş ve mor silüetleri. Ayak bileklerimden itibaren sis, elbisemin beyaz dantelinin altından bir sevgilinin okşaması gibi kayıyor.

"Aleina?" Ben soruyorum.

"Hâlâ hayatta mısın?" diye soruyor, şok olmuş bir halde. "Seni göremiyorum."

Göğsümde umut ışıkları yanıyor. "Bu mükemmel o zaman," diyorum ona. "Perdenin bu kısmı iyi. Burada saklanabiliriz, sanırım. Ölümcül değil."

"Hayır!" diye mırıldanıyor, sesinde dehşet var.

"Burası iki arada bir derede bir yer," diyorum. "Ben iyiyim ve saklanmak için mükemmel bir yer. Ve askerler şu anda bizi engelliyor."

Saniyeler geçtikçe endişem artıyor. Onun isteksizliğini anlıyorum ama o askerler sonunda onları fark edecek ve o zaman neler olacağını sadece hayal edebiliyorum. Onu harekete geçmeye teşvik etmek üzereyken bir siluetin başını sallayıp öne doğru adım attığını görüyorum. Aliena'nın eli sisin içinden geliyor ve yanıma sokulurken derin bir nefes alıyor. "Haydi millet," diye fısıldıyor Fey dilinde.

Yarı-Feyler teker teker perdenin içine kayıyor ve sis onları hayattan koparmak yerine kucaklıyor gibi görünüyor. Elimle işaret ediyorum ve küçük çocuk elimi tutup bana katılıyor.

Sisin kıvrımları arasından, ayaklarımın altındaki taş sokağı hâlâ görebiliyorum. Ama burada perdenin arkasında her şey farklı. Son birkaç yıldır buraya hiç kimse gelmiyor. Çöpler bu kimsenin olmadığı yerde birikmiş ve hava çürüme ve bozulma kokuyor. Yutkunuyorum. Burada olmamalıyım. Sisin dışında, kılıçlarını çekmiş Fey muhafızlarının silüetlerinin geçtiğini görüyorum. Bizi hiç fark etmiyorlar.

"İlk seferinde perdeyi nasıl geçtin?" Aleina'ya sordum.

"Bir şeyimiz vardı... İngilizce'de nasıl söylendiğini bilmiyorum. Bir küre mi? Bir *Cosaint* küresi. Ama paramparça oldu." Yutkundum. "Bu olduğunda iki kişiyi kaybettik."

Ensemden bir ürperti geçiyor ama korkuyu elimin tersiyle itiyorum. Muhafızlara uzaklaşmaları için zaman tanıyarak ona kadar sayıyorum, sonra sisin içinden çıkıyorum. Aleina beni takip ediyor. Sonra diğerleri.

Sokağın kenarına kadar sürünerek dışarı bakıyorum. Peçeli devriye yok.

Güzel. "Tamam, temiziz," diyorum. "Öncekinin aynısını yapalım. Biz sadece bir

turist grubu, tamam mı? Hissetmeseniz bile hepinizin sakinmiş gibi görünmesi çok önemli."

Onları dışarı çıkarırken, her şey yolundaymış gibi görünmeye çalışarak anlamsız gerçekleri haykırmaya başlıyorum. Sıcaklık nedense aniden düşüyor ve dişlerim takırdıyor. Soğuk tenimi ısırtıyor. Bu buz gibi rüzgar da ne? Belki de vücudumun tüm bu travmaya verdiği tepkidir. Az önce sokakta infaz edilen bir kadın gördüm, kanı kıyafetlerini ıslatıyordu. Yanlışıklıkla büyümlü bir perdenin içine girdim ve şans eseri beni yok etmedi.

Kalbim göğsümde çarpıyor ama konuşmaya devam ediyorum, turu anlatıyorum. Gülümsüyorum, işgal sırasında Fransız ordusunun kahramanlıkları hakkında gerçekleri sıralıyorum,

hala bizi koruyan statükoya sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu anlatıyorum. Onları tepeden aşağıya, iskeleye doğru yönlendiriyorum. Nefes alıp verirken nefesim daralıyor, hırıltılı, sürekli ürkütücü bir ıslık sesi çıkarıyorum.

"Sen iyi misin?" Aleina soruyor. "Sesin pek iyi gelmiyor."

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldım. "Bende... astım var. Stres kaynaklı." Her kelimedede nefes almaya çalışıyorum, ciğerlerime biraz daha fazla oksijen girsin diye.

Aleina, "Şehri tanımıyorsun ve kendini zorlarsan hasta oluyorsun," diye mırıldandı. "Neden bize yardım edecek doğru kişinin sen olduğunu düşündün?"

"Şey... Başka kimsenin... öne çıktığını görmedim." Başım dönüyor. Yakında ara vermem gerekecek.

"Bunu yaptığınız için minnettarım," diyor Aleina.

Kaşımı kaldırıyorum. "Seni rıhtıma götürdüğümde bana teşekkür et."

Neredeyiz biz? Bu grubu dolambaçlı, bilmedikleri bir sokağa yönlendirdim. Daha önce hiç bu kadar doğuya gitmemiştim. Ve bana döndüklerinde, hepsi beklenti dolu yüzlerle bana bakıyor, hayatları pahasına bana güveniyorlar. Bana. Bir zamanlar yaşadığı mahallede kaybolan kişi. Hayatını kurtarmak için harita okuyamayan kişi.

Etrafıma bakıyorum, kalabalık caddede umutsuzca tanıdık bir şeyler arıyorum. Yol boyunca turistik dükkânlar sıralanıyor; bazıları krep ya da dondurma satıyor, diğerleri Fey temalı ve büyülü; vitrinlerinde çiçekli taçlar ve ela asalar var. Bir dükkânın üzerindeki altın harfli tabelada CHÂTEAU DE LA FEÉ yazıyor.

Duruyorum, nefes almak için duvara yaslanıyorum. En azından biraz ısınmaya başlıyorum. Alacakaranlıktaki deniz güneşin altında parıldıyor. Tanrı'ya şükür. Denize ulaştığımızda, rıhtımların ne tarafta olduğunu anlayabiliriz.

"Beni sahile kadar takip edin," diye sesleniyorum, tuzu içime çekerek. "Fransızların Fey filosuna son saldırı için nerede hazırlandıklarını göreceğiz, silahlı-"

Önümdeki manzara karşısında duraksıyorum. Rıhtıma giden geniş, asfalt bir yola ulaştık. İki Fransız polisi geçerken insanların evraklarını kontrol ediyor.

Kahretsin.

Yarı-Fey kaçakların geçişine izin vererek statükoyu riske atamazlar. Aslında, muhtemelen bu yüzden buradalar - bu kaçakları arıyorlar.

"Onlar sadece insan," diye fısıldıyor Aleina kulağıma. "Sadece ikisi. Onlarla savaşıabiliriz. Bazılarımız bunu başarabilir."

"Hayır!" Pat diye söyledim. "Polisin silahları var. Ve onlara yardım etmeleri için Fey askerlerini çağıracaklar. Hepsi anlaşmalarının bir parçası. Öleceksin."

"O zaman özgür öleceğiz," diyor Aleina.

"Bu güzel bir duygu ama ölü ölüdür." Vena'yı düşünüyorum. "Vazgeçmek için çok yol kat ettin."

Polislerin herkesi kontrol etmediğini fark ettim. Çok fazla trafik var, yoldan geçen çok fazla insan var. Sadece iki kişiler. Yine de bizi kesinlikle durduracaklar. Elbette, tur rehberliğim arada bir göz atmak için yeterliydi, ama gerçekten kaçak arayan polisler için değil.

"Bir fırsat çıkmasını bekleyeceğiz," diyorum. "Ben dikkat dağınık bir şey yaratacağım. Sen de benim yaptığımı yap. Grubun tur rehberi gibi davran."

Aleina'nın yüzü düştü. "Fransızca bile bilmiyorum." "İngilizce iyi olur."

Başını sallıyor. "Bir tur rehberine hiç benzemiyorum."

Haksız da sayılmaz. Sahildeki turistler kıyafetlerinin kapalı olduğunu fark etmemiş olabilirler ama polis daha yakından bakıyor olmalı. Kadifeyi, ipeği, yıpranmış kenarlar ve kir lekeleriyle karışık zarif tarzı, sergilenen uzun uzuvları görecekler ve bir grup yarı-Fey mülteciyi tanıyacaktı.

Keşke onun için uygun bir kılık bulabilseydim. Onu göze çarpmayacak hale getirecek bir şey. Ama aklıma bir şey gelmiyor-

Bakışlarım mağazalara kayıyor ve aklıma bir fikir geliyor.

"Burada bekle," diyorum ve aceleyle yolu geçip Château de la Feé'ye giriyorum.

Garip tuhaflıklarla dolu kalabalık bir dükkan. Üzerlerine gerçek kelebek kanatları yapıştırılmış Fey heykelleri. İksir olarak etiketlenmiş parlak renkli şurupların yuvarlak şişeleri. Üzerinde kafatasları ve yılanlar olan fal kartları. Fey dilinde deri ciltli kitaplar. Diyarlarının antika haritaları.

Ama bunların hiçbirini aradığım şey değil, bu yüzden ihtiyacım olanı bulana kadar devam ediyorum. Onu alıp masanın önüne koyuyorum. Derli toplu gri topuzlu bir kadın gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor ve yetmiş Avro istiyor. Kitapçada kaç saat çalıştığımı hesaplamamaya çalışarak ona ödeme yapıyorum. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var. Eşyalarımı bir kâğıt torbaya dolduruyor.

Dışarıda aceleyle Aleina'nın yanına dönüp çantayı ona veriyorum.

"Bunların hepsini giy." Kese kağıdının içine bakıyor ve dudakları kıvrılıyor. "Ama... neden?"

"Bir demi-Fey asla peri kanatları giymez çünkü bu aptalca." Ucuz ve gülünç görünürler ve mükemmel bir kılık değiştirmedir. "Daha önce

Böyle kanatlar takan bir sürü tur rehberi. Buradaki bazı turistler sahne dekoru bekliyor. Tüm Fey deneyimini yaşamak istiyorlar. Ve eğer takarsanız, Fey gibi görünmezsiniz. O kanatları takarsan kimse Fey olduğunu düşünmez. Bir de çiçek tacı var."

"Tamam. Tamam." Çantayı elimden kapıyor ve omuzlarına iki askılı, ışıltılı pembe kanatları takıyor. Kendini çiçeklerle taçlandığında rahat bir nefes alıyorum. Kostüm bakış açısını tamamen değiştiriyor. Garip kıyafetleri ve sivri kulakları artık onun bir parçası gibi görünüyor.

"Tamam," dedim. "Doğru fırsatı bekleyelim. Şimdilik tur rehberi rolünü oynamaya başla. Ben bir şaşırtmaca yaratacağım. Ben başlayınca geçin."

Benim yerime rehberlik yapıyor, kırık dökük bir İngilizceyle konuşuyor. "Bayanlar ve baylar, burası bir Fransız generalinin evi. Ölümcül demir silahlar kullanırdı. Kötü Fey'i havaya uçurdu ve onları kanlı parçalar halinde yolda bıraktı."

Gelmiş geçmiş en kötü tur rehberi ama işimi görür. Tepeden aşağıya, yelkenlilerin ve yatların demir attığı rıhtıma doğru aceleyle inerken sesi kayboluyor. Bir polis memuru evraklarını unutmuş yaşlı bir kadınla tartışmaya başlayana kadar birkaç dakika bekliyorum. Geriye sadece bir polis kalıyor.

"Affedersiniz!" Ona bağıyorum. "Ex-koose-moi! Mon-seer? Common ça va?"

Fransızca'yı kötüye kullanıyorum ve polis gözle görülür bir şekilde irkiliyor. "Ben İngilizce konuşuyorum."

İlk içgüdüm dalkavukluk. "Ve çok iyi konuşuyorsun! Mais je voudrais, uh... pratique mon français maintenant. Vous êtes très fashionable," diyorum bozuk Franglais dilinde.

Gözleri sertleşiyor ve bu taktiğin onun üzerinde işe yaramadığını söyleyebilirim. Aslında, sadece şüphelerini arttırıyor. Avrupalılar Amerikalıların gürültücü ve iğrenç olmasını bekliyor ve belki de bu konuda kadranı açmam gerekiyor.

"McDonald's gibi bir yer arıyorum... nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, ilerleyin lütfen." Bana el salladı.

Bu benim için geri çekilemeyecek kadar önemli ve onun dikkatinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Ve bir insanın dikkatini nefretten daha iyi ne odaklayabilir?

"Bu ülkede doğru dürüst çikolata var mı?" Ben soruyorum. "Fransa'daki yemekler hiç de anlatıldığı gibi değil. Alınma ama ben senin

iyi çikolata olması gerekiyor. Hershey's Kisses'i denedin mi? Çünkü onlar çok lezzetli."

Yüzü kızarıyor ve gitmem için soluna işaret ediyor. "Lütfen," diyor kırpılmış bir aksanla.

Göz ucuyla Aleina'nın grubun önünden geçtiğini ve bir tur rehberi gibi Fransız donanması hakkında konuştuğunu görüyorum. Polisin dikkati bir an için onlara kayıyor ve elimi yüzüne doğru sallıyorum.

"Ex-koose-moi, garon? McDonald's'ı biliyor musun? Bu ülkede hiç var mı? McDONALD'S," diye bağıyorum ona. "Senin Fransız saçmalıklarını daha fazla midem kaldırmıyor."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. Hoppala. Fazla abarttım.

"Burada değil." Dudaklarını büzüyor ve batıyı işaret ediyor. "Marsilya'da çok daha iyi restoranlar var. Ve Amerikan ikolatası yasal olarak gerçek çikolata bile değil."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Şaka yapıyor olmalısın. Hiç gerçek krep denedin mi? Buradaki gibi garip, ince olanlardan değil, büyük, kabarık bir yığın *gerçek krepten*? Çünkü Amerika'da, içinde sosis ve akçaağaç aroması olan dondurulmuş olanlardan satın alabiliyorsun. Sadece ısıtıyorsunuz ve işte kahvaltınız. İşte bu tür yenilikler Amerika'nın dünyanın en büyük ülkesi olmasının nedenidir. Daha fazla çalışma saati için ekstra zaman kazandırıyor. İnanılmaz, değil mi?"

İkinci polise yalvaran bir ifade takındığında, Aleina'nın grubu çoktan gitmişti.

"Neyse, teşekkürler." Rol yapmayı bırakabildiğim için rahatlamış bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. "Matmazel, pasaportunuzu görebilir miyim?" diye soruyor arkamdan.

Sesi kızgın geliyor.

Ona dönüyorum ve boğazımı temizliyorum. "Elbette, memur bey, bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece rutin bir kontrol."

Neyse ki pasaportum yanımdaydı. antama uzanıp onu çıkartıyorum. O kadar uzun süre bakıyor ki kalbim küt küt atıyor.

"Nia Melisende?" diye soruyor.

"Ben Amerikalıyım," diyorum umutla.

Pasaportu gözden geçiriyor, sonra bana geri veriyor. "İyi günler," diyor sıkılmış bir sesle.

"Mer-si boo-koo." Rıhtıma doğru yürümeye başladım.

"Matmazel, restoranlar diğer tarafta."

"Oh, evet, teşekkür ederim. Sadece güzel Fransız teknelerinin bir fotoğrafını çekmek istemiştim." Ona gülümsedim ve arkamı döndüm.

Artık bakmadığından emin olduğumda, botlarım tahtanın üzerinde gıcırdayarak küçük bir koşuya başlıyorum.

Aleina ve grubun geri kalanını bulmam birkaç dakikamı alıyor, onlar büyük bir kırpma gemisinin yanında duruyorlar. Aleina güvertede bir adamla konuşuyor - bir başka yarı Fey. Sivri kulakları, keskin çene çizgisine düşen dalgalı, siyah saçlarının arasından yükseliyor. Beyaz gömleğinin kolları kıvrılmış, kaslı kollarının etrafında yılan gibi kıvrılan dövmeleeri ortaya çıkıyor. Bir adım daha yaklaştığımda kalbim küt küt atıyor. Bana keskin bir bakış attığı anda, o ürkütücü gümüş gözleri, düz siyah kaşları tanıyorum. Yine de milyonlarca kez daha büyük görünüyor, diğer herkesin üzerinde yükseliyor, omuzları bir kapı çerçevesi kadar geniş.

Kalbimi kıran güzel yarı-fey Raphael Launcelot'un başına gelen de *buydu*.

BÖLÜM 4

Iağzım açık ona bakıyorum. Onu ve Bordeaux'da yıldızların parladığı, havanın olgunlaşan üzümlerle ağır koktuğı o geceyi unutmaya çalışarak çok uzun zaman geçirdim ve şimdi Raphael önümde duruyordu, yarı tanrı gibi görünüyordu.

Yaz gezimiz sırasında bir şatoda tanıştık. Ve öpüştükten sonra benimle bir daha hiç konuşmadı. Annem bir gece sarhoşken merdivenlerden düştükten sonra bana çöp dediğini *de* hatırlıyorum.

Aslında, garson Jules'dan milyonlarca kez daha yakışıklı, bu da sonsuz derecede sinir bozucu. Duruşundan ne kadar güzel olduğunu o da farkında olduğu anlaşılıyor. Güneşin öptüğü teni, kaslı fiziğı, delici gümüş gözleri...

O adamdan nefret ediyorum.

İskelenin tepesinden bir anlığına bana bakıyor ama beni tanıdıysa bile belli etmiyor. Mavi elbiseli bir kadın ana direğın yanında duruyor ve her kaçağın ismini soruyor. Şeftali ve krem rengi bir teni var ve dalgalı sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Büyük elmas küpeleri batan güneşte parıldıyor. Beline asılı kınlı kılıç dışında her yönden narin görünüyor.

Bakışlarım, mızrak ve zıpkın cephaneliğıyle dolu güvertede geziniyor. Eski moda bir balıkçı gemisi, belki de? Burada denizin kokusu, geminin odunsu kokusu ve bir miktar katranla karışıyor. Mavi ceketler giymiş mürettebat yelkenleri açmak için armaya tırmanıyor.

Güvertede başka bir kadın daha var, bu kadın silahsız. Üzerinde dökümlü sarı bir elbise ve hülyalı bir ifade var.

Yaklaştığımda, Raphael'in Aleina ile Fey dilinde tartıştığını duyabiliyorum. "Anlamıyorum," diyor Aleina'ya kısık bir sesle. "Bağlantımız nerede?"

Aleina sabırsızca, "Sana söyledim, hiç gelmedi," diye cevap verir. Raphael'in çenesinde bir kas kasılıyor. "Ne oldu ona?" "Hiçbir fikrim yok. Buraya kendi başımıza gelmek zorunda kaldık."

"Buraya kadar nasıl gelebildin?"

Aleina beni işaret ederek, "Yardım aldık," dedi. "Bir turistten."

Raphael yukarıdan bana temkinli bir bakış fırlatıyor. Uhrevi gözleri beni içine çekerken daralıyor ama herhangi bir tanıma titreşimi göremiyorum. "*Bu kadına* bizden bahsettin mi?" *Bu kadın* kelimesini etkileyici bir küçümsemeyle söylüyor ve beni hatırlayabileceğini ima ediyor. Bana yüksek sesle "pislik" demiyor ama kesinlikle ima ediyor.

"Fazla seçeneğimiz yoktu." Aleina limanın girişindeki polislerle doğru endişeli bir bakış atıyor. "Her şeyi daha sonra açıklayabilirim. Yola çıkmamız gerekiyor."

Sarışın kadın öne doğru ilerliyor ve adamın pazusuna dokunuyor. "Bu grupla gitmiyoruz. İsimler listemizle uyuşmuyor."

"Hiçbiri mi Viviane?" diye sorar.

Onlara bakıyorum. Akıllarını mı kaçırmışlar?

"Bazıları," diye açıklıyor Viviane. "Burada olması gereken üç kişi kayıp ve burada *olmaması* gereken üç kişi daha var." Küçük çocuğu işaret ediyor. "O ve şu iki kızıl bayan."

Aynı tonda ateşli saçları olan bir kadın kollarını onlara doluyor. "Onlar benim kızlarım. Onları Fey kontrolündeki bölgelerin hiçbirinde bırakmayacağım. Tabii ki bırakmayacağım."

"Sana söylemiştik," diye tersliyor Viviane. "Sadece onaylanmış kişiler. Çok nettik. Sahip olduğunuz bilgiler nedeniyle buradasınız. *Onların* bize bir faydası yok."

Aleina, bacağına yaslanıp ağlayan çocuğun başını tutuyor. Çocuğun gözyaşları soluk altın rengi elbisesinde izler bırakıyor. "Ailesi buraya gelirken yolda öldürüldü. O sadece dört yaşında. Sizin çocuğunuz var mı? Ne tür bir insan dört yaşındaki bir çocuğu geride bırakır?"

"Ailesi uyarıldı. Herkesi alamayız," diye karşılık verdi Viviane. Batan güneşin altında elmas küpeleri parlıyordu. "Gelen herkesi inceliyoruz ve sınırlı kaynaklarımız var. Eğer bir çocuk gelirse ne olacağını biliyor musun?"

rıhtıma gelen her yarı Fey'in icabına baktığımız duyulursa ne olur? Size ne olacağını söyleyeyim. Savaşı kaybederiz."

Ben de savaşın bittiğini sanıyordum.

Aleina hâlâ küçük çocuğun başını okşuyor. "Anne ve babası buraya gelirken yolda ölenlerden ikisi. İsimleri listede var. Onu bırakamayız. Onu tutuklarlar. Ya da..."

Ya da onu öldür.

"Öyleyse kal ve ona göz kulak ol," diyor Raphael sessizce. "Seçim senin. Binlerce demi-Fey ve insan kaçak var. Herkesi alamayız."

Küçük çocuğun yüzü buruşuyor ve Aleina'ya dönerek onun kalçasına doğru ağlıyor. "Üzgünüm Malo," diyor Aleina. Sesi çatlıyor.

Aleina güverteye çıkan iskeleye tırmanırken göğsümde bir burkulma hissediyorum. Malo'nun küçük eline uzandım. Artık bir yabancıyla birlikte olduğu için ağlama sesini bastırmaya çalışıyor. Çok korkmuş olmalı.

Herkesi alamayacaklarını anlıyorum ama ailesinin ölümünü izleyen küçük bir çocuğu mu? Belli ki Raphael her zamanki gibi hıyarın teki.

Raphael gözüme takılıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Bakın, sınırlı fonumuz ve alanımız var. Listemizdeki her kişi direniş tarafından seçildi. Duygularımız yüzünden istisnalar yapmaya başlarsak, anarşi bizi yıkıma sürükler. Geride kalanlar için yerimiz yok, onlara yardım edecek hiçbir şeyimiz yok. Hayatlarımız için savaşıyoruz."

"Bu küçük çocuk da öyle," diyorum.

"Sizinle tartışacak vaktimiz yok," diye ekliyor Viviane. "Bu üçünü geride bırakıyoruz."

Demi-Fey'ler sokaklarda katledilecek. Tıpkı Vena gibi, kaldırımlarda kan kaybından ölecekler. Küçük bir çocuğu bağışlarlar mı? Bundan şüpheliyim.

Yine de Viviane'in umurunda olduğunu sanmıyorum.

"Kızlarım olmadan gitmiyorum." En azından kızıl saçlı kadın mantıklı düşünüyor. Kollarını kavuşturup gemiye doğru bakıyor.

Beşimiz eski iskeledeyken, Raphael Viviane'a başıyla selam veriyor. "Tamam. Gitmemiz gerek."

"Onları almalısın, lütfen. Lütfen." Sesimde çaresizlik çınlıyor. Malo elime yapıyor.

Raphael başını sallar. "Direniş kaçaklara yardım etmek için elinden geleni yapıyor ama önceliklerimizi belirlemeliyiz. Planlarımıza sadık kalmalıyız. Listemizdeki bu insanların herkesten önce çıkarılması gerekiyor. Saygısızlık etmek istemem ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Anladığım kadarıyla anne babasının ölümünü izleyen bir çocuğu terk ediyorsun," diye çıkışıyorum.

Raphael dişlerini gıcırdatıyor. "Eğlenceli bir tatil gezisine çıkan küçük bir Amerikalı peri prensesine kendimi açıklamam gerekmiyor-"

"Az önce *peri prensesi* mi dedin?"

"-Ama bunlar Auberon'la savaşmamıza yardım edebilecek insanlar. Kazanmamız için gereken bilgi ve birikime sahipler. *İşte bu* yüzden onları alıyoruz. Biz bir orduyuz, hayır kurumu değil. Şimdi neden sahilde şampanya içmeye ve zengin adamların peşinden koşmaya geri dönmüyorsun?"

Yanaklarım kızardı. Oh, harika. Görünüşe göre annemi hatırlıyor. Zengin erkeklerin peşinden koşmak onun en sevdiği hobisi ve yazları şatoda geçirmemizin tek nedeni.

Arkamda iki genç kadın burnunu çekiyor. Malo'nun aksine en azından anneleri var. Şimdi sadece ben varım.

Minik elini sıkıyorum. Şimdi o da bacağıma yaslanmış ağlıyor.

Çaresiz durumdayım. Geminin yelken açmasını engellemek için bir çeşit kaldıracı ihtiyacım var. Ne yazık ki, yüzleşme benim becerilerimden biri değil. Genelde insanları memnun eden biriyimdir.

Yine de, Raphael *gerçekten* içimdeki ateşi ortaya çıkarıyor.

Mürettebattan biri çoktan iskele halatlarını serbest bırakmaya başladı. Panik göğsümü sıkıyor.

Boğazımı temizliyorum ve girişimde bulunuyorum, "Umarım oradaki Fransız polisi bunu öğrenmez. Barışı korumak için Fey ordusuyla işbirliği yapma eğilimindeler. Biri onları uyarırsa ne yaparlar?"

"Durun!" Raphael bir elini kaldırarak mürettebatın gemiyi çözmesini engelliyor. Vücudu öfkeyle geriliyor. Üzerinden yayılan soğuk öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum. "Bu bir tehdit mi?"

Tabii ki yetkilileri arayarak bu insanların hayatını asla riske atmam. Ama en azından dikkatini çektim.

Bakışlarını tutuyorum. "Sadece yüksek sesle merak ediyorum. Geminizin limandan ayrılmasına izin verirler mi? Auberon'un Fransa'nın geri kalanını ele geçirmesinden gerçekten korkuyorlar."

Viviane rıhtıma atlıyor ve nemli tahta ayaklarının altında gıcırdatıyor. Bir sonraki kalp atışında, bıçağını boğazıma dayadı. Deniz meltemi sarı saçlarını kamçılıyor. "Onu dışarı çıkarıyorum."

Donup kaldım, nefes alamadım. Daha önce hiç bir silahla tehdit edilmemiştim. Başım dönüyor ve dizlerim güçsüzleşiyor ama kendimi

Bakışları.

"Hayır!" Aleina sesleniyor.

"Yapma Viviane," diye bağıyor Raphael. "Çok dağınık." O da aşağı sıçırıyor ve yaklaşıyor. Sönmekte olan ışıktaki, solgun gözleri beni delip geçiyor.

Geri adım atmalıyım. Geri çekilmeliyim. Ama nedense, yerimde duruyorum. Bakışlarım Raphael'e kayıyor. "Onlar sadece fazladan üç kişi. Çocuk neredeyse hiç yer kaplamıyor."

Elleri kalçalarında, gözlerini rıhtıma dikeyyor. "Güzel. Viviane, kılıcı indir. Herkes gemiye gelsin. Bunun için zamanım yok."

Rahatlayarak nefes veriyorum. Birkaç saniye sonra Viviane bıçağını bıraktı.

Kızıl saçlı anne gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Teşekkürler," diye fısıldıyor. "Her şey için."

Sertçe yutkunuyorum. "Elbette. Yardım edebildiğime sevindim."

Genç kızıl kadınlardan biri Malo'yu kucağına alır ve iskele iskelesine kadar taşır.

Raphael'in başı dönük ve dikkatle bir şeye bakıyor. Neye baktığını görmek için dönüyorum ve kalbim küt küt atıyor. Polislerden biri bize doğru koşuyor, ayakları ahşap iskelenin üzerinde gürliyor. "Nia Melisende!" diye bağıyor uzaktan.

"Adını nereden biliyor?" diye soruyor Raphael buz gibi bir sesle. "Pasaportumu kontrol etti."

Raphael kulaklarının kıvrık uçlarını örten bir şapka takıyor. Sonra usulca iskeleye atlıyor. Beni şaşırtarak kolunu omuzlarıma doluyor ve yüzümü diğer yöne çeviriyor. Bana gün batımını gösterir gibi denizi işaret ediyor. "Beni takip et ve eşlik et. Rahat ol. Sakin ol."

Nefesim yavaşlıyor, düşüncelerim onun omuzlarımdaki kolunun sıcaklığına odaklanıyor. Tuhaf bir şekilde, kendimi gerçekten sakın kalırken buluyorum, sanki sözleri görmezden gelemeyeceğim bir emirmiş gibi. Erkeksi kokusu uzun zamandır gömülü olan bir anıyı tetikliyor ama onu son gördüğümde bu kadar kaslı değildi.

"Nia Melisende!" diye sesleniyor polis yine arkamızdan.

Kolunu hâlâ bana dolamış olan Raphael dönüyor, yüzünde sakın bir gülümseme var. Kaşlarını kaldırıyor. "Karımı mı arıyorsunuz? Korkarım kendini pek iyi hissetmiyor."

Gülünç bir çift olduk. Ben cehennem kadar kısayım ve Raphael Ben.

Polis hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor, bir eli göğsünde. "Meslektaşım dedi ki" -soluğunu tutup derin derin nefes alıyor- "sizinle birlikte içeri giren başkaları da varmış. Hesaba katılmamışlar." Tekneye el sallıyor. "Bunlar. Evraklarını hiç kontrol etmedik."

Raphael kaşlarını çatar. "Ah, hayır, sorun değil. Daha önce pasaportlarını kontrol ettirmişlerdi." Kolunu benden çekip dirseğine doğru öksürüyor. "Lanet olsun, Nia. Bana o ateşi vereceğini söylemiştim sana. Kabarcıkların geçti mi?"

Bir anlığına ona baktım, ama *sadece bir* anlığına. İnsanların ne istediğini her zaman anlayabilir ve onlara bunu verebilirim. Bu benim en büyük yeteneklerimden biri. Ve şu anda, tam olarak hangi rolü oynamam gerektiğini biliyorum.

Yan tarafıma dokunarak irkildim. "Hayır. Korkunç bir şey kapmış olmalıyım."

Raphael yüzünü buruşturur. "Bak sana ne diyeceğim. Bu melez gripi, olan bu. Bunun ne kadar bulaşıcı olduğunu biliyor musun, Nia?"

"Bunu bilerek yapmadım ki. Eğer beni sürekli hırpalamıyor olsaydın, bu hastalıklara yakalanmaktan kurtulabilirdin."

"Chancres?" diye sorar polis memuru. Bıyıkları seğiriyor.

Ona kederli bir bakış attım. "Güneşin parlamadığı her yerde. Boğazımda da varlar ve öksürürsem..." Öksürmeye başladım.

Yüzü asılır, sonra tekneye bakar. "Belki de pasaportları konusunda endişelenmeme gerek yoktur."

Başımı sallıyorum, hâlâ öksürüyorum. "Umarım ölümcül değildir. Onlarda da var."

Polis tekneye endişeli bir bakış daha atıyor. Dönüp uzaklaşmaya başlıyor ve göğsüm sıkışıyor. Ama bir adım daha atamadan donup kalıyor. Tekrar tekneye döndüğünde kaşları çatıldı. Rüzgâr üzerimizden geçiyor. Yavaşça, yüz hatlarında bir öfke ifadesi belirliyor. Kime baktığını görmek için dönüyorum - kara buklelerinin arasından küçük sivri kulakları görünen Malo'ya.

Polis bağırarak için ağzını açıyor ama Raphael onu boğazından bıçaklıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, ne yaptığını zorlukla algılayabiliyorum.

Polis yere düşüyor, boğuluyor ve gurulduyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, gözlerim dehşetle irileşiyor. Raphael aşağı uzanıyor, polisin başını ve çenesini tutuyor ve hızla büküyor. Mide bulandırıcı bir çığırıyor ve polisin vücudu sarkıyor.

Şok olmuş bir şekilde bakıyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi - bir dakika önce biri orada canlı duruyordu ve bir dakika sonra yok olmuştu.

Birinin bir insanı sadece çıplak elleriyle bu kadar sessiz ve etkili bir şekilde öldürebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Çabuk," diyor Raphael. "Şuradaki ağı yakala."

Refleks olarak talimatını yerine getiriyorum, karışık, ağırlıklı bir balık ağını kavıyorum ve uyuşuk bir şekilde kenarını ona uzatıyorum.

"Bana yardım et." Sesi net, tartışılması imkânsız.

Ağı cesedin etrafına sarıyor. Ona yardım etmeye çalışıyorum, parmaklarım titriyor. Ne yapıyorum ben? Polis ağa sarıldığında, Raphael onu denize atıyor. Ağa bağlı ağırlıklarla ceset anında batıyor.

Raphael pazılarımdan tutup beni iskeleye sürüklediğinde kalbim hâlâ hızlı atıyor.

Güvertede tökezledim. "Neler oluyor?" Olayların ani dönüşü karşısında afallamış bir halde soruyorum.

"Adını biliyordu," diyor Raphael sertçe. "Yani diğer polisler de adını biliyor olabilir. Sorgulanmak için burada kalamazsın."

Daha milyonlarca sorum var ama soracak zamanım yok. Dudaklarımı yalıyorum, tuz tadı alıyorum. Bu durumda ne yapacağım, ölümcül, silahlı casuslarla çantamla mı savaşağım?

Viviane şimdiden ona yaklaşıyor. "Cesedini bulmaları ne kadar sürer?"

"Burada güçlü bir batı akıntısı var. Bir mil uzağa sürüklenecektir ama hemen gitmeliyiz." Bakışları tekrar sahile yöneldi. "En yakın polis karakolu sadece iki yüz otuz metre ötede. Onu aramaya gelebilirler. Sanırım buradan gitmek için yedi dakikamız var."

"Seninle gelmiyorum," diyorum elimden geldiğince kendime güvenerek. Bunların hiçbirisi planımın bir parçası değildi. Bir hafta içinde eve dönüş biletim var; tüm eşyalarım otelime geri döndü. Stresle iyi başa çıkabilen biri değilim ve zar zor çalışıyorum. Bu noktada kendimi daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum.

Viviane kılıcını kaldırıyor ve bıçak boğazımı kesiyor. "Mesele şu ki, biz istemiyoruz."

Midem *bulanıyor*. Ona bakıyorum, düşüncelerim yarışıyor. Sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor ve solgun gözlerle beni izliyor.

Genelde insanların ne istediğini anlamakta ve bunu istediğimi elde etmek için kullanmakta iyiyimdir. Ama şu anda zihnim bulanık çünkü bu kadın geri adım atmaya niyetli değil.

"Atılın!" Raphael sesleniyor. "Herkes gemiye bindi."

İnsanlar etrafta koşuştururken dünya kararmış gibi görünüyor. Teknenin motoru kükrüyor, siyah dumanlar çıkarıyor.

Midem düğümleniyor. Beni nereye götürüyorlar?

Yola çıktığımızda, denizden esen rüzgâr saçlarımı savuruyor. Sonunda Viviane kılıcını indirdi. Çenesi sıkılmıştı ve bana tiksintiyle bakıyordu.

İskeleye bakıyorum. Gittikçe küçülüyor. Bu korkunç bir hata, asla atlamamam gereken bir şey.

Yine de başka ne yapabilirdim ki?

BÖLÜM 5

T Gemi her dalgada sallanıyor, ufuk bir sağa bir sola, bir yukarı bir aşağı eğiliyor. Deniz suyu yüzümü buğulandırıyor ve geminin ahşapları inleyip gıcırıyor.

Kıç tarafta duruyorum, küpeşteye tutunuyorum, midem hareketle çalkalanıyor. Teknelerle aram pek iyi değildir. Sadece suya bakmak bile beni deniz tutabilir. Ve şu anda, daha önce yediğim meyveli kek için pişmanlık duyuyorum. Aslında, bu sabah yataktan çıktığıma pişmanım. Yatak inip kalkmıyordu. Yatak harikaydı. Çok sabit ve güvenilir.

"Hey!" diye sesleniyor biri arkamdan. "Sen."

Midem bulanarak arkamı döndüğümde Viviane'in bana ters ters baktığını görüyorum. Akdeniz rüzgârı saçlarının gevşek tellerini savuruyor. "Raphael seni görmek istiyor."

"Tamam," diyorum belli belirsiz.

"Kaptan'ın kamarasında sizi bekliyor." Vurgulayarak işaret ediyor.

"Doğru." Belki içeride, dalgaları görmediğim bir yerde daha iyi hissederim.

Hafif eğimli güverteyi geçerken küpeşteyi sıkıca kavıyorum. Bu yolculuk ne kadar sürecek? Dar bir merdiven dizisini tırmanarak güverteye çıkıyorum. Süslü oymalı bir kapı kaptanın kamarasına açılıyor.

İçeri adımımı attığım anda kendimi daha kötü hissediyorum, geminin hareketi güvertenin altında daha da belirginleşiyor. Ancak Raphael bu durumdan hiç rahatsız değil. Devasa bir masanın üzerinde durmuş, bir haritaya bakıyor. İçinde

Burada her şey parlatılmış maun ya da pirinçtir ve ahşap kokusu bunaltıcıdır.

Viviane'ın arkamda olduğunu, neredeyse nefes nefese kaldığıma ancak şimdi fark ediyorum. Kusmamaya çalışarak masanın diğer tarafına yaslanıyorum.

Raphael sözde beni görmek istemiş olsa da beni görmezden gelip Viviane'a bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle görünüyor. Aleina grubun geri kalanıyla ilgileniyor."

"Güzel. TTCB'yi kontrol ettin mi?"

"Ben yaptım. Uyarı yok."

"Tekrar kontrol edin. Sürpriz

istemiyorum." Burada komuta açıkça

Raphael'deydi. "Tamamdır." Dışarı çıkar.

"Kapıyı kapat." Bana bu emri verirken başını haritadan kaldırmıyor bile. Beni o kadar bronz ki, burada denizde ne kadar zaman geçirdiğini merak ediyorum.

Derin nefes almaya çalışarak kapıyı arkamdan kapatıyorum. Midem bulanıyor ve haritasının üzerindeki pastadan bahsedersen ne yapacağını merak ediyorum.

"TTCB nedir?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Seni ilgilendirmez."

Doğru. Tamam. Tamam. Sanırım ne olduğunu bilmeme gerek yok. Bu geminin yakınında ya da Raphael'in ve tavırlarının yakınında olmam gerekmiyor.

Mide bulantımı ve nefretimi bastırıp sevimli bir gülümseme denemesi yapıyorum. Gerçi nasıl hissettiğime bakılırsa, kadavra gibi görüldüğünden şüpheleniyorum. "Benim adım Nia. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ne kadar etkileyici bir gemiye komuta ediyorsunuz."

Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor. Benden ne kadar nefret ettiğini anlamam için sessizliğin havada asılı kalmasına izin veriyor.

Sana haberlerim var dostum. Hislerimiz karşılıklı.

Onu etkileme planımdan çabucak vazgeçiyorum. Onunla ilgili bir şey benim için ısınmasına neden oluyor ve burun deliklerimin açıldığını hissedebiliyorum.

Masada onun karşısına oturuyorum ve karnımı tutuyorum. "Burada *Bordeaux Prensi*'yle karşılaşmayı beklemiyordum." Hissettiğim yoğun hoşnutsuzlukla sesim titriyor. Ağzımdan dökülen kelimeler karşısında şok oluyorum.

Gerçekten, ben genelde iyiyimdir.

"Evet, ben de seni hatırlıyorum. *Amerikalı*." Son kelimenin bir tanımlama mı yoksa alaycı bir lakap mı olduğundan emin değilim.

Aramızdaki havaya buz yayılıyor ve masanın üzerinden bana doğru yaklaşıyor. O kadar yakın ki gümüş gözlerinin kenarlarda parlak bir maviye dönüştüğünü görebiliyorum, gözleri uzun siyah kirpiklerle saçaklanmış. Acaba Viviane onun kız arkadaşı mı? Birlikte iyi giderlerdi. Muhteşem dış görünüşler, çekilmez kişilikler.

"Seni hatırlıyorum." Yüz ifadesi okunmuyor. "Ve anneni."

Midem sıkışıyor ve aniden tekneden atlamak için bir dürtü hissediyorum. Sarhoş annemi merdivenlerden yukarı taşıdığı anı çirkin yüzünü gösteriyor ve kusma isteğim tekrar tüm gücüyle geri geliyor. "Hatırlamana şaşırdım."

"Unutmak zor."

"Tamam. Yani, birbirimizden hoşlanmıyoruz." Ona ters ters baktım. "Bil diye söylüyorum, genelde hemen herkesten hoşlanırım ve insanları üzmeyi sevmem. Yani, bu-"

"Benden yüksek derecede nefret ediyor, anladım." Parmak uçlarını masaya vuruyor. "Senin gibi birinin bu kaçakları şehre getirmeyi nasıl başardığını ya da neden zahmet ettiğini anlamıyorum."

Senin gibi biri. İçimi soğuk bir öfke kaplıyor ve dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Ben de senin için aynısını söyleyecektim çünkü hakkında çok az şey bildiğin insanlar hakkında ani yargılarda bulunmaya eğilimli görünüyorsun. Ve bu bir lider için harika bir özellik olamaz, değil mi? Bunun seni berbat bir casus yapacağından bahsetmiyorum bile." Her şeyi ortaya dökmek iyi hissettiriyor. İnsanlar bu yüzden mi tartışır? İnsanlar bu yüzden mi sarhoş olup şehir meydanlarında çığlık atıyor? Şimdi anlıyorum.

Yüksek arkalıklı deri bir koltuğa oturur ve kollarını kavuşturur. "Kaçakların bize ulaşmasına nasıl yardım ettiğinizi neden ayrıntılı olarak anlatmıyorsunuz?" Hâlâ bana inanmıyormuş gibi konuşuyor. Ne de olsa benim gibi bir çöp ne bilebilir ki?

İç çekiyorum, telaşlanıyorum. "Bir restoranda doğum günü pastası yiyordum. Lavanta istemiştim ama böğürtlen getirdiler-"

"Yani ilgili ayrıntıları rapor edin."

"Peki."

Parmağını kaldırdı. "Bekle, doğum gününü tek başına mı kutluyordun?"

Ona ters ters bakıyorum. *Doğru, her şeyin ötesinde kocaman bir eziğim.* "Tek başıma tatildeyim, evet. Bu seni ilgilendirmez-"

"Hatırladığım kadarıyla tatillerde çok zaman geçiriyorsun," diye mırıldanıyor.

"Rapor etmemi istiyor musun, istemiyor musun?" Sertçe söyledim.

Sanırım ona lüks tatil günlerimin sona erdiğini, beş yıl boyunca market gevreği yiyerek para biriktirdiğimi söylememe gerek yok. Ve ne kadar cazip olsa da, beni kaçırarak beş yıllık dikkatli planlamayı mahvettiğini ona söylemeyeceğim. "Bilmen gerekiyorsa, *Raphael*, demi-Fey'i bir restoranın penceresinden gördüm. Kim olduklarını anladığımda birileri bizi izliyordu ve ben de suçlu duruma düştüm. Etrafta yürüyen Fey askerleri vardı. Kaçaklar dehşete düşmüş görünüyordu ve insanların korkmasından nefret ederim." Zihnimde, annemin derisinde böcekler geziniyor diye çılglık attığı anı canlanıyor. Boğazımı temizliyorum. "Ben de bir tur rehberi gibi davrandım ve onlar benim grubumdu. Ve onları rıhtıma götürdüm."

"Ve hepsi bu muydu? Öylece atladın ve onları bana mı getirdin?"

"O kadar kolay olmadı," diye çıkıştım. "Grubun bir üyesi panikledi ve kaçtı. Vena bizden ayrıldı ve Fey askerleri onun boğazını kesti. Bu yüzden diğerlerini geride bırakmanı istemedim. Sokaklarda insanları infaz ediyorlar."

Bu haber karşısında yüz ifadesi değişmiyor. "Brocéliende'den ayrıldıklarında on dört kişiydiler. On bir tanesi bize ulaştı, artı istemediğimiz fazlası. Bu yüzde yetmiş sekiz başarı oranı demek. Ortalamanın üzerinde."

Boğazım düğümlendi. Vena'dan bir yüzde olarak bahsetmek çok soğuk geldi. Onu hiç tanıımıyordum ama bir yerlerde ailesi ölümünün yasını tutuyor olmalıydı.

Solgun gözleri yüzüme kilitlendi. "Ne düşündüğünü biliyorum ama bu bir savaş. İnsanlar ölüyor. Yaşayanlara odaklanmalıyız. Ve şu anda, *tam olarak* ne olduğunu bilmem gerekiyor. Her küçük ayrıntı önemli olabilir. O yüzden en başından başla. Onları nerede gördün? Onlara neden yaklaştın?"

Her bir ayrıntıyı bulmak için beynimi zorlayarak üzerinden geçiyorum. Mücevher. Evinden kafasını uzatan kadın. Tepemizde dolaşan iki kırmızı ejderha. Peçenin içine saklanışımız-

"Tam orada dur." Elini kaldırdı. "Peçenin içine saklandım da ne demek? Peçe, küresi olmayan herkes için ölümcüldür ve sadece bir

Dünyada bunlardan bir avuç var."

Omuz silkiyorum. "Peçenin bu kısmı ölümcül değildi."

Yüzü ifadesiz bir maske gibi bana bakıyor. "Ben büyünün nasıl işlediğini anlıyorum ama senin anlamadığın çok açık. Perdenin güvenli olan hiçbir kısmı yok. *Hiçbiri.*"

Avuçlarımı açtım. "Ben hâlâ buradayım, yani sanırım var."

Gözlerinden karanlık süzülüyor. "*Hepsi* ölümcül."

Onunla çeliştim ve bundan hoşlanmadı.

"Sana ne olduğunu anlatmamı istedin, ben de anlatıyorum. Peçe sanki açmış gibi üzerimden kaydı. Beni sardı. Ama içine girdiğimde hiç uğultu yoktu. Yaklaştığımda genelde olduğu gibi tenimde karıncalanma da olmadı."

Yüz ifadesi gerginleşir. "Hayır... uğultu. Perdenin yanında uğultu duyuyor musun?"

"Evet, çünkü uğulduyor. Her neyse, diğerleri de perdenin içinde bana katıldı ve onlar da güvendeydi ve sessizdi. Uğultu yoktu."

Yüz ifadesi o kadar soğuk ki tüylerim diken diken oluyor. "Peki diğerlerine sorarsam böyle olduğunu doğrulayacaklar mı?"

"Hayal görmüyorum," diyorum biraz fazla zorlayarak. Çünkü gerçek şu ki bir şeyler hayal ediyorum ve bazen neyin gerçek olup neyin olmadığı konusunda kafam karışıyor.

"Tamam. Bana bir dakika ver." Ayağa kalkıyor ve birden ne kadar gülünç derecede uzun olduğunu hatırlıyorum. Kulübeden çıkmak için başını eğmek zorunda kaldı.

Bana söylediği her şeyi tekrarlayarak bekledim. Küçümseme konusundaki becerisi gerçekten eşsiz.

Senin gibi biri.

Seni ve anneni hatırlıyorum. Ses tonundaki küçümseme.

Karnımı tutarak ayağa kalkıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerliyorum. Korkarım pasta ikinci bir kutlama için ortaya çıkmak üzere. Kapıyı açıyorum. Kaçaklar güvertede oturuyorlardı ve bulutlar morumsu bir griye dönüşmüştü. Teknenin küpeştesine doğru koşarak grubun arasından sıyrılıyorum.

Tiz bir ses, yüksek sesle ve dehşet içinde, zihnimde yankılanıyor. "*Öleceğiz, öleceğiz, kaçış yok, seni yakalayacaklar. ÖLECEĞİZ!*"

Oh, lanet olsun, hayır. Yine oluyor. Doktorumun stresten kaçınmamı söylemesinin tek sebebi buydu. Stresten kaçınmıyorum ve şimdi sesler

Geri.

Gerçek bir çığlık olup olmadığını kontrol etmek için etrafımda dönüyorum. Ama kimsenin dudakları kıpırda mıyor.

Ses kafatasımın içinde histeriyle karışık bir çığlık atıyor. Kendime bunun gerçek olmadığını söyleyebiliyorum ama korku yine de beni etkiliyor. Kalbim küt küt atıyor.

"ÖLECEĞİZ!"

"Hayır, değiliz," diye mırıldanıyorum, ellerimi kulaklarıma kapatıp gözlerimi kapatarak. "Hayır değiliz! Lütfen sessiz olun. Ben değilim." Mide bulantısı ve çığlıklar beni bunaltıyor. "Kafatasımın içinde çığlık atmayı kes!"

Ses kesildi. Şimdi tamamen sessiz.

Gözlerimi tekrar açtığımda herkes aval aval bana bakıyor. Raphael yanımda duruyor, kaşları birbirine yaklaşmış. Eminim son yirmi saniyede benim hakkımdaki düşünceleri pek değişmemiştir.

Viviane bana ters ters baktı.

"Uyuşturucu mu kullanıyor?" Ah, keşke bu kadar basit olsaydı.

Onların bakışlarından uzaklaşmak istiyorum. Kaptanın kamarasına geri dönüyorum. Kapıyı çekerek açtım ve karnımı tuttum. Elbette bunun olması kaçınılmazdı. Sesleri duyduğumdan beri birkaç hafta geçmişti ve *bu* sefer gerçekten gitmiş olabilecekleri konusunda umutlanmaya başlamıştım. Hiçbir zaman bir teşhis ya da başka bir şey konmadı çünkü sesler sahip olduğum tek semptom. Sesler dışında hiçbir düzensiz düşüncem yok. Doktorum nüfusun yüzde onunun sesler duyduğuna ve bunun bilinçaltı ve insan evrimiyle ilgili bir şey olduğuna inanıyor ve bu illa ki kötü bir şey değil. Sadece diğerleri nazik bir rehberlik duyabilirken, benim seslerim *çok* yüksek.

Zihnimde sessizliği garanti eden tek şey, hiç stres altında olmamak - sadece odamda uzanıp okumak- ki bu da kitapçıyı çalışmak için mükemmel bir yer haline getiriyor.

Raphael'in dönüşünden korkarak kabinde bir sandalyeye çöküyorum. Bana söyleyeceği bir sonraki şeyin, "Özür dilerim, peçe konusunda kesinlikle haklıydın ve açıkça tamamen mantıklısın," gibi bir şey olmasını umuyordum ama şu anda bunun kartlarda olduğundan emin değilim.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve ben Raphael'i bekleyerek dönüyorum. Onun yerine sarı elbiseli kadın içeri giriyor. Sıcak kabin ışığı bakırımsı tenini yıkıyor ve elinde tabağı olan narin bir porselen çay fincanı tutuyor. Koyu kahverengi lüleleri güzel yüzünün etrafında bir hale oluşturuyor.

Bana çekici bir gülümseme gönderiyor ve bergamot kokusu burnuma ulaşıyor. Midem yine isyan ediyor.

Çay fincanının üzerinden bana bakıyor. Garip, karmaşık bir asma dövmesi boynunu süslüyor ve yakasının içinde kayboluyor. Çayını yudumluyor. "İyi akşamlar."

Hâlâ çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama ona odaklandığımda mide bulantım biraz olsun geçiyor. Gözleri iri, renkleri uyumsuz: biri ela, biri kahverengi.

"Ben Tana," diyor havalı bir

şekilde. "Ben de Nia."

"Oh, seni zavallı şey, işte bu. Dök içini."

Başka bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor. "Her şeyi dışarı mı çıkarayım?"

"Ah, özür dilerim." Gülümsüyor. "Kafam karıştı. Henüz öyle bir şey olmadı." Durgun topraklarda umutsuzca kestirmeye ihtiyacım var.

"Raphael için mi çalışıyorsun?"

"Sanırım öyle." Bu düşünce onu şaşırtmışa benziyor. Karşıma oturuyor, çayını yudumluyor ve çay fincanının üzerinden bana bakıyor.

"Burada ne iş yapıyorsun?" Sonunda ona sordum.

Kaşlarını çatıyor ve buhar yüzünün önünde kıvrılıyor. "Takip için dikkat etmem gerekiyor. Ya da buradaki diğer tehlikelere. Benim işim bizi güvende tutmak."

"Bunun TTCB ile bir ilgisi var mı?"

Parlak bir şekilde gülüyor. "Casus çocuklar ve onların kısaltmaları. Sanırım ben TTCB'yim. Açılımı Çay, Tarot, Kristal Küre." Öne doğru eğilip fısıldıyor, "Kristal küreyi gerçekten kullanmıyorum. Çok rüküş."

Kaşlarını kalktı. "Bu... bu gerçekten..." *"Bu gerçekten güvenilir mi?" diye sormak istiyorum çünkü kulağa saçmalık gibi geliyor* ama bunun ne kadar küçümseyici olduğunu duyabiliyorum.

"Bazen bir şeyler görebiliyorum." Son bir yudum daha alıyor ve fincanı tabağın üzerine çeviriyor. Sonra fincanı kaldırıyor ve tabağı masanın üzerinden bana doğru itiyor. Çay yaprakları koyu, nemli kümeler halinde tabağın üzerinde duruyor. "Gördün mü? Yapraklar bir devriye gemisi olduğunu söylüyor. Çok kuzeyde." Duraksıyor. "Aslında, yarın yağmurlu bir günün habercisi de olabilir. Hayır, daha önce de söylediğim gibi *kesinlikle* bir devriye gemisi."

"Geleceği çay yapraklarından mı okuyorsun... devriye gemilerini aramak için mi?"

"Bu mükemmel bir sistem değil." İç çekiyor. "Ama bizi birkaç badireden kurtardım."

Ani bir dalga tekneyi sallıyor ve mide bulantısı üzerime çöküyor.
Kapıyı çarparak güverteye fırladım ve tam zamanında küpeşteye ulaştım.

Tahtayı kavrayarak doğum günü pastamı kızgın denize bırakıyorum.

Küpeşteden sarkıp elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Bir an başımı dinlendiriyorum ve sonra sırtımda bir el hissediyorum.

"Oh, seni zavallı şey, işte bu. Dök içindekileri," diyor

Tana. "Oh, Tanrım," diye inliyorum, doğruluyorum.

Kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Al." Bana porselen bir fincanda çay uzattı. "Seni daha iyi hissettirir."

Gözlerimi kapatarak bir yudum alıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse anında çalışmaya başlıyor. Bir yudum daha alıyorum ve şimdiden midemin sakinleştiğini hissediyorum. Çay fincanını tutuyorum ve ona bakıyorum. Rüzgâr buklelerini savuruyor.

"Bunu tahmin etmiştin." Gerçi tahmin etmek o kadar da zor değildi.

Başını sallıyor. "Brocéliende'deyken insanlara hayatlarında aşkı bulup bulamayacaklarını söyledim." Gözleri hüzünlü. "Sonra birdenbire gelecekte görebildiğim tek şey ölüm oldu. On binlerce insan katledildi, demi-Fey'lerin peşine düşüldü. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Ben de çıktım. Kartlar beni MI-13 için eğitilmek üzere buraya getirdi. Neyse ki ihtiyaç duydukları bir yeteneğim var."

Çayın geri kalanını içiyorum ve bardağı ona geri veriyorum. "Teşekkür ederim. Sanırım gerçekten daha iyiyim."

Batıya doğru yol aldığımızı ancak şimdi fark edebiliyorum ve erimiş güneşin son kavisinin ufkun altına indiğini görebiliyorum. Ay çoktan çıkmış, çivit mavisinin içinde gümüşten bir kıvrım.

Fincanı elimden alıyor ve tıpkı daha önce yaptığı gibi bir tabağın üzerine çeviriyor. Tekne sallanırken çay yapraklarının desenini inceliyor ve gözleri açılıyor. "Ah, Nia," diyor nefes nefese. "Bilmiyorsun bile."

Yutkunuyorum. "Neyi biliyorsun?"

"Ne kadar olağanüstü," diye fısıldıyor. Gözlerim açılıyor. "Ne görüyorsun?"

"Daha sonra bir kart okuması yapmamız gerekecek," diyor, sesi heyecandan keskin. "Bu çay için çok fazla."

Omzumun üzerinden gülümseyerek bakıyor. Raphael'in yaklaştığını görmek için dönüyorum.

Sallanan bir gemide bile bir kedi gibi zarif bir şekilde hareket edebilmesine hayret ediyorum. Her zaman mükemmel bir şekilde kendine hakim görünüyor, doğuştan bir lider. Kendime yıllar önce ne yaptığını hatırlatmak zorundayım.

"İşte orada," diyor Tana, "kayıp gemimizin kaptanı."

"Kaybolmadık," diyor Raphael.

"Zamanın içinde kaybolduk," diye mırıldanıyor.

İç geçiriyor. "Tana, bir şey gördün mü?"

"Kuzeyde bir devriye gemisi."

Ellerini ceplerine sokarak yavaşça omuz silkiyor. "Bundan kaçınacağız. Beni Nia ile biraz yalnız bırakabilir misin?"

Bir gülümsemeyle süzülerek uzaklaşır.

Raphael küpeşteye yaslanıyor, denizde olduğumuz ve Fey ordusundan kaçtığımız düşünülürse fazla rahat görünüyor. Bakışları bana yöneliyor. Artık karanlık ama ürkütücü soluk gözleri kasvetin içinde yanıyor. "Aleina'yla konuştum. Peçe hakkında söylediklerinin aynısını söyledi."

Ona yarım bir gülümseme gösterdim.

"Sana söylemiştim." Hayır, *sana söylemiştim* demeyi sevmiyorum.

"Ama peçe mırıldanmıyor, Nia. Kimsenin derisini karıncalandırmıyor."

Ona göz kırpyorum. "Yapıyor. Arılar gibi. Hiç duymadın mı?"

"Sadece *sen bu* uğultuyu duyabilirsin. Çünkü senin büyüyle rezonansa giriyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, senin kafan karışmış," diyorum yavaşça, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Benim sihrim yok. Ben tamamen insanım. Babam Walter adında sıkıcı bir finansçı ve annem... şey, annemle tanışmıştın."

"Ama sende büyü var. Nadir bir büyü şekli. Sen bir Sentinel'sin."

Dönüyorum, küpeşteyi tekrar kavıyorum ve denize bakıyorum. "Hayır, dinle. Walter'ı bir süredir görmedim ama..." Walter *kesinlikle* insandı. Bu kadar sıkıcı biri asla Fey olamazdı. "Her neyse, ben tamamen insanım. Hayatımda hiç büyü kullanmadım."

Kara kaşlarından biri havaya kalkıyor. "Bir Sentinel perdeyi devre dışı bırakabilir. Senin yaptığın da buydu. Peçenin büyüünü *kendi* büyüyle etkisiz hale getirdin. Peçenin uğultusunu sadece Nöbetçiler duyabilir."

Başımı salladım. "Kaçaklardan biri olmalı."

"Bu onlardan biri *değil*. Sentineller son derece nadirdir ve bu onlar değil. Sadece bir Sentinel peçedeki büyüünün derilerine battığını hissedebilir. Tam olarak tarif ettiğiniz gibi. Kaçakların hiçbirisi peçenin uğultusunu duymadı. Sadece sen duydun. Ve artık tatil günleriniz sona erdi çünkü MI-13'ün şu anda sadece iki Sentineli var ve bir Sentinel'e daha ihtiyacımız var."

Sözleri aklıma geldikçe gözlerim açılıyor. Düşündüğümde, Walter ve annem birbirlerini sürekli aldatıyorlardı. Sanırım babam herhangi biri olabilirdi.

Oh, lanet olsun, hayır. Bundan kolayca kurtulamayacağım, değil mi?

BÖLÜM 6

M Çenem düştü. "Ciddi olamazsın. *Ben* mi?"
Tuzlu rüzgâr karanlık dalgaları kamçılıyor. "Beni aşan nedenlerden dolayı, sen bir y e t e n e k l e doğdun," diyor. "Sen onu kullanma sorumluluğuna sahiptir."

"Yanlış kişiyi yakaladınız." Gerçek şu ki, zar zor çalışıyorum.

Diğerlerine başını sallıyor. "Kısa bir süre önce, geride kimseyi bırakmamamız konusunda ısrar eden sizdiniz. Artık başkalarını umursamayı bıraktınız mı?" Derin sesinde bir alay notası çınlıyor. "Dur tahmin edeyim. Önceden iyi bir hikâyeydi. Ama şimdi? Lüks tatilinizi biraz fazla bölüyor, değil mi?"

"Ben eğitilmiş değilim. Kalifiye değilim. Astım hastasıyım." *Stresle başa çıkamıyorum.*

Halüsinasyon görüyorum. Sesler duyuyorum. Temelden çökmüş durumdayım.

Gözlerini denize diyor. "Küçük peri prensesinin ellerini kirletmek istememesine şaşırdığımı söyleyemem."

İğne. Yüzüme kan hücum ediyor. "Umursamadığımdan değil. Sadece bir yük olmak istemiyorum."

"Neden onunla konuşmaya çalışıyorsun ki?" Viviane ona doğru yaklaşıyor, kolları birbirine değecek kadar yakın duruyor. "Kız daha birkaç dakika önce kulaklarını kapatıp gölgelere bağırıyordu. Böyle birini göreve alamayız. Kafayı yemiş."

Parmaklıkları sıkıp denize bakıyorum. Haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyorum.

"Amerikalı'nın tam eğitilmiş bir Camelot Ajanı olmasına gerek yok," diyor Raphael. "İhtiyacı olan tek şey bir mürettebatı perdenin arkasından

sihir."

Camelot mu dedi? "Gerçekten yarı Fey olduğumu mu düşünüyorsun?" Beynim hâlâ ayak uydurmaya çalışıyor.

Viviane beni görmezden geliyor. "Hayatının *onun* yeteneklerine bağlı olduğunu bilerek mi perdeye gireceksin?"

Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlar. Tam konuşacaktım ki Tana koşarak yanıma geldi.

"Raphael." Sesi keskin bir tondaydı. "Kartlar tehlike uyarısı yapıyor."

"Nereden?" Raphael dönüp ufka bakarak sorar. "Kuzeydeki devriye gemisinden mi? Yoksa Fransa'dan mı geliyorlar?"

Tana başını sallar. "Aşağıdan."

Bir saniye boyunca kelimeler öylece asılı kalır, kimse bir şey söylemez. Sonra Raphael bağırıyor, "Savaş istasyonları!"

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Kulübeye girin," diye emrediyor.

Tekne aniden sola doğru yatarken çılgınlık yükseliyor. Kaydım ve küpeşteye çarptım. Tekne yuvarlanırken, ıslak küpeşteyi çılgınca kavıyorum. Deniz artık tam altımda ve kendimi çalkalanan dalgalara bakarken buluyorum. Su daha koyu, olması gerekenden çok daha koyu.

Aniden patladı ve tekneyi diğer yöne savurdu. Hayatımı kurtarmak için küpeşteye tutunuyorum ama tutunduğum yeri kaybediyorum ve güvertede geriye doğru kayıyorum. Deniz suyu üzerimi yıkıyor ve dalgalara doğru devrilmek üzere olduğumdan eminim. Güçlü bir kol belime dolanıyor ve beni sıkıca tutuyor. Raphael beni devasa bedenine yaslıyor, bir eli küpeşte, diğeri sıırsıklam olmuş beyaz elbisemin etrafında kıvrılmış.

Onun çeliğini hissedebiliyorum

Ben tutunurken kıyafetlerinin arasından kasları görünüyor.

Dalgaların uğultusu arasında "Dayan," diye bağırıyor ve sonra beni bırakıyor. Küpeşteye tutunuyorum ve o da ana güverteye doğru ilerliyor.

Raphael'i gözlerimle takip ederken midem bulanıyor. Teknemizin üzerinde devasa bir yılan sarmalı yükseliyor. Bir gemi kalınlığında, ay ışığında gümüş gibi parlayan metalik pullarla kaplı. Üzerimizde yükselerek gökyüzünü kapatıyor. Nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamıyorum ya da belki de her yerdedir.

Bir deniz yılanı.

Daha önce sadece bulanık bir fotoğrafta görmüştüm, Fey ve yılanlarının Fransızların çoğunu yok ettiği Mont- Saint-Michel savaşından

Donanma. Ama o fotoğraf ne kadar ürkütücü olsa da bu yaratığın hakkını veremiyordu. Çenesini açıp sıra sıra sivri dişlerini ortaya çıkardığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir ölüm perisi gibi çığlık atıyor, sonra güverteye doğru o kadar hızlı iniyor ki, hızının vınlayarak geçtiğini hissediyorum ve havayı çürük kokusu dolduruyor. Tekrar ayağa kalktığında, birinin bacaklarının ağzından dışarı çıktığını ve çılgınca tekmelediğini görüyorum. İnsanlar mızrak fırlatıyor ama mızraklar canavarın pullarından sekiyor.

"Boğazına nişan al!" diye bağıırır Raphael.

Oradaki pullar daha ince, eti açıkta, ama aç ve yaratığın korkunç hızı vurmaya neredeyse imkânsız kılıyor.

Etrafımda çığlıklar yükseliyor. Tekne sağa yatıyor ve ben geminin dümenine doğru savruluyorum. Başımın yan tarafında acı patlıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve kamaranın göreceli güvenliğine ulaşmaya çalışan bazı kaçakları takip etmek için dönüyorum. Sonra göz ucuyla bir şey fark ediyorum.

Malo, ana güvertede küpeştenin yanında toplanmış.

Tekne sallanmaya devam ediyor ama küpeşteye tutunup kendimi ahşap merdivenlere doğru zorluyorum. Canavar çığlık atıyor ve ses iliklerime kadar işliyor. Merdivenlere doğru koşuyorum. Merdivenleri tırmanmaya çalışırken deniz serpintisi üzerime geliyor ve nefesimi kesiyor.

Tam bir kaos. Teller kopuyor ve etrafımızdaki tahta parçalanıyor. Güvertede kan izleri deniz suyuna karışıyor. Raphael emir yağıdırıyor. Birkaç üniformalı mürettebat canavara mızrak saplıyor, boğazına vurmaya çalışıyor. Aleina ve diğer bazıları tutunabildikleri her şeye tutunuyor. Malo korkuluklara tutunmuş, taş kesilmiş, rüzgâra karşı çığlık atıyor. Yılan tepesinde beliriyor, kötü niyetli kırmızı bakışları çocuğu bulurken pullarından seken mızrakları görmezden geliyor.

"Malo!" Bağıırıyorum ama o kargaşada beni duymasına imkân yok.

Yılan geri çekilip çenelerini açıyor. O keskin dişler her an küçük çocuğu parçalayabilir. Canavarın dikkatini dağıtmam gerek ama üzerine atılıp yumruklarım ile vursam bile beni fark etmesine imkân yok.

Zihnimde umutsuz bir fikir canlanıyor ve Aleina'ya doğru koşuyorum. Sabit durması için kalın tellerden birini kavırıyorum ve keskin bir çekişle boynundaki kristal kolyeyi koparıyorum, bana paramparça olduğunda ses ve ışık çıkardığını söylediği parıldayan mücevheri. Güvertede kayarak onu teknenin demir küpeştesine çarpıyorum.

Keskin bir ıgık ufukta yankılanır, o kadar yüksektir ki diğ r sesleri bastırır. Kolyeden k r edici, renkli ışıklar fışkırıyor. Ses kemiklerime kadar işliyor, beni eziyor.

İşıklar sönerken, dünya bulanıklaşıyor ve kulaklarımda bir çınlama oluyor. Sıkıca tutunuyorum ve bir dalga denize çarparak beni tekrar ıslatıyor.

Yukarı baktığımda iş  yaradığını gördüm. Yılanı Malo'dan uzaklaştırdım. Ne yazık ki şimdi bana doğru bakıyor, gözleri içimi yakıyor. Tıslıyor ve sanki Feyce konuşuyormuş gibi ses  karıyor. Bana doğru hamle yaparken, Raphael beni güverteye savurdu. Yılan saldırdığında, çenesi bizden birkaç santim  tedeyken yuvarlanıp yoldan çekiliyoruz. Raphael atılmış bir mızrağı kapmak için çabalıyor ve canavar tam başını kaldırmaya başladığında mızrağı onun ince korumalı boğazına saplıyor. Canavar  ıgık atarak geri çekiliyor, mızrak boynundan fırlıyor. Canavar bir gelgit dalgası gibi yükseliyor ve tekneye çarpıp  arpmayacağını merak ediyorum. Sonra yıldız ışığının altında parıldıyan koyu bir kan lekesi bırakarak suyun altında kayboluyor.

Dalgalanan dalgalara bakıyorum. "Onu  ld rd n m ?"

Raphael küpeşteyi kavırıyor. Deniz suyu altın rengi teninden aşağı kayıyor ve siyah saçlarından damlıyor. "Pek sayılmaz." Sesi son derece düzgün, sanki bahçesinde açan çiçeklerden bahsediyormuş gibi.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, öfkeli bir  ıgık havayı yırtar. Yılan ağzı açık bir şekilde sudan fırlar.

Arkadan, içi boş bir *gümbürtü duyulur* ve bir zıpkın havada süzülür. Yaratığın gözüne batıyor ve onu kırmızı bir kratere dönüştürüyor. Yılan azap içinde inliyor, sonra dalgalara doğru kayıyor. Viviane'in devasa bir zıpkın silahını omzuna dayadığını görmek için dönüyorum. Raphael başka bir zıpkın çıkarıp ona uzatıyor. Zıpkını dolduruyor ve yerine oturuyor. Suyu tararken, etrafımızdaki gerginlik artıyor.

Hepimiz canavarın tekrar yüzeye çıkmasını bekleyerek bekledik. Ama şimdi dalgalar sakinleşti. Viviane zıpkın silahını indiriyor, sonra yuvasına geri koyuyor. Ellerini elbisesine siliyor ve güverteye geri dönüyor.

Peşinden bakıyorum. Allah kahretsin. Ona hayran olmak istemedim ama
Yap.

Aleina Malo'yu kucağına alır ve Viviane'ı takip etmek için döner.

Duraklıyor,
Menekş rengi bakışlarını yüzüme dikti. "Onun hayatını iki kez kurtardın. Başından çok şey geçti. Auberon  nce Broc liende'de, sonra da Fey Fransa'daki yeni bölgelerde peşimize düştü. Ve şimdi de bu."

Ona titreyerek gülümsüyorum ve göğsümde bir parıltı yayılıyor.

Malo bana doğru uzanıyor ve koluma dokunuyor, sadece parmaklarının yumuşak bir fırçası. Sonra başını Aleina'ya doğru eğiyor.

Yüzümden akan deniz suyunu siliyorum ve aşağı bakıyorum. Beyaz elbisemin artık neredeyse şeffaf olduğunu fark ediyorum. Çoğu zaman utançtan yüzüm kızarırdı ama az önce olanlara bakılırsa kimsenin meme uçlarıma dikkat ettiğini sanmıyorum.

Boğazım düğümlenerek, çoğumuz hayatta kaldığı için rahatlamış bir şekilde, üzerimize yayılmış parıldayan yıldızlara bakıyorum.

Merdivenlerden inip kaptanın kamarasına geri dönüyorum, bacaklarım titriyor. Raphael ve Viviane masanın yanında duruyorlar. Viviane'ın sarı saçları geniş omuzlarından birinin üzerine dökülüyor. Beni fark etmemiş gibi görünüyor ama içeri girdiğim anda Raphael'in gözleri bana doğru kayıyor. Sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibi çenesi geriliyor ama az önce bana iş teklif etti, değil mi?

Bir an için tekrar dışarı çıkmayı düşündüm. Yapmak üzere olduğum şeyden daha iyi. Böyle bir kararı aceleyle vermemeliyim.

Ama Malo bana teşekkür etmek için dokunduğunda içimden geçen duygu hiç azalmadı. Bu gerçek. Şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha gerçek.

"Tamam." Deri bir koltuğa çöktüm, her yerine deniz suyu damlıyordu. "Senin Nöbetçin olacağım."

Bunu söylediğime inanamıyorum.

Viviane iç geçirip gözlerini deviriyor ama Raphael'in gümüşü bakışları beni inceliyor. Deniz suyu damlacıkları uzun siyah kirpiklerine yapışıyor. Bir an için fikrini değiştirip hayır diyeceğini düşünüyorum. Bakışları dalıyor ve tüm vücudu hareketsizleşiyor, kasları geriliyor. Yumruğunun esnemesini izliyorum. *Benim gibi birinin* ona katılmasını istediği için pişman mı oluyor?

Sonsuz gibi görünen bir sessizlikten sonra tekrar bana bakıyor. "Güzel. Kaçakları güvenli bir eve bırakacağız ve sonra Camelot'a gideceğiz. Sen casus akademimizde olacaksın."

"Bir casus akademisi mi?" Kaşlarımı çattım. "Bu akademi ne zamandır var?" Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Yaklaşık iki bin yıldır,

Romalılardan beri. Ve şimdi, İngiliz hükümetinin gizli bir parçasıyız. İngiliz askeri istihbarat servislerinin listesine bakarsanız MI-1'i görürsünüz, MI-2 ve benzeri. MI-5 ve -6 en iyi bilinenleri." "Doğru. James Bond."

"MI-19'a kadar gidiyorlar. Ancak tüm kamu listeleri MI-13'ü atlıyor."

"Ve bu sen misin? *Camelot*'ta mı? Kral Arthur'daki gibi mi?"

"Casusları eğittiğimiz yer orası. *Camelot*'taki *Avalon Kulesi*," diyor, "ve sanırım seni kullanabiliriz."

"Sence bir casus akademisinde başarılı olabilir miyim?" Kesinlikle yapamam. "Az önce dehşete düştüm. Hayatımda daha fazla dehşete ihtiyacım yok."

Arkasına yaslanıyor ve omuz silkiyor. "Korku normaldir. Bu sıradan bir tepki."

"Hiç korkmuş görünmüyordun. Bir deniz canavarı tarafından neredeyse öldürüldüğümüzde de herhangi bir duygu belirtisi göstermemiştin."

Başka kimin korkusu yok biliyor musun? Ben söylemek istedim. Psikopatlar.

İç çekiyor. "Doğru. Korkmanın herhangi bir amaca hizmet ettiğini söylemedim - çoğu durumda zararlıdır. Sıradan olduğunu söyledim. Her neyse, korkuna rağmen belki sana nasıl ajan olunacağını öğretebiliriz. Bence duygularına hakim olabilirsen ajan olmayı öğrenebilirsin."

Sıradan.

Bir tutam nemli saçımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Ajan olmak senin etrafında vakit geçirmeyi mi gerektiriyor? Bana *duygularıma hâkim olmayı* öğretecek kişi sen misin? Çünkü bu fikri sevmedim."

Gözlerinde okunamayan bir şey titreşiyor. "İnan bana, ben de senin etrafında vakit geçirmek istemiyorum."

Ona ters ters baktım. Genelde insanlara duymak istediklerini söylerim. Ama Raphael içimde tamamen farklı bir şeyler ortaya çıkarıyor ve bunu durdurabileceğimden emin değilim.

BÖLÜM 7

I korkuluklara yaslanıp dalgalı denize bakıyorum. Şifalı çayın etkisi yaklaşık yarım saatte bir geçiyor ve öğürüyorum. Çayı yutup tekrar çıkarmak gerçekten büyüleyici bir döngü.

Deniz yılanının saldırısından sonra, yolculuğun geri kalanını hepimiz yorgunluk ve hafif histerik korku arasında salınarak geçiriyoruz. Raphael hariç herkes. Anladığım kadarıyla adam hiç yorulmuyor ya da duygularını açığa vurmuyor.

Saatler önce kaçakları İngiltere'nin güneyindeki yüksek beyaz kayalıkların yanına bırakmıştık ama yolculuk uzayıp gidiyordu. Ve devam ediyordu. Uzadıkça uzadı.

Kırık bir gemiyle bütün gece güney kıyısı boyunca salyangoz hızıyla ilerledik. Coğrafyam doğruysa, Cornwall civarında seyrediyoruz.

Martılar ciyaklıyor ve tepemde uçuşuyor. Titrek bir elimi dudaklarıma götürüyorum, bakışlarım ufukta. Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü renklendiriyor ve güneşin ateşli kavisi Cornwall'ın üzerinde yükseliyor. Nihayet karaya, bir nehrin sisli ağzına doğru ilerliyoruz. Saatler sonra bile elbisem hâlâ nemli ve iliklerime kadar üşüyorum. Elbise birkaç yerden yırtılmış ve ön kolumda bir tahta kıymığı var. Yılan kanı beyaz kumaşı lekeliyor.

Raphael bizi nehre doğru yönlendiriyor ve iki yanımızda cılız ahşap iskeleler yükseliyor. Rıhtımlardan birinin direğinde boş bir demir kafes asılı duruyor.

Göz kırpıyorum. Zamanda yolculuk mu yaptık? Uğursuz metal kutu bir zamanlar korsanları astıkları bir şeye benziyor.

Tana bana bir fincan çay daha uzattı. "Neredeyse geldik, aşkım." "Camelot'a mı?"

Başını sallıyor. "Bir zamanlar Cornwall'ın bir parçasıydı, biliyorsun, Wessex kralı işgal edene kadar. Camelot'un yöneticileri onu saklamak için büyü kullandılar. Bazıları Merlin'in kendisi olduğunu, Camelot'u meşe ağacından koruduğunu söylüyor. Bazıları da onun ölmediğini söyler."

Tüylerim diken diken oldu.

Etrafımızda nehir daralıyor. Her iki tarafta da taş ve ahşap karkas binalar nehir kıyılarını dolduruyor. Üzerlerinde pembe sabah ışığıyla renklenmiş ince bir sis asılı. Gaz lambaları sise koyu sarı bir parlaklık katıyor. Burası gerçekten zamanda geri adım atmak gibi hissettiriyor.

"Nasıl olur da kimse Camelot'u bilmez?" Nedense fısıldıyorum.

"Bu bir sır, elbette." Bana gülümsüyor. "Burayı casuslar için mükemmel bir yer yapan da bu. Sadece izinli gemiler girebilir." İç çekiyor. "Bu nehir perili, biliyorsun. Bunu hissedebiliyorum. Uzun zaman önce Feyler insanların kafalarını kesip nehre atarlardı ve şimdi onların ruhlarının fısıldadıklarını duyabiliyorum."

İçimden bir ürperti geçiyor. "Oh." Fısıltılarını neredeyse ben de duyabiliyorum. "Feylerin bir zamanlar insanlara yakın yaşadığını bilmiyordum."

Tana belli belirsiz gülümsüyor. "Oh, evet, bir süreliğine huzur içinde." Sanki bir şey dinliyormuş gibi kulağını suya doğru eğiyor, sonra omuz silkiyor. "Kuleye eski Fey krallığı Avalon'un adını vermişler." Tana hüzünle gülümsüyor. "Camelot'un bazı bölgelerinde, uzun zaman önce Pendragon kralları tarafından inşa edilen yolları ve tapınakları hâlâ bulabilirsiniz. Pendragon surları şehri çevreliyor, yüzlerce metre yüksekliğinde. Birkaç yüz yıl önce, şehir kapılarına kesik kafalar koymayı bıraktığımızı bilmek sizi memnun edecektir. En azından ben bıraktığımızdan oldukça eminim."

Boğazımı temizliyorum. "Bunu duyduğuma sevindim." Kesik kafalardan ikinci kez bahsediyor.

"Akademimizin geçmişî Romalıların Britanya'yı işgaline kadar uzanır. Yakında bu konuda her şeyi öğreneceksiniz."

Sabah gökyüzüne doğru uzanan taş binaların yanından geçiyoruz. Rüzgâr üzerimden geçerken, sıcak çayımdan bir yudum daha alıyorum ve beyaz bir köprüye doğru yavaşça sürüklenirken bakıyorum. Kalbim çırpınıyor. Kalan direk ve motorun uzun borusu onu asla geçemeyecek.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez köprü metalik bir iniltiyle ortadan ikiye ayrılıyor ve iki yarısı gemimize yer açmak için gökyüzüne doğru yükseliyor. Köprüden geçtikten sonra, nehrin genişleyerek cam gibi bir göle dönüştüğü doğuya doğru süzülüyoruz. Uzakta, nehrin üzerinde bir kale yükseliyor.

Nefesim kesildi ve ona bakakaldım. *Camelot*. Taşlar neredeyse altın renginde, kuleler sisle örtülmüş. Kalenin bir kısmı gölün içine doğru uzanıyor, sisle örtülmüş.

"Avalon Kulesi, Camelot'un en eski kalesi," diye fısıldıyor Tana, sağ tarafı işaret ederek. "Arthur'un günlerinde Avalon oradaydı, Fey tarafından işgal edilmişti ve kötü Kraliçe Morgan tarafından yönetiliyordu. O artık öldü, Pendragonlar tarafından yenilgiye uğratıldı. Bin beş yüz yıldır Avalon gölün sisleri arasında kaybolmuş durumda ve kimse onu bulamıyor."

"Ve Merlin bir Fey miydi?"

"Ah, evet. İnsanların müttefiki bir Fey'di ama işler ters gitti."

Camelot'a tekrar bakmak için dönüyorum ve çenem düşüyor. Tana kalenin adının Avalon Kulesi olduğunu söylemişti ama burası surlar, kapılar, kuleler ve kulelerle çevrili, nehrin üzerinde yükselen yüksek duvarlarla birbirine bağlanmış bir şehir. Yosunlar taşlara tırmanıyor, o kadar yoğun büyüyorlar ki duvarlar etraflarındaki doğal dünyayla karışmış gibi görünüyor. Sis azalıyor ve yükselen güneş altın renkli taşları pembe bir gölgeye bürüyor.

Gemimiz dar bir kanalda süzülüyor ve ahşap bir rıhtıma çarpıyor. Ana güvertede Raphael'in mürettebata komutlar verdiğini duyabiliyorum. Kanalin bir tarafında Tudor tarzı ahşap karkas evler sıralanıyor, diğer tarafında ise elma ağaçları büyüyor.

Kan çanağına dönmüş gözlerim etrafımızdaki hareketliliği görüyor; iri yarı adamlar gemilerden yük boşaltıyor, diğerleri bizi ahşap rıhtıma bağlamak için halat çekiyor. Burnuma bir koku karışımı saldırıyor; baharatlar, elmalar, işçilerin teri. Sonunda gemi demirliyor ve gözlerimi kapatıp sonunda vardığımız için tanrılara şükrediyorum.

Tana'yı iskeleden aşağıya kadar takip ederken sersemlemiş durumdayım. Burada, sabit toprak üzerindeyken bile, yer altımda hareket ediyor gibi görünüyor.

Koyu renk bir palto giymiş olan Raphael bizi gemiden çıkarıp taş bir kemere doğru götürüyor. Ellerini ceplerine sokuyor, bana bakmıyor bile. Viviane onun yanında süzülüyor.

Ama kemerli geçide geldiğimizde aniden durdu ve yolunu kesti. Başını eğerek bana bakıyor. "Pasaportunuzu görebilir miyim?"

"Neden?"

"Fransız askerlerinin tam olarak ne okuduğunu görmek istiyorum."

Deri çantamdan aldım. Birkaç yeri suyla çizilmiş ama okunabilir durumda. Ona uzatıyorum, o da arkasını dönüp uzaklaşıyor, yırtık kâğıt parçaları ardında uçuşuyor.

Pasaportumun yırtık parçaları.

Panikleyerek peşinden koştum. "Ne yapıyorsun?"

Dönüp beni boğazımdan yakalıyor ve duvara yapıştırıyor. "Seni burada istemiyorum," diyor dişlerini sıkarak. "Zayıfsın, düşüncesizsin ve Fransız askerlerini bizim hakkımızda bilgilendirmekle tehdit ettin. Bence Raphael güzel bir yüz yüzünden kötü bir karar veriyor. Bunun beni ne kadar kızdırdığını biliyor musun?"

Cevap vermiyorum. Nefes alamazken konuşmak zor.

"Şanslıyım ki," diye devam ediyor, "eğitimin ilk haftalarında bile hayatta kalmanız pek olası değil. Acımasız ve tehlikeli bir eğitim ve Pendragonlar seni anında indirir. Bize ihanet edemeden ölmüş olacaksın."

Beni bırakıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ellerim morarmış boğazıma gidiyor. Raphael'in benim bir aptal olduğumu düşündüğünü pek bilmiyor ama içimden bir ses güçlü birinin benim tarafımda olduğuna inanırsa daha iyi olacağımı söylüyor.

"Madem beni burada istemiyorsun, o zaman neden pasaportumu yırttın?" Mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Yerimizi öğrenmişken gitmene gerçekten izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Hâlâ beni sıkıştırıyor. "Gitmiyorsun. Ve eğer bizi ihbar etmekle tehdit etmek gibi başka bir numara yapacağına dair en ufak bir ipucu bile alırsam, hayatına son veririm. Belki yemeğin zehirlenir. Belki uykunda boğazını keserim. Belki de o güzel kafanı bir kayaya çarparım. Anlaşıldı mı?"

Dar sokaklara doğru aceleyle uzaklaşıyor ve her ne kadar onu takip etmek istemesem de başka seçeneğim yok. Paramın çoğu Fransa'daki kaplıca otelinde. Artık pasaportum yok. Güçlü birinin yardımı olmadan Camelot'ta sıkışıp kaldım.

Diğerlerine yetişirken boynuma dokunup yüzümü buruşturuyorum.

Raphael görünüşe göre hiçbir şey görmemiş. Bizi Arnavut kaldırım sokaklardan oluşan dar bir ağa götürürken rahat görünüyor. Ahşap ve tuğla binalar sokakların her iki yanında sıralanıyor ve tepemizdeki bacalardan dumanlar yükseliyor.

Kan lekeli ve yırtık pırtık, elbisemin arkasına bulaşmış kirle, az önce kurtardığım kaçaklardan biri gibi görünüyorum. Ama burada, Camelot'ta, kimse

Bildirimler. Kim bu insanlar?

Çok geçmeden sokak, atlı arabaların taşların üzerinde yarıştığı geniş bir caddeye açılıyor. Burası gerçekten yaşadığım yer mi? Camelot mu? Burada ne kadar kalacağım ya da mecbur kalırsam nasıl çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Annem beni çok özleyecek. Ya da en azından eve para getirmemi ve kirayı ödememi özleyecek. Bensiz ne yapacak? Sanırım bunu anlamasının zamanı geldi. Ve her halükarda, bundan kurtulmak için fazla bir seçeneğim yok gibi görünüyor.

Artık kitapçı yok. Annem kokain ve alkol alırken onunla paylaştığı tek odalı bir daire yok artık. Belirgin bir umut ışığı.

Hafif eğimli bir tepeden aşağı, Avalon gölünün üzerinde yükselen kaleye doğru yürüyoruz. Buradan, Avalon Kulesi'nin bir dizi merkezi binayı çevreleyen iki duvar setiyle geniş bir yapı olduğunu görebiliyorum. Raphael bizi duvarlardan birinin içine yerleştirilmiş bir kapıya götürüyor. Bana hâlâ tek kelime etmedi. Sanırım birbirimize olan nefretimizi ilan *ettik*.

Kapının önünde bir sıra muhafız durmaktadır, şık kırmızı pelerinleri taş ve meşeye karşı canlıdır. Raphael kapıya doğru ilerlerken, askerler gölde sürüklenen yapraklar gibi tek kelime etmeden ayrılırlar. Kemerli kapının üzerinde, yıpranmış taşa oyulmuş AVALON TORR yazıyor. Eski İngilizce sanırım. Bu oyma bin yıldan daha eski olmalı.

Ağır meşe kapı gıcırdayarak açılıyor ve eşikten içeri adım atıyorum. Tenimde garip bir heyecan dalgalanıyor. Burası önemli, eski ve güçlü hissettiriyor.

Avlunun karşısında, hafifçe yükselen bir tepenin üzerinde merkezi bir kale duruyor. Fildişi taşından yapılmış ve dört kat yüksekliğindeki kuleleri üzerimizde yükseliyor. Bu manzara başımı döndürüyor ve istemeden de olsa düşüncelerimin arasından bir tekerleme süzülüyor: *Avalon Kulesi, Gece Yarısı Saati, Başını Kuzgunun Çardaklarına Göm...*

Garip bir kafiye, kesinlikle annemin bana söyleyeceği bir şey değil. Belki bir dadı?

Tana esniyor ve fildişi kaleyi işaret ediyor. "Bu Merlin'in Kulesi ve bir nevi merkezi konum. Ofisler, yemekhane, eğitim salonları. Hiçbirimizin ziyaret etmesine izin verilmeyen bir üst kat var. Yatakhaneler diğer kulelerde."

Viviane Merlin'in Kulesi'nin kapısında beni bekliyor. Hâlâ öfkeli görünüyor ve Raphael çoktan içeri girmiş. "Geliyor musun?"

"Özür dilerim!" Tana koluma dokunarak şöyle diyor. "Açlıktan ölüyorum. Birazdan kahvaltıda buluşuruz, tamam mı?"

Tana havalandı ve Viviane'i geçip kuleye girdi. Ben de peşinden merdivenleri hızla çıktım. Viviane seslenip kapıyı açıyor ve tonozlu taş bir salona geçiyoruz. Apliklerdeki mumlar taş duvarları ve kemerli tavanı aydınlatıyor. Raphael kapının yanındaki kitap ve kâğıtlarla dolu, şöminesi yanan bir ofise bakıyor. Masada sarı sakallı bir adam oturuyor. Koyu mavi bir takım elbise giymiş ve boynunda gümüş bir yakaya benzeyen, önü açık bir şey var.

"Ah." Gözlüklerinin üzerinden Raphael'e bakar. "Yanında kimi getirdin, Raphael?" Gür sesi koridorda yankılanıyor. Bu adam bir opera sanatçısı olabilir.

Aksanım berbat olduğu için herkesin Fey değil de İngilizce konuşuyor olması beni rahatlatmıştı.

"Yeni bir acemi." Raphael bir anlığına bana baktı. "Bizimle çalışacak."

Adam, tıpkı kendi taktığı gibi bükülmüş metalden yapılmış büyük bir gümüş yüzük çıkarır ve Viviane'a uzatır. O da boynuna geçiriyor.

"Teşekkürler," diyor. "Bu pis kıyafetlerden kurtulacağım!"

Arkasından bakıyorum. Yapmak istediğim şey tam olarak bu - yıkanmak, üstümü değiştirmek, on saat uyumak - ama hâlâ burada Raphael'le birlikteyim.

Ona döndüğümde, onun da benzer bir tasma taktığını görüyorum, sadece altın rengi.

Sakallı adam "Kaçakları buldunuz mu?" diye sorar.

"Çoğu," diyor Raphael. "Ama bağlantılarının onları beklemediğini söylediler. Amon, ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bağlantıları Leia'nın-"

"O öldü," dedi Amon. "Fey güçleri onu yakaladı. Ve Alix'i de. Ve Rein."

Sessizlik uzayıp gider. Sonra Raphael fısıldar, "Kahretsin. Üç mürettebat üyemizi deniz yılanı saldırısında kaybettik." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Fey sızma operasyonunu öğrenmiş olmalı."

"Bu korkunç bir kayıp," diyor Amon ağır bir sesle. "Ama en kötüsü Alix. O olmadan bir Sentinel'e düşeriz. MI-13 sadece bir kişiyle çalışamaz."

Raphael solgun bakışlarını bana çeviriyor, meşale ışığı güzel yüz hatlarını yaldızlıyor. "İşte burada devreye o giriyor."

Ah, işte yine o küçümseme notası, sanki bununla ilgili her şeye içerliyormuş gibi.

Amon'a el sallayıp gülümsüyorum.

"Nia Fransa'da tatildehydi," diye devam ediyor Raphael, sanki ben orada değilmışim gibi benden bahsederek. "Kaçakları peçenin içine saklayarak bize getirdi. Meğer o bir Sentinel'miş ve bundan haberi yokmuş. Görünüşe göre yarı-Fey olduğunu bile bilmiyormuş."

Amon'un gözleri büyüdü. "Seni bize tanrılar göndermiş olmalı."

Başımı bir sersemlik dalgası kaplıyor ve soğuk bir taş duvara yaslanıyorum. "Hizmetinizdeyim."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Amon, "girişte bayılmadan önce ona yiyecek bir şeyler getir. Atıştırmalıklarla seyahat etmiyor musun, Raphael?"

Raphael uzun koridorun sonunu işaret ediyor. "Kahvaltı yapabilirsiniz. Bu koridordan aşağı inin ve sağdaki merdivenlerden çıkın. Amon'u sorgulamam gerek."

Kaşlarım kalkıyor. "Bir casus akademisinde tek başıma dolaşmama izin var mı? Öylece içeri girip kahvaltı mı edeyim?"

Raphael, "Sekiz muhafız benimle birlikte içeri girdiğini gördü bile," diye yanıtlıyor, "içlerinden biri telepat. Eğer burada olmamanız gerekseydi, çoktan ölmüş olurdunuz."

BÖLÜM 8

M Yürürken bakışlarım Gotik tavanda geziniyor. Burası Oxford ya da Westminster'ın görkemli bir versiyonuna benziyor; yükselen kemerler ve yüzyıllar öncesinden kalma süslü oymalar. Sanki bir Ortaçağ manastırına benziyor. Her halükarda göz korkutucu ve her adımda buraya ait olmadığımın daha da emin hissediyorum.

Senin gibi biri.

Merdivenin yanında bir banyo kapısı fark ediyorum ve içeri süzülüyorum. Porselen lavabonun üzerinde bir ayna asılı ve kendime bakıyorum. Siyah saçlarım dağınık, düzeltmeye çalışıyorum, sonra da topuz yapıyorum. Sadece nefes almak için biraz zaman ayırıyorum, maun duvarların odunsu kokusunu içime çekiyorum. Sonra, deniz suyuyla kaskatı kesilmiş ve yılan kanıyla lekelenmiş bir elbisenin içinde olabileceğim kadar hazır bir şekilde dışarı çıkıyor ve dar, sarmal merdivenlerden yukarı doğru yürüyorum. Basamaklar son derece engebeli ve tarih derslerimden hatırladığım kadarıyla bu, eski günlerde istilacı güçlere çelme takmak için kullandıkları bir hile.

Merdivenlerin tepesinde, kemerli bir kapıdan sağa dönüp yemek salonuna giriyorum ve çamura bulanmış, kan lekeli beyaz sundress elbisemle tamamen yetersiz giyindiğimi fark ederek tereddüt ediyorum. Neredeyse tüm kadınlar, mükemmel vücutlarını avantajlı bir şekilde sergileyen zarif giysiler, ruhani, parlak elbiseler giyiyor. Erkekler biraz daha rahat, düğmeli gömlekler ve atletik formlarını gösteren pantolonlar giymişler. Vay canına, buradaki herkes muhteşem. Birçoğu metalik boyun halkaları takıyor, çoğu bakır ve bronz ama bazıları da gümüş. Sanırım onlara Torc deniyor. Bir an için

yemek yiyenlerin çoğunlukla renklerine göre ayrı masalarda gruplandığını fark eder: bronz, bakır ve gümüş.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor. Odadakiler gök mavisi, çivit mavisi, cerulean ve zümrüt gibi göz alıcı renklerden oluşan bir gökkuşağına bürünmüşler ve büyük meyve ve unlu mamul tabaklarıyla dolu masalarda oturuyorlar. Yemek salonunun duvarlarında parlak duvar resimleri sıralanıyor ve odanın en ucunda, pırıl pırıl sarı saçları olan bir erkek ve kadının on iki ayak yüksekliğindeki portreleri yer alıyor. Zengin mavi kumaşlar giymişler ve altın taçlar takmışlar. Arthur ve Guinevere, sanırım.

Güneş ışığı uzun pencerelerden içeri süzülüyor. Sabah ışığıyla yıkanmış, zengin giyimli ve kendinden emin, bu odadaki herkes kraliyet ailesi gibi görünüyor. Kendime şöyle bir bakıyorum. Elbisem yırtık pırtık ve kan lekeli, ucuz el çantam çamur içinde ve ayağымda bir dolarlık plastik sandaletler var.

Diğerleri fark edince salon sessizleşiyor ve birkaç dakika içinde tüm gözler üzerime çevriliyor. Sertçe yutkunuyorum ve içeri adım atıyorum. Plastik sandaletlerin sesi tarihte hiç bu kadar yüksek olmamıştı, ben ahşap zeminde yürürken yüksek tavanda yankılanıyor. Sağır edici. Neden herkes bana *bakıyor*? Neden hepsi sandaletlerimin gıcirtısını bu kadar dikkatle dinliyor?

Gümüş masadaki genç bir kadın bana bakıyor, sonra eğilip arkadaşına bir şeyler fısıldıyor. Diğer kadın küçük bir kahkaha atıyor ve bir an için on beş yaşındaki doğum günü partime geri dönüyorum, havalı kızların sarhoş anneme gülmelerini izliyorum.

Ama artık on beş yaşında değilim ve bu şerefsizler bilsin ya da bilmesin, aslında bana burada ihtiyaçları var. En azından Raphael öyle düşünüyor.

Çenemi kaldırıyorum ve odayı tarıyorum. Biri bana el sallıyor ve arkadaki Tana'yı tanıdığımında göğsüm sıkışıyor. Yolculuğumuzun zorluklarından sonra bile bir şekilde taze görünüyor, sarı elbisesi tertemiz.

Oturan öğrenciler arasındaki dar bir aralıktan geçerek ona doğru yürüyorum, yürürken birkaçına sürtünüyorum. Bunu yaparken, daha fazla insan birbirleriyle fısıldaşmaya ve mırıldanmaya başlıyor ve tartışmalarının parçalarını duyuyorum.

"-bütün yolculuk boyunca kendi kendine konuştuğunu duydum-" diyor bir kadın ben yanından geçerken.

"-bir tehlike kristaliyle bir deniz yılanını öldürmeye çalıştı-" dediğini duyuyorum bir diğerinin.

"-Misyonu havaya uçurmak için orduyu çağırmakla tehdit etti-" diyor yeşiller içindeki bir adam ve burnunu çekiyor.

Kafamın içinde yüksek ve öfkeli bir ses de buna katılıyor. *Sen buraya ait değilsin*, diye azarlıyor. *Sen zayıfsın. Bir risk. Gitmen gerek, git, git.*

Tökezliyorum, yüksek sesle karşılık verme isteğimi bastırıyorum. Dişlerimi sıkıp devam ediyorum. Görünüşe göre, kötü maceralarımızın haberi yayılmış. Bu hızlı oldu. Her kim konuştuysa beni pek de hoş bir şekilde resmetmemiş.

Masanın etrafında dönüyorum ve Tana'nın karşısına oturuyorum. Bu masada kimse meşale takmıyor.

"Nia, bize katılmana çok sevindim." Tana bana sırtıyor. Güneş ışığı halka küpelerini yakalıyor. Solumdaki kızı işaret ediyor. "Bu Serana."

"Memnun oldum, Nia." Serana bana gülümsüyor. Gülümsemesinde vahşi bir şey var, yarı neşeli, yarı yırtıcı. Otururken bile gördüğüm en uzun kadınlardan biri ve kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyor. Soluk beyaz teni ve yanaklarına yayılmış çilleriyle ürkütücü bir güzelliği var. Parlak yeşil gözleri onun açık bir şekilde demi-Fey olduğunu gösteriyor. Bana tek bir onay işareti veriyor. "Tana bana teknede olanları anlattı. Adil oyun. Kristalle yaptığı hareket çok cesurcaydı." Tırnaklarını masaya vuruyor. Yontulmuş siyah oje sürüyor.

"Oh." Boğazımı temizliyorum. "Buradaki insanların böyle düşünmediği izlenimine kapıldım."

"Eh." Bıçağını dairesel bir hareketle sallıyor, bıçak neredeyse diğer tarafındaki adamın kulağını deliyordu. "Bir avuç serseri. Yabancıları sevmezler."

"Ben de Tarquin," diye araya giriyor sağımdaki adam. Uzun, kemikli bir burnu ve sürekli açık duran burun delikleri var. "Tarquin Pendragon?"

Beklentiyle bana bakıyor. Düz kumral saçları düzgünce yana doğru taranmış ve ince dudakları sıkı bir gülümsemeyle bastırılmış.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum.

Boğazını temizliyor. "Arthur Pendragon'u biliyorsunuz sanırım. Yuvarlak Masa'nın *Kralı Arthur'u*?" Yüksek portreleri işaret ediyor. "Bu o ve Kraliçe Guinevere. Ben onun tükürüğüyüm derler. Kesinlikle onun tükürüğü."

Portredeki keski çeneli, bronz tenli adama hiç benzemiyor. Tarquin'in teni süt renginde. "Oldukça."

Kararsızca sırtıyor. "Evet. Arthur burayı kurdu ve Camelot'un çoğunu inşa etti. Damarlarımda onun kanı dolaşıyor."

"Anlıyorum. Arthur'un soyundan mısın?" Bunun için takdir edilmek istediğini görebiliyorum. "Çok etkileyici."

Sırıtişı azalıyor. "Evet. Ben onun kız kardeşi Morgause'un soyundan geliyorum." Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Ama bazıları o günlerde Pendragon'ların enstet ilişkiler yaşadığını söylüyor, yani gerçekten..." Boğazını temizliyor. "Her neyse, burada yeni olduğun için sana etrafi gösterebilirim. Bir Pendragon olarak, akademimize yeni gelen kayıp genç kadınlara göz kulak olmak benim görevim. Elbette size Camelot'un geri kalanını da gezdirebilirim. Kule'nin dışında. Hayatım boyunca bu şehirde yaşadım."

Gülümsemesinde dişlerimi diken diken eden sahte bir şey var ama "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum.

Yani Viviane'in bahsettiği Pendragon'*lardan biri*, eğitime birkaç hafta kala beni kesebilecek biri.

Ama şu ana kadar benden nefret ediyor gibi görünmüyor.

Karnım gurulduyor ve yemek tabağına dönüyorum. Masallardan fırlamış gibi görünüyor; taze ekmek pudingi, reçeller, meyveler, karahindibalarla süslenmiş kekler, fırında somon ve patates, hepsi de kır çiçekleri yatağının üzerinde duruyor. Masanın üzerinde çaydanlıklar ve bira ya da viski olabilecek altın rengi bir sıvı duruyor. Hemen küçük bir karahindiba keki, ardından bir parça somon ve bir patates, sonra da ekmek ve mavi peynir alıp dalıyorum. Muhtemelen şimdiye kadar yediğim en tuhaf ve en lezzetli yemektir.

Tereyağlı bir patates yerken kendime bir fincan çay koyuyorum. "Bu inanılmaz," diye mırıldanıyorum. "Kahvaltıda somon mu? Bu bir çeşit kutlama mı?"

Serana'nın kaşları kalkıyor. "Kutlama mı?"

"Bugün Nia'nın doğum günü," diyor Tana. "Yani kutluyoruz." "Gerçekten mi?" Serana diyor ki. "Mutlu yıllar!"

"Doğum günüm aslında dündü." Kaşlarımı çattım. "Yani, kahvaltı hep böyle midir?"

Serana başını sallar. "Sadece kahvaltı, aşkım. Ama Fey kahvaltısı."

Harikulade. Bakışlarım odanın içinde geziniyor. "Tam olarak neden? Buradaki yarı-Feylerin çoğu Fey diyarından mı?"

"Hayır," diyor Tana. "Çoğumuz değiliz ve tam da bu yüzden bunu yapıyoruz. Yani, bir kere, buradaki insanların çoğu Tarquin gibi insan."

Tarquin homurdanıyor. "Tam olarak *benim* gibi değil ama evet. Aynı tür."

"Ama demi-Fey'lerin çoğu bile Fey diyarında hiç yaşamadı. İşte bu yüzden tüm bunlar eğitimin bir parçası," diyor Serana. "Çoğumuz Fey kültürü içinde büyümedik. Her zaman insanların arasında saklandık."

"Anlıyorum."

"Bu yemekler ve giysiler çok önemli," dedi Tana. "Dört yıl önce Fey diyarında iki gizli ajanımız vardı. İyi bir kamuflajları ve mükemmel kılıkları vardı. Kolay bir görev olmalıydı."

"Onlar yarı Fey'di ama İngiltere'de yetişmişlerdi," diye ekliyor Serana. "Adamlardan biri gömleğinin düğmelerini sonuna kadar ilikliyordu ve kız da transparan elbiseler giymeye alışık değildi, bu yüzden üzerine bir ceket giymişti. Piç bir Fey askerinin istenmeyen dikkatini çekmeleri uzun sürmedi. Onları takip etmiş ve sabahları bal likörü içmeyi reddettiklerini fark etmiş. Mesele de bu, değil mi? Feyler *her zaman* kahvaltıda bir bardak, akşam yemeğinde de bir bardak bal likörü içerler."

Tana bal likörü şişesini alır ve küçük bir bardağa döker. Güneş ışığında kehribar rengi parıltıyor.

"İki casus yakalandı, işkence gördü ve idam edildi," diyor Tana, sesi yumuşak. Küçük bardağı bana uzatıyor. "İç."

Sabahları alkol. O zaman annem hemen uyum sağlardı.

Bir yudum aldım ve irkildim. Asla alkol içmem ve bunun tadı çok sert ve çok tatlı.

Serana yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "O surat ifadesini aşman gerekecek. İşte tam da bu yüzden yemek ve kıyafetleri akademiye dahil etmeye karar verdiler." Çatalıyla bir parça somon balığı mızraklıyor. "Ama bu pek de zor bir şey değil. Aşçılarımız Fey diyarından. Çok zekiler."

"Camelot'ta küçük bir çocuk olduğumdan beri eğitim alıyorum," diyor Tarquin. "Babam, Fey dünyasının vahşi canavarları gibi davranmak doğamızda olmasa bile, aile geleneğini sürdürmek için Fey kültürüne iyice alışmamız gerektiğini fark etti. Ama bir avcı avını anlamalı, değil mi? Bir geyiği avlamak için boynuz takmak ve misk kokusu almak gibi. Bu sağduyu, gerçekten. Eğer o iki yarı-Fey ajanı da aynısını yapsaydı, domuz gibi katledilmek yerine hâlâ hayatta olurlardı."

Yanında oturan iri yarı bir adam ağzı yemekle doluyken "Doğru," diyor. "Kesinlikle haklısın." Ağzından bir parça et bardağına sıcıyor ama adam bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

"Aile geleneğiniz tam olarak nedir?" diye sordum. "Bunun Kral Arthur'la ne ilgisi var?"

Tarquin omuz silkiyor. "Pendragonlar kaltak kraliçe Morgan'ı yok etti. Yok etmek zorundaydık. Oğlu Camelot'taki herkesi öldürmeye çalıştı, biliyorsun ve Feyler askerlerimizi oklarıyla vurmaya devam etti. Morgan kana susamış öfkesiyle oğlunu Arthur'u öldürmesi için gönderdi. Barbarca. Pendragon gücü

Camelot bu beladan kurtuldu. Arthur ve şövalyeleri o günlerde her şeyi kontrol altında tutuyordu. Ve şimdi, biz yumuşadık. Bu yüzden Avalon Kulesi'nin mirası ve imkanları olan, onlarla savaşacak karakter gücüne sahip eski Camelot ailelerine odaklanması gerektiğini düşünüyorum. Daha önce yaptığımız gibi." Bal likörünü yudumluyor. "Elbette hepiniz buraya ait değilsiniz demiyorum ama insanların rollerini bilmeleri gerekiyor. Ne dediğimi anlıyor musun, Nia? Senin bir Nöbetçi olduğunu söylüyorlar, sanırım sen de ekipleri perdenin ötesine geçirerek üzerine düşeni yapacaksın. Bence bu kadar az şey bildiğin halde gönüllü olman övgüye değer. Ama sana komuta edecek şövalye sınıfından birine ihtiyacın olacak. Özellikle de altın meşalesi olan birine. Sokaktan geçen her Amerikalının bir şövalyenin, hatta bir yaverin kararlarını vermesini bekleyemeyiz." Bu kavrama gülüyor ve sanırım ilk kez gerçek bir gülümseme görüyorum.

Şövalyelerin de onun gibi soylu olduğunu varsayıyorum. "Elbette," diyorum bal likörümü yudumlarken. İçtikçe hoşuma gidiyor. "Karmaşık düşünmek için doğru terbiyeye sahip değilim."

"Kesinlikle, anlıyorsun. Hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız." Tarquin boğazını temizliyor. "Biz her zaman altın bulmayı başarırız," diye geveliyor. "Pendragonlar," diye ekliyor. "Altın alabilecek kadar yüksek puan alan sadece biziz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Serana yüksek sesle iç geçirir. "Birkaç ay içinde hepimiz sınava tabi tutulacağız. Buna İtlaf deniyor çünkü sınıfın yarısı dışarı atılacak. Bazen insanlar yaralanır. Hatta ölürlər. Tarquin gibi insanlar için dil, casusluk becerileri ve bunun gibi şeyler test edilecek. Biz de aynı testleri yaparız ama büyü göstermemiz de gerekir. İtlaf'ı geçenlerin hepsi seviyelerimize göre sıralanır."

"Torclar buradan mı geliyor?" diye sordum.

Tarquin başını sallar. "Altın sınıfların kendi yemekhaneleri var. Hepsi şövalye. Korkarım bir süre sonra artık sizinle birlikte yemek yiyemeyeceğim. Burası sincapların, gümüş şövalyelerin, silah arkadaşlarının ve öğrencilerin salonu." Özür dilercesine burnunu kırıstırıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani, Raphael bir Pendragon mu?"

Tarquin'in yanakları kızarır. "Hayır," dedi sertçe. "O bir yarı-Fey, tabii ki bir Pendragon değil. O gelene kadar altın alan bir tek biz *vardık*. Her neyse, senin gibi birinin sana rehberlik edecek daha deneyimli bir ele ihtiyacı olabilir."

Arkadaşı sırtarak ona doğru eğiliyor. "Ve elleri çok tecrübeli."

"Büyüleyici, siz ikiniz. Gerçekten büyüleyici bir tarih," diyor Serana. Ona gülümseme şekli beni kendimden uzaklaştırıyor. Avına sırttan bir kedi gibi. Dizili metal kolyeleri ışık huzmelerinde parıldıyor. "İlham verici."

Ama Tarquin içkisini yeniden dolduruyor, sanki amacına ulaşmış gibi görünüyor.

Bir dilim mavi damarlı peynirle biraz ekmek deniyorum. "Oh, tanrılar, yemek."

Yediğim en muhteşem şeylerden biri ve birkaç saniyeliğine ağzımdaki tatlardan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, mutlulukla çiğniyorum.

"Biliyorum, değil mi?" Tana, sesi çok uzaklardan geliyor gibi görünüyor, diyor. "Bu bende Fey diyarına geri dönme isteği uyandırıyor. Tüm o cinayetler dışında."

Tarquin, "Bu aslında evimdeki yemeklerle kıyaslandığında vasatın altında," diyor.

Herkes onu görmezden geliyor.

"Bu peyniri denedin mi?" Tana'ya sordum.

Titriyor. "Peynir yiyemiyorum. Bazen içinde geleceğe dair karanlık hayaller görüyorum. Bundan hoşlanmıyorum."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hepimiz biliyoruz." Serana bilgece başını sallar. "Bu bir sorun."

Tana iç çekiyor. "Güzel bir Fransız peyniri yerken birden içinde kırık bir kalp görürdüm. Ya da bir sel. İçinde sel varsa peynirin tadını çıkaramazsınız."

Serana, "Benimkini genellikle biraz sert hardalla alıyorum," diyor. "Yani *hiç* peynir yemiyor musun? Hiç mi?" diye soruyorum.

"Tereyağı alabilirim," diyor Tana. Yüz ifadesi son derece ciddi. "Tereyağı zamanı aşar."

"Sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz," diyorum.

"Nia," diyor Serana, "derslerimizde bize katılır mısın? Daha yeni başladık."

"Neden *bizim* derslerimize girme ihtiyacı duysun ki?" Tarquin sertçe sorar. "MI-13'te yer almayacak. Elinde torcuyla gerçek bir Camelot Ajanı olmayacak. Sadece gerçek ajanların girip çıkmasını sağlayacak. Bir taksi şoförü gibi. Taşımacılık."

Başım zonkluyor. "Sanırım Raphael bazı temel becerilere sahip olmamı istiyor." "Bunu çok zor bulacaksın," diyor Tarquin. "Demek istediğim, ben

Camelot ve ben yıllarca bu akademiye gitmek için eğitim aldım. Bizi

hazırlamak için besleyici okullar var. Geçtiğimiz yıllarda ne yaptın?"
"Bir kitapçıda çalışıyorum," diyorum.

"Bir *mağaza mı*?" Sesi skandal gibi geliyor. "Doğru. Ne gibi, kasada durup insanların parasını alıyorsun ve onlara para üstü veriyorsun? Bozuk paralar ve bu tür şeyler?"

"Daha önce hiç dükkana girmedin mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz." Kaşları saç çizgisine yakın. "Ve kesinlikle hiç birinde çalışan biriyle kahvaltı etmedim. Artık burada her türlü var, değil mi? İlginç zamanlar. Benimle kal, o derslerin üstesinden gelmene yardım edeyim - çünkü oldukça karmaşıklar." Kalçası benimkine biraz fazla yakın. "Ah, canım. Şu anda yanlış çatalı kullanıyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse," diye ekliyor arkadaşı, hayretle.

Tarquin işaret ediyor. "Bu bir salata çatalı. Burada çatal ve bıçakları el değiştirmeyiz. Bu söz konusu bile olamaz. Dinle, genellikle ayak uyduramayan ya da soytarıca hatalar yapan insanlardan kurtulurlar ama Pendragon ailesi buraya çok iyi entegre olmuş durumda. Babam yönetim kurulunda, amcam da profesör."

Biraz uzaklaştım. "Teklifiniz çok hoş ama sanırım bana bir şey olmaz. Kitaplardan öğrenme konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadım."

Daha yakına eğiliyor ve ağzının etrafındaki kaslar geriliyor. "Burası gerçekten bunaltıcı olabilir, özellikle de aynı kumaştan kesilmemişseniz. Ama sende gizli bir potansiyel var gibi görünüyor ve bunu ortaya çıkarmana yardımcı olabilirim. Sana odamda ders verebilirim. Yeşil Şövalye Kulesi'nde eski bir odam var."

Kolu benimkine değiyor.

"Şanslı değil misin?" diyorum, ses tonum düz.

"Ona gerçekte ne düşündüğünü söyle, Nia," diye tersliyor Serana. "İşte, sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Eğildi ve bıçağını masaya vurdu. Bıçak, Tarquin'le benim aramda, yarım santim derinliğinde tahtaya saplanıyor. Sallanıyor, meşe ağacına saplanıp kalıyor.

"Hiç ilgilenmiyor, Tarquin," diyor. "İyilik olsun diye seninle yatmayacak."

Tarquin'in gözleri büyür. "İstedığimin bu olduğunu mu ima ediyorsun? Ben sadece centilmenlik yapıyordum. Hepimiz onun hayali insanlara bağırıldığını duyduk, bu yüzden ona yardım edebileceğimi düşündüm." Yeşil gözlerini kısarak bana döndü. "Ama belli ki bir *centilmenin* yardımı ilgin çekmiyor." Çenesi çalışıyor. "Diğer erkeklerle iyi şanslar

Eğer senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsan. Gerçekten denediğimi mi düşündün? Bir *dükkan*da çalışan birinden çok daha iyi tekliflerim var."

Yanındaki adam öne doğru eğilir. "O bir septik. Londra'dan kafiyeli bir argo, biliyor musun? Septik tank. Yank ile kafiyeli."

"*Septik*," diye tekrarlıyor Tarquin asidik bir şekilde. Aniden ayağa kalkar ve elindeki peçeteyi yere atıp masadan uzaklaşır. Tarquin'in arkadaşı gözlerini kırıştırır, nasıl tepki vereceğinden emin değilmiş gibi yavaşça etrafına bakar. Sonra ayağa kalkar ve aceleyle arkadaşının peşinden gider.

Haklısın. Şimdi Tarquin benden nefret ediyor. Bunun için yeterince uyumadım. "Yani Viviane'in bahsettiği Pendragonlar olacaklar, beni hızlıca indirmelerini umduğunu söylediğinde."

"Bunu gerçekten söyledi mi?" diye sorar Tana.

"Hepsi tam bir pislik." Serana geri çekilen adamların arkasından ters ters bakıyor. "Tarquin ve altın torcların çoğu çekilmez bir grup ahmak, ama bu yerde onlardan kaçınılamaz. Viviane de öyle. Mesele şu ki, Tarquin ve tayfası altını hak etmiyor bile. Sadece Avalon Kulesi'nden sorumlu kişiler Pendragon ailesinin mutlu kalmasını sağlıyor. Pendragonlar Camelot'u yönettiklerini sanıyorlar."

"Ama kaderlerinde sıradanlık var," diyor Tana iç çekerek.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bunu kartlarında falan mı gördün?" "Hayır."

Tana omuz silkiyor. "Onlar sadece tam bir belalı."

Serana bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Şu haline bak. Yemeğini bitir. Sana düzgün Fey kıyafetleri almamız gerek."

BÖLÜM 9

Serana beni birbiriyle bağlantılı koridorlardan oluşan bir labirentin içinden geçiriyor, ayak seslerimiz etrafımızda yankılanıyor. Avalon Kulesi ilk düşündüğümünden daha da büyük ve nerede olduğumuzu takip etmek zor. Serana'nın

Bacaklarım benimkilerden çok daha uzun ve dört kat boyunca eğri büğrü, dolambaçlı merdivenlerden çıkarken ayak uydurmakta zorlanıyorum. En üst katta, kaburga tonozlu kemerler üstümüzde uzanıyor. Elmas camlı pencereler, uzun otlar ve elma ağaçları arasında kır çiçeklerinin yetiştiği avluya bakıyor.

Duvardaki bazı resimlere bakmak için dönüyorum. Bazıları eski savaşları ya da gizemli kaleleri tasvir etse de çoğu portre. Portrelerden biri boynuma bir korku dalgası gönderiyor. Siyahlar giymiş kule gibi bir Fey adamı kılıcını çıplak bir kadının vücudunda gezdiriyor. Ayaklarının dibindeki çimenlerin üzerinde başka kadınların cesetleri yatıyor. Nefesimi tutarak ona bakıyorum. Adamın başında koyu renkli, dikenli bir taç ve dudaklarında zalim bir gülümseme var. "Dekoratif bir görüntü için cesur bir seçim."

Serana dönüp bana bakıyor. "Ah, o sadist piç Mordred Kralkatili. Binlerce yıl öncesinden kötü bir Fey'di. Tarquin'in bahsettiği, Arthur'u öldüren kişi. O zamanlar Feylerin gerçek, ilkel büyülerini vardı. Onun gibi sapkın olanları bile. Bir gece buraya girdi ve yüzlerce masum insanla birlikte Kral Arthur'u öldürdü. O şimdi ölü, ama bilin bakalım o pisliğin oğlu kim?"

Ona bakıyorum. "Auberon?"

"Tam olarak. Kraliçe Morgan'ın soyundan geliyorlar. Morgan Hanedanı'nın Camelot'u yakıp kül edeceğini söylüyorlar. Bu Auberon ve

oğlu,

Prens. Umalım da bu kehanet yanlış çıksın."

Bakışlarımı rahatsız edici görüntüden çekiyorum. Kuleye çıkmak için hâlâ en az bir merdiven daha var.

Nefes aldığımda ciğerlerim tıkırdıyor. "Viviane hakkında ne düşünüyorsun?" Zor nefesler alarak soruyorum. "Korkarım onu düşman edindim."

Serana bana bakıyor. "Gümüş kraliçe mi? Bence düşman olarak sahip olunması gereken dehşet verici biri. Gerçek bir iş parçası, biliyor musun?"

"Harika."

"Yerinizde olsam, ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdım. Gerçi ne yaparsan yap, yakında onunla tekrar karşılaşacaksın. Dövüş öğretiyor. Ama bir sürü başka ders de var. Sadece birkaç hafta kaçırdın."

"Ne kadar sürüyor?" Hırıldıyorum.

"Bir ajan için eğitim mi? Eskiden bir yıld, sonra İtlaf. Uzmanlaşmak için belki bir ya da iki yıl."

Kalbim küt küt atıyor. "Bir yıl mı?"

Annemi bir yıl boyunca tek başına bırakamam. Bırakabilir miyim?

"Biliyorum." İç çekiyor. "Yeterince değil, değil mi? Ve şimdi durum daha da kötü. Sahada çok sayıda insan kaybettik, bu yüzden sadece altı ay içinde aktif görevlere başlamak istiyorlar. İnsanlar altı ayda ancak hazır olurlar, ama bizi o zaman test edecekler."

Başım hâlâ dönüyor. İtlaf'ı gerçekten geçebileceğimi hayal bile edemiyorum ve geri dönmezsem annem aklını kaçırarak. Ama bana kimin daha çok ihtiyacı var, yetişkin annemin mi yoksa manyak bir kral tarafından avlanan kaçakların mı?

Hâlâ milyonlarca sorum var. "Serana, Tarquin ailesinin onu doğduğu günden beri buna hazırladığını söyledi-"

"Tarquin iğrenç bir dangalak." Sözleri taş merdiven boşluğunda yankılanıyor.

Sadede gelelim. "Elbette, ama tüm bunlarla birlikte büyümüş olması bana çok vahşi geliyor. Dünyanın geri kalanı daha var olduklarını bile bilmeden Feylerle savaşmayı öğrenmek. Ve tüm bu yer... Tam olarak ne zamandır burada?"

Merdivenlerde durdu ve dönüp bana baktı. "Çağlar. Roma istilasıyla başladı. Dokuzuncu Lejyon'u hiç duydun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Roma istilası hakkında pek bilgim yok."

"Temel olarak, Britanya'da, İskoçya'nın yukarısında bütün bir lejyon kayboldu. Fey onları ağaçlara ve taşlara hapsetti. Bazı askerler esir alındı ve Kraliçe Morgan için çalışmak üzere Avalon'a sürüklendi. Ama birkaçı hayatta kaldı. Fey'i anlamayı ve arkadaşlarını geri getirmeyi kendilerine

görev edindiler."

İki bin yıldan daha uzun bir süre önce arkadaşlarını kurtarmaya çalışan o sadık askerleri düşünerek duvarın tuğlalarına dokunuyorum.

"Burası da böyle başladı sanırım," diye devam ediyor Serana. "Feylerin zayıflıklarını anlamak için bir yer olarak. Yine de adamlarını asla bulamadılar."

"Oh," diyorum ağır ağır.

"İlk demi-Fey'in bu şekilde ortaya çıktığından şüpheleniyorum. O ilk askerlerin ve Feylerin çocukları. Her neyse, zamanla Feyler ve insanlar arasındaki ilişkiler barışçıl bir hal aldı. Hatta Avalon Kulesi, Merlin gibi bazı Feyleri buraya davet etti."

"Merlin Fey miydi?"

"Elbette. İnsanların büyüsi yoktur ve o gelmiş geçmiş en güçlü büyücülerden biriydi."

"Ama... işler değişti, değil mi? Bu adamın Kral Arthur'u öldürdüğünü söylemiştin." Mordred'in tablosunu gösteriyorum.

"Evet, aynen öyle. Morgan tarafından gönderildi. Ondan sonra Feyler ve insanlar ölümcül düşmanlar haline geldiler. Yüzyıllar boyunca bizim gibi yarı-Feylerin Avalon Kulesi'ne girmesine izin verilmedi. Yakın zamana kadar. Şimdi bizi kabul edecek kadar çaresizler."

Ona bakıyorum ve *bizim gibi* sözcükleri zihnimde dönüp duruyor. "Demi-Fey olduğumu hiç bilmiyordum. Düne kadar bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse hâlâ ikna olmuş değilim."

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, insanların büyüsi yok. O yüzden sen yarı Fey olmalısın."

Onu merdivenlerden yukarı doğru takip ederken dünya ayaklarımın altında sallanıyormuş gibi hissediyorum. Daha bir hafta önce, bir dükkânda sessizce kitap raflayan sıradan küçük Nia'ydım. Ve belki de tüm bunların bir hata olduğu, boyumdan büyük işlere kalkıştığım ve buraya ait olmadığım hissinden tam olarak kurtulamıyorum.

Ciğerlerim feryat ediyor ve solunum yollarım daralıyor. Çantama uzanıp inhalerimi çıkarıyorum ve iki nefes çekiyorum. Bu şey neredeyse boş.

Serana onu çantama geri koyarken beni izliyor. "Astım mı?" "Deniz kenarında daha iyi olabileceğini düşündüm."

"Deniz havası gerçekten işe yarıyor mu?"

Bir an için bunu düşündüm. "Pek sayılmaz."

"Doğru. Neyse, hadi seni giydirelim." Merdiven boşluğu bir sahanlığa açılıyor ve kadın büyük bir meşe kapının önünde duruyor.

"Neredeyiz biz?"

Cevap vermek yerine kapıyı çalıyor. Cevap gelmeyince tekrar çalıyor.

"Gardırop bu mu?" Ben soruyorum.

"Kim o?" Derin bir ses meşe ağacını deliyor.

"Serana ve acemi asker. Doğru düzgün kıyafeti yok."

Nedense bir erkeğin gardırobu denetlemesini beklemiyordum ama belki de varsayımlarımı yeniden gözden geçirmem gerekiyordu.

"Bize bir dakika verin." Bu sefer bir kadın sesi.

Sanki bir şeyi bölüyormuşum gibi hissediyorum ve Serana bana dönerek kaşlarını kaldırıyor.

Sonunda kapı açılır ve bir kadın dışarı çıkar, kapı arkasından çarparak kapanır. Uzun boylu, platin rengi saçları, güneşte kızarmış teni ve altın rengi meşalesi var. Şeffaf, gümüşü bir elbise ve elmas mücevherlerle zarif bir şekilde giyinmiştir. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken dudakları kıvrılıyor ve burnu kırışıyor. "Ah, canım." Sonra yanımdan geçip gidiyor, kalçaları sallanıyor.

"Ona aldırmayın," diye fısıldıyor Serana. "Adı Ginevra ve MI-13'ten bir Pendragon ajanı. Arthur ve Guinevere'in doğrudan soyundan geliyor. Korkunç bir züppe."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Raphael orada duruyordu, şaşırtıcı, sinir bozucu derecede seksi görünüyordu. Zamanını *berbat bir züppe* olarak tanımlanan biriyle geçirmesine hiç şaşırmadım.

Ama ona bakmaktan da kendimi alamıyorum. Arkasındaki yüksek pencereler sabah ışığını içeri alıyor, vücudunu yaldızlıyor, saçlarının koyu dalgalarını aydınlatıyor. Gömlek giymiyor ve bakışlarım oyulmuş V çizgisine, kalın telli kaslarına, bronz tenine vuran gölgenin fısıltılarına takılıyor... Tanrım, bu savaşçının vücudu tarafından duvara yapıştırılmak nasıl bir his olurdu? Ginevra muhtemelen biliyordur.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve tırnaklarımla avuç içlerimi deliyorum.

Unutma, Nia. O tam bir pislik.

Ama aynı zamanda, onun kesinlikle tanrısal çıplak göğsüne bakarken *sık* kelimesini düşünmemeliyim. Onun yerine gözlerimi altın meşalesine dikiyorum.

"Bay Launcelot," diyor Serana. "Yeni öğrencinizin eğitimi için kıyafete ihtiyacı var." Ses tonu aniden çok daha kırılmış, saygılı.

Bakışları Serana'dan bana doğru kaydı. "Ah. Aşağıdaki küçük peri prensesini görmedim."

Saygı buraya kadarmış.

Yine de bakmadan duramıyorum. Altın sarısı teninde, oyulmuş kaslarının çizgilerini takip eden kıvrımlı sarmaşıklar dövmesi var. Geniş, atletik omuzlarından birinde, köprücük kemiği ve göğsü boyunca uzanan bir asma dövmesi var. Bu sarmaşıklar bir deniz yıldızı, bir gemi ve bir kırlangıcın etrafını sarıyor.

Bakışlarımı ayıramıyorum. Görünüşe göre, ondan ne kadar nefret ettiğimi unutmam için gereken tek şey tişörtünü çıkarması.

Beni ona bakarken *izliyor* ve ben onun ifadesini yorumlamaya bile başlayamıyorum. Adam bir şifre.

Neden kapıyı yarı giyinik açtı? Gösteriş yapmak için miydi?

"Girin." Döndü ve beyaz bir gömlek giydi.

Çenemin gevşediğini fark ediyorum ve çenemi kapatıyorum. Mahcup bir şekilde bakışlarımı onun bedeninden uzaklaştırıyorum.

Odası da neredeyse kendisi kadar göz alıcı. Mekânın etrafı yirmi metre yüksekliğinde yüksek pervazlı pencerelerle çevrili. Karşılarında bitkiler, mumlar ve kitaplarla dolu bir masa duruyor. Maun kitap rafları altın harflerle yazılmış kitap sırtlarıyla dolu. Elbette böyle bir yerde yaşıyor, krallara layık bir yerde.

"Gardırop görevlisine gideceğimizi sanıyordum," diye fısıldıyorum.

Raphael'in kasları gergin, ifadesi buz gibi. "Ben burada Fey diyarında yaşamış birkaç kişiden biriyim. Nasıl giyindiklerini biliyorum."

Serana bana garip garip bakıyor. "Evet. Bu çok önemli bir iş. Bay Launcelot sizi ayarlayacak." Beni Raphael'le yalnız bırakıyor ve ben odayı tekrar inceliyorum. Odasının pencereleri kuzeydeki tüm Camelot şehrine bakıyor. Buradan, kulenin altında iki binayı birbirine bağlayan bir köprüyü ve şehrin üç tarafını çevreleyen anıtsal duvarları görebiliyorum.

"Güzel bir yeriniz var." Ona geri dönüyorum. "*Çöplerin* yaşayacağı türden bir oda değil, değil mi?"

Siyah bir kaşını kaldırır. "Dinle, peri. Kendini çok beğeniyorsun ama artık üzüm bağlarında değiliz, biliyorsun. Sen Avalon Kulesi'ndesin ve ben de Yuvarlak Masa'nın bir şövalyesiyim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu gerçekten bir şey mi?"

"Evet, öyle bir şey var. Burada fazla rahat etme. Bir kat aşağı iniyoruz, böylece bir şeyler deneyebilirsin. Bu kadar kısa biri için bir şeyimiz var mı bilmiyorum ama ne bulabileceğime bakacağım."

Kapıyı açmak için arkamdan uzanıyor ve odun tütsülenmiş fiçılar gibi zengin, topraksı bir kokuyu içime çekiyorum, bereketli toprakların fısıltısıyla karışmış baş döndürücü bir misk

Toprak. Aklım hemen Bordeaux'daki güneşle ıslanan üzüm bağlarına, üzümlerin sabah güneşinde nasıl görüldüğüne gidiyor. Bana onlar hakkında anlattığı şeyler, susuzlukları ve yaşama sevinçleri. Hiç gerçek olmamış bir şey için nostaljik hissediyorum.

Şimdi düşündüğümde o tatillerin hep karanlık bir havası var.

Yüzümde tuhaf bir ifade olmalı çünkü Raphael eli kapı kolunda duraksıyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Duygularını pek iyi gizleyemiyorsun. Belli ki bir sorun var."

Onda sarhoş edici bir şey var ve doğru düşünmek için çabalıyorum.

"Seninle yalnız mı kalacağım? Soyunurken mi?"

Bana bakıyor ve yüz ifadesinden çok az duygu okunuyor. "Tam olarak ne yapacağımdan endişeleniyorsun?"

Hiçbir şeyi yok. Ondan nefret ediyorum ama ürkütücü biri değil. Daha çok onunla yalnız kalma fikri tehlikeli geliyor ve göğsümün kızarmasına neden oluyor. Ve beni bir pislik olarak gördüğünü bildiğimde bu özellikle kafa karıştırıcı. "Bir şey yapacağını sanmıyorum. Çoğunlukla senin duygusuz bir robot olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Robot da neyin nesi?"

Telaşlandım. Onlar artık yok ve o da Fey aleminde hiç görmemiş. "Metalden yapılmış bir insan gibi. Fey istilasası modern teknolojiyi kızartmadan önce onları yapıyorlardı. Sanırım çoğu insana benzemiyordu. Bazıları elektrik süpürgesi gibiydi. Sanırım evde bir tane vardı. Bir Roomba."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.

"Boş ver." Kendimi sabitlemek için uzun bir nefes alıyorum ve saçlarımı düzeltiyorum. "Birbirimizin etrafında olmayacağımızı söylemiştin ve işte buradayız." Sesim histerik bir tonda çıkıyor ve keşke birkaç dakikayı geri sarabilsem diyorum.

"Belki de seni getirdiğime pişman olmaya başlıyorum, peri," diyor usulca. Kapıyı açıyor ve ben de arkasından gidiyorum.

"Ah, ama senin bir Nöbetçiye ihtiyacın var," diye hatırlatıyorum ona.

"Senin bana ihtiyacın var."

Ve belki de -sadece belki de- onların bana burada ihtiyacı olduğu kadar benim de evden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

* * *

BİR PERDENİN ARDINDA, ipek parçalarından yapılmış bir elbisenin içine giriyorum. Nasıl giyeceğimi bulmak için doktora yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama sonunda göğüslerimin çapraz kumaş parçalarıyla kaplandığı, göbeğimin açıkta kaldığı ve uyluk hizasında yırtmaçlı bir eteğin yere kadar indiği bir duruma ulaşıyorum. Muhteşem bir lavanta rengi ve yarı şeffaf ama göğüslerimin ve kalçalarımın etrafında meme uçlarımı ve iç çamaşırlarımı örtecek kadar kalın bir kumaş. Doğruyu söylemek gerekirse oldukça seksi.

Ve eğer Serana ve Tana perdenin diğer tarafında olsalardı, başım dik bir şekilde kasıla kasıla dışarı çıkmakta hiçbir sakınca görmezdim.

Sadece Raphael'in yanındayken tenimin her santimetresinin farkında olduğumu hissediyorum.

Kendimi çelikleştirerek derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi kapatarak, tamamen giyinik olduğumu ve pamuklu kollar ile uzun paçaların onun delici bakışlarına karşı zırhım olduğunu hayal ediyorum.

Perdenin arkasından çıkıyorum, kalenin serin havası çıplak tenime fısıldıyor. Çıplak da olabilirdim.

Raphael oturmuş beni izliyor, vücudu tamamen hareketsiz. Uzun pencerelerden içeri süzülen bal rengi ışık, onun yarısını altın rengine boyuyor. Büyük ahşap sandalyede neredeyse bir kral gibi görünüyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Kıyafetlere iyice konsantre olmuş olmalı çünkü bakışlarında okuyamadığım yoğun bir şey var. Bana ayırdığı soğukluk değil bu. Başka bir erkekte olsa, bunun arzu olduğunu düşünürdüm. Ama Raphael'de? Muhtemelen sessiz bir nefret.

"Tam oturdu." Sesi boğuk geliyor. "Bedenini doğru aldım ama rahatsız görünüyorsun. Feyler kollarını göğüslerinin önünde kavuşturup yüzlerini buruşturarak dolaşmazlar."

Parmaklarımı narin kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Genelde böyle şeyler giymem."

"İşte bu yüzden buradasın, alışmak için. Arkasını biraz ayarlamamın sakıncası var mı?"

"Ne yaparsan yap." Sesim keskin ve öfkeli çıkıyor ama ona erişim sağlamak için siyah saçlarımı kaldırıyorum.

Arkamda duruyor, kayışlardan birini sıkıyor.

"Hafif bir hırıltıyla nefes alıyorsun." Sesi çıplak omuzlarımın üzerinde titriyor.

"Astım," diyorum. "İnhalerim azalıyor."

"Sana yeni bir tane alırız." Parmak uçlarının küçük bir fırçası tenimde karıncalanmalara yol açıyor ve kaslarım bu his karşısında geriliyor. Garip bir şekilde, ciğerlerimdeki hırıltı kayboluyor ve solunum yollarım açılıyor.

"Rahatlaman gerekecek," diyor sessizce. Tekrar önüme geçiyor. "Tam oturuyor ama vücudun arkadaki taş duvarlar kadar esnek ve rahat görünüyor." Başını eğiyor. "Bunun üzerinde çok çalışılması gerekecek. Fey seni hemen bir casus olarak tanıyacaktır. O yüzden senin işin rahatlamak."

Ellerimi kalçalarıma kenetliyorum. Rahatlama konusunda berbatım, özellikle de biri bana rahatlamamı söylediğinde. Ve *özellikle de* bu kişi bir zamanlar kalbimi kıran muhteşem adam Raphael olduğunda.

"Etrafındaki herkesten nefret ediyormuş gibi görünüyorsun," diye ekliyor. "Oh, çünkü ediyorum."

Sandalyeye çöküyor, o delici gözleriyle beni değerlendiriyor. "Tamam, peri. Bir an için gözlerini kapat. Derin nefes al ve nefesine odaklan. Kendini en rahat hissettiğin, tamamen kendin gibi hissettiğin yeri düşün. Belki evinizde bir yer. Eğer yapabilseydin şu anda olmak istediğin bir yer."

Bir an için zihnim boşaldı. Evde kendimi hiç rahat hissetmedim. Ev kaosun olduğu bir yer. Ev, annemin geceleri çılgılık attığı bir yer.

Kitapçı, belki.

Ama sonra zihnim güneş ışığıyla dolgunlaşan bordo üzümlerle çiçek açıyor. Her şey tersine dönmeden önce, o Bordeaux üzüm bağının mükemmel, altın bir cennet gibi hissettirdiği bir zaman vardı.

Gözlerim kapalıyken Raphael'in tekrar arkamda hareket ettiğini duyuyorum. "Omuzlarına dokunabilir miyim? Kambur duruyorlar."

Başımı salladım.

Parmak uçlarını boğazımın dibinde hissediyorum, sonra teninin omuzlarıma değdiğini. Dokunuşunun ardından sıcaklık geliyor. Ellerini omuzlarımda tutuyor. "Omuzların burada olmalı, kulaklarının yanında değil."

Omurgamın tabanına dokunuyor. "Kalçanı öne doğru kaydır. İşte böyle. Fey kadınları yürürken kalçalarıyla önderlik eder, çeneleri yüksekte durur."

Vücudundan sıcaklık yayılıyor ve bu sonsuz derecede dikkat dağıtıcı. Belki benden nefret etmiyormuş gibi davranırsam rahatlayabilirim. Jules'muş gibi davranıyorum, oldukça yakışıklı bir garson.

"Güzel," diye mırıldanıyor. "Daha derin nefes al, ciğerlerini doldur. Sonra odanın içinde yürümeni istiyorum. Fey hareketleri akıcı ve rahattır. Suyun derinden aktığını, vücudunun kıvrımlarından aşağı damladığını hayal et."

Gerçekten keşfetmek istemediğim nedenlerden dolayı nabzım hızlanıyor.

"Odanın diğer ucuna yürü," diye sessizce emretti. "Pencereye doğru."

Ona bakmadığım sürece biraz daha rahatlayabiliyorum. Omuzlarımdaki kasları gevşetiyorum ve suyun vücudumdan aşağı aktığını hayal ediyorum. Ama yürürken kendimi tamamen çıplak ve Raphael'in elinin omurgamı okşadığını hayal ediyorum...

Pencereden ona dönüyorum. Dudaklarım aralanıyor ve yanaklarım kızarıyor ama ona doğru manyetik bir çekim hissediyorum. Bu adamdan nefret ediyorum ama çok baştan çıkarıcı ve ben de kendime yalan söylemeyebilirim.

Ona sadece birkaç santim yaklaştığımda durup yüzüne bakıyorum. Bu kadar yakından, gümüş gözleri hipnotize edici, siyah kirpiklerine karşı çok çarpıcı. Yüz ifadesindeki bir şey yakıcı. Bu *hâlâ* nefret mi?

"Güzel." Dudaklarını yalıyor.

Sonra aniden bana döndü. "Yeterince zamanımı harcadın. İstersen birkaç şey daha seç, ama geri kalanını odana göndereceğim. Daha acil meselelerim var."

Kaşlarımla çatıldı. "Her şeyi denememe gerek yok mu?"

Çoktan kapıya geldi. "Git Amon'u bul. Sana bir oda ayarlayacak." Raphael, her zamanki gibi, benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor.

Kapanan kapının sesi koridorda yankılanıyor.

BÖLÜM 10

I Amon'un talimatlarını takip ederek Lothian Kulesi'ndeki odama gitmeye çalışıyorum ama şu anda uykusuzum ve şeffaf gümüş elbisenin içinde normal bir şekilde hareket edemeyecek kadar utangacım. Elimdeki

yeni kıyafetler, daireler çizdiğime eminim.

Lanet oda nerede?

Sonunda bakışlarım 333 numaralı kapıya takılıyor; süslü bir şekilde oyulmuş taş bir kemerin içine yerleştirilmiş ahşap bir kapı. Kapıdan pirinç bir aslan sarkıyor ve ağzında yuvarlak bir kapı tokmağı var.

Kapıyı iki kez çaldım. Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve Serana bana bakıyor. "İşte buradasın!"

Uzun kemerli pencerelerden odaya dolan ışık, iç içe geçmiş sarmaşıklar gibi görünen oymalı yatak başlıklarına sahip üç yatağı aydınlatıyor. Yuvarlak masalar yatakların arasında duruyor ve büyük taş pencere kenarlarındaki saksılarda bitkiler yetişiyor.

Burası aynı anda hem muhteşem, hem rahat hem de görkemli görünüyor. Hatta eski kitapların ve kavanozlarda titreyen mumların sergilendiği iki set kitap rafı bile var.

Tana kucağında bir kitapla yataklardan birine oturuyor. "Bugün ders yok. Dinlenebiliriz ve benim de buna ihtiyacım var." Yanındaki masada altın işlemeli siyah bir çaydanlık ve ona uygun birkaç fincan duruyor.

Serana'nın yatağına bakmak için dönüyorum. Onun tarafındaki hava, Tana'nın odanın düzenli köşesinden çok farklı. Senara'nın yatağı kaosu vücut bulmuş hali, çarşaf birbiri karışmış ve düğümlenmiş. Üzerinde yarım düzine kıyafet atılmış ve

Yatağın etrafında ve komodinin üzerinde tehlikeli bir kule şeklinde istiflenmiş kitaplar. Yastığının altından bir kılıç kabzası görünüyor. Sadece çaydan olduğunu umabildiğim sarı lekeler yorganını sarıyor.

"Odamıza hoş geldiniz," diyor. "Üçümüz aynı odayı paylaşacağız."

Kitaplardan biri yatağının başucundaki sehpadan düşüyor ve onu yakalamak için koşuyorum. Kitapları düzgünce dizmeye başladım, gözlerim üçüncü yatağa kaydı. Sanırım benimki. O kadar yorgunum ki manyetik bir çekim gibi beni kendine çekiyor. "Umarım bütün gün uyursam beni affedersin."

"Sana biraz pelin otu çayı koyayım," diyor Tana. "Uykuya daldığında sana rahatlatıcı rüyalar verecektir."

Serana başını bana doğru eğdi. "Ne yapıyorsun aşkım?"

Çarşaflarını çözmeye çalıştığımı geç de olsa fark ettim. "Yatağın rahatsız görünüyordu."

"Berbat durumdayım." Omuz silkiyor. "Yine de benim için sorun değil." "Doğru. Tabii ki." Çarşafı yatağının üzerine çekip düzgün bir hale getiriyorum.

Yastıklar yerleştirildikten sonra rahatlamış bir iç çekişle yatağa uzanıyorum ve Tana'dan dumanı tüten bir fincan çay alıyorum. "Ah, teşekkür ederim."

Oturduğum yerden kalkıp fincanımın kenarından oda arkadaşlarıma bakıyorum. İlgilenilmek benim için alışılmadık bir duygu ve çayla birlikte göğsümü ısıtıyor. Odalarına -hayır, *bizim* odamıza- bir kez daha uzun uzun bakıyorum. Tana'nın yatağının başucunda uzun beyaz sakallı bir adamın portresi asılı. Üzerinde gümüş hilaller olan mavi bir cübbe giyiyor ve boğazında da buna uygun bir meşale var. Elinde budaklı ahşap bir asa tutuyor ve asanın altındaki altın levhada MERLIN yazıyor.

Nefesim kesiliyor. Tüm bunların gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. "Gümüş bir meşale mi?" diye soruyorum. "Raphael'in Merlin'den daha yüksek bir seviyeye ulaştığını mı söylemek istiyorsun?"

"Ah, hayır," diyor Tana. "Merlin Avalon Çeliği giyer. Ejderha ateşiyle yapılan ve gölde soğutulan özel bir metal türüdür, hayattayken Gölün Hanımı tarafından ona verilmiştir." Sırıttıyor. "Onu takmayı seviyor çünkü Nimuë onun için yaptı. Yani, onu takmayı *seviyordu*. Geçmiş zaman. Sadece Merlin, Arthur ve Merlin'in sarayının en güçlü Fey'lerinden bazılarında vardı. Artık yok çünkü tüm ilkel büyü dünyadan gitti. Fey Brocéliande'a gittiğinde ilkel büyü yok oldu."

Daha yakından baktığımda, torcun gümüşten daha sıcak bir tona, pembe bir parlaklığa sahip olduğunu görebiliyorum.

Birkaç saniye sonra, "Evdekilere burada olduğumu haber vermem gerekiyor," dedim. "İkinizden biri ABD'ye nasıl hızlıca mektup gönderebileceğimizi biliyor mu? Ya da burada bir telefon var mı?"

"Bizim için telefon yok." Tana başını sallar. "Size mektup konusunda yardımcı olabilirim. Çok hızlı bir hizmet. Ama tabii ki *burada olduğunuzu* bilmelerine izin veremezsiniz. Kimse Camelot'un varlığından haberdar olamaz. Tüm mektupları inceliyorlar."

Aklıma geldikçe göz kırpıyorum. "Doğru."

"Gizli bir hikâyeye ihtiyacın olacak," diyor Serana. "Aşık oldun ve yeni arkadaşın için kalıyorsun. Raphael." Homurdanıyor. "Hayır, sadece şaka yapıyorum. Belli ki senden nefret ediyor."

Ona bakıyorum. "Bunu anladın mı?"

"Bu biraz açık, sevgilim." Omuz silkiyor. "Ya senden nefret ediyor ya da seninle yatmak istiyor ya da ikisi birden. Ama onunla yatamazsın. Avalon Kulesi'nde buna kesinlikle izin yok."

"Tarquin bu kuralı pek önemsemiyor gibiydi," diyorum.

"Bu kurallar tanrılar tarafından seçilmiş Pendragonlar için geçerli değil elbette. Sadece biz halk için geçerli. Merak etmeyin, kulenin dışında da pek çok seçenek var." Omuz silkiyor. "Eğer bu tür şeyler için enerjiniz varsa."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Raphael ile aranızda bir hikâye var mı?" diye soruyor. "Onunla daha önce tanıştın mı?"

"İlginç bir şey yok," diye mırıldandım. "Her neyse, anneme harika bir kitapçıda iş bulduğumu söyleyeceğim."

"Ne gerekiyorsa yaparım." Serana kızıl saçlarını omzunun arkasına savuruyor.

"Hâlâ eğitimde misin, Tana?" diye sordum. "Zaten bir ajan olduğunu sanıyordum."

"Daha fazla eğitim için geri döndüm," diyor. "Bir süredir MI-13'e yardım ediyorum, çoğunlukla tanıştığımız yerdeki gibi teknelerde. Ama beni Fey Fransa'ya göndermek istiyorlar, bu yüzden bir sürü yeni beceriye ihtiyacım var. Dövüş ve casusluk sınıflarında olacağım."

Midem sıkışıyor. "Benden Fey Fransa'ya gitmemi beklemeyecekler, değil mi? Sadece mürettebatın perde bariyerini geçmesine yardım edeceğim ve bu tarafta kalacağım sanırım. Tarquin bir bakıma haklıydı. Burada olmaya hiç hazır değilim."

"Tarquin otuzbircinin teki," diyor Serana. "Ondan hayat tavsiyesi almaya ihtiyacın yok. Görevler asla planlandığı gibi gitmez. Bir Sentinel

olarak, nasıl yapacağını bilmek zorundasın.

Zamanı geldiğinde tepki vermek ve doğaçlama yapmak için. Ve evet, bu Fey Fransa'da olabilir. Belki Brocéliande'da bile."

"Otuzbirci. Komik bir kelime," diyor Tana hülyalı bir şekilde. "Otuzbirci. Yeterince söyleyince tuhaf geliyor. Wanker. Waaanker. *Wanker*. Wanker."

Serana burun kemiğine masaj yapıyor. "Tana, sanırım çok fazla pelin otu çayı içtin."

Tana kupasını tutuyor. "Waaaaaaaaaanker."

"Sen hiç orada bulundun mu?" Serana'ya sordum. "Brocéliande?"

Başını sallıyor. "Ben Man Adası'ndanım. Ama Tana Brocéliande'dan geliyor."

Tana'nın gözleri kapanıyor. "Eski günlerde - ilkel büyü zamanında - Feyler hala Avalon'dayken, büyük bir hasır kule inşa edip içine insanları koyduklarını ve onları yaktıklarını biliyor muydun? Ve ökse otunun yetiştiği toprağı gübrelemek için insan kanı dökerlerdi. Acaba bunu hala yapıyorlar mı?"

Serana gözlerini deviriyor. "Tana, yeni oda arkadaşımızı korkutacaksın."

Uyumak için yanıp tutuşuyorum ama üzerimde iki günün kiri var ve tırnaklarım pis görünüyor. "Bir yerlerde banyo var mı?" diye soruyorum.

"Ah, şanslıyız." Serana sırtıyor. "Tana bize kendi banyomuzun olduğu güzel bir oda vermeleri için onları ikna etmeyi başardı." Kitap raflarının arasındaki bir kapıyı işaret ediyor. "Tam şurada."

Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkür ederim." Yeni kıyafetlerden bazılarını -kolsuz kırmızı bir elbise- çıkardım ve banyoya doğru yöneldim.

Dar bir taş odanın kapısını açıyorum. Işık içeri süzülüyor ve kaldırım taşı zeminde elmas şeklinde desenler oluşturuyor. Mumlar ve sabun ahşap raflarda duruyor ve bordo havlular minderli bir taburenin üzerine düzgünce istiflenmiş. Bir tarafta bakır bir küvet duruyor ve ben musluğu açıyorum. Banyo dolduğunda buhar havaya karışıyor. Su hücum ederken küvete giriyorum ve kaslarım gevşemeye başlıyor. Buraya kadar uzun bir yolculuktan sonra, bu harika hissettiriyor.

Son yedi yıldır, koridorun sonunda yabancılarla paylaşılan bir banyosu olan bir dairede yaşıyoruz. İçinde her zaman birinin saçının olduğu tek bir duş kabini var.

Bu mu? Bu lüks.

Vücudumdaki kiri ve deniz suyunu temizliyorum. Banyoda çok uzun süre kalmıyorum çünkü uyuma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ama dışarı çıktığımda ve su çıplak tenimden aşağı süzülürken Raphael'in sesini duyuyorum.

Suyun derinizden aşağı aktığını, vücudunuzun kıvrımlarından aşağı damladığını hayal edin.

Acaba yıllar önce üzüm bağlarında beni bir kez öptüğünü hatırlıyor mu? Ya da o öpücüğün beni mahvettiğine dair bir fikri var mı, çünkü bana hissettirdiklerini hiçbir şeyin geçemeyeceğini düşünüyorum.

Onu düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım.

Agresif bir şekilde kurulandıktan sonra kırmızı elbiseyi üzerime geçiriyorum. Elbisenin kumaşı tenimde zarif ve ipeksi bir etki bırakıyor.

Tekrar yatak odasına geçiyorum ve donup kalıyorum. Tanıdık olmayan bir adam odada, yatağında Tana'nın yanında oturuyor.

"Ah, özür dilerim," diye çabucak özür diliyor. Kuzguni siyah saçları, kahverengi teni ve iri gözleri var. Düğmeleri açık beyaz, fırfırlı bir gömlek ve silindir bir şapka giyiyor. Boynunda gümüş kolyeler parlıyor ve gözleri siyah eyeliner ile kaplı.

Tana'ya ve bana gülümsüyor. "Yeni bir oda arkadaşınız mı var?" "Bu Nia," diyor Tana.

"Akademiye katılıyor." Serana keskin bir bıçakla bir tahta parçasını yontuyor ve tahta parçaları yere ve yatağına saçılıyor. "Tek başına bir deniz yılanını öldürdükten ve bir grup kaçağı sınırdan geçirdikten sonra bugün geldi."

Bir kahkaha attım. "Bu doğru bile değil."

"Ben Darius." El sallıyor. "Memnun oldum. Birazdan çıkacağım. Sadece hızlı bir okuma için geldim."

"Darius Tana'nın okumalarına bağımlı," diye açıklıyor Serana. "Uyuşturucu bağımlılarını bilirsiniz. O da öyle ama kartomansi için. Her gece buraya gelip aşk hakkında sorular soruyor. Tana, ruh eşim nerede? Tana, bugün tanıştığım adam doğru kişi mi? Tana, karttaki bu şeytan Camelot sokaklarında eski sevgililerimi takip etmeyi bırakmam anlamına mı geliyor, yoksa kaderimde muhteşem bir kötü çocuk mu var?"

Darius, "Ben sadece aşk hayatımı değil, daha ağır konuları da soruyorum," diye tersliyor.

"Benim için fark etmez." Tana kartlarını karıştırıyor. "Ama *senin* okumanı yapmadan önce, Nia için bir tane söz verdim."

Darius yatağın köşesine doğru kayıyor ve bana işaret ediyor. "Önce bayanlar." "Buna gerek yok," diyorum ihtiyatla.

Serana, "Bırakın devam etsin," diyor. "Yoksa bu konuda söylenip durmaktan vazgeçmeyecek."

Darius ve Tana'nın arasına oturuyorum ve bana kart destesini uzatıyor. "Karıştır ve geleceği düşün."

Kartları karıştırıyorum ama geleceği düşünmek imkânsız görünüyor. Eskiden her şeyi yıllar öncesinden planlardım. Ama şimdi? Neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonunda kartları Tana'ya geri veriyorum ve o da ilk kartı çeviriyor. Ne olduğunu görmek için aşağıya bakıyorum ve tenimi bir ürperti kaplıyor. Tarot hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bu kartın uğursuz olduğu çok açık. Yıldırım çarpmış bir kuleye benziyor, içinden düşen ceset silüetleri var. Bazı pencerelerden alevler yükseliyor ve kara fırtına bulutları etrafını sarıyor.

"Kule," diyor.

"Avalon Kulesi gibi mi?" Ben soruyorum.

"Belki de. Kartlar kelimesi kelimesine alınmamalı."

Kaşlarını çatıyor ve bir kart daha çevirip karşısına yerleştiriyor. Bu seferki Aşıklar'dı. Çıplak bir çift teşhir ediliyor. Amerika'daki tarot kartlarının bu kadar açık saçıık olduğunu sanmıyorum. Bu ikisi eşikte gibi görünüyor ve kendimi biraz fazla sert bakarken buluyorum.

"Huh. Aşıklar." Tana şaşkın görünüyor.

Darius, "Ne? Ben Aşıklar'ı hiç alamadım," diyor. "Serana bana destende o kartın bile olmadığını söyledi."

"Sadece duygularını incitmemeye çalışıyordum, tatlım." Serana ona sempatik bir gülümseme verir.

Tana parmaklarını kartın üzerinde gezdiriyor. "Bu hem geçmişte hem de gelecekte. Geçmişten bir sevgili."

Göğsüm titriyor. Sadece iki gerçek erkek arkadaşım oldu ve ikisi de aynı barda çalışıyordu. Biri kadınlara karın kaslarını göstererek vücut fotoğrafı çekirtmeye takıntılıydı, diğeri ise berbat glam rock grubuyla. Umarım ikisi de geleceğimde yoktur.

"Ve Kule araya giriyor," diyor Tana. "Onları birbirinden ayırıyor, bir araya getiriyor."

"Çekmek ve itmek, ha?" Serana parmaklarıyla gerçekten kaba, belirgin bir hareket yapıyor. "Güzel şeyler, Nia. Buradaki okumalar genelde bu kadar şımarık olmaz."

Tana sertçe, "Biliyor musun, bu gerçekten özel olarak yapılmalı," diyor. "Burası benim de odam." Serana dilini dışarı çıkarır.

"Burada olmadığımı hayal et," diyor Darius. "Ne olacağını görmek istiyorum."

Bir sonraki kartı ilk ikisinin altına yerleştiriyor. Büyük koç boynuzlarıyla süslü bir tahtta oturan bir adam, şeytani bir tanrının genel görünümü, tenimi bir kez daha ürpertiyor. Kartta "İmparator" yazıyor.

"Soyun," diye mırıldanıyor. "Bununla ilgili bir şey seni tehlikeye atıyor." Bu kolaydı. "Annem. Sorunları var." Annem pek çok kez elinde yanan bir sigarayla kanepede sarhoş bir halde uyuyakaldı. Bir keresinde ben yolcu koltuğundayken arabasını bir binaya sürmüştü. Hayatımı tehlikeye atması kadar şaşırtıcı bir şey olamaz benim için.

düzenli olarak.

"O senin annen değil." Tana parmağıyla kartı işaret ediyor. Kart okumanın onun hoşuna gitmediğini hissediyorum.

Midem sıkışıyor. Annem beni Walter'ın babam olduğuna inandırarak büyüttü, sıkıcı, çok insani ve büyük bir banka hesabı olan bir adam. Ama belli ki öyle değilmiş. Ona sormam gereken bazı sorular vardı. Özellikle, hangi Fey'e çaktı?

"Babamın kim olduğunu bildiğimi sanmıyorum," diyorum, "ama sanırım beni tehlikeye atan şey yarı Fey olmam."

Daha fazla kart çevirir -Ay, sonra Ölüm, fırtınalı bir gökyüzünün altında ata binmiş bir iskelet. Şimşek, üstündeki bulutları çatlatıyor.

Bir ürperti omurgam boyunca dans ediyor. "Bazen ölüm kötü değildir, değil mi? Tarot kartlarında? Sadece bir değişim ya da başka bir şey anlamına mı gelir?" Umutla soruyorum.

Ama Tana artık beni duymuyor gibi görünüyor. Neredeyse bir çılgınlık içinde daha fazla kart çeviriyor. Daha fazla kılıç ve kan, paralı bir kart. Çarkıfelek. Sonra duraklıyor, desteyi bir kenara koyuyor ve uzun bir nefes alıyor.

"Tana..." Yutkunuyorum. "Ölecek miyim?" Gözlerini kaldırıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Evet." Yüzüm kızardı. "Ne?"

"Hepimiz bir gün ölürüz ama yarı-Feyler insanlardan çok daha uzun yaşar." "Doğru, ama kartlarda ne gördün?"

Başını iki yana sallıyor. "Genellikle kartlar çok daha nettir. Ama seninle birlikte o kadar çok güç işin içine giriyor ki gelecek parçalanıyor. Neredeyse sonsuz olasılık var. Ben... ikilik görüyorum. İçinizde ve dış dünyada mücadeleler. İmkansız kararlar. Ve bir göl. Göl."

Odaya bir sessizlik çöker.

"Biliyor musun," diyor Serana sonunda, "normalde yeni bir oda arkadaşısı bulduğunda onu partiye davet etmen gerekir, ölümüne korkutman değil."

"Ah. Doğru." Tana sefil bir şekilde kartları topluyor. Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Um... partiye gitmek ister misin?"

"Bugün olmaz, teşekkürler."

"Güzel." Rahatlamış görünüyor. "Hiçbirine davet edilmedim."

"Sıradaki ben olacaktım," dedi Darius. "Ama şu anki ruh halinle, muhtemelen benim geleceğimde sadece ölüm, yıkım ve veba göreceksin."

"Hayır, şimdi senin okumanı yapalım," diyor Tana neşeyle. "Senin okumaların beni her zaman daha iyi hissettiriyor."

Tana'nın yatağından kalkıp benimkine uzandım. Tana'nın korkunç kart okumasına rağmen yorgunluk üzerime çöküyor ve gözlerimin kapandığını hissediyorum. Yan yatıp Tana ve Darius'un kartları karıştırmasını izliyorum.

"Neden okumalarım seni daha iyi hissettiriyor?" diye soruyor.

Tana yatak örtülerinin üzerinde kartları çeviriyor. "Kartlarda devriye gemileri ve ölüm yerine aşk görmek güzel."

"Yani kartlarda aşk mı görüyorsun?" Darius canlanıyor. "Hayır, ama bunu düşünmek güzel."

Darius boğazını temizler. "Peki Seven Stars barında çalışan adam? Kucağına oturup duran dantel tasmalı sevimli bir kedi yüzünden birbirimize bağlandık."

"O sana göre biri değil," diyor Tana usulca. "O bir kazıkçı ve bütün gün hamsi atıştırıyor."

"Oh, şey, bu bir anlaşma bozucu." Darius iç çeker. "Hamsi kısmı, tırmık değil. Sanırım kedinin onu bu kadar sevmesinin nedeni de buydu."

"Barista'nın kartlardaki ançüzleri sevdiğini görebiliyor musun?" Uykulu bir şekilde soruyorum.

"Evet," diyor Tana. "Yani, okumaya göre değişir. Ama bu durumda, karşısında kılıçların yedilisi olan Şeytan yine."

Darius, "Hamsinin Şeytan tarafından simgelendiği anlaşıyor," diye mırıldandı.

"Ben hamsi severim," diye araya giriyor Serana. "Seversin," diye tersliyor Darius.

Ona ters ters bakıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Sesleri kısık geliyor. Bazen, böyle yorgun olduğumda, başka bir ses duyuyorum, birçok halüsinasyonumdan biri.

Ama halüsinasyonlarımdan çoğunun aksine, bu yalnızken oluyor ve aslında hoşuma gidiyor.

Bu, ben on sekiz yaşlarındayken başladı, bir erkek sesi, derin ve melodik. Bazen kelimeler şiirsel geliyordu, karanlık bir ninni gibi. Bazen de düpedüz şiddet içeriyordu. Çoğu zaman düşüncelerinde karanlık bir hüzn vardı. Ama çoğunlukla, kadife tonlu bir şehvetin alt akıntısı var. Güzel, kaba, baştan çıkarıcı ve daha önce hiç yaşamadığım zevklerle dolu.

Kucağımda iki kadın, göğsümde iki ağır nefes. İsimlerini hatırlayamıyorum. Asi güneş sakinliği deliyor ve kuş sesleri gecenin sonunu müjdeliyor. Bütün gün yatakta yatacağım, parlak, göz kamaştırıcı yabancıların uzuvlarına sarılacağım. Ama benim evim gece ve dudakların dudaklarla yumuşak buluşması.

Gözlerim kapanıyor ve adamın güzel sesi aklımda, yıldızlı bir gökyüzü hayal ediyorum.

BÖLÜM 11

"A n ajan asla bıçaksız yakalanmamalı," diye bağıyor Viviane. Sabah ışığı uzun pencerelerden içeri sızıyor. Son yirmi dört saat içinde o kadar çok uyudum ki her şey hâlâ rüya gibi bir bulanıklığa sahip.

Ahşap zeminli ve tonozlu taş kemerli büyük bir salonda duruyoruz. Duvarlarda silahlar parıldıyor. Yirmi iki öğrenci savaş kıyafetleri içinde ayakta duruyor -kadınlar için şeffaf, Fey tarzı elbiseler, erkekler için dar giysiler.

Nasıl öldürüleceğini öğrenmek için buradayız.

Şansıma akademideki ilk dersim, uykumda boğazımı kesmekle tehdit eden kadın tarafından verilen kendini savunma dersiydi. Uzun kollu kısa siyah bir elbise, kemerli bir bıçak kılıfı ve uzun çizmeler giyiyor.

"Bıçak bir ajanın en iyi arkadaşıdır," diyor Viviane. Odanın içinde adımlarken topukları ahşap zeminde takırdıyor ve bizi inceliyor. "Hepinizin bildiği gibi, ben çok arkadaş canlısı bir insanım."

Biri kıkırdıyor. Kadın döner ve adama soğuk, delici bir bakış atar. Kıkırdama kesilir.

"İşte bu yüzden birçok arkadaşımı yanımda tutuyorum!" Sesi tonozlu tavanda yankılanıyor. "Kemerimde bir bıçak, kolumda bir bıçak, botumda bir bıçak. Botum, kemerim ya da kolum olmayan bir görevde olduğumda, külotumda bir bıçak bulundururum."

Bazı insanlar rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. Viviane'ın iç çamaşırında bir bıçakla dolaştığı görüntüsü çok canlı.

"Bazen, özellikle aptal bir öğrenci neden bıçak ve kılıçlarla uğraştığımızı soruyor. Sonuçta silahlar hala işe yarıyor. İngiliz ordusunda var. Cevabım da şu: Çünkü biz asker değiliz, *casusuz*, seni geri zekalı. Sizin işiniz ortama uyum sağlamak, savaşa girmek değil. Feyler ok, kılıç ve bıçak kullanır, *biz de* ok, kılıç ve bıçak kullanırız. O yüzden bıçaklar hakkında bilmen gerekenleri anlatırken beni dikkatle dinle." Kolunu kaydırıyor ve uzun bir bıçak kolundan eline kayıyor. Havaya savuruyor. Birkaç kez döndükten sonra yakalıyor ve ucunu gösteriyor. "*Bu* sivri kısmı ve düşmanına saplamalısın."

Bunu anladığımızdan emin olmak için bakışları odanın içinde geziniyor.

"Sizi çiftlere ayıracağım ve az önce özetlediğim bu karmaşık tekniği nasıl uyguladığımızı görmek istiyorum," diyor sonunda. "Birbirinizi yanlışlıkla öldürmemeniz için yuvarlak bıçaklar kullanacaksınız." Duvarlardan birinin yanında duran ve içinden bir sürü kabza çıkan tahta bir bloğu işaret ediyor. "En azından teoride birbirinizi öldürmeyeceksiniz ama daha önce de kazalar yaşadık. İsimlerinizi söylediğimde eşlerinize katılın. Serana ve Darius. Liam ve Clara."

Tana ile eşleştirilmeyi umarak isimleri dikkatle dinliyorum. Ne de olsa mantıklı olurdu. Yaklaşık aynı boydayız ve-

"Nia ve Tarquin."

Lanet olsun. Beni bilerek bir Pendragon'la eşleştirdi, değil mi?

Duvara doğru yürüyüp bir bloktan eğitim bıçaklarından birini alırken kaslarım geriliyor. Bıçağı test edip kör olduğuna emin oluyorum. Döndüğümde Tarquin'in bana sırtıttığını görüyorum. Bugün saçlarını geriye doğru taramış ve parlatmış. Ziyafetten arkadaşı bana bakıyor.

"Horatio." Tarquin'in kaygan kumral saçları avizenin ışığı altında parıldıyor. "Onu aşağı indirmem ne kadar sürer sence?"

Horatio homurdanıyor. "Ne istersen yapmana izin verecek birine benziyor."

"Bizi perdenin içine ve dışına götürecek. Onun rolü bu, değil mi? Ulaşım. Bir halk otobüsü," diyor Tarquin, yüzündeki kısık ifade aydınlanıyor. "O böyle biri. Bir halk otobüsü. Herkesin bir yolculuğu var, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak ona doğru ilerliyorum. Aklıma girmelerine izin vermeyeceğim. "Tamam," diyorum Tarquin'in önünde dururken. "Biz-"

Öne doğru hamle yapıyor, körelmiş bıçağı karnıma saplanıyor. Kesecek kadar keskin olmasa da, darbenin gücü nefesimi kesiyor. Bir saniye sonra, acı karnımda alevleniyor.

Karnımı tutarak iki büklüm oluyorum.

"Bekle," diye mırıldanıyorum.

Bıçağı tekrar bana sapladı, bu sefer köprücük kemiğime sapladı. Darbe dişlerimin kırılmasına neden oldu. Kan tadı alıyorum.

"Seni iki kez öldürdüm, halk otobüsü," diye tıslıyor Tarquin. Çarpık bir gülümsemeyle döner. "Bütün bu halktan insanları neden içeri aldığımızı bilmiyorum. Biliyor musun Horatio? Çaresizlik kokuyor."

Yakınlarda bir yerde Horatio kahkahalar atıyor.

"Eşitlikle ilgili bir noktayı kanıtlamaya çalışıyorlar ama bu saçmalık, değil mi?" Tarquin ekliyor. "Sırf modern görünmek için niteliksiz ve vasıfsız insanları içeri alıyorlar."

Bakışları tekrar bana kayıyor. "Tam olarak nasıl bir aileden geliyorsun? Annen sokaklarda mı yürüyordu? Camelot o kadar kapsayıcı mı ki artık kutsal salonlarımızda fahişelerin çocukları dolaşıyor?"

Tekrar savurdu. Refleks ve çaresizlikle sola kayıyorum. Bıçak kulağımın dibinde ısıklık çalıyor. Tarquin bir an dengesini kaybetti. Ama benim de bir bıçağım var. Çılgınca hamle yapıp bıçağı saplamaya çalışıyorum ama o sırada geri sıçırıyor.

Nefes nefese kalıyorum, nefesimdeki ezici hırıltıyı şimdiden hissediyorum. Sınıfa adım atmadan önce Serana bana ipuçları verdi ve onları takip etmeye çalışıyorum. Hazır ol. Rakibimin gözlerini izle. Bir fırsat bekle.

Bana beceriksizce saldırıyor, ben de geri sıçırıyorum. Tekrar saldırıyor, ben de hareket ediyorum.

Elbette, o güçlü, ama ben ufak tefeğim ve muhtemelen daha hızlıyım. Onun gibi birini böyle yenersin sanırım. Onu yor. Ulaşamayacağı bir yere kay. O anı bekle.

Sol tarafımızdan bir çığlık geliyor ve Tarquin dikkati dağılmış bir şekilde o tarafa bakıyor. Bu benim şansım. İleri atılıyorum-

Dönüyor ve bileğimi tutup büküyor. Acı koluma yayılıyor. Homurdanarak bıçağı düşürdüm. Yumuşak bir hareketle beni yere itti. Kendimi yukarı itmeden üzerime oturdu. Adrenalin damarlarımda çatırdıyor ve kalbim çırpınıyor. Ne dikkati dağılmıştı ne de yavaştı. Bu bir numaraydı.

Bir eliyle iki bileğimi kavrayarak beni yere yapıştırıyor. Kaygan saçlarından bir tutam çözülüyor ve yanakları kızarıyor, gözleri neşeden çılgına dönüyor. Uzun, ince burnunun ucundaki burun delikleri her zamankinden daha fazla açılmış. Serbest eliyle bıçağı boğazıma bastırıyor. Nefes alamıyorum.

"Seni istediğim yere getirdim."

Kızgın ve zehirli bir ses zihnimde yankılanıyor. *Haddinin bildirilmesi gerekiyor. Şansın varken iyi davranmalıydın, ama şimdi yaptığına bak. Fahişe.*

Sese cevap veremiyorum. Tarquin bana yaklaşıyor, alt dudağında bir damla salya parlıyor. "Seni yine öldürdüm," diye fısıldıyor. "Ve yine. Ve yine. Sana söylemiştim. Burada olmaman gerekiyordu. Ulaşım aracı olduğun için seni içeri alıyorlar. Sen sadece ucuz bir araçsın."

Yüzü bana o kadar yakın ki her gözenegini görebiliyorum. Mücadele ediyorum ama onu itemiyorum. Sırtına dizimi vurmaya çalışıyorum ama bacağı zor hareket ediyor. Ciğerlerim yanıyor ve görüşüm kararıyor. Göğsüm sanki basınçtan patlayacakmış gibi hissediyorum. Nefes almam gerek-

Birden üzerimden çekildi. Uzun, düzensiz bir nefes alıyorum, dünya odaklanmaya başlıyor. Öksürüyorum, nefes nefese kalıyorum. Yarı ölü hissediyorum.

Bu bir felaket oldu.

Ama bir şekilde Tarquin de yaralanmış. Yerde yatıyor, inliyor, dudağından kan damlıyor.

Raphael'in ikimizin de üzerinde durduğunu görmek için dönüyorum.

"Bu hiç iyi gitmedi." "Gerçekten iyi gitmiyordu."

Raphael'in soğuk bakışları Tarquin'e kayıyor. İç çekerek ellerini ceplerine sokar. "Eğer sadece iki Nöbetçimizden birini öldürürsen, Pendragon, senin hayatına son veririm." Yüzünde karanlık bir gülümseme belirir. "Ve büyük büyükannenin kim olduğu umurumda bile değil."

"Siksen iyi olur, demi-Fey." Tarquin kanlı dudağını kaşır. "Peki bu melez birazcık eğitim bile alamıyorsa sahada nasıl çalışmayı umuyor?"

"Dostum, dostum," diye bağılıyor Horatio. "O neden burada ki?"

"Bu onun eğitiminin ilk günü," diyor Raphael soğukkanlılıkla. "Birini öldürmek eğitim değildir."

"Raphael." Viviane'in keskin sesi odada yankılanıyor.

Herkes çalışmayı bıraktı ve hepsi Raphael, Tarquin ve bana bakıyor. Görünüşe göre iyi bir gösteri sergiledik.

İlgi odağı olmaktan nefret ediyorum.

"Bu benim sınıfım," diyor Viviane. "Ve sanırım kendi başıma idare edebilirim."

"Öyle görünmüyordu." Raphael'in solgun gözleri parlıyor. "Sanki Nöbetçilerimizden birini kaybetmek üzereymişiz gibi görünüyordu."

Viviane sakın bir şekilde kollarını kavuşturur. "Ne olduğunu gördüm ve iyi görünüyordu. Eğitimine müdahale etmek için iyi bir neden göremedim. Nia değerli bir ders öğreniyordu."

"Viviane, eğer kendini birdenbire Nia'nın sahip olduğu nadir yeteneklere sahip bulursan, onun iyiliği konusunda biraz daha dikkatsiz davranabilirsin."

Viviane gözlerini ona diyor. "Defol," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Raphael bana meraklı bir bakış atıyor, sonra dönüp zarif adımlarla odadan çıkıyor.

Viviane dönüyor, yanakları pembeleşiyor. "Tamam," diyor, "bugünlük bu kadar yeter. Eğitim bıçaklarınızı yerine koyun ve buradan gidin."

Bıçak bloğunun yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş.

Onlara bakmamak için önce Tarquin ve Horatio'nun gitmesine izin veriyorum ve sonra eğitim bıçağımı bloğa geri koyuyorum.

"Nia, iyi misin?" Serana bana sordu.

Göğsüm morarmış ve ezilmiş gibi hissediyorum. "Ben iyiyim," diye boğuluyorum. "Endişelenme."

"Endişelenmiyor musun?" Başını eğip bana bakıyor. "Tarquin bir sonraki eğitim seansında benimle eşleşmemek için dua etse iyi olur."

Ona gülümsedim. "Evet."

Darius bize doğru geliyor, gözleri kocaman. "Raphael'in bunu yaptığına inanamıyorum. Az önce Tarquin'i senden kopardı. Tarquin resmen küçük bir bez bebek gibi havada uçtu."

"Keşke ben de görebilseydim," diyorum hayıflanarak.

Viviane boğazını temizliyor ve yüz ifadesi öfkeli görünüyor. "Nia, konuşmak istiyorum. Siz ikiniz, defolun gidin."

Darius yüzünü buruşturarak bana bakıyor ve Serana ile birlikte kapıya doğru ilerliyor. Viviane bana ters ters bakıyor. "Bugün ne oldu?" "Tarquin kendini kaybetti."

"Tarquin umurumda değil." Viviane gözlerini kısar. "O kendi başının çaresine bakabilir. O iyi bir dövüşçü. Ben kendini savunma eğitmeniyim ve benim işim sahada senin kendine ve müttetiklerine göz kulak olabilmeni sağlamak. Ve şu anda Nia, bu pek mümkün görünmüyor."

"Bunun için hiç eğitim almadım," diye itiraz ediyorum. "Bir kitapçada çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Ve bir görevdeyken, zararsız küçük bir kitap okuyucusu olduğun için onlardan merhamet isteyecek misin?" Başını sallıyor. "Hayatta kalma içgüdüsünün bu kadar acınası bir gösterisini hiç görmemiştim. Tarquin büyük bir adam. Büyük bir adamı nasıl yenersin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Daha hızlı olmam mı gerekiyor?"

"Saçmalama. Sen daha hızlı olamazsın. O genç yaşından beri antrenman yapıyor ve sen zayıfsın."

Dudağımı ısırıyorum "Yani... Onu yormalıyım. Mesafemi koruyarak-"

"Sen astım hastası değil misin? Dövüş ne kadar uzun sürerse, şansın o kadar kötü olur. vardır."

"Ağırlığını ona karşı mı kullanmalıyım?" Umutsuzca soruyorum. "Nasıl? Onu diyet tavsiyeleriyle korkutarak mı?"

"Bilmiyorum. Neden bana cevabı söylemiyorsun? Onu nasıl yenebilirim?" "Sahip olduğun her şeyle!" diye hırlıyor.

"Pardon, bu ne demek oluyor?"

"Neden burnunu ısırıp koparmadın?"

Çenem düştü. "Onun burnunu ısırıp koparmamı mı istiyorsun?"

"Senin üstündeydi. Birkaç santim ötede. Tek yapman gereken ileri atılmak ve burnunu ısırmaktı. Burnunu dişlerinle kavra ve paramparça edene kadar kemir. Ya da dikkatini dağıt, sonra tırnaklarınla gözünü oy."

"Onu kör etmemi mi istedin?"

"Denemeni istiyorum!" diye bağılıyor. "Neden onu gizli bıçağınla bıçaklamadın?"

Gözlerim açıldı. "Ne gizli bıçağı?"

"Üzerinde olması gereken." Hayal kırıklığı içinde kollarını kaldırır. "Sen küçük ve zayıfsın. Her zaman gizli bir bıçak taşımalsın. Ve biraz da zehir. Aptal olma, Nia. Raphael bir konuda haklı. Senden hoşlansam da hoşlanmasam da sen sadece iki Nöbetçimizden birisin ve hayatta kalmak zorundasın. Bu da *ne gerekiyorsa* yapman anlamına geliyor."

Boğazımı temizliyorum. "O zaman beni öldürmeye çalışmayacaksın?"

"Eğer bir hain olduğunu kanıtlarsan yaparım. Aksi takdirde, hayır. Senden kişisel olarak hoşlanmıyorum ama yeteneklerini kullanabiliriz. Bunun için de hayatta kalman gerekiyor."

"Hayatta kalmayı planlıyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Şu andan itibaren seni ben eğiteceğim. Dersler her sabah sekizde başlıyor, bu yüzden kahvaltıdan önce altıda burada olmanı istiyorum. Bire bir eğitim yapacağız."

"Kulağa harika geliyor." Her sabah uyandığımda Viviane'den azar işitme fikri bana kendi cehennemimmiş gibi geliyor. "Ne kadar süre için?"

"Ta ki. Ben. Tatmin olana kadar." Arkasını dönüyor.

Koridordan aceleyle çıkarken kalbim güm güm atıyor. Serana'nın taş koridorda beni bekliyor olması beni rahatlatıyor. "Ne istiyormuş?" Serana soruyor.

İç çekiyorum. "Ekstra eğitim yapmamı istiyor." "O kadar da kötü değil."

"Her sabah altıda."

Çenesi düştü. "Bu gerçek bir işkence."

"Ölmekten iyidir, sanırım." Bunu düşünmek için duraksadım. "Birazcık."

* * *

Fey dili sınıfımıza vardığımızda, diğer öğrenciler uzun bir salon boyunca sıralanmış banklarda oturuyorlardı. Taş tavana Fey sözcükleri ve muhteşem sarmaşık ve çiçek oymaları işlenmiş. Serana ve ben birkaç koltuğa kayıyoruz.

Amon, bir gün önce tanıştığım adam, ahşap bir kapıdan içeri giriyor ve salonun ortasına doğru yürüyor. Sarı sakalını sıvazlıyor, parmaklarında yüzükler parlıyor.

"Günaydın," diyor derin sesi tavanda yankılanarak. "Umarım hepiniz son dersteki denemelerinizi yapmışsınızdır."

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Serana. "Unutmuşum."

"Bir bakalım." Bakışları beyaz-sarı saçlı bir öğrenciye takılana kadar sınıfın etrafına bakınıyor. "Moira, 'Sliha, ma an bealach lasifria' desem ne cevap verirsin?"

"Um..." Donuk bir gülümseme veriyor. "Smola?"

Dudaklarını büzüyor. "Bu yeterli. Şimdilik. Peki, 'Tavoi iti chuig an féasta' dersem, ne cevap verirsin Serana?"

Zihinsel olarak, az önce onu bir ziyafete davet ettiğini tercüme ediyorum. "Uh." Serana kıpırdanıyor. "Ben derim ki..."

"Le pléksiúr mo stór," diye fısıldıyorum ona, ellerimle dudaklarımı gizleyerek.

Memnuniyetle efendim.

"Le pleksisigur mo sotror," diye bağıyor Serana.

Amon kaşlarını çatar. "Amcamın bununla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum ve o *bunu* bir ineğe asla yapmaz. Nia, cevabı biliyor gibi görüldüğüne göre, sen ne dersin?"

Boğazımı temizliyorum. "Le pléksiúr mo stór. Ani rak gúna nua de dhíth."

Kaşlarını kaldırdı ve Fey dilinde bana sordu: "Fey biliyor musun?"

"Biraz," diye cevap veriyorum Fey dilinde. "Aksanımın çok iyi olmadığı söylendi. Kitaplardan öğrendim ve bildiğim diğer dillerle pek benzerliği yok."

"Başka kaç dil biliyorsun?"

Parmaklarımla saymaya başladım. "İngilizce, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca ve biraz da Arapça. Dilleri severim ve çalıştığım dükkânda çok fazla dil kitabı vardı."

"Dil, tanrıların pelerini dir" diyor.

Bu bir Fey şiirinden bir dize ve ben de aksanımı onunkine benzetmek için elimden geleni yaparak bir sonraki dizeyle cevap veriyorum. "Ama sessizlik onların gerçek halidir."

Sakalının altında hafif bir gülümseme var. "Şey," diyor, "size söylendi mi bilmiyorum ama bu çok temel bir sınıf. Bence sen daha ileri seviyedeki öğrencilerime aitsin."

BÖLÜM 12

I Raphael'i görmek için çağrıldım. Ofisinin eski meşe kapısının önünde dururken sinirlerim geriliyor. MI-13'ün ihtiyaç duyduğu sihirli becerilere sahip olduğum doğru, ama geçen hafta bir şey

Açık: Neredeyse hiçbir casusluk becerisine sahip değilim.

Sadece bir şeyde iyiyim: diller. Geri kalan her şey tam bir felaket. Birini fark ettirmeden takip edemem, belirli sinyallere dikkat edemem ya da karmaşık gizli görevler planlayamam. Fiziksel güç gerektiğinde, eziliyorum. Her kendini savunma dersinden sonra kaburgalarımı ve kalçalarımı morluklar kaplıyor. Engelli parkur eğitimi sırasında neredeyse bacağımı kırıyordum. Bu noktada, öğrencilerin çoğu burada ne işim olduğunu merak ediyor.

Bu yüzden, Raphael beni çağırdığı an, ne hakkında olduğunu biliyordum.

Kapısının önünde dururken, akademiden atılmak üzere olduğuma dair giderek artan bir kesinliğe kapılıyorum.

Başta akademiye katılmak istememiştim. Ve geçen haftayı her sabah altıda Viviane'den azar işiterek geçirdim. Tarquin ve onun Pendragon yalakası çetesi her fırsatta bana bakıp alay ediyor. *İşte ulaşım gidiyor, herkes biniyor...* Ve artık her şeyde kötü olduğumu kanıtladığım için herkes buraya ait olmadığım konusunda hemfikir.

Buradan kurtulma ihtimali beni çok mutlu etmeli.

Ama dürüst olmak gerekirse? Burayı seviyorum. Yeni arkadaşlarım var, *çoğul olarak*. Sadece bu da değil, önemli biri olma, dünyayı daha iyi hale getirme şansım var.

Ayrıca gerçek bir kalede yaşıyorum.

Burada artık sadece yalnız ve parasız kitapçı Nia Melisende değilim. Lanet olası bir *Sentinel* olma şansım var.

Ve şimdi, kapının dışında dururken, gitmeyi hayal ediyorum. Annemle yaşamak için tek odalı bir daireye dönmeyi, her gün sızıp kalmasını, bütün gece uyuşturucu almasını, sonra da oturma odasında hastalanmasını izlerken tek yoldaşım olan yırtıcı, ruhumu mahveden yalnızlığı.

Bu noktada gerçekten kapısını çalmam gerekiyor, çünkü on dakikadır burada bir ucube gibi duruyorum.

Çalışma alanının girişi bile korkutucu görünüyor. Gotik kemerin üzerine bakar vaziyette gargoyeler oyulmuş ve kapıya el şeklinde metal bir tokmak asılmış. Tokmağı tutup tahtaya vurmak için kendimi zorluyorum.

"İçeri gel." Derin sesi kapıdan içeri giriyor.

İçeri girdiğimde onu maun masasının önünde deri bir sandalyede otururken buluyorum. Ocakta bir ateş çıtırdıyor ve taş duvardaki dar pencerelerden ışık süzülüyor. Şöminenin sıcaklığı ve bir şamdanın içinde yanan mumlarla burası sıcacık. Işık onu okşuyor gibi, kaslı formunu ve kıvrılmış kollarını vurguluyor.

Gömleksiz nasıl görüldüğünü kesinlikle düşünmeyeceğim.

Masasındaki bir kağıda kaşlarını çatıyor.

"Beni mi görmek istedin?" diye sordum.

Odada garip bir uğultu var, kulaklarımda dişlerimi diken diken eden ve tüylerimi diken diken eden bir çınlama.

Başını kaldırıyor ve ateş ışığı solgun gözlerinde titreşiyor. "En sevdiğim peri prensesim, otursana." Masasının karşısındaki yüksek arkalıklı ahşap sandalyeyi işaret ediyor ve ben de içine düşünüyorum. Kaslarım ağrıyor ve sert meşeye karşı bile eridiklerini hissedebiliyorum.

"Gerçekten daha iyisini yapabileceğimi düşünüyorum," diye geveledim. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmadığımı biliyorum. Ve herkesin burada olmamam gerektiğini düşündüğünü de biliyorum. Ama aslında MI-13'e yardım etmenin artık benim görevim olduğuna inanıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Raphael bana bakıyor. "Neden beni bu endişe duvarıyla vuruyorsun?"

"Bana gitmemi söyleyeceğini sanıyordum."

Başını sallıyor. "Henüz değil."

Sertçe yutkunuyorum. "Güzel. Çünkü aslında bu işte oldukça iyi olabilirim, biliyorsun." Bunu hissettiğimden çok daha fazla güvenle söylüyorum.

"Biliyorum. Bu yüzden seni burada istiyorum. Diğerlerinden geride olmana şaşırmadım. Daha yeni katıldın ve şimdiden iki haftalık eğitimi kaçırdın. Seni harika bir savaşçı olacağını düşündüğüm için işe almadım. Bir Sentinel olduğun için buradasın. Ama Kıyım'dan önce sadece birkaç ayımız var. Ve sana dövüş, casusluk ve Fey ilminin temellerini öğretecek öğretmenlerin olsa da, sana sihirli güçlerini nasıl kullanacağını öğretecek kimse yok. Diğer tek Nöbetçi olan Nivene, size eğitim vermek için sahada çok meşgul."

Yutkunuyorum. "Peki, ben ne yapacağım?" "Sana öğreteceğim." "Sana mı?"

Yüz ifadesini deşifre etmek imkânsız. "Birbirimize karşı kişisel duygularımızın konuyla ilgisi yok. Bir casus olarak, *genel olarak* duygularınız önemsizdir ve onları görmezden gelmelisiniz. Sadece gerçekler önemlidir."

Başımı salladım. "Duygularla lanetlenmediğin için şanslısın."

"Bir Sentinel'e ihtiyacımız var ve senin de eğitime ihtiyacın var," diye devam ediyor. "Ve bunu yapabilecek en iyi kişi benim."

Derin bir nefes alıyorum. Bana duyduğu nefreti görmezden gelebileceğini bilmek rahatlatıyor. "Peki."

Eğilerek yerden tahta bir kutu kaldırdı. Masanın üzerine koydu ve duyduğum uğultu daha da arttı. Kutuyu, içindekiler bana bakacak şekilde eğiyor. Kutunun içinde parıldayan bir sis kıvrılıyor, renkleri sürekli değişiyor. İçinde küre şeklinde bir şeyin silüetini zar zor seçebiliyorum. Belki de bir top.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu peçe."

"Bu peçenin çok zayıf bir taklidi. Dokunursan seni öldürmez ama canını yakar. Duyabiliyor musun?"

"İçeri girer girmez," diyorum başımı sallayarak. "Bir uğultu ve kollarımın arkasında hafif bir karıncalanma var."

"Güzel. Şimdi topu kutudan çıkarman gerekiyor. Sihrini kullanman gerekecek."

Derin bir nefes alıyorum. "Daha önce nasıl yaptığımdan emin değilim."

"Perdeyi etkisiz hale getirmek için gücünü topla ve topu yakala. Büyünün hissine odaklan. Duygulara. Sesi ve tenindeki karıncalanmayı düşün."

Kulağa çok basit geliyor. Gözlerimi kapatarak kulaklarımdaki uğultuya odaklanıyorum ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Titreşim bedenimi dolduruyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Gözlerimi açıyorum ve kaslarımı gevşetiyorum, tüm düşüncelerimi o küçük dönen yüzeye, tenimin üzerinde dolaşan büyü'nün hissine yönlendirmeye çalışıyorum. Dünya etrafımda kayboluyor. İşe yarıyor mu? Küreye uzandığımda tenim uğulduyor ve büyü bana doğru kayıyor gibi görünüyor. Baktıkça her şeyin nasıl birbirine bağlandığını görebiliyorum, sihir iplikçikleri bir ağ gibi örülmüş. Çözülebilecek narin iplerden oluşan bir ağ. Ve eğer sadece öne doğru eğilirsem-

Parmaklarım ona dokunur dokunmaz, kolumda bir acı patlaması oluyor. Çılgılık atıyorum ve geri çekiliyorum.

Raphael beni izliyor, kaşlarının arasında bir çizgi var. Ayağa kalkıyor ve masanın kenarına oturarak bana yaklaşıyor. "Bana elini ver," diye emrediyor.

Razı oluyorum ve parmaklarımdaki deriyi izliyor, sonra parmaklarını bileğimin üzerinde gezdiriyor. "Bunun yardımı oluyor mu?"

Dokunuşunun ardından kıvılcımlar çıkıyor ve ısı kaslarımda titreşerek nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"İyileştirici büyü," diye fısıldıyorum, kızararak. Onun büyü'sü rahatsız edici derecede zevkli hissettiriyor, vücuduma yayılıyor. Elinin benimkine değmesinden olması gerekenden daha çok hoşlanıyorum. Gözlerimi kapatıp sandalyede arkama yaslanmak istiyorum. Onun ellerini istiyorum-

Daha fazla ilerlemeden düşünceyi durduruyorum.

Gümüş gözlerine bakıyorum ve bir an için sanki tüm sırlarımı okuyabiliyormuş gibi hissediyorum.

Kolumu geri çektim. "Ben *iyiyim*. Senin büyü'ne ihtiyacım yok." "Yüz ifaden aksini söylüyor." Geri çekiliyor.

"Tamam."

"Belli ki acı çekiyorsun. Yüzünü buruşturmandan bunu kolayca okuyabiliyorum. Sözlerinizin vücut dilinizle sık sık çeliştiğinin farkında mısınız?"

Gerginim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ve şimdi beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun." "Son derece sakinim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Herkes duymak istediklerini söylüyorsun. Bu bir casus için kötü bir beceri değil. İnsanların senden ne söylemeni istediğini bilmekte iyisin. Tana'ya karşı meraklı ve rahat bir dil kullanıyorsun. Serana'ya güven veriyor ve düzenli kalmasına yardımcı oluyorsun. Darius ile onu pohpohluyorsun çünkü güvensizliği bunu gerektiriyor. İnsanların neye ihtiyacı olduğunu yorumluyor ve bunu onlara veriyorsunuz. Bu iyi bir şey.

Fakat

İkna edici olabilmek için yüz ifadelerinizi kontrol etmeniz, duygularınızın farkında olmanız ve onlara hakim olmanız gerekecek."

Şaşkınlık içimde titreşiyor. "Görünüşe göre beni çok yakından izliyormuşsun."

"Öğrencilerime göz kulak olmak benim işim. Annenle birlikteyken Nia'nın başka bir versiyonu olduğunu hayal edebiliyorum, değil mi?"

Burun deliklerim alevlendi. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Annene karşı daha uzlaşmacı davranıyorsun. Ona bakacağınıza dair güvence veriyorsunuz. Ebeveyn olan sensin. Asla tartışmıyorsunuz, ama içten içe ona ne kadar kızdığınızı görebiliyor mu? Onun kaotik hayatının parçalarını toplayan ve onları bir araya getirmeye çalışan biri olmaktan yorulduğunu?"

"Eğitime geri dönebilir miyiz?" Sert bir şekilde söyledim.

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bu *bir* eğitim. Duygular konsantrasyonunuzu bozar ve büyünüzü sekteye uğratır. Ayrıca, gizli görevde olduğun her durumda kendini anlayan ve duygularını kontrol etmen gerekecek. Fey'in ne düşündüğünü bilmesini istemezsin. İnsanlara ne aktardığının farkında olmanız gerekir. Gerçek benliğinizi anlayın, sonra da bunu dünyadan saklayın ki size karşı kullanılamasın. Ve bir kez kendinizi anladığınızda, duygularınıza da hakim olabilirsiniz." İç çekiyor. "Pekâlâ. Başa dönelim. Kaçaklarla birlikte perdeye girdiğinde ne düşünüyordun?"

"Korkmuştum."

"Tamam, ama görünüşe göre büyünü çağırarak kadar korkunu bastırabilmişsin. Gözlerini kapatmaya çalış ve o anı hatırla. Perdenin içine girerken büyünü hissettin mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve hatırlamaya çalışıyorum, korku ve üzüntüyü hatırlıyorum. Göğsüm sıkışıyor. "Hayır. Daha çok korku hissettim. Ve pişmanlık. Kaçaklara göz kulak olmaya çalışıyordum ve Vena'nın kaçışını kaçırdım. Devriye bizi yakalamak üzereydi ve bizi yakalarlarsa ne yapacaklarını şimdiden gördüm. Çok acımasızlardı ve onlardan korkuyordum."

"Ve büyüyle bir bağlantı hissettiğini hatırlamıyor musun?"

"O anda değil."

Öfke - Fey'in küçük yalınayak Malo'yu avladığını düşündüğümde içime bir öfke saplanıyor.

Gözlerimi açtığımda uğultu gitmiş, kollarımdaki karıncalanma azalmış ve göğsüm kızarmıştı.

Kutuya bakıyorum. Peçe hâlâ orada ama gücü gitmiş. Öne doğru eğilip kendimi acıya hazırlıyorum ama parmaklarım sisin içinden kolayca geçiyor. Topu yakaladım.

Elim hâlâ kutunun içinde, tepkisini öğrenmek için Raphael'e bakıyorum.

Tam dudaklarında bir gülümseme belirirken, içimde bir acı seli alevleniyor. Bağırdım, tutuşumu bıraktım ve topu düşürdüm. Top yere düşüyor. Bir sonraki kalp atışında ellerim onun ellerindeydi ve büyüü tenime fısıldıyor, kaslarımda ısı titreşimleri gönderiyordu. Kalbim hızla çarpıyor ve uzun, titrek bir nefes alıyorum. "Teşekkürler."

Kaşları kalktı. "İyi bir başlangıçtı."

Ellerimi kurtarıyorum ve kendime sarılıyorum. Titriyorum, iliklerime kadar üşüyorum ve dişlerim takırdamaya başlıyor. Sanki soğuk tenimi ısıtıyormuş gibi hissediyorum. "Burası neden bu kadar soğuk?" Alevlerin hâlâ parladığı şömineye bakıyorum.

Raphael, "Büyünüzü kullanmak vücudunuzdaki enerjiyi çok hızlı bir şekilde tüketir," diyor. "Bu da vücut ısını çaldığı anlamına geliyor. Güçlerini en son kullandığında da böyle olmamış mıydı?"

Geçmişini düşündüğümde, buz gibi rüzgârı ve sıcaklıktaki keskin düşüşü hayal meyal hatırlıyorum. "Evet, aslında öyleydi."

"İyi bir ilk denemeydi," diyor Raphael. "Güçlerin dengesiz ama bunun üzerinde çalışacağız. Neden çalışmayı bıraktığına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır."

Bu bir yalan. Ona baktığım anda çalışmayı bıraktı. Gücüm korku ve öfkeyle çalışıyordu ve ona baktığımda başka bir şey hissettim. Kendime itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, onu etkilemek istedim. Uzun zaman önce beni reddetmişti. Ve şimdi, tek istediğim onun yanıldığını kanıtlamak.

BÖLÜM 13

Orofesör Wrythe Pendragon, eğitmenler için ayrılmış uzun siyah cübbesi ve altın meşalesiyle taş bir odanın önünde duruyor.

Kollarında tedirgin edici bir aile armasına benzeyen bir şey işlenmiş; ortasında bir taç ve kesik bir baş olan bir kalkan. O *sadece* bizim profesörümüz değil, aynı zamanda Avalon Kulesi'nin Seneschal'ı - buranın müdürü ve Yuvarlak Masa'nın bir şövalyesi. Viviane ve Raphael ile birlikte, görevlerimizi planlamak için gizlice toplanan MI-13'ün en yüksek rütbeli üyelerinden oluşuyor. Ve ne yazık ki benden nefret ediyor gibi görünüyor.

Çenemi bileğime dayıyorum ve diğer öğrencilerin içeri girip salonun iki yanındaki sıralarda yerlerini almalarını izliyorum. Elmas camlı pencerelerden içeri ışık sızıyor ve zeminde çizgiler oluşuyor.

Wrythe'in ayakkabıları bankların arasından geçerken kaldırım taşlarına takırdıyor. Dönüyor ve abartılı sarı bıyığı seğiriyor. Monoklünü ayarlıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Büyü. Fey'in insanoğluna karşı en büyük avantajı. Ve zeki yeğenim Ginevra'nın dediği gibi, biz insanlar için en büyük tehdit."

Ginevra, Raphael'in odasındaki muhteşem kadın. O sabah Ginevra'yla ne yaptıklarını düşünürken zihnim dağılmaya başlıyor.

Konsantre olmaya çalışıyorum ama çok yorgunum. Bu sabah Viviane özellikle çok acımasızdı, ciğerlerimi güçlendirmek için bana bir dizi egzersiz yaptırdı. Viviane ile seanslarım, düzenli derslerim, binicilik eğitimim, yazılı ödevlerim ve Fransa'nın

Coğrafya, son üç haftadır neredeyse hiç uyumadım. Bunun da ötesinde, Raphael ile duygularımı görmezden gelmemi söyleyip durduğu üç eğitim seansı yaptım. Gerçekten de onun yanındayken duygularımı görmezden gelmeye çalışıyordum çünkü onun çekici kokusu ve güçlü, güneşte öpülmüş ön kolları beni deli ediyordu.

Yavaş yavaş, gün geçtikçe daha iyi oluyorum. Şimdi, Raphael'in derin gümüş gözlerine bakmadığım ve dikkatim dağılmadığı sürece, küçük eğitim perdesini neredeyse on saniye boyunca devre dışı bırakabiliyorum.

Fey dili hakkındaki bilgim gün geçtikçe artıyor ve aksanım artık Tana'yı gözle görülür bir şekilde irkiltmiyor. Dövüş yeteneklerime gelince? Hâlâ berbatlar. Zayıfım, küçüğüm ve vücudumu çürükler kaplıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Seneschal'ı dinlemediğimi fark ediyorum. Onun yerine, kapı çerçevesinin üzerindeki çirkin heykellerden birine bakıyordum.

Wrythe elleri arkasında volta atıyor. Cübbesi açık, kadife bir yelek ve mavi, yıldız desenli bir kravat giyiyor. "Bir zamanlar Feyler ilkel büyüye, insan dünyasını tehdit eden tanrısal bir güce sahipti. Kadim Feyler en ölümcül büyüleri yapabiliyorlardı. Peki kadim Fey'in sahip olduğu beş ilkel güç neydi?" Gözlerini monoklünün içine dikerek kaldırılan ellere bakıyor. "Beş *ilkel* güç, isteyen var mı?"

Artık elimi kaldırmaya bile zahmet etmiyorum. Wrythe beni hiç çağırmasın. O Tarquin'in amcası ve görünüşe göre yeğeninin bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğu paylaşıyor. Bakışları ara sıra benimkilerle buluştuğunda, sanki kötü bir koku almış gibi burnunu kırıstırıyor.

Valen adında kızıl bir adamı işaret ediyor, o da hemen kızarıyor. "Kadim Feyler diğer yaratıkları çokbiçimli hale getirebilirdi. İnsanları kurbağaya, karıncaya ya da her neyse ona dönüştürebiliyorlardı. Çoğunlukla daha sonra yok olacak aptal altınları yaratmak için kullandıkları nesneleri var edebilirlerdi. Zihinleri kontrol edebiliyor, insanları rızaları olmadan hareket etmeye zorlayabiliyorlardı. İnsanları kendilerine aşık edebiliyorlardı. Ve...uh..." Beşinci efsanevi sihirli gücü unuttuğu için gözleri büyür.

"Valen?" Wrythe'ın bıyığı seğiriyor. "Ne tür bir güç *bu*? Büyülü *uh* ritüeli çok mu tehlikeli?"

Odanın diğer tarafındaki Horatio, Tarquin ve çetesinin kıkırdamalarını duyuyorum.

Wrythe tiksintiyle başını sallıyor. "Ve beşinci ilkel güç" -dönüyor- "Tarquin mi?"

Odanın diğerk ucunda, Tarquin kollarını kavuşturur. "Aeromancy. Havanın kontrolü."

"Kesinlikle." Wrythe onaylarcasına başını sallıyor. "Aeromancy, amoromancy - aşk büyüşü olarak da bilinir - polimorfizm, zihin kontrolü ve hokkabazlık. Bunlar beş temel gücü. Örneğın Merlin, hava durumunu saygın bir şekilde kontrol edebiliyordu. Bir hava büyüçüsü olarak Avalon Kulesi'nde en üst rütbeyi aldı. Ama o öldükten sonra, Fey güçleri kaybolmaya başladı. Kral Auberon bunun için insanları suçluyor. İlerleme ve teknoloji. Ona göre Fey istilasının sebebi kısmen buydu. Bin yıldan uzun bir süredir hiçbir Fey beş güçten herhangi birini kullanamadı."

Darius bana mırıldanıyor, "Rüya Avcısı hariç."

Wrythe arkasını döner. "Bay Merton, grupla paylaşmanız gereken son derece önemli bir şey mi vardı?"

Darius boğazını temizler. "Rüya Avcısı, Kraliçe Morgan'ın torunu. Rüya Avcısı'nın sadece rüyaları değıl, hava durumunu da kontrol edebildiğıine dair söylentiler var."

Wrythe **b e y a z l a r**. "Fey prensi hakkında konuşmuyoruz. Sen bir *moron*?" Sözleri tonozlu tavanda yankılanıyor.

Darius koltuğunda büzülür.

"Onu asla düşünme," diye devam ediyor Wrythe. "Onun hakkında konuşma. Onu gündeme getirme. Eğer onu düşünürsen, rüyada görebilirsin. Ve onu bir kez rüyada görürsen, onu içeri davet etmiş olursun. O zaman Rüya Avcısı dünyanızı bir kâbusa çevirir. Size akla gelebilecek her türlü işkenceyi yapar. Buradaki herkes bundan kaçınılması gerektiğini bilir. Görünüşe göre siz ve arkadaşınız Bayan Melisende hariç."

Tarquin dönüp bize bakıyor, gözleri sevinçle parlıyor.

Soğuk bir ürperti tenime buzdan ağlar gibi yayılıyor. Bu Rüya Avcısı hakkında daha fazla şey sormak istiyorum ama belli ki buna izin yok.

"Bugünlerde çoğı büyü Fey'in ilk güçlerinin bir parçası." Wrythe sınıfta volta atmaya devam ediyor. "Basit illüzyonlar. Büyü. Hafif telepati. MI-13'teki bazı ajanlar da bu güçlere sahip, artık her türlüşüne izin veriyoruz. Her türden." Son cümleyi kuşkuyla tekrarlıyor, sonra garip bir kahkaha atıyor. "Fey'in aynı anda sadece bir güce sahip olması gerektiğini unutmamak gerekir." Sesi kemerli tavanda yankılanıyor. "Bir Fey birden fazla güce sahip olduğunda, büyü zayıf ve dengesiz hale gelir. Bulanıklaşır. Diametrik büyü kendi kendine müdahale eden büyüdür. Fey âleminde, diametrik büyüye sahip olanlar hor görülür, çünkü genellikle

çılına dönerler. Hem insanlardan hem de Feylerden ziyafet çekmeye çalışan tehlikeli ve dengesiz, gözü dönmüş aptallar haline gelirler. Yamyamlar."

Dönüyor ve ters yönde volta atıyor. "Artık Fey güçleri zayıfladığına göre, Feyler insan teknolojisine güvenmeye başlıyor. Bu bağımlılığın en iyi örneği nedir, Tarquin?"

"Gobannos'un treni," diyor Tarquin yarım bir gülümsemeyle.

"Bu doğru." Wrythe başını sallar. "Gobannos treni statüko anlaşmalarının bir parçası. Fransa'nın bağımsız, insan kontrolündeki güneyini işgal altındaki kuzeye bağlayan bir tren. Fey bazen insan mallarını ithal etmek için kullanıyor. Nadiren de olsa o trene ajanlarımızı bindirip işgal altındaki Fransa'nın kalbine erişim sağladık."

Dönüp bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Bayan Melisende. Bu kadar yakından ilgilendiğinize göre, fikrinizi duymaktan mutluluk duyarım. Diyelim ki o trende, galaya giden bir ajan oldunuz. Sizinle konuşmaya başlayan birine kendinizi nasıl tanıttırdınız? Hangi kimliği benimserdiniz?"

Kahretsin. İki gece önce okuduğum metinleri hatırlamaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Kendimi Saxa ya da Collibus gibi uzak Fey adalarından birinin baronesi olarak tanıtabilirim. Feylerin çoğu bu iki aileyi yakından tanımaz, bu yüzden bunu sorgulamazlar. Gizliliğimi güçlendirmek için, biri uşağım, diğeri de özel sekreterim kılığında en az iki ajanla daha gelirdim. Ortak alanlardan ek bilgi toplayabilirler."

"Detaylı bir kapak." Wrythe bir kaşını kaldırır. "Ek ajanlar için de belki arkadaşlarınız Bayan O'Rourke ve Bay Merton'ı kullanabilirsiniz."

"Elbette," diyorum temkinli bir şekilde. Serana ve Darius rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorlar. Bir tuzak sezmeye başlıyorum.

"Ve sonra Saxa ve Collibus'un Fey bölgelerinden gelenlerin büyük galalara neredeyse hiç davet edilmediğini göreceksiniz. Ve aslında Collibus'tan gelen Feyler *asla* trene binmezler çünkü geri kalmış, kültürsüzdürler ve insan icatlarına güvenmezler. Kimliğiniz anında ortaya çıkar. Sadece yakalanmakla kalmazınız, aynı zamanda arkadaşlarınız işkenceyle öldürülüyor ve hepsi sizin suçunuz. Arkadaşlarınızın sırlarımıza ihanet etmek için doğranmasını izlemek zorunda kaldığınızda şimdi nasıl hissediyorsunuz? Bayan O'Rourke'un parmaklarını teker teker kıracaklardı. Bay Merton'ın dişlerini tokmakla kırarlar. Üçünüzün de derisini yavaşça yüzerlerdi.

Camelot hakkında bildiğin her şeyi. Çünkü sınıfta dikkatini vermekten daha önemli işlerin vardı. Oh, *canım*. Pek iyi değil, değil mi?"

Midem bulanıyor, gözlerimi kaldırım taşlarına sabitliyorum. Raphael akademiye katılmamı istediğinde işkence ihtimalinden bahsetmemiştir.

"İşte bu yüzden bu dersi alıyoruz." Wrythe'ın sesi salonun geri kalanına hitap ederken salonun üzerinde gürlüyor. "Bayan Melisende'nin arkadaşlarının hayatlarına neredeyse hiç dikkat etmemesi önemli değil. Neyse ki onun işi sadece yetenekli bir ajanı bariyerden geçirmek. Ama geri kalanınız düşmanlarımızın kültürünün en *küçük ayrıntısını bile* bilmiyorsanız, ortaya çıkarılacaksınız. Ve arkadaşlarınız da sizinle birlikte acı çekecek."

Koridordaki herkes az önce birini öldürmüşüm gibi bana bakıyor.

Seneschal göğsünü kabartır. "Şimdi, Bayan Melisende, lütfen söyleyin bana-" Salonun bir ucundaki büyük meşe kapı inleyerek açılır ve Raphael ile

Amon sınıfa girer. Wrythe telaşla yanlarına gelir ve Raphael eğilerek onunla sessizce konuşur.

Serana nefes verir. "Tam bir baş belası. Cevabın şu anda herhangi birinin verebileceğinden çok daha iyiydi ve sen burada hâlâ yenisin."

"Bazı önemli ayrıntıları kaçırmışım," diye itiraf ediyorum sefilce.

"Sadece çok zayıf olduğun için! Zar zor uyuyorsun, Nia."

"Nia Melisende." Raphael'ın sesi odada yankılanıyor ve delici bakışları beni delip geçiyor.

Amon endişeli görünüyor ve Wrythe'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı, çenesi sıkılmış. Raphael kapıya doğru başını sallar. "Gel bakalım. Bir görevin var."

BÖLÜM 14

T Akşam esintisi soğuk ve saçlarımı kamçılıyor. Atım Dickinson, Fransa'nın güneyinde, peçeden çok da uzak olmayan küçük bir köyün ana caddesinde tırıs gidiyor. Gaz lambaları sıcak ışık saçıyor. Arnavut kaldırımlı bir yolda taş binalar sıralanıyor. Etrafımızda renkli ahşap kepenkler geceye kapalı.

Bu sabah Raphael acil bir sinyal aldı. İşgal altındaki Fey Fransası'ndaki bir irtibat kişisi Güney Fransa'ya olası bir saldırı hakkında bilgi göndermişti ama ayrıntılı istihbaratın bizzat iletilmesi gerekiyordu.

Düşman bölgesinde.

Diğer Sentinel başka bir göreve gitti ve yeterince çabuk geri çağrılmadı. İşte bu yüzden kendimi burada, önümde at süren Raphael'in bembeyaz gömleğine ve geniş omuzlarına bakarken buldum.

Yanında iki ajan daha var. Sağında Arzel adında, uzun, dalgalı siyah saçlı ve soluk tenli bir adam var. Arzel avcı kılığının bir parçası olarak avcı şapkası, yay ve sadak takıyor.

Diğer tarafında ise benimki gibi Fey tarzı bir av ceket, pantolon ve uzun çizmeler giymiş Freya adında yarı-Fey bir kadın var. Ay ışığı bronz teninin ve dalgalı kumral saçlarının üzerinden süzülüyor. Arzel ve benim gibi o da bir yayla silahlanmış.

Göründüğü kadar zarif ve sofistike, tekne yolculuğunu yanımda geçirdi, yan tarafa kusarak. Artık mide bulantısında kardeşiz. Geçtiğimiz on iki saat bir dizi aceleye getirilmiş, sinir bozucu anla harmanlandı. Görevden önce Raphael'in ofisinde hızlı bir brifing ile başladı, sonra yedi saat

Freya ve ben bu sırada birbirimize bağlandık. Fransa'nın güneyinde iki saat boyunca ata bindikten sonra, neredeyse duvağa geldik ve sinirlerim kalbimi hızlandırıyor.

İleride, üç ajan atlarını bir köy meydanındaki çeşmenin yanından geçiriyor. Çeşmenin şırıltısı yakındaki tülün vızıltısına karışıyor. Yaklaştıkça daha da gerginleşiyorum.

Köyün sonuna ulaştığımızda atlarımızı tarlalara doğru yönlendiriyoruz. Buradan perdeyi tam olarak görebiliyorum ve kalbim hızlanıyor. Ayçiçekleri gece esintisinde hafifçe sallanıyor, büyülu sisin ışıltısıyla yıkanıyor. Geceleri, ürkütücü mor bir renkle ay ışığı gibi parlıyor. Çok güzel, çok ölümcül.

Raphael bineğini durduruyor ve bize bakıyor. Onun ötesinde sis dönüyor ve büyü tenimin üzerinde vızıldıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Perdeyi daha önce yaptığım gibi bizzat kontrol edip edemeyeceğime dair hâlâ hiçbir fikrim yok. Ya bu tek seferlik bir şeyse?

Raphael'in bakışları üzerime çevrilip atını yaklaştırdığında midem bulanıyor. Peçenin ışıltısı kılıcının kabzasında parlıyor. Koyu renk saçlarından bir tutam gözlerinin önüne düşüyor. "Buradaki rolünü anlıyorsun, değil mi? Peçeyi aç, başka bir şey yapma," diyor sessizce. "Diğer tarafta Allezur'dan dönmemizi bekle."

"Biliyorum."

"Hiçbir koşul altında yerinizden ayrılmamalısınız. Her an geri kaçmaya hazır olmalısınız - ideal olarak bizimle, ama gerekirse biz olmadan."

"Raphael, biliyorum. Gerçekten de işgal altındaki Fey Fransa'da tek başıma dolaşmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzümü dikkatle inceliyor ve yanaklarım onun incelemesinin yoğunluğuyla ısınıyor.

Sonunda, "Cazibe dikkat çekici" diyor.

Beni büyüleyen Serana'ydı - meğer onun sihirli gücü buymuş. İrislerim altın beneklerle parlayacak şekilde büyülenmişti. Büyü gözlerimin kurumasına ve acımasına neden oldu ve sürekli yaşıyorlar. Serana ayrıca kulaklarımı uzatarak beni tam kanlı bir Fey kılığına soktu.

Raphael'in bakışları vücudumda geziniyor, kılık kıyafetimde bir kusur olup olmadığını inceliyor. Başını salladığında, dar pantolonumu, binici çizmelerimi ve kaburgalarımı bağlayan dar ceketimi onayladığını varsayıyorum. Ayrıca Feylerin öldürdükleri geyikleri temizlemek için kullandıkları bir bıçak da kalçama kılıflanmış durumda.

"Şimdi bir kez daha deneyelim" diyor ve Fey dilinde "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Ben bir av partisinin parçasıyım."

"Tereddüt etmek yok. Bu küçük duraksama öleceğin anlamına gelir. Tekrar soruyorum. Neden buradasın?"

"Avlanıyoruz," diyorum tekrar, bu sefer acele ederek. Feylerin mükemmel bir gece görüşü vardır. Onlar için bir av partisi mükemmel bir gecedir. "Dört kişiyiz."

"İstediklerinden daha fazla bilgi vermeyin." Gümüş gözleri kısıldı. "Ne avlıyorsun?"

"Broc Ormanı'ndaki kızıl

geyik." "Peki ya senin adın?"

Kısa bir nefes alış. "Cyrania Gallowen."

"Yine tereddüt ettin. Şimdi ya darağacında asılacaksın ya da zindanlarda işkence göreceksin."

"Bunun rahatlamama yardımcı olması mı gerekiyor?"

"Av partinizdeki diğerleri nerede?"

Sanki bu gerçek bir sorguymuş gibi kalbim hızla çarpıyor. "Bir geyiğin peşinden gittiklerinde diğerlerinin izini kaybettim. Yaşlı atım yetişemedi."

Raphael kaşlarını çatar. "Peki. Ama mümkünse hiç konuşmayın. Aksanın hâlâ bozuk."

Burun deliklerim açılıyor.

Etrafımıza bakıyor, hareketlilik için alanı tarıyor. Görünüşe göre tatmin olmuş, atını perdeye doğru yönlendiriyor. Peşinden gidiyorum ve bariyerin muazzam gücü derimin üzerinde titreşiyor ve çatırdıyor.

Midem bulanıyor. Tüm bunlar birden büyük bir hata gibi görünmeye başladı. Bu devasa büyü duvarını devre dışı mı bırakmam gerekiyor? Bu noktada, bunu gerçek zamanlı olarak kazara bir kez yaptım. Elbette, Raphael'in ofisinde, kutudaki perdeyi oldukça istikrarlı bir şekilde etkisiz hale getirebiliyorum, ama bu küçük bir alıştırma bariyeri değil.

Bu perde. Engellerin tanrısı.

Gücüm üzerindeki kontrolümü kaybedersem, kendimi ve ekibimdeki herkesi öldürebilirim.

Kalbim kaburgalarımın sertçe çarpıyor. Raphael bu görevin gerekli olduğundan kesinlikle emin - binlerce hayatı kurtarabilecek hayati bilgileri alıyoruz. Ama buradaki en iyi seçenek gerçekten ben miyim?

İleride, peçe yanardöner bir şekilde kıvrılıyor. Vızıltı o kadar yüksek ki, kulağımda çılgılık atan bir ölüm perisi gibi.

Perdenin birkaç adım ötesinde Raphael atını durdurdu. Dickinson'ı öne çıkmaya ve ona katılmaya teşvik ediyorum. Peçenin dalgaları etrafımızda kırbaçlanıyor.

"Umarım hazırsınızdır," diyor.

"Elbette öyleyim," diye yalan söylüyorum.

"Bunu çalışmıştık." Bariyere doğru başını sallıyor. "Devam et."

Dickinson'dan kayıyorum. Önümde, her iki yönde de göz alabildiğine uzanan, ölümcül ve güzel, parıltıyan sis girdapları. Bu duvar bir grup güçlü peçe büyücüsü tarafından örülmüştü ve büyülerinin becerisinin üzerimde yıkandığını hissediyorum.

Sihrimi çağırmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor. Raphael'in ofisinde, göğsümde dolaşan sıcak bal gibi hafif bir sıcaklığı olduğunu keşfettim. Onu kırmızı renkle ilişkilendiriyorum. Bazen onu zihnimde görüyorum.

Ama şimdi, hiçbir şey olmuyor. Büyü ısınmıyor, uğultu kesilmiyor, düşüncelerimde kırmızı bir patlama olmuyor.

Raphael duygularımızın ve onların büyüyle nasıl etkileşime girdiğinin farkında olmamız gerektiğini söyledi. Duygularımı bastırmam gerektiğini düşünüyor ama bunun benim için işe yarayacağından emin değilim. Bence duygularım bunu gerçekleştiriyor.

Bana bakan üç ajana bakıyorum. Raphael'in ifadesi anlaşılmasa da diğer ikisi endişeli ve sabırsız görünüyor. Freya resmen yüzünü buruşturuyor. Tabii ki panikliyorlar. Hayatlarını, birkaç ay önce Camelot'un varlığından bile haberi olmayan eğitimsiz bir öğrencinin ellerine teslim ediyorlar.

Raphael'in mükemmel yüzüne tekrar bakıyorum ve beni nasıl hayaletle çevirdiğini hatırlıyorum. Benden uzaklaşmak için nasıl sabırsızlandığını. *Yine de çöp değil mi? O ve annesi.*

Öfke kanıma karışıyor.

Bariyere dönüp nefes alıyorum. Raphael'in bana öğrettiğinin tam tersini yaparak duygularıma odaklanıyorum. Beni Fransa'da gördüğünde bile Raphael hâlâ annem gibi şampanya içen bir pislik olduğumu düşünüyordu. Çöp.

Peçe hala her zamankinden daha güçlü bir şekilde uğulduyor.

Tüm bu duygular katmanlardan oluşuyor. Duygu olarak gizlediğim düşünceler. Saf, ham bir şeye ihtiyacım var. Düşüncelerden sıyrılıp daha derinleri araştırıyorum. Ne *hissediyorum*?

Başarısız olmaktan korkuyorum ama başarılı olmaktan da korkuyorum. Fey'le savaşmaya yardım etmek istiyorum. Hayatımın bir anlamı olsun diye bu insanlara yardım etmek istiyorum.

Yeterince iyi değil. Bariyer uğuldamaya devam ediyor. Gözlerimi kapatıp daha da derine, duygularımın en yoğun olduğu yere bakıyorum.

Kelimelerle ifade edemediğim sabit bir sıcaklık, zonklayan bir ihtiyaç var. Yüzeyin altında kaynayan bir fke.

Ben her zaman parçaları toplayan kişiylim. Etrafımdaki herkes darmadağın olduğunda işleri ben hallederim. Glgelerde yaşar, işlerin yolunda gitmesini sağlamaya çalışırım. Peki gece hasta olduğumda ve nefes alamadığımda bana kim yardıma geliyor? Yardım istediğimde ve cevap alamadığımda?

Uğultu sessizleşiıyor.

Gözlerimi açtım. "şimdi." Sesim sakın ve emredici. Dickinson'a doğru yürüyorum, dizginlerini tutuyorum ve onu sessiz perdenin içinden geçiriyorum. Hareket ettiğimi gören diğer üçü de beni takip ediyor.

Birlikte perdenin inci gibi sisinin içinden geçiyoruz ve ben uzun, yavaş bir nefes alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, içimden tanrılara şükrediyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda diğer taraftayız. Etrafımızda tarlalar yayılıyor ve birkaç terk edilmiş, atısız ev ay ışının aydınlattığı manzarayı süslüyor.

Tutuşumu gevşetiyorum ve bariyer arkamızda tekrar çatırdamaya ve vızıldamaya başlıyor. Soğuk kanıma işliyor, büyünün vızılıtısının yerini alıyor ve buz kemiklerime doğru kayıyor. Kendime sarılıyorum, titriyorum, dişlerim takırdıyor. Sihrimi kullandıktan sonra hep böyle olur.

"Bu çok etkileyiciydi." Arzel bana gülümsüyor. "Aferin, Nia."

Titreyerek ellerimi birbirine srtp ısıtmaya çalışıyorum. Hava yanaklarımı yakıyor. Atın sıcaklığının bir kısmının vücudumu ısıtacağını umarak Dickinson'a tekrar biniyorum.

"Hareket etmeliyiz." Freya gökyüzüne bakıyor. "Bir saat içinde Allevur'a ulaşmamız gerekiyor ve önümüzde uzun bir yol var."

"Burada olacağım," diye mırıldandım.

Raphael başını sallar. "Hayır, burası çok açık bir yer." Bir tepenin üzerindeki ağaç korusunu işaret ediyor. "İşte. Ağaçların arasında siper alabilirsiniz. Biz de o tarafa gidiyoruz. Bir saatliğine gideceğiz, yağmur yağarsa orası sizi koruyacaktır."

Hafifçe inişli çıkışlı bir tepeye ve tepedeki koruya doğru ilerlerken gece rüzgârı saçlarımı savuruyor. Uzakta, karanlık bir köy gölgeler içinde beliriyor. Muhtemelen savaştan sonra pek çoğu gibi terk edilmiş. Ama doğru hatırlıyorsam, hala buralarda yaşayan bazı insanlar var.

Tam tepenin dibine vardığımızda, Raphael "Saçmalık" diye mırıldandı.

Kalbim küt küt atıyor. Fey askerlerinin mavi pelerinlerini giymiş bir grup atlı korudan dörtnala bize doğru geliyor.

İlk refleksim atımı çevirip mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak oluyor ama bu kesinlikle yanlış bir dürtü. Ne de olsa biz tam olarak bu tür bir senaryo için hazırlandık. Biz sadece ava çıkmış bir grup Fey'iz. Çantamda adımın Cyrania Gallowen olduğunu beyan eden sahte belgeler var. Sınır devriyesi yaklaşırken, anlamsız hecelerden oluşan tuhaf bir karmakarışıklığa dönüşene kadar bu ismi zihnimde tekrarlıyorum.

"İyi akşamlar," diye sesleniyor Raphael bozulmamış Fey dilinde. Son derece rahat görünüyor, gülümsüyor. "Gece nasıl geçti?"

"Yeterince iyi," diyor başımızdaki Fey huysuzca, bizi incelerken. Uzun kulakları siyah saçlarına batıyor ve kara kaşları birbirine dolanıyor. Bizi tararken gözlerinde bakır benekler dans ediyor. Üniforması diğerlerinden biraz farklı; düğmeleri daha büyük, omzunda iki yerine üç altın yama var. Eski Nia bunu fark etmezdi bile. Ama Avalon Kulesi'nde geçirdiğim birkaç haftadan sonra bunun ne anlama geldiğini zaten biliyorum. O bir çavuş ve muhtemelen onlarca yıldır Kral Auberon'un ordusunda görev yapıyor. Tam kanlı Feyler yüzlerce yıl yaşar.

"Kuzenim orduya katılmayı düşünüyordu," diyor Raphael, tembelce Arzel'i işaret ederek. "Ona her önüne geleni kabul etmediğinizi söyledim. Kralın ordusunun standartları olduğunu. Öyle değil mi?"

"Katılmak için yeterince büyük ve yaşlıyım," diye tersliyor Arzel.

Raphael homurdanır. "Neredeyse elli yaşında ve hiç bir kadınla yatmamış."

Diğer iki devriye memuru sırtıyor. Ancak çavuşun yüzü taş kesilmiş. "Kralın ordusunun, sadakati olmayanları yok etmek için her gönüllüye ihtiyacı var. Kendimizi içimizdeki ve dışımızdaki düşmanlarımızdan korumalıyız. Işığı parlasın."

Sesi derin ve melodik. Kulağıma çok eski gelen bir şey var, tüylerimi diken diken eden bir şey.

"Işığı parıl parıl parlasın," diye tekrarlıyor Raphael.

Çavuşun bakışları üzerimizde geziniyor, kıyafetlerimizi ve silahlarımızı inceliyor. "Avlanmak mı?"

"Şimdiye kadar bunu gösterecek hiçbir şey yok," diyor Raphael hayıflanarak. "Sanırım kızıl geyik görmediniz?"

"Peki neden kılıçla avlanıyorsun, söyler misin?" Çavuş atını bize doğru yaklaştırıyor, bakır rengi gözleri Raphael'e kilitlenmiş.

"Hayatını kurtarmak için nişan alamıyor," diyor Arzel esneyerek. "Bizi öldürme riski bir geyiği öldürme riskinden daha fazla. Bu yüzden geyiği yakaladıktan sonra boğazını kesmesine izin veriyoruz. Kendini işe yarar hissetmeyi seviyor, zavallı adam."

"Anlıyorum." Çavuşun gözleri bana kayıyor. Mümkün olduğunca yakınımda durup bana doğru eğiliyor. Koyu renk saçları kare çene çizgisine doğru sarkıyor ve yüzüne zayıf bir görünüm veriyor. "Demi-Fey haşaratını arıyordum. Hiç görmedin, değil mi?"

Kalbimin atışını duyabiliyor mu? Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu görüyor mu? Sanki büyü bozulmuş gibi beni inceliyor. Demi-Fey olduğumu biliyor mu?

"Hiç yok," diyor Raphael. "Neyse ki."

"Çok güzelsin," diye mırıldandı çavuş bana. "Bir Fey gülü."

Kaşlarım şokla havaya kalktı. *Ne?* Korkumu gizleyerek gergin bir şekilde gülümsüyorum.

Dudağını ısıyor, bana bakıyor. "Böylesine görkemli bir geceyi böyle sıkıcı bir arkadaşla geçirmek istiyor musun gerçekten?"

"Kız kardeşim pek konuşmaz," diyor Raphael. "Çok zeki değildir. Korkuyorum."

"Bu doğru mu?" Çavuş bana yaklaşıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Benim için sorun değil. Çok konuşmayan kadınları severim. Ne dersiniz? Küçük bir gece devriyesinde bana katılmak ister misin, sadece ikimiz?"

Gülümsemeye devam ediyorum, gerginliğimi biraz olsun belli ediyorum. Tana'nın aksanını taklit etmeye çalışarak şöyle diyorum: "Kulağa harika geliyor ama kardeşime onunla kalacağıma söz verdim. Babam geceleri benim için endişeleniyor."

Gözleri aç bir bakışla parlıyor. Birkaç saniye cevap vermiyor ve aksanımı fark ettiğini *anlıyorum*. Panik damarlarımda çatırdıyor.

Sonunda iç geçirir. "Baban haklı. Böyle küçük ve güzel bir şeyin her zaman bir refakatçisi olmalı. Burada kötü insanlar var. Sınıra bu kadar yakın, kötü türden adamlar. Aralarında Demi-Fey de var."

"İşte bu yüzden sizin gibi insanlarımız var," diyorum alçakgönüllülükle.

"Bizi korumak için." "Bu doğru."

"Işığı parıl parıl parlasın," diyorum.

Göz kırpıyor ve başını sallıyor. "Işığı parlak bir şekilde parlasın."

O atını sürdü ve ben titrek bir nefes aldım. Rahat görünmeye çalışarak yolumuza devam ettik.

Yeterince uzaklaştıklarında Arzel nefes verir. "Bu çok yakındı."

"Çok yakın," diyor Raphael. Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "İyi iş çıkardın. Aksanın kulağa çok daha iyi geliyordu."

Uzun, titrek bir nefes verdim. "Teşekkürler."

Ağaç korusuna giriyoruz ve budaklı dalları bizi karşılıyor. Burada ay ışığı yosunlu toprağı gümüş rengine boyuyor.

Raphael dönüp bana bakıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Ne olursa olsun, biz dönene kadar saklan. Eğer gün doğana kadar dönmezsek, perdenin arkasından geri dön."

BÖLÜM 15

T Zaman sürünüyor.

Ağaçların arasından tarlaları kontrol etmeye devam ediyor, at sırtında silüetler arıyorum. Saatin kaç olduğunu kontrol etmek için cep saatime bakıyorum.

Saat. Daha gece yarısı bile olmadı. Sıcaklık düştü ve keşke bir ateş yakabilseydim. Ama bu söz konusu bile değil. Kendime sarılıyorum, nefesim serin havada buharlaşıyor.

Midem gurulduyor. Yakınlarda, Dickinson bana göz kırpmıyor, gözleri saçları kadar siyah. Bitkin bir halde yosunlu toprağın üzerine kayıyorum. Toprak zengin kokuyor, etrafımı saran balçıklı bir koku. Ay ışığı ağaç dallarının arasından süzülerek toprağı gümüş rengine boyuyor. Cırcır böceklerinin sesi ninni gibi geliyor.

Deri çantama uzanıp biraz ekmek ve peynir çıkarıyorum. Bir parça peyniri ekmeğın içine koyup ısııyorum. Yemeğimi yerken, havada süzölen bir ateşböceğı görüyorum.

Gelen atların toynaklarının güröltüsü beni ürkütüyor. Yiyeceklerimi çantama geri koyuyorum ve korunun kenarına geçiyorum. Bana doğru gürleyerek yaklaşan kişiyi gördüğümde içimi bir korku kaplıyor. Diğer ajanlar değil. Azgın Fey çavuşu ve *tam* bana nişan alıyor.

Gölgelele geri çekiliyorum ama tepeye doğru dörtнала koştuğunu duyabiliyorum.

Dickinson'a geri koşuyorum, ama tam tırmanırken derin bir ses beni yolumda durduruyor. "Sen! Beni bekledin, değil mi küçük sürtük?"

Donup kalıyorum ve yavaşça yüzümü ona dönüyorum. Bakır rengi gözleri gölgelerin arasında parlıyor, bir kurdunki kadar parlak. Köpek dişleri parlayarak bana gülümsüyor. "Tüm

Şimdi yalnız mısın? Yine devriye gezerken koruda bir kadın kokusu aldığımı sandım."

Nazikçe göz kırpıyorum. "Kardeşim ve diğerleri büyük bir kızıl geyiği kovalıyorlardı.

Onları yavaşlatıyordum. Yakında dönerler."

Gülümsemesi yırtıcı ve ürpertici.

"Umarım çok yakında olmaz." Atından inip yanıma yaklaşıyor, rüzgâr siyah saçlarına dolanıyor. "Elbette bir Fey şövalyesinin haklarını biliyorsun."

Ağzım kurudu. Hayır, bir Fey şövalyesinin haklarına aşına değilim ama istedikleri kadını almakla ilgili bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum.

Zihnimin boşluklarında, düşüncelerim kaçmam ya da savaştım için çılgılık atıyor. Bıçaklarımı düşünüyorum, biri botumda, biri kemerimde, bir de saçlarımın arasına sıkıştırdığım bilenmiş bir saç tokası. Ona saldırmamı beklemeyecektir. Ben hızlıyım ve-

Viviane'i neredeyse duyabiliyorum. *İri yarı, eğitilmiş bir adamı bıçaklayacak kadar güçlü ya da hızlı olamazsın. Asla. O zaman ne yapmalıyım?*

Onunla her şeyinle savaş, Hayali Viviane bana bağıyor. Neyim var mı ş peki? İnsanların ne istediğini anlamakta iyiyimdir.

Neye ihtiyaçları var? Raphael bana bunu işaret etti. İnsanlara görmek istedikleri versiyonumu gösteriyorum ama bunu inandırıcı kılmak için çalışmam gerekiyor. Şimdiden masumiyetten hoşlandığını seziyorum. Raphael çavuşa babamın beni güvende tutmak istediğini söyledi ve bu onun gözlerinde bir şeyler uyandırdı. Saf, el değmemiş bir kadın istiyor. Küçülen bir menekşe.

Bu durumda, ona istediğinin tam tersini vereceğim.

"Elbette bir Fey şövalyesinin haklarını biliyorum." Ona gülümsüyorum. "Birçoğuyla birlikte oldum. Ve bazı sincaplarla."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"En azından şövalye ve süvari olduklarını düşünüyorum. Resmi evrakları ben istemedim ki." Omuz silktim. "Erkek erkektir." Ona yaklaşıyorum ve dudaklarıma dokunuyorum. "Ama gerçekten daha dikkatli olmalıyım. Bir tanesinde bir şey vardı... Sanırım buna hendek ağzı deniyordu?"

Burnu kırışır. "Anlıyorum."

"Ys'deki bir genelevde her türlü numarayı öğrendim." Manyakça sırtarak yüzünün yan tarafına dokunuyorum.

Endişemin tetiklemesiyle kafamın içindeki ses bağırmaya başladı. *Sen bir pisliksin, bir utanç kaynağısın. Hastalıklı. Geri çekil. Geri çekil!*

Yüzümü sabit tutarak ve dudaklarımdaki gülümsemeyi koruyarak halüsinasyonları görmezden gelmeye çalışıyorum. Parmaklarımın ucunu hafifçe yanağında gezdirirken çavuşun yüzü tiksintiyle buruşuyor.

Ses çılgılık atmaya devam ediyor. *İğrençsin. Tıpkı Allevur'daki o fahişe gibi. Boğazını kestim.*

Gözlerimi kırıştırıyorum, cümle beni rahatsız ediyor ama devam ediyor. *O hain Varris'e inanılırsa, pusudan sonra Allevur bu gece yine kan gölüne dönecek.*

Çavuşun dudağı kıvrılır. "İğrençsin. Tıpkı Allevur'daki o fahişe gibi."

Elimi geri çektim, irkildim. Az önce zihnimde duyduğum kelimeleri yüksek sesle söylemişti.

Yüzünü soğuk bir öfke kaplıyor. Öfkeli görünüyor. Şiddet dolu. İçgüdülerim ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmamı söylüyor -özellikle de son "fahişenin" boğazını kestiği için.

"Şey, sanırım bu çok kötü," diye geveledim. "İhtiyaçlarımı karşılayacak başka bir erkek bulmam gerekecek."

Hızlıca geri adım atıp Dickinson'a binmek için acele ettiğimde panik göğsümü sıkıyor. Onu mahmuzluyorum ve koruda dörtnala koşmaya başlıyor. Ağaçların arasında yarışırken dizginlerine yapışıyorum. Nereye gittiğimden tam olarak emin değilim, sadece çavuştan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Dickinson yola doğru gürlerken alçak bir dal yüzüme çarpıyor. Toynakları toprağı dövüyor, etrafıma toz saçıyor. Dörtnala giderken toprak yola odaklanıyorum, rüzgâr kulaklarımda uğulduyor. Bir ata hiç bu kadar hızlı binmemiştim ama Raphael'in daha önce geçtiği yoldan ilerliyorum.

Geldiğimiz yere, işgal edilmemiş Fransa sınırına dönüp bakıyorum. Uzakta, perde inci gibi bir ışıkla parıldıyor. Buluşma noktasına geri dönemem. Raphael bana perdenin arkasına geçip diğer tarafta beklememi söyledi ama bir şey beni durduruyor.

Hain Varris'e inanılırsa, Allevur bu gece pusudan sonra yine kan gölüne dönecek.

Varris adında birini tanımıyorum ve zihnimin bilinmeyen isimleri çağrıştırmaları garip. Ama Allevur, Raphael ve grubun geri kalanının gittiği yer.

Ya sadece rastgele sesler duymuyorsam?

Zihnimin çukurlarında bir fikir kök salıyor; sözlerini o yüksek sesle söylemeden önce duymuştum. Tam cümleyi. *İğrençsin. Tıpkı bunun gibi.*

Allevur'daki fahiş.

Düşüncelerimdeki ses, sonra onun ağzından çıktı.

Geçmişte, seslerin bana söylediği şeyler bazen doğru çıkıyordu. Bir keresinde bir ses bana kitapçı müdürünün diğer çalışanlardan biriyle ilişkisi olduğunu fısıldamıştı. Sonra tesadüfen onları ofiste gördüm, pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti, solgun poposu ileri geri sallanıyordu. Başka bir sefer, zihnim dükkandaki bir müşteriyle ilgili bir ses çağırıyordu, kitap çalmakla ilgili bir şeydi - iki çok pahalı kitap, yazar tarafından imzalanmış özel baskılar. Sonra onu kitapları çalarken yakaladım, doğruca ön kapıdan kaçmaya çalışıyordu.

Peki ya duyduklarım sadece stresli bir zihnin uydurduğu saçmalıklar değilse?

Ya göz ardı etmemem gereken bir sihirse?

Çünkü seslerim geleceği tahmin edebiliyorsa, bu gece Allevur'da bir katliam olabilir.

İstiladan sonra bir kasabanın kalıntıları üzerine inşa edilmiş küçük bir Fey köyü. Allevur'un merkezinde bir tren istasyonu, bazı dükkanlar ve çiftlikler ile Raphael'in bağlantıyla buluşacağı taverna bulunuyor. Ama büyük bir şehir değil. Fransızların çoğu savaş sırasında burayı terk etmiş.

Pusu, Raphael ve MI-13 ajanları için mi planlanmıştı?

Raphael'e nasıl mesaj ileteceğimi bilmiyorum. Tüm yol boyunca at sırtında peşlerinden koşsam bile *saatlerce* gerideyim. Bir saat içinde Allevur'a varırlar, belki daha az. Onlara yetişmemin imkanı yok. Tek yapabileceğim-

Gobannos treni.

Allevur'dan geçiyor. Burası işgal altındaki bölgede güneyden gelen ikinci durak. Seneschal bize bu bölgenin haritalarını ezberletti ve ayrıca tüm tren programını hafızaya aldı. Sınır istasyonundan gece yarısı kalkan bir tren sabah saat birde Allevur'a ulaşıyor.

Dickinson'ı batıya, trene doğru yönlendiriyorum. Yolda giderken cep saatimi çıkarıyorum ve nabzım hızlanıyor. Oraya varmak için on dakikam var.

Atımı mahmuzluyorum ve dörtnala koşarken onu cesaretlendirecek sözler söylüyorum. Görünüşe göre, ürkek binicisinin daha cesur hale geldiğini görünce rahatlamış ve yol boyunca hızlı koşmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. Artık toynakları yere neredeyse hiç değmiyor. Açık olan bir şey var: Avalon'daki binicilik dersleri işe yarıyor.

Rüzgâr saçlarımı yırtıyor ve Dickinson'ın boynuna eğilerek onu daha hızlı koşmaya teşvik ediyorum. Toprak yol mısır tarlalarının arasından geçiyor ve ben terk edilmiş bir köyün içinden geçiyorum. Tahta panjurlar esintiyle çarpıyor, ama uzakta gaz lambalarının titrek sıcaklığını görüyorum. Balkonlar sokağa sarkıyor ve pencereler geceye kapatılmış. Kasabanın üzerinde bir saat kulesi yükseliyor ve ona baktığımda nefesim kesiliyor.

Çanlar on iki kez çalıyor. Gece yarısı.

Uzakta, raylar boyunca çuf çuf sesleri duyuyorum. Buhar kabarıyor ve kalbim sıkışıyor.

Özlemişim.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Göğsüm sıkışıyor ama Dickinson'ı teşvik ediyorum ve istasyona doğru koşuyoruz. Bina taştan, beyaza boyanmış. Perondan biri bana bağılıyor ama gözlerim trende. Yanında açık bir alan uzanıyor. Dickinson'ın dizginlerini tutarak yetişmek için yarışıyoruz.

Gobannos'un treni siyah ve kıpkırmızı motoruyla muazzamdır. Üzerinden buhar dalgaları havaya fişkırıyor ve sis trenin etrafında yılan gibi kıvrılıyor. Daha önce hiç böyle bir tren görmemiştım; vagonları gümüş ve altın renginde parıldıyor, diğerleri o kadar karanlık ki etraflarındaki tüm ışığı emiyor gibiler. Kaç vagon var? Otuz mu? Kırk mı? Saymak imkansız.

Dickinson dörtnala daha hızlı koşuyor ve önümüze çıkan bir kaya parçasını görünce göğsüm sıkışıyor. Ama at çoktan kayanın üzerine sıçrıyor ve bir saniyeliğine neredeyse uçuyormuşuz gibi geliyor, sonra da düşüyoruz. Yere çarptığımızda dilimi ısıtıyorum ve kanın tadını alıyorum.

Ama trene ulaştık ve arkadan yaklaşık beş vagon uzaklıktayım.

Şimdi hızlanıyor, bu yüzden bir an daha kaybedemem.

Tüm bunlar çılgınca görünüyor, eski Nia'nın yapmayı hayal bile edemeyeceği imkansız bir başarı.

Trenin yan tarafındaki basamaklara doğru eğildiğimde kalbim boğazıma düğümleniyor. Bir vagondan dışarı fırlayan merdivene tutunmaya çalışıyorum, parmaklarım onu okşuyor ama çoktan gitmiş.

Araba ilerliyor. Onu kaybetmeden önce dört arabam daha var.

Bir sonrakini tutmayı başarıyorum ama ayaklarım üzengilere takılıyor. Sendeleyerek kurtuldum ve neredeyse attan düşüyordum. Artık şansımı neredeyse kaybetmişim ve Dickinson ürkmüştü. Yan yatıp bizi trenden uzaklaştırdı.

"Hayır, hayır, hayır, hadi Dickinson," diye bağırarak onu tekrar trene doğru çekiyorum.

İki araba daha. Ama elimi uzatmıyorum. Sağ ayağımı üzengiden kurtarıırken sondan bir önceki arabanın ilerlemesine izin veriyorum. Sonra sol ayağımı. Tek elimle eyeri kavıyorum, ölmek üzere miyim diye merak ediyorum.

Son vagon. Elimi salladım ve bir basamağı tuttum. Trenin gücü beni bineğimden çekip aldı.

Birkaç saniye boyunca yerin üstünde sallanırken nefesim kesiliyor. Sonra boştaki elimle basamağı tutmayı başarıyorum ve ayaklarımı en alt basamağa koyuyorum. Tutunarak, titreyerek arkama bakıyorum. Adrenalin içime işliyor.

Dickinson çoktan onlarca metre uzağa gitmiş, bana bakıyor.

Gobannos trenindeyim, Fey Fransa'sının derinliklerine doğru savruluyorum. Tam da Raphael'in yapmamamı söylediği gibi.

BÖLÜM 16

T Rüzgâr kulaklarımda uğulduyor ve saçlarımı çekiştiriyor. Hayatımı kurtarmak için merdivene tutunurken, trenin pistonları altımda vızıldıyor.

Böyle trenden sarkarak duramam. Fey beni fark ederse, anında casus olarak tanınırım. Ayaklarımın altında hızlanan toprağa bakıyorum. Yukarı tırmanmak için kendimi zorlamalıyım.

Kırbaç gibi esen rüzgârda kendimi bırakmaya ikna etmek zor. Kaslarım da aynı fikirde ve kaskatı kilitlenmiş durumda. Sonunda kendimi sol yumruğumu açmaya zorluyorum. Neredeyse anında, rüzgârın ve trenin sarsıcı hızının etkisiyle sağa doğru savrulduğumu hissediyorum.

Merdivendeki bir sonraki basamağı kavıyorum ve sonra hızlı bir yukarı kaymayla sağ elimi de hareket ettiriyorum. Basamakları birer birer tırmanırken korku içimde çağlıyor. Yukarıdan, nefesimi kesen sıcak bir buhar patlaması üzerime yıkıyor.

Kitapçada, en üstteki raflara ulaşmak için sık sık merdivene tırmanırdım. Ama merdiven böyle bir fırtınada sallanmıyor, sıcak buhar patlamaları tarafından saldırıya uğramıyordu. Ve düşersem kesin öleceğim konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Korku göğsümü tırmıklıyor.

Bir basamak daha. Ve bir basamak daha. Sonunda vagonun tepesine ulaşıyorum, kendimi sabitlemek için metal parmaklıklara tutunuyorum. Altımda tren rayların üzerinde hızla çalkalanıyor. Umutsuzca vagonun *içinde* bir yol arıyorum. Hiçbir şey yok -vagonun tavanı sağlam bir şekilde kapalı- ama sonra bir kapak fark ediyorum.

Ne yazık ki, bir sonraki arabada.

Tren karanlık bir köyden geçerken tavandaki basamakları sıkıca kavıyorum.

Kalbim küt küt atarak vagonun çatısında sürünüyorum, pürüzsüz yüzeyde kendimi düzleştiriyorum. Sonra ellerimin ve dizlerimin üzerinde ileriye doğru kayıyor, bulabildiğim tutamaklara tutunuyorum - düşmemi engellemek için çatıdaki metal destekler ve braketler.

Ben bir dirseğe tutunamadan tren rayları dönüyor, neredeyse önemsiz bir viraj, ama benim için yerçekimi değişiyor ve yana doğru yuvarlanıyorum, ellerim umutsuzca tutunmaya çalışıyor. Trenin sol tarafından kaymaya başlıyorum ve sonra parmak uçlarım katı bir şeye, çatıdan sarkan bir çubuğa değiyor. Homurdanarak kendimi tekrar vagonun ortasına çekiyorum ve tren yoluna devam ediyor.

Dişlerimi sıkarak arabanın kenarına doğru birkaç adım daha sürünüyorum.

Vagonlar arasındaki boşluğu ve trenin altından hızla geçen zemini görünce midem bulanıyor. Uçurum önümde esniyor. Vagonların arasından raylar inanılmaz bir hızla geçiyor. Karşıya geçmenin tek bir yolu var, atlamak zorundayım. Ve eğer düşersem, trenin altında ezilerek yok olurum. Nabzım gümbür gümbür atıyor.

Buhar etrafımda dalgalanıyor. Soluk soluğa onu içime çekiyorum ve keskin tadı ağzımı dolduruyor. Buhar kıyafetlerimi ıslatıyor, terimle karışıyor.

Ortalık sakinleşince kendimi kenarda çömelmeye zorluyorum ve sonra birkaç adım geri çekiliyorum. Verdiğim kararın ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamadan önce koşarak atlıyorum.

Havada savrulurken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor, rüzgâr üzerimden hızla geçiyor. Korkunç bir hata yaptığımdan eminim, ama bir sonraki vagona sarsıcı bir gümbürtüyle iniyorum, çenem çarpmanın etkisiyle kırılıyor. Tren düdüğü çalıyor, sesi o kadar yüksek ki kemiklerimi titretiyor.

Her seferinde bir tutamağa uzanarak, tuzak kapısına doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda, kolu çekiyorum. Tuzak kapısı metal ve gülünç derecede ağır. İnleyerek bir aralık açtım ve içeri baktım. Tanrılara şükür yolcu vagonu değil. Sadece kargo. Ay ışığı vagonun kenarlarındaki sandık yığınlarına vuruyor.

Hayal kırıklığına uğradım. Merdiven yok. Atlamam gerekecek ama vagonun zemini çok uzak görünüyor. Kapağı daha da açıyorum ve ayaklarımı kenardan sarkıtıyorum. İçeri girip bırakıyorum, sonra kargo vagonunun zeminine düşüyorum, bileğimden bacağıma doğru acı fişkırıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, tökezleyerek kenara çekiliyorum. Bileğimi fena halde burktum.

Kıçımın üzerine yuvarlanıyorum ve bacağımı kavıyorum. Keşke Raphael burada olsaydı da iyileştirici sihrini kullansaydı. Neredeyse bileğimi elleriyle kavradığını, parmak uçlarıyla tam olarak neremin acıdığını okşadığını, büyüsünden gelen ısının tenimde titreştiğini hayal edebiliyorum. Ama hayal etmeyi bıraktığımda, acı bacağıma doğru hızla geri geliyor.

Kalbim vahşi bir canavar.

Uzun, yavaş bir nefes alıyorum. Sadak ve okların üzerinde duruyorum ve sırtıma batıyorlar. Kirliyim, ıslağım ve pantolonum yırtılmış. Yüzüm yanıyor ve yapış yapış hissediyorum ve alnımı sildiğimde parmak uçlarım bordo lekeli çıkıyor. Kuruyan kan. Sanırım korudaki dalların arasında koşarken kestim. Bir de dilimi ısırdım.

Sadağım var ama yayı yolda kaybettim. Yine de, yaralı bileğime rağmen, bu genel olarak bir başarı. Hayattayım ve Allevur yolundayım.

Hay sikeyim. İçinde sahte belgelerim olan çantamı da kaybettiğimi fark ettiğimde sevincim kursağımda kalıyor. Biri onları sorarsa, mahvolurum. Kılık değiştirmenin artık bir anlamı yok.

Allevur'da indiğimde, görünüşüm anında dikkat çekecek. Etrafıma bakıyorum, kıyafet değişikliği olabilecek bir şey arıyorum ama tek gördüğüm çivilenmiş kasalar. Vagonun her iki yanında da bir kapı var.

-Ama ötesinde ne olduğunu bilmenin bir yolu yok.

Wrythe bize Gobannos treninin insan teknolojisi ve Fey büyüsünün garip bir karışımı olduğunu öğretti. İçine girdikten sonra, büyüye alışık olmayanlar için algılar garipleşebilir. Büyü gerçekliği kendi isteğine göre büküğü için vagonlar büyülenir veya garip şekillere bürünür.

Bilinmeyene doğru yola çıkmak tehlikeli olabilir, özellikle de aristokrat bir Fey avcısından çok bir kaçağa benzediğim şu günlerde.

Arabanın içine çömelip bekliyorum. Umarım Allevur'a varana kadar burada fark edilmem.

Sadağı omuzlarımdan indirip bir sandığın arkasına koyuyorum. Tren ilerlerken arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve bileğimdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Korkunç bir hata mı yaptım? Geleceği tahmin eden ya da etmeyen bir ses duydum diye bir Fey trenine mi atladım?

Bu kesinlikle mümkün.

Görev sona erdiğinde - eve sağ salim döndüğümü varsayarsak - akademiden atılabilir ve bir sonraki gemiyle ABD'ye geri dönebilirim.

Anlık bir hüznün beni hazırlıksız yakalıyor. Camelot'tan önceki hayatım farklı türden bir kaostu, beni neşelendirmek yerine yorgun hissettiren bir kaos. Zamanımın çoğunu yalnız geçirdiğim bir hayat.

Tana yok, Serana yok, Darius yok. Raphael yok.

Onu umursadığımdan değil.

Başımı ellerimin arasına alıp bir sonraki adıma odaklanmaya çalışıyorum. Hâlâ ölümcül tehlikedeyim. Yaptıklarımın sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim.

Arabanın kapısı açılıyor ve nabzım hızlanarak başımı kaldırıyorum.

Sarışın bir Fey kaşlarını çatarak içeri giriyor. Siyah bir üniforma giyiyor ve kısa bir kılıç tutuyor ama ben bile eğitimsiz olduğunu görebiliyorum, kılıcı sanki bir sopa tutar gibi tutuyor.

Tökezleyerek ayağa kalkıyorum, dengesiz bir şekilde duruyorum.

Başını bana doğru eğiyor ve bronz gözleri karanlıkta parlıyor, acı bakla gibi ve ürkütücü. "Kimsin sen?"

Loş ışıktaki, yüzüne kazınmış şüpheyi görebiliyorum. Ona nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim. Kirli, kanlar içinde, kıyafetleri yırtık. *Tam* bir kaçak gibi görünüyorum.

Kalbim hızlanıyor. Beni gözaltına alacak. Bir saatten kısa bir süre içinde bir Fey hapishanesine kapatılıp cevaplar için işkence göreceğim.

Aklıma casusluk derslerimden birinde öğrendiğim bir şey geliyor. Şüpheyi hafifletmek zor bir iştir. Ama onu *değiştirmek* çok daha kolaydır. Sadece parmakla gösterecek başka birine ihtiyacınız vardır. Ne yazık ki burada benden başka kimse yok.

"Biri bana saldırdı!" Fey dilinde söylüyorum. "Ben... Sanırım o bir yarı-Fey'di. Bir kaçak yolcu."

Geriliyor, arkamdan bakıyor. "Nerede?"

"Sanırım arka vagonda saklanıyor."

"Burada kal," diye emrediyor ve kasaların arasından arkamdaki kapıya doğru yürüyor. Kılıcını hazırlıyor, sonra kapıyı açıyor ve son vagonun karanlığına adım atıyor. Ama buradan görebildiğim kadarıyla vagonda insan da yok, ki bu hiç de ideal değil.

Nefesim daralıyor. Buradan *hemen çıkmam* gerek.

Diğer kapıya doğru koştum. Kapıyı iterek bir yolcu vagonuna daldım. Feyler masalarda yemek yiyor, içkilerini yudumluyor ve ordövrlerini yiyorlar. Hiç bu kadar çok Fey'i aynı anda görmemiştim ve hepsi bana bakıyor, şampanya kadehleri havada durmuş.

Uyum sağlama şansım artık sıfır.

"Trende bir suçlu var!" Kapıyı işaret ederek bağıryorum. "Bir yarı-Fey katil. Arka vagonda birini bıçakladı. Kapıya barikat kurmaya yardım edin!"

Ben vagonda topallayarak ilerlerken bağırışlar vagonun duvarlarında yankılanıyor. Her adımda, burkulan ayak bileğimden baldırıma doğru acı çığlıkları yükseliyor.

Arkama baktığımda, iki Fey adamının kapıyı kapalı tuttuğunu görüyorum.

Ayak sürüyerek ilerlerken mekânın tuhaf güzelliğini fark ediyorum. Feyler bordo ve kraliyet mavisi zengin kumaşlarla örtülü. Bu arabada, süslü ahşap duvarların üzerinde sarmaşıklar büyüyor ve yapraklardan ışıklar parıldıyor. Müzik havada süzülüyor.

Ancak sona yaklaştığımda, taçlı ve kızıl saçlı bir kadın beni işaret ederek "Durdurun onu!" diye bağıryor.

Kimse onu gerçekten dinlemiyor. Hepsi trenin diğer ucuna, katil olduğu iddia edilen kişinin manyakça kapıya vurduğu yere odaklanmış durumda.

Güzel. Kaos benim dostumdur.

Bileğimin izin verdiği kadar hızlı topallayarak ilerliyorum. Tam vagonun kapısına ulaştığımda arkama bakıyorum. Parmaklıkları kapı tıkrıyor ve görevli diğer taraftan bir şeyler bağıryor. Kapıyı arkamdan çarparak bir sonraki vagona geçiyorum. Bu başka bir yolcu vagonu, yaldızlı çerçeve portreler ve sarmaşık kaplı duvarların lüksü arasında oturan Fey'lerle dolu.

Bu sefer daha az tatmin edici sonuçlarla aynı numarayı oynuyorum. Bir katilin peşimde olduğunu haykırıyor ve kapıyı kapatmaları için bağıryorum. Ben koridorda topallayarak ilerlerken, gümüş saçlı tek bir Fey adamı yarım ağızla beni sorgulamaya çalışıyor ama ben onu duymamış gibi yapıyorum.

Yandaki kapıdan içeri daldım, bacağımdan acı çığlıkları yükseliyordu.

Sıra dışı olana hazırlıklıyım ama önümdeki manzara beni birkaç değerli saniye için durduruyor. Araba bir balo salonu gibi dekore edilmiş ve ben gerçek bir maskeli baloya girmişim. Masa ya da bank yok ve Fey uzun elbiseler ve hayvan maskeleri içinde dans ediyor. Maun duvarlarda ışıklar parıldıyor ve bir arpın nabız gibi atan, şehvetli ritmi karnımda zonkluyor. Havada asılı duran minik mücevherler mermer zeminden yansıyan ışıkla parıldıyor. Mekan kavernöz gibi görünüyor, boyutları bir tren için tamamen yanlış.

Topallayarak içeri giriyorum, dansçılardan bazıları bana doğru bakıyor ama neredeyse kimse dans etmeyi bırakmıyor. Bacağımdaki acıya rağmen, dans etmek için garip bir ihtiyaç hissediyorum.

dans ediyorum ve maskeli balonun müziği ve büyüsu bedenimi ele geçiriyor.

Burası çılgınca kafa karıştırıcı.

Coşku göğsümde kabarcıklar oluşturup damarlarımda dolaşüyor ve vagonun diğer tarafına geçmem gerektiğini hatırlamak için kendimi zorlamam gerekiyor. Dansçıların arasında pirouette yapıyorum. Kıkırdayarak bir kadının yüzündeki kedi maskesini kapıyorum. Bana sırtıyor, dudakları kan kırmızısı. Maskeyi takıp dans ederek yan kapıya doğru ilerliyorum. Bileğim zonkluyor ama acı artık çok hafif. Çocukluğumdaki hareketleri yapıyorum, valsini birkaç adımını, şimdi bir allemande, bir chasse-

Kötü ayak bileğimin üzerine kötü bir şekilde düşüyorum ve dengemi kaybediyorum. Acı içinde tıslıyorum ve arabanın kapısına doğru tökezliyorum. Sersemliğimden sıyrılıp balo salonuna bakıyorum. İki siyah giyimli muhafız dansçıların arasında beni arıyor. Kedi maskem hâlâ takılıyken bir sonraki kapıdan geçiyorum.

Bir sonraki vagonda, menekşe rengi duman, cimri kıyafetler içindeki Fey'in etrafında dönüyor. Minderlere uzanmışlar, bacakları birbirine dolanmış. Bazıları uzun sigaralar içiyor, diğerleri öpüşüyor ve birbirlerini okşuyor. Duman iğrenç ve tatlı, nefesimi tutuyorum ama yeterince hızlı değil. Buna rüya dumanı deniyor, son yıllarda insan seçkinleri arasında çok popüler hale gelen bir Fey uyuşturucusu. Bir kadının meme ucunu emen bir adama bakıyorum.

Kendimi bakarken buluyorum, rüya dumanı kaslarımı gevşetiyor. Başım dönüyor ve dengemi korumaya çalışıyorum, vücudumda sıcaklık kayarken dudaklarımı yalıyorum.

Gözlerim kapanıyor ve Raphael'in büyüsunün beni okşadığını, tam arkamda olduğunu, atletik vücudunu benimkine bastırıldığını hayal ederek sallanıyorum. Bir an için zihnim o minderin üzerinde uzandığım, Raphael'in çıplak tenimi öptüğü bir görüntüyle parlıyor-

Kesinlikle olmaz.

Yumruklarımı sıkıyorum ve kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya doğru zorluyorum.

Bir sonraki kapıya ulaşıyorum ve onu açıyorum. Burası karanlık ve yere yığılıp kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Nefes alamıyorum. Acele etmek astımına zarar verdi. İnhalerimi arıyorum ama çantam artık yanımda değil.

Kahretsin.

Ani bir hırıltı dikkatimi çekiyor. Araba kafeslenmiş hayvanlarla dolu: gözleri parlayan büyük kurtlar, tilkiler, dev bir fanus

çırpınan kelebekler. Kuzgunlar kafeslerde tünüyor.

Kurtlardan biri tekrar hırlıyor, gözlerini bana dikmiş. Hızlıca kafesin kapısına bakıyorum, kilitli olduğunu görünce rahatlıyorum.

Yine de peşimde iki ajan var. Belki duman onları yavaşlatmıştır, ama ne kadar süreyle? Hareket etmeye devam etmeliyim.

Kendimi dik durmaya zorlayarak, hayvan kafeslerinin arasında topallayarak ilerliyorum. Nefesim ıslık çalıyor ve göğsüm ağırlaşıyor. Peşimdeki Feyler aynı dertten muzdarip değil. Bir vagon daha gidebilirim, belki iki, sonra peşime düşecekler.

Acı bileğimi yırtıyor ama diğer kapıya ulaşmayı başarıyorum. Sağımdaki kafesteki gri kürklü kurda bakıyorum. Dudakları geriye kıvrılmış, kocaman dişlerini gösteriyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, dizlerimin üzerine eğilerek.
"Merhaba."

Hırlıyor, kulaklarını geriye atıyor. Burada yeni bir arkadaş edindiğimi sanmıyorum.

Kilit basit görünüyor. Açıkçası, vahşi bir kurdun kafesinde karmaşık bir kilit olması için bir neden yok çünkü ne tür bir manyak onu açmak ister ki?

Yakın zamanda akademide kilit açmanın iki alet gerektirdiğini öğrendim: bükülmüş bir maymuncuk ve torc için güçlü bir metal çatal.

Nefes nefese, broşu korsemden çıkarıyorum ve onu tutan iğneyi kırıyorum. Sonra saçımdaki ince tokayı çekip kilidin içine sokuyorum.

Kurt bana hırlıyor, dişlerinden tükürük damlıyor. Elimi ısıyor, ben de hemen geri çekiyorum. Belki onu yatıştırır diye kedi maskesini kafama geçiriyorum.

"Kes şunu," diye emrediyorum. "Konsantre olmam gerek." Alçak hırıltısı omurgama bir ürperti gönderiyor.

Tokayı tekrar kilidin içine itiyorum ve pimle oynamaya başlarken baskı uyguluyorum. Hafif bir klik sesi duyuyorum ve kilidi çevirerek açıyorum. Arkamda kapı açılıyor ve bir gardiyan bana bir şeyler bağıyor. Ayağa kalkıyorum ve kafesi birazcık açıyorum. Ben kapıyı çekip bir sonraki vagonun kapısını açarken, fırsatın farkına varan kurt kafesin kapısına doğru hamle yapıyor. Arkamdan çarparak içeri giriyorum.

Ağır bir şey -muhtemelen kurt- beni kapıya yaslayınca kendimi kapıya yasladım.

-çarpmıyor. Neyse ki kurtların kapı kollarıyla arası iyi değil. Sonra,

Kapının diğerk tarafından derinden gelen bir erkek çığlığı duyuyorum. Göğsümde küçük bir suçluluk duygusu kıvrılıyor. Takipilerim az önce acı bakla tanıdığımla karşılaştı.

Kapıya dayanmış, yeni vagonu inceliyorum. Bu bir bagaj vagonu gibi görünüyor, raflar bavullarla dolu.

Aklım harekete geçiyor ve raflardan birinden tozlu gl rengi bir valiz kapıyorum. Açıyorum ve kirli, yırtık kıyafetlerimi çıkartıyorum. Diğerk vagondan panik çığlıkları yankılanıyor. Bir tarafı yırtmaçlı, uzun, zümrüt rengi bir elbise giyiyorum. Geniş kenarlı bir şapka çıkarıp takıyorum. Titreyen ellerimle bıçak kılıfını hızla kalçama sabitliyorum.

Kıyafetlerimi bavula tıkıştırıp kapattım.

Aceleyle bir sonraki kapıya geçip açıyorum. Maun masaların ve titrek şamdanların olduğu, yolcuların şampanya fltlerinden köpüklü pembe kokteyller içtiği bir başka yolcu vagonu.

Ayak bileğime yayılan acıyı maskeleyerek içeri giriyorum. Sakin bir gülümseme takınarak masalardan birinde boş bir koltuğa oturuyorum ve şapkamı yüzüme gölge düşürecek şekilde eğiyorum. Karşımda dalgalı gümüş rengi saçları olan bir kadın oturuyor ve gözleri ateşli gölgelerle parlıyor.

"İyi akşamlar," diyor bana Fey dilinde.

"İyi akşamlar," diye cevap veriyorum. "Allevur'a varmamıza ne kadar var biliyor musun?"

"Uzun sürmez." Kaşlarını atıyor. "Biraz yabancı bir aksanın var ge adam."

"Glenfark'tan geliyorum," diye açıklıyorum, yabancı aksanımı açıklayacak kadar uzak olduğunu umarak. Brocliande'da uzak bir ada.

"Ah." Memnuniyetle başını sallıyor. "Fey Fransa'dan döndüğümde oraya gitmeliyim. Oldukça güzel olduğunu duymuştum."

"Muhteşem bir yer," diyorum. "Glenfark'ın kumlu beyaz kıyıları gibisi yok."

Arabanın kapısı pat diye açılır ve iri yarı muhafız içeri girer.

şu anda sadece biri var ve yüzünde kötü bir çizik var. Bu gardiyan yüzümü görmedi çünkü kedi maskesi takıyordum. Islak kıyafetleri olan kirli bir kadını arıyor.

"Oğlum bir keresinde Glenfark'a yelken açmıştı," diyor kadın. "Orada dört gün kaldı. Meyveleri çok sevdiğini söyledi." Kolları şeffaf, altın rengi bir elbise giyiyor.

"Evet, Glenfark meyveleri çok lezzetlidir." Glenfark'ta hangi meyvenin yetiştiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Görevli koridorda yürüyor, sağa sola bakıyor. Gözleri bir an üzerimde kalıyor, sonra kayıyor. Mümkün olduğunca rahat görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Gitmeye devam ediyor. O uzaklaştıkça ben öksürmeye başlıyorum. "İyi misin canım?" diye soruyor kadın.

"Evet," diye mırıldandım. "Sadece trenin dumanı. Benimle aynı fikirde değiller."

"İşte." Küçük siyah çantasını karıştırıyor ve küçük bir metal kutu buluyor. "Şunlardan birini dene."

Kapağı açtığımda pastel renkli tatlı şekerlemelerle karşılaşıyorum. Fey şekerleri bunalıcı olabilir ama Fey dünyasında bir hediye reddetmek kültürel olarak düşünülemez.

"Teşekkürler." Öksürüyorum ve ağzıma soluk mavi bir şeker atıyorum.

Güçlü naneli tatlar boğazıma ve burnuma doğru kıvrılıyor. Nefesimin rahatladığını ve ciğerlerimin açıldığını hissedebiliyorum.

"Güzel, değil mi?" Bana gülümsüyor. "Kötü günlerimde bana yardımcı oluyor."

"Bu inanılmaz," diye idare ediyorum. Bu benim inhalerimden milyon kat daha iyi. Modern tıbbın Fey'den öğreneceği çok şey var.

Frenler gıcırıyor ve tren yavaşlıyor.

Bir adamın sesi vagonun içinden süzülüyor. "Allevur! Allezur'a vardık!"

Bakışlarım iri yarı muhafıza kayıyor. Bana dikkat etmiyor ama inmem gereken kapının yanında duruyor. Açıklıktan taş bir platform görüyorum. Gaz lambaları, trenden inmeye çalışan birkaç insanın üzerine sıcak bir ışık saçıyor.

"Allevur'da inmek istemiyor muydun genç?" diye soruyor gümüş saçlı kadın.

"Evet." Ona gülümsüyorum, kalbim küt küt atıyor, gözlerim hâlâ nöbetçide. "Sadece nefes alıyorum."

Birkaç saniye bekledikten sonra ayağa kalkıyorum ve trenin kapısına doğru yürüyorum.

Ona ulaştığımda muhafız dönüp bana bakıyor, gözleri büyüyor. "Sen!" diye bağıyor.

Tren tekrar hareket etmeye başlıyor. Kapıyı açıp atlıyorum, tam tren uzaklaşırken. Acı bacağıma vuruyor. Bekçi kapıdan dışarı sarkmış, köpek dişlerini göstererek bana bakıyor.

BÖLÜM 17

N Kimse trenden garip bir şekilde yuvarlanışımı fark etmemiş gibi görünüyor.

Ağırlığımı sağlam bacağıma vererek kendimi taş platformun üzerine itiyorum ve tozumu alıyorum. Tren istasyonu taştan yapılmış.

cam, sera gibi ve altın lambalarla aydınlatılmış. İçinden bir saat kulesi yükseliyor ve saati biri beş geçe olarak işaretliyorum. Büyük saat kadranı çatlak, belki de on beş yıl önceki savaştan kalma. İnsanların çoğunun burayı terk etmesine şaşmamalı.

İleride, birkaç kişi istasyonun açık kemerinden geçerek diğer tarafta bekleyen vagonlara doğru acele ediyor. Sağlam ayağımın üzerinde zıplıyorum, istasyondan çıkarken bir elim camda.

Tren istasyonunun etrafına kurulmuş olan kasaba küçük, iki yanında dükkanlar ve kepenkli evler arasından geçen Arnavut kaldırımli bir yol var. Dükkanlar gece için kapalı, pencereler karanlık, ama sokağın aşağısında bir tavernanın ışıklarını görüyorum, kapının üzerinde asılı tabela rüzgarda hüznle gıcırıyor.

Birkaç asker istasyonda oyalanıyor ve mavi paltolarını görünce omurgam sertleşiyor. Yürürken topallamamı gizlemeye çalışıyorum. Dışlerimi sıkarak ayak bileğimdeki acıyı maskeliyorum.

Sağıma baktığımda nefesim kesiliyor. İki dükkânın arasından karanlık, boş tarlalar görünüyor ve tarlaların derinliklerinde bir darağacı duruyor. Ayın ışığı altında beş siluet iplerden sallanıyor. Korku iliklerime kadar işliyor. Çimenlerin üzerinde sallanan bu bedenler Fey işgalinin gerçek yüzü.

Bir an için içlerinden birinin Freya olup olmadığını merak ediyorum ve bu fikri reddediyorum. Bu cesetler bir süredir oradaydı. Kaskatı görünüyorlar ve rüzgârda hafif bir ölüm kokusu yayılıyor.

Titriyorum ve acele ediyorum. Saate bakılırsa diğerleri de yakında burada olur, istasyondan değil kasaba meydanının diğer tarafından gelirler.

Yavaşça, pencerelerinden sıcak ışıkların süzüldüğü tavernaya doğru ilerliyorum. Dışarısı altın yıldızlarla siyaha boyanmış ve gıcırdayan tabelada başsız bir kadın resmi var. Buluşma yeri burası olmalı. Buluşma yerinin adının Sessiz Kadın olduğunu söylediklerini duymuştum.

Yaklaştıkça, düzeni inceliyorum. Bir ajanın her zaman bir kaçış yolu olmalıdır. Meyhanenin taş bir binanın içine yerleştirilmiş iki kemerli ahşap kapısı var. Meşe ağaçları yan kapının etrafında büyüyor, girişin üzerinde birbirine dolanıyor. Acaba mutfak kapısı mı? Meyhanenin arkasında bir ahır var.

Yanımdan geçerken meyhanenin sıcak ışıklı penceresine bakıyorum. Siyah bir kedi bir kitap yığınının üzerinde oturmuş, kuyruğunu ileri geri sallıyor. Başka bir şey fark etmiyorum çünkü oyalanmak için durmuyorum. Zihinsel olarak, brifing sırasında ezberlediğim haritanın her ayrıntısı için beynimi zorluyorum.

Güneybatıdan geleceklerinden oldukça eminim. Kasaba meydanını geçtikten sonra sola dönüp, dağınık birkaç ev ve karanlığa doğru uzanan tarlalardan başka bir şey olmayan toprak bir yola giriyorum. Sol ayağıma ağırlık vermemek için yavaş hareket ediyorum. Sonunda evleri ve köyü geride bırakıyorum. Burada, taş duvarlar tarım arazilerini çevreliyor ve kır çiçekleri toprak yolu kaplıyor.

Korku midemi kemiriyor, çok geç kaldığımdan, ben gelmeden önce buraya varmış olduklarından endişeleniyorum. Pusuya düşürüldüler, kaçırıldılar. Çaresizlik içinde, karanlıkta onlardan bir iz arıyorum. Dakikalar geçiyor.

Nihayet onları görüyorum; bana doğru at süren bir üçlü. Freya'nın kumral saçlarını tanıdığımda içimi bir rahatlama kaplıyor ve onlar yaklaştıkça Raphael ve Arzel'in parlak beyaz gömlekleri gölgelerin arasından sıyrılıyor.

Raphael yolu gösteriyor. Gölgelerin içinde, solgun gözleri karanlığı deliyor. Sadece yirmi adım uzaktayken atı yavaşlıyor ve çenesi düşüyor. Atından indi ve bana doğru adım attı. "Peri prenses." Bana bakarken kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Nia, burada ne işin var?"

"Sizi uyarmak zorundaydım. Sanırım bir pusuya düşüyorsunuz."

Freya ve Arzel atlarını yaklaştırırlar.

"Buraya bizden önce nasıl geldin? Ve bu elbiseyi nasıl giydin?" Freya sorar. "Ne oluyor lan?"

"*Pusu* kelimesini mi duydum?" diye soruyor Arzel.

Ana yola dönüp bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. "Birinin Allevur'da bir pusudan bahsettiğini duydum. Ve buralarda Sessiz Kadın'dan başka bir şey olmadığı için, pusunun senin için olabileceğini düşündüm."

Raphael kaşlarını çatı. "Birine kulak misafiri oldum da ne demek? Bizi ormanda beklerken kimi dinliyordun?" Sertçe yutkunuyorum.

"Açıklaması zor."

"Dene."

"Sadece kulak misafiri olduğum bir şey," diyorum kararlılıkla. "Bilmen gereken tek şey bu, ama eğer doğruysa, hayatın tehlikede olabilir."

Raphael'in kılıcının kabzası karanlıkta parıltıyor. "Güzel. En azından neye doğru yürüdüğümüzü kontrol etmeliyiz. Freya, önden gidip tavernanın ahırını kontrol edebilir misin? Arzel, binanın etrafında bir tur at. Pencerelere, çatılara, gölgelere bir göz at. Doğru görünmeyen bir şey var mı diye bak ve kimsenin seni görmediğinden emin ol."

İkili başka bir şey söylemeden karanlığa doğru yola koyulur.

Yalnız kaldığımızda Raphael kollarını kavuşturuyor, delici gümüş bakışları içimi yakıyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

Rüzgâr çimenlerin üzerinden hızla geçerken, tarlanın kenarlarında yetişen yabancı güllerin ve odun dumanının hafif kokusunu içime çekiyorum. "Bazen sesler duyuyorum," diyorum sonunda. "Eskiden bunların saçmalık olduğunu düşünürdüm. Ama bazen, seslerin söylediği şeyler gerçek oluyor."

Bu cümlelerin birkaç saniye aramızda dolaşmasına izin veriyor, sessizliği sadece esintide hışırdayan otlar ve atından gelen yüksek sesli bir homurtu bozuyor. Sonunda, "Tamam. Bana daha fazlasını anlat."

"Seni beklerken, çavuş beni ormanda köşeye sıkıştırdı."

Raphael'in ifadesi sertleşir ve daha yakına kayar. "O ne? Ne oldu?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Ondan kurtulmak yeterince kolaydı. Ama ne olduysa oldu, zihnimde bir ses duydum, Allevur'da bir pusudan bahseden bir ses. Ayrıca çavuş yüksek sesle söylemeden hemen *önce* bir cümle duydum, sanki geleceği duyuyordum, belki? Pusuyla ilgili kısmın doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bunu görmezden gelme riskini almak istemedim."

"Kafandaki bedensiz bir ses seni Allevur'daki bir pusu hakkında uyardı," diyor seviyeli bir şekilde.

Hayal kırıklığı göğsümü sıkıyor. "Ve bir hainden bahsetti. Varris adında biri."

Raphael'in gözleri daha da açılır. "Bu ismi nereden duydun?" "Az önce sana nasıl duyduğumu anlattım."

Beni inceliyor. "Onun adı gizli. Sadece *ben* biliyorum. Arzel ve Freya bile bilmiyor. Buluşmamız gereken kişi Varris."

O zaman geleceği duyabiliyordum.

"Çavuşun düşünceleri, 'Allevur bu gece pusudan sonra yine kan gölüne dönecek, eğer o hain Varris'e inanılabilirse,' dedi," diyorum ona. "Bu iyiye işaret gibi görünmüyor, değil mi?"

"Hayır." Bakışları vücudumdan aşağı kayıyor. "Bacağına ne oldu? Seni ilk gördüğümde topallıyordun, şimdi de sağ bacağından yana kayıyorsun."

"Çatıdan bir tren vagonuna atlarken bileğimi burktum." "Ne yaptın?"

"Ben de buraya böyle geldim," diyorum. "Gobannos trenine bindim. Buraya zamanında gelebilmemin tek yolu buydu. Ama biletim yoktu, bu yüzden trene çatıdan binmek zorunda kaldım."

"Neden benim ölümüm olacaktıysın gibi hissediyorum?" diye mırıldanıyor ve diz çöküyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni iyileştiriyorum. Soldakini, değil mi?" Parmak eklemlerinin arkasını bileğimin en çok acıdığı yere sürüyor. Beni iyileştirmesi için tam olarak nereye ihtiyacım olduğunu nereden biliyor?

Büyüsünün sıcaklığı tenimin üzerinde fısıldıyor, gözlerimi dalgalandıran parlayan bir okşayış. Elini ayak bileğime doluyor ama büyüsünün hissi orada bitmiyor. Kadifeden hafif bir öpücük kalçamı okşuyor. Büyüsü tenimin üzerinde gezinirken, acı yok oluyor ve ardında sadece zonklayan bir sıcaklık bırakıyor. Dudaklarımı yalıyorum, nefesim sığlaşıyor.

"Bitirmek üzere misin?" Sertçe soruyorum, eli bacağımda daha yukarı çıkarsa nasıl hissedeceğimi düşünmemeye çalışıyorum.

Elini yanmış gibi geri çekiyor. "Sana yardım ediyorum," diyor şaşkınlıkla bana bakarak.

"Artık sorun yok, teşekkür ederim," diyorum sertçe, pis düşüncelerimi gizlemek için elbisemi düzeltiyorum.

Ayağa kalkıyor ve ben onun topraksı, erkeksi kokusunu içime çekiyorum. "Şimdi iyi olduğuna sevindim," diyor sessizce. "Oldukça gergin birisin, bunu biliyor muydun?"

Çünkü daha önce de senin oyununa geldim. "Tehlikeli bir görevdeyiz."

Bakışları omzumun üzerinden geçiyor ve döndüğümde Freya'nın Arzel'le birlikte dörtlüye bize doğru geldiğini görüyorum.

Freya bize ulaştığında hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu. "Ahırda bir şey yok..." Son kelimeyi uzatıyor.

"Ama?" Raphael diyor ki.

"*Kesinlikle* hiçbir şey demek istiyorum. Başka at yok. Bu garip görünmüyor mu?" "Bir şeyler garip görünüyor," diyor Arzel sessizce.

"Tavernaya baktım

ve kimse rahat görünmüyordu. Gecenin bir yarısı ve bal likörüyle zil zurna sarhoş olmaları gerekirdi. Bunun yerine, kaskatı ve gergin görünüyorlar. Cenazeye benziyor, partiye değil. Ve hiç müzisyen yok. Buraya daha önce ne zaman gelsem hep müzik olurdu."

Raphael birkaç saniye boyunca bana bakıyor. "Tamam. İçeri girmeyeceğiz. Bu bir tuzak. Herkes atına binsin. Nia, sen benimle geliyorsun."

Eyere tırmanırken elbisemin etekleri kalçalarıma kadar yükseliyor. Atın kulpunu kavrayarak öne doğru kayıyorum, gecenin serin havası çıplak kalçalarımın üzerinde geziniyor.

Raphael arkama biniyor, bana doğru yaklaşıyor, vücudu sıcak ve sert. Dizginleri almak için etrafımda dolanıyor. Göğsüne yaslanıyorum. Vücudundan yayılan ısı benimkini ısıtıyor.

"Gidelim," diyor. "Geldiğimiz yoldan geri dönelim."

Fey'deki ata fısıldar ve o da tırıs kalkar.

Ama arkamızdan gelen toynak seslerini duyduğumuzda daha yeni başlamıştık. Üç atlı bize doğru koşuyordu.

"Bizi buldular," diye nefes alıyorum.

Raphael nefesinin altında küfrediyor. "Hadi gidelim!" Dizginleri çekti ve dörtlüye havalandık. "Sıkı tutunun."

Eyerin kulpuna yapışıyorum ve o da atı iki tarla arasına oyulmuş toprak yola doğru mahmuzluyor. At toprağı eziyor, toynakları her yöne toprak sıçratıyor.

Bir yay kirişinin tınısı duyuluyor ve bir ok hızla geçiyor. Arkama bakıyorum. Freya ve Arzel bize ayak uyduruyor ama üç okçu yaklaşıyor.

Saldırganlarımız bir ok daha fırlatıyor ve Raphael bana daha sıkı sarılıyor, tam ok geçip giderken hafifçe sola eğiliyor. İleride bir şey gözüme çarpıyor; ay ışığında bir çelik parıltısı. Göğsümde bir korku tamamları çalıyor. Yolumuzu kesmeye hazır, karanlık tarlalarda koşuşturan bir grup Fey askerini seçebiliyorum.

"Onları görüyor musun?" Rüzgara doğru
bağırıyorum. "Evet." Ama Raphael
yavaşlamıyor.

Önümüzde, Fey askerleri mızrak ve kılıçlarıyla yola fırlıyorlar.

Raphael bir eliyle dizginleri bırakıyor ve kılıcını çekiyor. Bıçağımı çıkarmak istiyorum ama atın üzerinde kalmak için tüm gücümü harcıyorum. Bir Fey askeri bize doğru sallanıyor ve bir mızrak havada savruluyor. Gözlerimi kapatıyorum, metalin metale sürtünme sesi dişlerimi sıkıyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda askerleri geçmiştik. Kolumdaki keskin bir zonklama bana kesildiğimi haber veriyor ve kan omzumu ıslatıyor.

"İyi misin?" Raphael bağırır, sesi keskindir. "Ben
iyiyim."

"Raphael, şirket!" Freya bağırır.

Arkama baktığımda, peşimizden koşan daha fazla üniformalı atlı görüyorum. Öndekinin uzun beyaz saçları var ve dişleri kana susamış bir hırıltıyla açılmış.

Atlarımız bir günlük yolculuktan yoruldu ve Raphael'in bineği iki binici taşıyor. Onlardan kaçamayız.

Raphael dizginleri çekti ve atımız toprak yoldan keskin bir dönüş yaptı. Tarlanın karşısında ay ışığında gümüşü bir meşe korusu var. Oraya doğru koşuyoruz ve devrilmiş bir ağacın üzerinden atlıyoruz. Eyere sıkıca yapıştım. Arkama bir kez daha baktığımda atlıların bizi takip ettiğini görüyorum. Öndeki atlı Arzel'den birkaç metre uzakta ve Fey askeri kılıcını kaldırıyor.

Freya saldırganla çarpışmak için bineğini yana doğru çeker. Askerin atı saha kalktı ve devrildi. Beni rahatlatan Freya dengesini korumayı başarıyor ve bize yetişiyor. Arbaletini eline alan Arzel dönüyor. Atlılara doğru bir ok fırlatıyor.

"Yere yat!" Raphael bağırır.

Ağaçlara doğru savruluyoruz, dallar yolumuzun üzerinde yükseliyor. Ben eyerin üzerine eğiliyorum ve Raphael daha da yaklaşıyor. Vücudunu benimkine bastırarak yeşilliklerin arasından geçiyoruz, toprak ve altımızdaki budaklı kökler ay ışığıyla benekleniyor. Korudan çıkıp böğürtlen çalılarıyla dolu bir tarlaya girene kadar arkamızdan bir çığlık geliyor.

Rüzgâr üzerime vuruyor ve tekrar doğruluyoruz. Şimdi iki asker bizi takip ediyor, ama Arzel geride kalıyor. Yan tarafına bir ok saplanmış.

"Arzel vuruldu!" Bağıyorum.

Raphael geri dönmek için atını yavaşlattı.

"Onları yakaladım!" Arzel bağıyor. Bir okunu yerleştirip arbaletli Fey askerine nişan alıyor. "Devam edin. Ben onları oyalarım!"

Atını sürerken oku fırlatır ve ok bir askerin boğazını deler. Raphael Fey dilinde küfrediyor ve atını mahmuzlayarak ilerliyor. İkinci atlı Arzel'e yetişirken gözlerimi kocaman açıyorum. Hâlâ yeniden doldurmaya çalışıyor ve asker aradaki mesafeyi kapatmış durumda. Korku sinir uçlarımda çılgınlık atıyor.

"Arzel!" Fey askeri kılıcını savururken Freya bağıır.

Gözlerimi kapatıp kulpa yapışıyorum. Arkamda, Raphael'in göğsünün sert duvarını hissediyorum. Sonunda gözlerimi açtığımda Freya'nın son atlıya ateş ettiğini görüyorum. Oku adamın gözüne isabet ediyor ve adam çılgınlık atıp attan düşüyor.

Ama Arzel artık bizimle değil.

Onu düştüğü yerde göremiyorum; sadece atının silueti var, binicisiz.

Freya yanımızda at sürüyor, gözleri yaşlarla dolu.

Arzel gitti.

BÖLÜM 18

T Duvak uzakta parlıyor, karanlıkta ruhani, gümüş-mor bir ışıltı, gölgelerden ışıldayan bir inci. Eğer her **y e r i m** ağrımasaydı, atlarımız tökezlemeseydi muhteşem olurdu.

Yorgunluk ve Arzel'i kaybetmenin üzüntüsü bizi kederin soğukluğuyla ağırlaştırmasaydı.

Yaklaştıkça, perdenin uğultusu kulaklarımda çınlıyor. Bizi karşıya geçirmek için enerji rezervlerimi toplamam gerekiyor ama midem bulanıyor ve bitkin hissediyorum. Susuz kaldığımdan oldukça eminim.

Raphael'in kolları beni sarmışken neredeyse uykuya dalabilirim. Sürerken bana doğru kayması gözlerimi kapatmak istememe neden oluyor ve vücudunun şehvetli sıcaklığına ve gücüne yaslanıyorum. Kalp atışlarını sırtımda hissediyorum ve gözlerim kapanıyor. Gecenin dehşetinden sonra, bu garip bir şekilde rahatlatıcı.

"Üzerimde mi uyuyorsun, peri?" İlk defa, bu terim neredeyse bir sevgi sözcüğü gibi geliyor. Sesi sessiz bir mırıltı ve nefesi kulağımın kabuğunu ısıtıyor.

"Tabii ki hayır. Ben her zaman tetikteyim."

"Mümkünse dinlensen iyi olur."

"Biniciler!" Freya'nın sesindeki keskinlik gözlerimi şak diye açtırıyor. Bakmak için dönüyorum ama karanlıkta hiçbir şey göremiyorum.

"Nerede?" diye sorar Raphael.

"Atla bizi takip ediyorlar," diyor. "Karanlıkta onları iyi göremiyorum ama toynaklarının yaklaştığını duyabiliyorum."

Raphael dizginleri çekerek atını yavaşlatıp durdurur. "Attan inmemiz gerek. Atım gücünün sonuna geldi. Daha hızlı gidemeyecek."

"Burada da aynı," diyor Freya. "Ve ata bindiğimizde daha görünür oluyoruz."

Ben onların toynaklarını duyabildiğime göre, onlar da bizimkileri duyabilir."

Raphael attan kayarak iniyor, sonra da inmeme yardım ediyor. Uzun yolculuktan dolayı bacak kaslarıma öyle bir kramp giriyor ki neredeyse yere yığılıyorum.

"Şimdi sessizce," diye fısıldıyor, beni sakinleştirerek.

Atlarımızı çimenlik alanda sürüyerek ilerliyor ve mümkün olduğunca az gürültü çıkarmak için elimizden geleni yapıyoruz. Her yaprak çıtırtısında, her dal kırılışında kalbim yerinden fırlıyor. İki ajan, hava kadar sessiz bir şekilde toprakta süzulebiliyor gibi görünüyor.

Biz ilerlerken şafak sökmeye başlıyor, gökyüzü mercan rengiyle kızarıyor, çivit rengine karışıyor. Güneş yükselirken, inci gibi bariyer şafak ışığını yansıtıyor-pas, menekşe, mandalina.

Sonra bir anda Freya ve Raphael durdular. Bir adım daha atıyorum ve ben de donakalıyorum. Bir gümbürtü yükseliyor, otların arasından belli belirsiz bir titreşim. Dörtnala koşan atların sesi.

"Tam üzerimize geliyorlar," diyor Raphael. "Hadi gidelim."

Dizginleri bırakır ve atına bir tokat atar, at hafif bir dörtnalla yola koyulur. Freya da aynısını yapar, atı Raphael'in bineğini takip eder. İçgüdüsel olarak, atlar tırıs la peçeden uzaklaşır.

"Bu bize biraz zaman kazandırır," diyor Raphael, sesi hâlâ alçak. "Hadi kaçalım."

Umutsuzca ona ayak uydurmaya çalışarak silüetinin peşinden koşuyorum. Çömelerek koşuyoruz, gölgelerde kalmaya çalışıyoruz ama perdeye yaklaştıkça bu imkânsız hale geliyor. Şimdi, büyü bariyer bizi parıldayan bir ışıltıyla yıkıyor. Hâlâ hareket etmemi sağlayan tek şey, toprağın üzerinde gürleyen toynak seslerini duyduğumda yükselen adrenalinim.

Çimenlerin arasında çılgınca bir koşu yapıyoruz ve peçe kulaklarımda uğulduyor, tenimi binlerce küçük iğne gibi sızlatıyor.

Freya ilk ulaşan oluyor ve dönüp bana bakıyor. "Karşıya geçebilir miyiz?" "Hayır," diye fısıldıyorum. "Bekle!"

Büyüye konsantre olmaya çalışıyorum ama gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum.

"Yaklaşıyorlar," diye tersliyor Freya. "Hadi, Nia."

"Bırak odaklansın," diyor Raphael.

Onu hissedebiliyorum, enerji ağını, zayıf bölümlerin inceliğini. Eğer güçlerimi onlardan birine yönlendirirsem, perde çatlayacak ve geçmemize izin verecek. Toplayabildiğim tüm enerjiyi topluyorum, o savunmasız kısımları hissediyorum.

Peçe uğuldamaya devam ediyor, toynaklar yaklaşıyor. Eğer bunu *şimdi* *çözemezsem*, Fey'in ellerinde öleceğiz.

"Geçmek zorundayız," diye bağırır Freya. "Ya yaşarsınız ya da ölürüz. Yakalanmayı göze alamayız ve neredeyse buradalar."

"Bekle." Dişlerimi sıkıyorum.

Konsantre oluyorum, her şeyi unutmaya çalışıyorum, hayatları bana bağlı olan insanları, görevi, bizi kurtaramazsam ölümü anlamsız olacak olan Arzel'i. Sadece peçe önemli.

Ve sesi kulaklarımda daha da yükseliyor. "Nia, ya şimdi ya da asla," diyor Freya.

Gelen atlılara bakmak için dönüyorum. Korkutucu derecede yakınlar, sadece birkaç metre ötedeler. Liderin gözleri doğrudan bana bakıyor, kötü niyetli altın rengi bir bakış. Bir hırıltıyla devasa baltasını başının üzerine kaldırıyor ve bir savaş çılgılığı atıyor.

Korkum beni neredeyse felç ediyor, ama bunun yerine onu diğer düşüncelerimi bastırmak için kullanıyorum. Perdeye doğru fırlatıyorum, odaksız, yönsüz.

Tüm perde titriyor, vızıltısı sönüyor. Raphael kolumu tutuyor ve beni karşıya çekiyor.

Tökezliyorum, taş duvarlarla çevrili dar tarlalarda birkaç adım koşuyorum. Bir meşe ormanı manzaraya yayılıyor. Bakırımsı ışık ağaç yapraklarını öpüyor.

Vücudum donmuş gibi, titriyorum. Buz gibi hava tenime batıyor ve dişlerim takırdıyor. Bahar gibi görünüyor ama Ocak ayının ölüsü gibi hissettiriyor.

Kulaklarımda uğultu yükseliyor ve atlıları perdenin sisleri arasından görebiliyorum. Atlarını şaha kaldırıp diğer tarafta duruyorlar ve içlerinden biri yayını kaldırıyor.

Hay sikeyim. Büyülü bariyeri aşmış olabiliriz ama okları durdurmayacak.

Bir şey vızıldayarak yanımdan geçiyor ama arkamdan geliyor. Freya'nın oku diğer tarafta bir askerin boğazını buluyor.

"Devam et!" Raphael bağırır.

O ve Freya tekrar yola koyulurlar.

Peşlerinden gidiyorum ama kaslarım donmuş gibi hissediyorum. Şiddetle titriyorum, vücudum soğuktan ısırılıyor. Buz gibi hava vücudumu

iliklerime kadar deliyor.

"Nia, gidelim!" Raphael bağıırır.

Kaslarım buz gibi. Perdenin arkasından gelen bir ok, yüzümden birkaç santim ötede vızıldayarak geçiyor. "Git!" Takırdayan dişlerimin arasından bağıırıyorum.

Raphael geri koşuyor ve beni kucaklayıp sert göğsüne bastırıyor. Beni kollarının arasına alarak koşmaya başlıyor. İleride Freya onu koruyor ve puslu perdeye birbiri ardına oklar fırlatıyor.

Ormanın sığınağına ulaştığımızda, Raphael'in göğsüne yaslanmış titriyorum.

Menzil dışına çıktığımızda yavaşlıyor. "Donuyorsun," diye mırıldanıyor.

"Çok fazla büyü kullandım." Yine de vücudum kaynıyor, kızarıyor. "Ama artık üşümüyorum." Elbisemi çıkarmak istiyorum. "Çok sıcakladım."

"Hipotermiye giriyorsun." Gözlerini kaldırıyor ve yükselen güneş ışığı altın renginde parıldayan gözlerini yakalıyor. "Freya, bekle. Çok fazla ısı kaybetti. Yardıma ihtiyacımız var. Hemen."

Dünya bir anlığına parıldıyor ve kayboluyor. Gözlerimi tekrar açtığımda karşımda sadece Raphael vardı. Altın rengi ışık yüksek elmacık kemiklerine vuruyor. Bir ağaca yaslanmış, beni kendine yakın tutuyor.

Gözlerim tekrar kapanıyor ve uyanmayı başarıp başaramayacağımdan emin değilim ama her halükarda umurumda değil. Şimdi beni geniş göğsüne yaslamış taşıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hızla hareket ediyor.

Raphael'in yanında güvende hissetmek ne garip bir şey.

Uzun zaman önce unutmaya çalıştığım bir anıyı canlandırıyor.

BÖLÜM 19

T Dünya bir aşağı bir yukarı sallanıyor, bir gemi gibi sallanıyor. Şiddetle.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama çok fazla çaba sarf ediyorum. Buz kemiklerime, kanıma doğru kayıyor. Çok soğuk. Vücudum titriyor.

rüzgarda ölen yaprak.

Düşüncelerimde bir ses çınlıyor, bazen şiddetli şehvet düşkünü. *Seni tadacağım. Kalçalarını etrafıma sar. Karanlık, tüketen bir alevde yanacağız, gökyüzünde bir kuyruklu yıldız gibi.*

Bu gece şiddet yok o zaman. Unutkanlığa gömülüyorum.

* * *

LOS ANGELES'TEYİM, çocukluk yatağında, pelüş hayvanlarımla çevriliyim. Başım sıcak, boğazım yanıyor. Az önce korkunç bir kâbustan uyandım; siyah saçlı, çivili taçlı bir adam, elinde bir kılıçla karşımda duruyordu.

Odam her zamankinden daha korkunç görünüyor, gölgeler duvarlara tırmanıyor. Kabusumdaki adamın onlardan birinde saklanıp saklanmadığını bilmiyorum. Bir öksürük göğsümü parçalıyor. Panik içimde çatırdıyor.

"Anne!" Çığlık atıyorum.

Bazen aradığımda gelmiyor. Bazen evde olmuyor, özellikle de babam iş seyahatine çıktığında.

Şimdi, kötü kralın odamda gizlendiğinden eminim ve karşı koyamayacak kadar hastayım. "Anne! Anne!"

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Göğsümde bir sorun var ve yeterince hava alamıyorum. Öksürdüğümde, kulağa çok yanlış gelen alçak, garip bir ses çıkıyor. Boğazım kapanıyor ve bir doktora ihtiyacım olduğundan eminim. İlaç almak için banyoya gitmek istiyorum ama yere basarsam katil kral ayaklarımı yakalayacak. Nefesimi çalan o mu?

"Anne!" Çıglık attığımda boğazım ağrıyor ve kimse yardıma gelmiyor. "Baba!"

Çocukların bakıma ihtiyacı var.

* * *

Birileri kıyafetlerimi yırtıyor ve ben onları üzerimde tutmak istiyorum.

Sesler havada süzülüyor.

"Büyüme yanıt vermiyor." Raphael'in derin sesinin keskin bir yanı var.

"Onu iyileştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor."

Gözlerimi açıyorum ama her şey bulanık.

"Kıyafetlerinin çoğunu çıkardım." Freya'nın sesi havayı deliyor. "Onu ısıtır mısın? Yine hasta olacağım. Ama Raphael, bence fazla umutlanmamalısın. Büyü kullanımını denetleme konusunda yeterince pratik yapmadı ve hepsini bir anda serbest bıraktı. Hiç kimse böyle bir sıcaklık düşüşüne dayanamaz."

Onlara iyi olduğumu söylemek istiyorum ama hareket edemiyorum. Belki de o haklıdır. Ölüyor muyum?

"O iyi olacak," diyor Raphael kararlı bir şekilde.

"Isıt o zaman, Tanrı aşkına."

"İyi olacak. O iyi olacak, Freya." Kesinliği sarsılmaz. "Tekrar ayağa kalkmadan önce üzerimize biraz daha battaniye at, olur mu?"

Sıcak bir vücut etrafımı sarıyor ve güçlü kollar beni sarmalıyor. Bu pürüzsüz, sıcak tenin altındaki kaslardaki gerginlik onun kesinliğini yalanlıyor. Yüzeyin altında bir gerginlik, gerginlik. O çıplak mı? Ben çıplak mıyım?

Anda kalmaya çalışıyorum, ama yine uçup gidiyorum.

Zihnim yıllar öncesine kayıyor.

* * *

Şatodaki kütüphanenin dışındayım. Üç yıl boyunca ziyaret ettik ve üç yıl boyunca Raphael'in yanında oyalandım, onu duyabileceğim ve gölgelerden izleyebileceğim bir yerde durdum. O ve yarı-Fey arkadaşları bana tanrılar gibi görünüyordu. Tüm aristokratlar güzel ve dokunulmazdı. Şatonun prensleri. Kendilerinden çok emindiler. Kütüphanenin köşelerinde gizlenir, okuyormuş gibi yapar ama Fey dilinde ne söylediklerini anlamaya çalışmak için dinlerdim.

Raphael sadece geceleri onlarla birlikteydi, uzun bacaklarını kadife sandalyelerin üzerine sarkıtmış, şarabını yudumluyordu. Benden sadece bir yaş büyüktü ama çok büyümüş görünüyordu. Sofistike. Kendimle bu kadar rahat ve konforlu olmanın, midemde her zaman var olan düğümün erimesine izin vermenin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Kolayca gülümseyebilmek. Raphael diğerlerinden biraz daha ciddiydi, bazen düşünceli ve hayalperestti. Ama asla gergin değildi.

Ben tek başıma dururken onların arkadaşlıklarını duymak göğsümde bir sızı gibi hissediyordum. Onlardan biri olmayı her şeyden çok istiyordum, tıpkı onlarla takılan, flört eden ve onlarla alay eden muhteşem yarı-Fey kızlar gibi.

Üçüncü yazımıza kadar Raphael benimle konuşmamıştı. On yedi yaşındaydım, kütüphanede takılıyordum, gelmesini umuyordum.

Bir gece tek başına içeri girdiğinde zor nefes alıyordum. Bana gülümsedi. Sanki karanlıkta büyümüştüm ve ilk defa tenimde güneş ışığı vardı. Ne okuduğumu sordu ve ben de uzun uzun boğularak ölen en sevdiğim şairden bahsettim, sonra da karısının onun kalbini çıkarıp cesedi cenaze ateşinde yanmadan önce nasıl kurtardığını anlattım.

Raphael'in kaşları kalktı ve yanaklarımın ısındığını hatırlıyorum. Sonra bana ertesi gün onunla buluşmak isteyip istemediğimi sordu. Onun yanında kendimden o kadar emin değildim ki neredeyse hayır diyecektim. Ama başımı sallamayı başardım ve ertesi gün onu güneşin kavurduğu tarlalarda takip ettim. Bana şatonun tarihinden bahsetti; şatoya Douloureuse Garde, yani kederli bir kale deniyormuş. Yüz Yıl Savaşları sırasında İngiliz ordusu şatodaki herkesi katletmişti. O zamanlar bu katliamlara chevauchées, yani İngilizlerin acımasız, yakıp yıkan akınları deniyordu. Joan of Arc'ın yakalanmasına yol açan türden.

Ve chevauchée'den sonra burada sadece bir kişi kalmıştı. Vikont, halkının geri kalanı katledilirken zindanlara saklanmıştı. Tökezleyerek merdivenlerden çıktığında kalesinin taşlarının kanla yıkıldığını gördü. Böylece burası Douloureuse Garde oldu.

Raphael bana daha mutlu şeylerden de bahsetti; şatonun simyacıları ve yedi yüz yıl öncesinin yıldızlara bakarak geleceği tahmin edebilen büyücüleri. İmparatorlukların yükselişini ve çöküşünü önceden haber vermişler.

Şarabın dilinden bahsetti: şarapçıların yapraklardaki mesajları nasıl okuduğunu, köklerin ve toprağın üzümlere nasıl sırlar mırıldandığını anlattı. Ve stres altında, toprak kıtlık fısıldadığında, üzümler her zamankinden daha lezzetli büyür. Şarapçılar, üzümlerini bilerek strese sokmaya çalışır, böylece gelişip lezzet fişkırmalarını sağlarlar.

O güzel Fey aksanıyla, eğlenmek için ne yaptığımı sordu. Ona sadece kitaplardan bahsedebildim ama onları dinlemek hoşuna gitmiş gibiydi.

Teninin altın rengini hatırlıyorum ve gözlerinin soğuk gümüş rengi bana fırtına bulutlarını yaran güneş ışınlarını hatırlatıyordu. Güzel sivri kulaklarına göz ucuyla bakar, sedir ağacı ve orman toprağı gibi hafif baharatlı erkeksi kokusunu içime çekerdim. O muhteşem koku şimdi her yanımda... O gün beni Douloureuse Garde'in zindanına götürdü. Beni gölgelerin bizi yuttuğu toprağın altına götürdü ve bana taşın odaları Vikont'un peşini bırakmıyordu. Suçluluk duygusu onu çılgına çevirmişti.

Korktuğumda ona yaslandım ve o da kolunu bana doladı.

Be

n. Gümüş gözleri karanlıkta bile parlıyordu. Yarı kapalı, şakacı.

Toprağın altında hava dondurucu soğuktu, ama yayılan sıcaklığı hissettim.

ondan.

Hâlâ üşüyorum, hava beni delip geçiyor, sarsıyor. Ciğerlerimi donduruyor.

Her şey durduğunda, hava buz gibi hareketsiz kaldığında nefes almak zor...

Zindandan çıkıp bir porsuk ağacının altındaki güneşten kavrulmuş çimenlere doğru yürüdük ve sırt üstü uzandık. Kollarımızı birbirimize doğru uzattık. Parmak uçlarımız birbirine değdiğinde, zihnimde kelimeler duydum: *Güzel. Güzel.* Bu sefer seslerden korkmuyordum çünkü onlar benden önce gördüğüm şeyi tarif ediyorlardı.

Ama öpücükten sonra her şey değişti. Öpücük bana onun o güzel, altın dilli dış görünüşünün altında gerçekte kim olduğunu söyledi.

Sıcak kollar beni çelik gibi bir göğse doğru çekiyor ve nefes nefese

kalıyorum.

* * *

HER ŞEY YUKARI VE AŞAĞI HAREKET EDİYOR, sallanma hareketi. Normalde bu durum midemi bulandırırdu ama şu anda kendimi sıcak ve güvende hissediyorum. Büyü tenimin üzerinde dolaşıyor ve nabzımı hızlandırıyor. Etrafımı saran özellikle keyifli bir şey var.

Gözlerim çırpınarak açıldı. Çıplak ten çıplak tene, Raphael'in çıplak vücudu benimkine bastırıyor. Kollarından biri belime dolanmış, beni karın kaslarına doğru çekiyor. Kolu kaburgalarımı sıkıca sarıyor ve kaşkorseme göğüslerimin hemen altına kadar çekiliyor. *Tamamen* çıplak olmadığımı farkındayım. İç çamaşırı giyiyorum ama başka bir şey yok. Arkamdaki Raphael için de aynı şeyin geçerli olabileceğini düşünüyorum. Açıkta kalan belim onun karnına doğru kıvrılıyor ve bacakları bana sarılıyor. Battaniyeler üzerimizi örtüyor.

Ona bakmak için dönüyorum ve siyah saçlarımdan bir tutam gözlerimin önüne düşüyor.

Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Uyanmışsın, peri," diye fısıldıyor. İşte yine o, lakapta bir tatlılık notası. Dudaklarında yarım bir gülümseme belirliyor.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum.

Bana bakmak için başını yumruğunun üzerine koyuyor ama kolunu belimden çekmiyor. Ancak şimdi kasları bana karşı daha da gevşiyor. "Hipotermi geçirdin. Seni ısıtmak zorundaydım."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Daha önce büyü kullandığımda hiç böyle olmamıştı. En azından bu kadar aşırı değildi."

"Onu modüle etmeyi öğrenmen gerekecek ve o zaman o kadar kötü olmayacak. Bu sefer *tüm* perdeyi en azından birkaç saniyeliğine devre dışı bıraktın. Yüzlerce kilometrelik büyümlü bir bariyer. Serbest bıraktığın muazzam bir büyü dalgasıydı. Neredeyse ölüyordun, Nia. Geri döndüğümüzde, hayatını tekrar riske atmaya izin vermeden önce çok daha fazla eğitime ihtiyacın olacak."

Bakışlarım geniş omzundan aşağı iniyor ve köprücük kemiğine doğru uzanan koyu çizgilerle dövme, yontulmuş pazusunu inceliyor. Parmaklarımı o mürekkepli sarmaşıkların üzerinde gezdirmek için çok güçlü bir dürtü duyuyorum ama en son öpüştüğümüzde ne olduğunu hatırlıyorum. "Hâlâ benimle yatakta olmak istemen için bir neden var mı?" diye soruyorum. "Artık ısınıyorum."

Yüz ifadesi kapanıyor. "Sanırım değil."

Yataktan kalkıyor ve ben de ona bir göz atıyorum. Üzerinde sadece küçük siyah bir iç çamaşırı var ve bakışlarım onun güçlü vücudunda

geziniyor.

Pantolonunu çekiştiriyor ve geniş omuzları ile sırtındaki yontulmuş kasların kayışını izliyorum.

Bakışları bana dönüyor ve bakmıyormuş gibi yapmak için başımı başka yöne çeviriyorum.

"Su ister misin?" diye soruyor usulca.

Dudaklarımı yalıyorum. "Evet, sanırım."

Hâlâ gömleksiz, bir masaya geçiyor ve bana bir bardak su dolduruyor. İlk defa odanın etrafına bakıyorum. Kadife döşemeli sandalyeler maun duvarlara dayanmış, yüzeyleri denizcilik sembolleriyle oyulmuş. Kağıtlarla dolu bir yazı masası ve bir hokkanın üzerindeki yuvarlak pencerelerden ışık süzülüyor. Yumuşak battaniyelerle örtülü yemyeşil bir yatakta uzanıyorum.

Raphael bana bir bardak su uzatıyor. Belirsiz birkaç yudum alıyorum ve tekrar yastıklara gömülüyorum. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

"Hayatımızı kurtardın, biliyorsun. Eğer Allevur'da ortaya ıkmasaydın, o pusuya düşmüş olacaktık. Varris bize ihanet etti. Ya bize ihanet etti ya da onu yakaladılar, işkence ettiler ve ondan bizi kendi bölgelerine nasıl ağıracakları bilgisini aldılar. Her iki durumda da, açığa ıktı."

Titrek bir nefes verdim. "Hain Varris."

Beyaz bir gömlek giyer ve düğmelerini iliklemeye başlar. "Zihninde bir ses duydun ve doğru söyledi."

"Aşağı yukarı bu kadar."

"Peki bu daha önce de oldu mu?"

Kaşlarını attım. "Her zaman halüsinasyon gördüğümü düşünürdüm. Ama şimdi demi-Fey olduğumu öğrendiğime göre, işin içinde bir sihir olup olmadığını merak etmeye başladım."

Bir sandalye çeker ve içine oturur. "Başka bir g. İki gücün var."

Sertçe yutkunuyorum. "Wrythe, bir kişinin birden fazla gücü olduğunda bunların birbirine karıştığını söylüyor. Diametrik gler. Lanetlidirler ve insanı delirtirler."

Başını eğiyor. "Ve seslerin sana gelecekten bahsettiğini mi düşünüyorsun?"

Tana'nın öngörü yeteneği gibi mi?"

Zihnim, kafamın içinde çığlık atan sesler duyduğum bazı zamanlara geri dönüyor. Bazen doğru ıktılar. Diğer zamanlarda ise yalanlar, paniğe kapılmış düşünceler ya da gvensizliklerden ibaretti. Bazen kafamın içinde pornografik düşünceler gürledi - genellikle benim hakkımda. Bazen de sanki yoldan geçen ve başka birinin konuşmasını dinleyen biriymişim gibi konuşuyorlardı.

Tarquin ile düşmancaydı. *Haddinin bildirilmesi gerekiyor. Şansın varken iyi davranmalıydın, ama bak şimdi ne yaptın. Fahişe.*

Deniz yılanı bize saldırdığında, öleceğimizi haykıran bir sestti.

Hepsi ham duygulardı. Hepsi başkaları yanımda olduğunda tetikleniyordu.

"Sanırım telepatik olabilirim," dedim. "Sesler etrafımdaki insanların düşüncelerini yansıtıyor. Ne hissettiklerini ya da düşündüklerini."

Raphael kollarını kavuşturarak sandalyede arkasına yaslanır. "Güçlerin birbirini etkilemesi konusunda haklısın. Eğer iki gücünüz varsa, bu sihrinizi kontrol etmekte yaşadığınız zorluğu açıklayabilir."

Öğrendiklerimi düşünerek başımı sallıyorum. İç içe geçmiş iki güç birbirini zayıflatır ve dengesizleştirir. Bazı durumlarda, zaman içinde birbirlerini tamamen yok ederler. Diğer durumlarda ise, bu güçlere sahip olan kişi zihinsel ya da fiziksel olarak parçalanır.

Bir aydan kısa bir süre içinde, hiçbir gücü olmayan bir kitapçıdan doğaüstü bir casusa, çok fazla gücü olan birine dönüştüm.

Raphael'in kaşlarının arasında bir çizgi oluşur. "Telepatinizi bastırmamız gerekecek. Eğer şanslıysak, tamamen ortadan kaldıracabiliriz."

Her zaman seslerden kurtulmak istemiştım ama birdenbire o kadar da emin olamadım. "Telepatim hayatlarınızı kurtardı."

Bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Ve son derece minnettarım. Ama dediğim gibi, neredeyse ölüyordun. MI-13'te birkaç telepatımız var. Sadece iki Sentinelimiz var. Bu görev sırasında harika bir ajan olma yolunda ilerlediğini gösterdin. Ama ikinci gücünü bastırmazsak ölebilirsin."

"Hasta başı davranışlarının gelişmeye ihtiyacı var." Mide bulantısı içimde yükseliyor, boğazıma tırmanıyor. Bu yatakta kusmak istemiyorum ama henüz kalkacak kadar güçlü hissetmiyorum. "Neden şimdi beni deniz tutuyor? Bir dakika önce iyiydim."

Bana sinsi bir gülümseme gönderdi. "Büyümün etkisi buydu işte. Büyülü rahatsızlığını iyileştirmek için pek işe yaramadı ama deniz tutmasına iyi geldi."

Birden yatağa geri dönmesini dileyerek ona bakıyorum.

"Ama sen beni kovdun," diye ekliyor.

"Belki de bu bir hataydı," diyorum sertçe.

Yorganı omuzlarımla üzerine çekerek ondan uzaklaşıyorum.

Arkamdan içeri girip vücudunu benimkinin etrafında kıvrırken yatağın sıkıştığını hissediyorum. Şimdiden büyüme benimde etkisini göstermeye başladı.

Gözlerimi kapattığımda, hayalet gibi görüldüğüm anı aklıma geliyor. Öpüşmemizden sonra onu üç gün boyunca görmedim. Onu üzüm bağlarında bulduğumda bana olan tüm ilgisini kaybettiğini, Amerika'dan gelen şımarık bir kıızı eğlendirmektense yapacak daha iyi işleri olduğunu söyledi. Belli ki Raphael'in şatoda birlikte vakit geçirdiği zarif ve sofistike kadınlar gibi daha iyi seçenekleri vardı. Ya da Ginevra Pendragon gibi kadınlar. O bir Pendragon.

-Kimse ona çöp diyemez.

On yedi yaşına geldiğimde, yazın geri kalanını odamda yerde yatarak, perişan bir halde geçirdim.

Kolu koruyucu bir şekilde belime dolanıyor. Bir an için tüm düşüncelerim onun teninin benimkine değdiği hissine daralıyor.

Zihinsel olarak kendimi zevkten alıkoyuyorum. *Ona tekrar aşık olmana izin verme, Nia.* Onun gibi muhteşem erkeklere karşı zihinsel bariyerlerimi inşa etmek için yıllarımı harcadım ve sırf onun mükemmel vücudu yüzünden duvarların yıkılmasına izin veremezdim.

Artık Raphael'i düşünmek yok, öyle değil. Sonunda Ginevra gibi biriyle birlikte olacak. Onu başka biri olarak düşünmek aptallık olur.

BÖLÜM 20

T *üç ay sonra.*

Ok atarken her zaman hedeften başka her şeyin kaybolduğu bir an vardır.

Burada, savaş salonunda, beyaz badanalı duvarlara yerleştirilmiş ahşap kirişleri ve parke zeminlerin büyüleyici çarpıklığını unutuyorum. Yükselen ahşap iskelet tavanı, öğrencilerle dolu bir odaya parlak güneş ışığı saçan yüksek pencereleri unutuyorum. Artık talim yaparken kılıçların çarpışmasını ya da yaylarının tıngırtısını duyamıyorum. Salonun üzerinde asılı duran ve hepimizi izleyen Merlin'in yüksek portresini görmezden geliyorum.

Zihnimi insanların kapıma bırakıp durduğu grafitilerden temizliyorum: parlak kırmızılar ve mavilerle boyanmış *halk otobüsü* kelimeleri.

Düşüncelerim sessizleşiyor ve annemin başka bir kanepeyi ateşe verdiği ya da başka bir korkunç adamla tanıştığı korkusuyla endişelerin sürekli uğultusu azalıyor. Raphael'i ya da aylar önce kaslı vücudunun beni nasıl sardığını düşünmüyorum.

Hedefin ortasında Avalon'un elması gibi kan kırmızısı bir daireden başka bir şey yok.

Oku bıraktığımda, her şey geri geliyor, eğitim salonunun tüm sesleri, kafatasımdaki düşüncelerin gevezeliği.

Görünüşe göre kötü bir nişancı değilim. Hatta oldukça iyi bile olabilirim.

Yayı tekrar kaldırıyorum ve birbiri ardına ok atıyorum. Viviane etrafımızda volta atıyor, gördüğü hataları eleştiriyor. Yanımdan geçerken durdu,

İzliyordum.

Odağım tekrar daralıyor ve onun orada olduğunu unutuyorum. Gürültü alçak bir sessizliğe dönüşüyor. Güneş ışığı hedefin üzerine vuruyor.

Bir ok salıyorum ve ok kırmızı daireye çarpıyor, sapı titriyor.

Viviane bir homurtu çıkarıyor -muhtemelen bana iltifat etmeye en çok yaklaştığı an. Üç ay önce Fransa'daki o pusudan döndüğümüzden beri bana karşı tutumu biraz değişti. Hâlâ yaptığım her hatayı yüzüme vuruyor ama en azından *beni* bir hata olarak görmeyi bıraktı. Ve sanırım şimdiye kadar sadakatimi kanıtladım.

Bebek adımları, sanırım.

Yan gözle Serana'ya bakıyorum, Loic adında uzun kahverengi saçlı bir adama karşı antrenman yapıyor. Adam devasa bir kılıç kullanıyor ve iki eliyle sallıyor. Serana'nın hançeri onunla kıyaslandığında çok küçük görünüyor ama o da kendini koruyor. Yaklaşıyor, alev kırmızısı saçları hareket ettikçe uçuşuyor. Loic vurmaya çalışıyor ama açısını yanlış ayarlamış. Bileğini kavırıyor ve tüm kolunu arkasına doğru büküyor. Loic kılıcını düşürüyor ve Serana dönüp bana göz kırpmıyor. Sahaya çıkmak için sabırsızlanıyor. Son birkaç ay içinde üç göreve daha katıldım ve her seferinde, kendi şansını elde etmek için çaresizce beni sorguya çekiyor. Her detayı bilmek istiyor.

Söyleyecek pek bir şeyim yok. İlk görevin aksine, genellikle perdenin etrafında takılıp gerçek ajanların dönmesini bekliyorum. O zamandan beri artık trenlere atlamak ya da Raphael ile yatakta yarı çıplak yatmak yok.

Sadağımdan bir ok daha çekmek için arkama uzanıyorum. Oku yayın teline yerleştirirken salondaki sesler sessiz bir uğultuya dönüşüyor. Pratik bir hareketle ipi geri çekip hedefe bakıyorum.

Ok bıraktığımda, biri sırtıma çarpıyor ve dirseğimi sarsıyor. Zihnimde bir ses bağırıyor: "*Gerçek bir ajan gibi davranmaya mı çalışıyorsun, seni iğrenç fahişe? Nia Melisende-herkes ucuz bir yolculuk alır.*"

Ok hedefini şaşıyor ve Darius'tan çok da uzak olmayan bir duvara saplanıyor. Telaşla yana doğru sıçırıyor, ellerini havaya kaldırıyor ve şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim."

Arkamdan biri sesleniyor ve ben daha dönmeden kim olduğunu anlıyorum. Tarquin bana sırtlıyor ve yanakları kıpkırmızı olan Horatio gülümsememek için dudaklarını ısırıyor.

"Senin taciz edecek serfin falan yok mu?" Ben de diyorum ki. "Burada çalışmaya çalışıyorum."

Bana iğrenç bir fahişe diyen düşüncelerinin zihnimde hâlâ bir yankısı var. Diğer güçlerim gibi telepatim de düzensiz, ama sadece birine dokunduğumda gerçekleşiyor gibi görünüyor. Ya da Tarquin'in durumunda, o *bana* dokunduğunda, çünkü bunu asla bilerek yapmam.

"O bir kazaydı, seni deli," diyor Tarquin. "Her neyse, biri seni biraz dürttüğünde doğru düzgün ateş edemiyorsan, sahada pek de iyi olamazsın, değil mi? Belki de burada değil de Amerika'da uyuyarak zirveye çıkmaya çalışman daha uygun olurdu." Sesi giderek yükseliyor, koridorda yankılanıyor.

Salon sessizleşiyor ve herkes dönüp bize bakıyor. Beni dışarı attıracak bir şey söylememek için dilimi ısııyorum.

"Daha doğrusu," diye devam ediyor son ses, "Annenin planı bu değil miydi? Cazibesi azalana kadar bir adamdan diğerine geçti ve yoksulluğa ve kokain bağımlısı sarhoşluğa düştü. Onu araştırdım. Çok üzücü, gerçekten." Salona dönüyor, geniş geniş sırtıyor. "Kokain onun gibi biri için pahalı, değil mi? Gerçek bir işi olmayan biri için? O küçük, çürümüş dairesinde yaşayarak alışkanlığını nasıl finanse ettiğini merak ediyorum. Bugünlerde dışlerinin halini gördünüz mü? Dürüst olmak gerekirse, kızının umutsuzca dünyanın öbür ucundaki merdiveni tırmanmaya çalışmasına şaşmalı mı? Los Angeles'ta Nia'ya ne derlerdi biliyor musun? Tokatçı Melisende."

"Bu Amerikan argosu bile değil," diye mırıldandım. Aliteratif de değildi. Horatio kahkahalarla güldü. "Lakabının Nia Shag olduğunu duymuştum."

"Horoz düşkünü Leydi Melisende," diye bağırıyor Tarquin.

Diğer öğrencilerin gözleri üzerime çevriliyor.

Yüzüme kan hücum ediyor ve tam ona doğru hamle yapmak üzereyken bir el pazumu sıkıyor. Serana'nın tutuşu demir gibi. "Sakin ol, Nia," diyor. "Onun yemine kanma."

"Gerçekten de bir Pendragon'un peşinden gelmek istemiyorsun, değil mi?" Tarquin alaycı bir tonda soruyor. "Burayı bizim kurduğumuzu düşünürsek, bu pek akıllıca olmazdı."

"Ah, zavallı Tarquin, çok sinirli," diyorum, ses tonumu rahat tutmaya çalışarak. "Şu ana kadar dört görevde bulundum. Ya sen... sen kaç görevde bulundun? Sıfır mı?" Sempatı gösterisinde bulunarak burnumu kırıştırıyorum. "Sıfır, değil mi? Açık olmak gerekirse, şu ana kadar akademiye katkıda bulunduğun miktar. Sıfır."

Küçümseyerek homurdanıyor, ama iğnem yerine ulaştığında yumruklarını sıkıyor. "Sen sadece nakliyecisin. Gerçekten buraya ait değilsin."

"Tarquin," diyor Serana sessizce, "eğer bir daha Nia'ya yaklaştığını görürsem, gecenin bir yarısı gizlice odana girer ve paslı bir bıçakla taşaklarını keserim."

Gözlerini ona dikeyor. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit mi?" Serana sahte bir şaşkınlıkla geri çekiliyor. "Ben sadece Tana'nın kartlarında ne gördüğünü söylüyorum. Öyle değil mi, Tana?"

Tana yüzünde dingin bir ifadeyle yanımıza geliyor. "Bu doğru." Sesi hıylalı geliyor. "Her iki top da, gecenin bir yarısı. Çok fazla kan var." Gözlerini kapatıyor, hafif bir gülümsemeyle içine çekiyor. "Şimdi bile görebiliyorum. Ve çığlıkları..."

Tarquin'in yüzü solgunlaşır. Herkes Tana'nın kehanetlerinin doğruluğunu biliyor ve sesi böyle süzıldüğünde kulağa ürkütücü geliyor.

"Lanet olası cadı," diye hırılıyor. "Buradan defolup gidelim Horatio. Bu melezleri asla içeri almamalıydık. Sanki barbarların Roma'ya girmesine isteyerek izin vermişiz gibi, anlıyor musun?" Dönüp koridordan dışarı çıkar.

Eğitim neredeyse bitmek üzere ve küçük bir kalabalık bize bakıyor. Ağzım kurudu. Ne tür bir insan sırf hakaret etmek için başka bir ülkede birinin annesini araştırır? Tam bir pislik.

Serana hâlâ pazumu sıkıca kavlıyor.

"Artık bırakabilirsin," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Tamam." Kolumu serbest bıraktı.

Tana iç çekiyor. "Serana seni durdurmasaydı sonu kötü olabilirdi."

Öfkeyle titreyerek oklarımı toplamak için dönüyorum. Yavaşça nefes alıyorum,

derinden. Tarquin'in herkese annemden bahsedeceğinden hiç şüphem yok. Ve az önce ondan abuk sabuk bir mektup aldığım için onu hiç düşünmemeye çalışıyorum. Onu terk etme düşüncesi şimdiden beni suçluluk duygusuna sürüklüyor ve karaladığı karalamalardan durumunun iyi olmadığı anlaşılıyor. Onu terk ettiğim için bana çok kızgın. Aslında, bu noktada sesi Tarquin'den daha nazik geliyor.

Yayı ve okları tekrar rafa yerleştiriyorum. Döndüğümde salon büyük ölçüde boşalmıştı. Serana ve Tana büyük, kemerli kapının yanında beni bekliyorlar.

Onlara geri dönerken zihnim çalkalanıyor.

"Eğer yakında yemek yemezsem," diyor Serana, "Tarquin'in peşine düşüp onu öfkeyle kendim öldüreceğim."

Bir sonraki derse kadar yirmi dakikamız var. Serana ders aralarında hep acıkır, ben de huysuzlanmasın diye peynirli ve Hint turşulu sandviçler yapmaya başladım. "Ben seni idare ederim," diyorum.

Üçümüz merdivenlerden inip gölgeli koridorlardan geçerken bir endişe seli içinde kayboluyorum ama dışarı çıktığımızda parlak yaz ortası güneşi tenimi ısıtıyor ve ruh halimi sakinleştiriyor. Tereyağlı yaz ışığı elma ağaçlarının yapraklarını tutuşturuyor ve dallarından küçük bebek elmalar sarkıyor.

Üçümüz unutmabeni ve çuha çiçekleriyle bezenmiş çimenlerin üzerinden geçiyoruz. Etrafımdaki her şeyi ve herkesi anlamaya çalışarak çevremizi incelikle tarıyorum. Bu hepimizin geliştirmesi gereken bir alışkanlık. Bir şey dikkatimi çekiyor, garip bir çekiştirme ve kiraz kırmızısı saçlı, uzun boylu bir kadının bana kaşlarını çatarak baktığını fark ediyorum. Dönüp uzaklaşıyor ve kim olduğunu merak ediyorum. Öğretmenlerden ya da düzenli çalışanlardan biri değil ama nedense benimle ilgileniyor gibi görünüyordu.

Tana bir elma ağacının altında oturuyor, biz de ona katılıyoruz. Deri çantama uzanıyorum ve yağlı kâğıda sarılı üç sandviç çıkarıyorum.

Serana kirpiklerini kırıştırarak teklifimi kabul ediyor. "Teşekkür ederim sevgilim. Benimle ilgilenmekte çok iyisin."

Ona gülümsüyorum. "Tamam. Hadi pratik yapalım. Arkanda kaç kişi var ve ne giyiyorlar?"

Konsantre olurken dudaklarını büzüyor. Bu bir süredir üzerinde çalıştığımız bir egzersiz. Casuslar her zaman etraflarındaki her şeyin farkında olmalı ve rahat göründüklerinde bile her küçük ayrıntıyı dikkate almalıdır. Takip edildiğini fark etmeyen bir casus ölü bir casustur. Ya da yakalanır ve herkes bilir ki Fey tarafından yakalanmak ölümden beterdir.

"Altı kişi," diyor. "Gisela ve Oren heykelin yanında. Gisela mavi bir elbise giymiş, Oren de her gün giydiği, çok dar görünen deri pantolonunu giymiş. Gölün diğer tarafındaki bankta dört yarı-Fey kadın var, hepsi de elbiseli, ikisi yeşil, biri mor, biri de altın rengi."

"Güzel ama mor değil. Daha çok deniz salyangozu grisi," diyorum.

Omzunun üzerinden bakar. "Ah, doğru. Ama geri kalanı hakkında haklıydım."

"Bunlar gerçekten dar pantolonlar."

"Arkanda kim var ve ne yapıyorlar?" Serana karşılığında bana soruyor.

Gözlerimi kapadım ve gördüklerimi hayal etmeye çalıştım. "Gael, Penelope ve Horace kanatlı kafatasları olan eski mezar taşlarının yanında duruyorlar. Gael elinde leylak rengi bir kitap tutuyor ve onlara şiir hakkında ders veriyor." Gözlerimi açtım.

Serana bir kaşını kaldırıyor. "Ne dediğini duymam mümkün değil."

"Ama konuşuyor ve yüzünde o gösterişli ifadesi var, Penelope de gözlerini dikmiş ona bakıyor," diyorum. "Bu sadece şiir okurken olur."

Tana gülüyor.

"Pekâlâ," diyor Serana. "Şimdi, hangisi silah taşıyor?"

Tekrar hayal ederek alt dudağımı ısırıyorum. "Penelope öyle. Botunda hafif bir şişkinlik var. Orada bir sustalı saklıyor."

"Aferin."

İkimiz de Tana'ya bakıyoruz.

İç çekiyor. "Oh, lütfen, yapma."

"Culling için bu konuda ustalaşmalısın." Bunu mümkün olduğunca nazikçe söylüyorum. Tana'nın sakın dış görünüşünün altında endişeli biri olduğunu öğrenmeye başladım. "Bu iş sende. Yapabileceğini biliyorum, Tana."

Ama gerçek şu ki, söylediklerime inandığımdan emin değilim. Toplama'ya sadece altı hafta kaldı. Dayanıklılığımızı, savaş yeteneklerimizi, casusluğumuzu test edecekler. Ve benim sihirli yeteneklerimi test edecekler. Testlerde başarılı olamayan bir öğrenci akademiden uzaklaştırılır. Bazen ağır yaralı olarak ayrılırlar ya da hiç ayrılmazlar.

İtlaf acımasızdır. Avalon Tower vasat ajanlar gönderme riskini göze alamaz. Bir casus görev sırasında yakalanırsa, sonuçları tüm MI-13 için felaket olabilir. Yakalanan bir casus sahip olduğumuz tüm sırları açığa çıkarabilir. Serana Fey kelimelerini zar zor telaffuz edebiliyor. Güçlerimi hâlâ zar zor kontrol edebiliyorum. Bu arada, Tana çevresinin farkında olma konusunda ciddi bir sorun yaşıyor. Etrafında ne olduğunu kolayca görebilse bile

Ne zaman olduğu konusunda kafam karıştı.

"Um..." Tereddüt ediyor. "Arkamda bir adam mı var? Mavi bir tunik mi giyiyor? Pipo içiyor."

Omzunun üzerinden bakıyorum. Kadife yelekli bir adam çimlere uzanmış, kitap okuyor. "Bana daha fazlasını anlatabilir misin?"

"Şey... yemek salonundaki resimdeki adama benziyor. Uzun sakallı ünlü ozan...*oh*"-sönüyor-"*o şair.*"

"Taliesin?" Serana soruyor. "Bin yıldan fazla bir süredir ölü."

"Bin beş yüz yıl önce tam arkamdaydı." Tana iç geçirir. "Bu umutsuz bir durum."

"Oraya varacaksın." Bu yalan karşısında göğsüm suçluluk duygusuyla sıkışıyor. Tana'nın oraya *varacağından* emin değilim.

"Peki ya telepatiniz?" Serana soruyor. "Ondan kurtulabildin mi?"

"Harika gidiyor!" Parlak bir şekilde söylüyorum.

"Hiç endişelenme." Tana başını eğdi. "İşini yapıyor."

"Kesinlikle yapıyor," diye katılıyor Serana.

Savunmaya geçiyorum. "Ne şeyi?"

"Yalan söylediğinizde sesiniz yükselir ve biraz çatlar," diyor Serana.

"İnsanlara duymak istedikleri her şeyi söylediğinizde."

Tana burnunu kırıstırır. "Bunu *çok* yapıyorsun."

Göğsüm sıkışıyor. "Yani, sadece çapsal büyüyle başım dertte değil, aynı zamanda korkunç bir yalancıyım. Bir casus için pek de iyi özellikler değil, değil mi?"

Serana yüzünü buruşturuyor. "Hala düşünceleri duyuyorsun o zaman?"

"Sadece çok gürültülü olduklarında ve birine dokunmak zorunda olduğumda." "Düşünceler ne zaman yüksek sesli olur?" Serana bir kaşını kaldırıyor.

"Yüksek yoğunluklu duygular."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye soruyor. "İki güce sahip olmak bir ajan için faydalı görünüyor."

"Wrythe'in sınıfta onlar hakkında ne dediğini hatırlamıyor musun?" Ben sordum.

Tana gökyüzüne bakar ve Wrythe'in görkemli sesini taklit eder. "Fey âleminde, diametrik büyüye sahip olanlar hor görülür, çünkü genellikle delirirler. Hem insanlardan hem de Feylerden ziyafet çekmeye çalışan tehlikeli ve dengesiz, gözü dönmüş aptallar haline gelirler. *Yamyamlar.*"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kesinlikle. Ve Mordred Kralkatili'nin çapsal büyüü vardı. Avalon'dan gölün karşısına geçti, kaleye girdi ve Arthur ile Lothian Kulesi'ndeki herkesi uyurken katletti. İnsanları yedi mi bilmiyorum. Muhtemelen yemiştir."

Serana'nın gözleri kocaman açılır. "Uyuduğumuz kulede mi? Bunun Lothian'da olduğunu hiç bilmiyordum."

Tana hiç şaşırılmış görünmüyor. Muhtemelen tüm bunları imgeleminde görmüştür.

"Evet," dedim. "Öğrencilerin kütüphanesinde okumuştum. Mordred ve Morgan'la olan savaştan sonra, on beş yüzyıl boyunca *tüm* Feyleri Avalon Kulesi'nden kovmuşlar. En azından bize gerçekten ihtiyaçları olana kadar, ama belli ki Pendragonlar hâlâ bu durumdan hoşnut değil. Ve kesinlikle başka bir *deli melezle* işlerini şansa bırakmayacaklar. Fark ettin mi bilmiyorum ama onlar arasında hiç popüler değilim. Hakkımdaki gerçeği öğrenirlerse, bana bir sonraki Mordred diyecekler."

Serana kaşlarını çatıyor. "Ama Raphael bunun bir sorun olduğunu düşünmüyor mu?"

"Sadece bir Sentinel'e ihtiyacı olduğu için." Dudağımı ısıırıyorum. "Ve belki de onu telepatimi gerçekte bastırdığımdan biraz daha fazla bastırdığıma inandırdım."

"Lanet olsun," diyor Serana. "Lütfen beni uykumda yiyip bitirme."

Tana derin bir nefes alıyor ve elini uzatıyor. "Şu anda ne düşünüyorum?"

Ona dik dik bakıyorum. "O gücü kullanmamam gerekiyor, Tana. Bunu az önce açıkladım."

"Lütfen," diye fısıldıyor.

Sesindeki çaresizliğe şaşırarak avucunu tutuyorum.

Elini tuttuğumda, düşüncelerinin zihnimde çiçek açtığını hissedebiliyorum. Ama Tana çoğu insan gibi kelimelerle düşünmez. O imgelerle, hislerle ve duygularla düşünür ve-

"Karanlık." Sesim boğuk çıkıyor ve kemiklerime soğuk bir ürperti yerleşiyor. "Ölüm. Geliyor... bir şey geliyor ve yoluna çıkan her şeyi yok edecek. Tek bir damla berrak mavi su var ve onu yutuyor-" Elimi çekiyorum, dehşeti kapatmak için çaresizce. "Tanrılar." Bir şekilde kızgın hissediyorum ama neye kızdığımı bilmiyorum. "Neydi o? Her zaman böyle mi hissediyorsun?"

Onu daha önce hiç bu kadar acımasız bir ifadeyle görmemiştim. "Evet, son birkaç gündür. Gelecek gittikçe karanlıklaşıyor. Hepimiz için korkunç bir şey geliyor. Ve sanırım öleceğiz."

Soğuk bir ürperti omurgamda iz bırakıyor. Tepemde gökyüzü bulutlanıyor.

"Küçük bir su damlası vardı," diyorum. "Büyülü, bir şekilde. Ölümü geciktirebilecek bir şey. Sonra cam gibi bir berraklık, bir gölün yüzeyi gibi. Ay ışığı parıldıyordu. Ama gölgeler onu boğmaya, yutmaya çalışıyor."

Tana'nın bakışları sabittir. "Oh, bu sensin. Cam gibi göl."

Buraya göz kırpıyorum. "Ben *neyim*, şimdi?"

"Yaklaşan ölümü durdurmak için sana ihtiyacımız var." "Sentinel güçlerim yüzünden mi?"

"Bizim bir Sentinel'e ihtiyacımız yok. *Sana* ihtiyacımız var. Gölün Leydisi. Binlerce yıldır bir tane olmadığını biliyor musun? Nimuë'den beri. Ve Merlin'e yaptıklarından sonra işler pek de iyi gitmedi, değil mi?" Tana ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Ama sanırım o sensin. Seni sürekli Nimuë'nin Kulesi'nde görüyorum." Kolumu tutuyor. "İtlaf'ı geçmelisin. Camelot'ta kalmalısın. Ve kesinlikle kovulmamalısın ya da itlaf edilmemelisin, yoksa hepimiz *mahvoluruz*."

Daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım ve bunu beni şaşırtan keskin bir vitriol ile yapıyor.

"Ya dışarı atılırsa ne olacak?" Serana soruyor.

Tana omuz silkiyor ve karanlık bakışları bulutlara doğru kayıyor. "Geleceği anlamak kolay değil. İmgelemlerimden ve kartlardan çıkarabildiğim tek şey Nia'nın Avalon Kulesi'nde kalması ve MI-13'e katılması gerektiği." Bakışları keskinleşiyor ve tekrar üzerime düşüyor. "Yani Tarquin'le savaşılamazsın. Bilinçli olarak seni kovdurmaya çalışıyor. Seni yemliyor. Eğer ona kızarsan, ailesi seni Camelot'tan attırır. Ve sonra, hepimizin öleceğinden oldukça eminim. Umutsuzluk ve pişmanlık dolu korkunç, yalnız ölümler."

Yutkunuyorum. "O zaman baskı yok."

Tana ısrarla, "Ve hiç kimsenin senin çapraşık büyünü bilmesine izin veremezsin," diyor. "Yoksa dünyanın sonu gelir. En azından bizim için, ama muhtemelen herkes için."

"Herkes senin vizyonundan bahsedebiliriz," dedi Serana. "Seni dinleyeceklerdir. Sör Launcelot ya da Viviane'a gideriz ve-"

"Hayır!" Tana tersledi. "*Kimseye* söyleyemezsin. Eğer söylersen Nia'yı bir balonun içinde, Fey kralından saklı tutmaya çalışırlar. Gölün Hanımı'nın Camelot'tan çıkmasına izin vermezler ve bizim ona orada ihtiyacımız var. Görevlere gitmesine ihtiyacımız var. Öğrenmesi. Bizim için savaşması. Nia'ya ihtiyacımız var."

Nabzım hızlanmaya başladı. "Dur bakalım. Ne demek beni Fey kralından sakla? Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok."

"Oh, o bilir." Tana tekrar toplanmakta olan bulutlara bakar. "Feylerin kendi medyumları var. Eninde sonunda benim gördüğümü görecekler. Gölün Hanımı'nı. Ve gördüklerinde seni yok etmeye çalışacaklar. Ama Nia, az önce söylediklerimi kimseye anlatamazsın. Raphael'e bile."

BÖLÜM 21

I elimdeki el yazısıyla yazılmış nota baktım; Raphael'den bir çağrı. *Benimle Merlin Kütüphanesi'nde buluş. Nöbetçi eğitimi.*

Kulenin içinde vücudum sıcaktan parlıyor. Temmuz ayındayız ve burada klimadan eser yok.

Bu gece, Raphael'in ofisi yerine, Camelot'un birçok eski kütüphanesinden birinde buluşuyoruz. Taş bir sahanlığa ulaştığımda içimde bir heyecan titreşiyor. Taliesin'in bir zamanlar unutulmaz şiirlerini kaleme aldığı yerin içini görmek üzereyim. Ve bazı müstehcen olanları da - etli orblar, sert penisler ve inci gibi duşlar ve görünüşe göre insanların Roma-İngiliz döneminde seksi bulduğu diğer ifadeler hakkında.

Oymalı maun kapılara bakıyorum. Uzun, pençe gibi parmakları ve elin ortasına yerleştirilmiş bir gözü olan kesik bir el şeklindeki metal tokmak rahatsız edici derecede gerçek görünüyor. Tam kanlı bir Fey olsaydım, demirden geri çekilir, dokunmaktan yanardım. Ama ben yarı Fey olduğum için, kapı tokmağına uzanırken hiçbir şey hissetmiyorum. Kaldırıp demir parmaklarımı tahtaya iki kez indirdiğimde gıcırıyor.

Raphael'in kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giyerek kapıyı açması bir an sürüyor. Koyu renk saçlarından bir tutam gözlerine düşüyor ve bana yarım bir gülümseme fırlatıyor.

Gümüş gözleri beni delip geçiyor. Her zamanki gibi erkeksi güzelliği nefesimi kesiyor. *Sen zayıfsın*, diyorum kendime. *Onun ne yaptığını hatırla.*

Yanından geçerken yüksek tavanları inceliyorum. Altmış metrelik duvarlar soluk, renkli ve deri ciltli, altınla işaretlenmiş ciltlerle kaplı

harfler ve ezoterik semboller. Tekerlekli merdivenler yüksek raflara kadar uzanıyor. Deri ve parşömen kokusunu içime çekiyorum ve belli belirsiz onun kokusunu alıyorum. Sanırım Raphael burada çok zaman geçiriyor.

Burası beni hayrete düşürüyor ve birçok şamdanın rahat, titrek ışıklarıyla bir bütün oluyorum.

Koridorun en ucunda, pirinçten spiral bir merdiven saatin arka tarafına kadar uzanıyor. Saniye ibresinin tık takları tavanda yankılanıyor; kütüphanenin atan kalbi. Saatin arka yüzüne bakıyorum, eski bir mekanik mucize, pirinç dişlileri kütüphanenin dans eden fener ışığıyla aydınlanıyor. Akrep ve yelkovan ritmik bir şekilde hareket ediyor. Taliesin'i burada bir şeyler karalarken hayal edebiliyorum.

Ama benim görevim Taliesin'inkinden farklı. Sanatın aksine, benim görevim hata yaptığımda acı çekmeyi içeriyor. Ve işte orada, odanın ortasında, oymalı meşe bir masanın üzerinde peçe kutusu duruyor. Küçük sandığın içinde parıldıyor ve vızıldıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Raphael saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Sıcak ateş ışığı onun güzel yüz hatlarını okşuyor. "O zaman işe koyulalım. Hâlâ peçe üzerindeki kontrolünde ustalaşman gerekiyor."

"Neden burası?"

"En iyi işimi ve en net düşüncelerimi hep burada yaparım. Belki odaklanmanıza yardımcı olur." Ortasında peçe kutusunun parladığı masayı işaret ediyor.

Ona doğru ilerliyorum, omuzlarım beni bekleyen acının beklentisiyle şimdiden geriliyor.

Son üç aydır haftada bir antrenman yapıyoruz. Biraz daha iyiye gidiyorum, ama zamanın yaklaşık yarısında odağımı kaybedip kendimi yakıyorum. Çapraz büyü yüzünden güçlerim düzensiz, tahmin edilemeyecek şekilde birbirlerine çarpıyor. Ne yaparsam yapayım, telepatimi bastırıyorum.

Bir sandalye çekiyorum ve Raphael karşıma oturuyor. Kollarını kavuşturuyor. "Bu sefer yaratıcı kaynağa kanalize olarak başlayalım."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Gümüş gözleri parıldıyor. "Yeryüzündeki her şey ilahi, yaratıcı bir kaynaktan gelir - doğayı yönlendiren, dünyamızı, varlığımızı yaratan güç. Her bir su damlasını ve çimen yaprağını şekillendiren güç. Şiirler yazdığımızda ve sanat yaptığımızda, bu gücü yönetiyoruz. Bu, doğanın kendini topraktan büyüyen bir elma ağacı ve dallarındaki elmalar olarak ifade ettiği şekilde ifade etmesidir. İşte sihrimiz buradan geliyor.

dan. Sihirle ilgili olan şey bu, Nia. Gerçekten bizden gelmiyor. Bizim değildir ve ona sahip değilizdir. Kullanmamıza izin verilen bir güç, bize ait olmayan bir armağan. Anlıyor musun?"

Ona bakıyorum, büyülenmiş gibi. Ateş ışığı gözlerinde kıvılcımlar saçıyor. "Sanırım öyle."

"İçinizden akmasına izin vermelisiniz. Bizi yaratan güçle temasa geçin."

"Tam olarak nasıl?" Ben soruyorum.

"Yaratıcı güçle temasa geçmenin bir yolu da serbest çağrışım yapmaktır. Ya da serbest yazmak. Aklınıza ne gelirse söyleyin ya da yazın."

"Ne, *şimdi* mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

Zaten gerginim. Ne söylememi istiyor? Genelde insanların benden ne istediğini anlamakta çok iyiyimdir ama Raphael'i okuyamıyorum. Ve dahası, ona duymak istediklerini söylememem gerekiyor. O yaratıcı güce dokunmam gerekiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum ve çok tuhaf bir şey söyleyeceğimden eminim.

"Nia," diyor, "aklına gelen ilk kelimeyi söyle. Sonra devam et."

"Katı aptal," diye mırıldandım.

Bana bakıyor. En ufak bir gülümseme yok. Tabii ki hayır, çünkü hayatının en güzel anlarını yaşıyor olsa bile, ışıltılı bir tek boynuzlu atın sırtında şampanya içiyor olsa bile, bu adam gülümsemez. Onun duyguları yok.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. İşte bu yüzden bunu yapmak istememiştim. "Bunu atlayabilir miyiz, lütfen?"

"Peki. Başka bir yol deneyelim. Sentinel güçlerinizin özünü bulun.

Diğer büyülerinizi bastırın. Alanı temizlemek için duygularınızı bastırın."

Gözlerimi kapatıyorum. Artık bunu yapabiliyorum. Zihnim dünyayı kapatıyor. Zihinsel olarak, beni çevreleyen tüm dikkat dağıtıcı unsurları görmezden gelerek büyüün hisnine dalıyorum. Günlük endişelerimi, bacaklarımın yorgunluğunu, tahta sandalyenin sertliğini, akşam yemeğini kaçırdığım için midemde oluşan boşluğu bırakıyorum. Raphael'in muhteşem yüzünü ve kokusunu unutuyorum.

Göğsümün derinliklerinde gücümü hissedebiliyorum. Enerjiyle titreşen *iki* güç birbiriyle çekişiyor - aydınlık ve karanlığın ruhları gibi güreşiyorlar. Her biri diğerini söndürmek için mücadele ederken göğsümde sancılar hissediyorum. Büyü içimde savaşıırken, tüylerim diken diken oluyor. Üzerimden bir rüzgâr geçiyor, ama nereden, hiçbir fikrim yok.

Etrafımda fısıltı sesleri uçuşuyor; biri kızgın, diğeri üzgün iki ses. Ama anlamını kavrayamıyorum.

İki güce sahip insanların bazen nasıl akıllarını kaybettiklerini hayal edebiliyorum. Karşıt büyü çok güçlü, beni farklı yönlere çekiyor ve sanki zihnim bölünecekmiş gibi hissediyorum.

Kafatasımın oyuklarında kırmızı çizgili görüntüler titreşiyor - Avalon Kulesi'nin kana bulanmış koridorları. Mordred'in işi.

Çıglıklar taşlarda yankılanıyor.

Sertçe yutkunuyorum, Sentinel güçlerimin ipliğini çekmeye, çözmeye çalışıyorum, ama telepati güçlerini de uyandırmadan bunu yapmak imkansız.

Raphael bana içimdeki sihri zihinsel olarak görmeyi, rengini ve sesini tanımlamayı öğretti. Şu anda ikisi birbirine karışmış durumda. *Sanırım* Sentinel gücü daha koyu, koyu kırmızı, Mordred'in Lothian Kulesi'nde döktüğü kan gibi. Ayrıca daha yavaş, daha derin bir titreşimi var. Telepati gücü daha mor, tiz ve çığınca.

Gözlerimi açarak masanın üzerindeki küçük perdeye doğru eğildim. Onu yaratan büyülü ağı görebiliyorum. Ona bakarken, en zayıf görünen noktaya odaklanıyorum. Sentinel güçlerimi yönlendirerek onları şişirmeye çalışıyorum. Düşüncelerimde kırmızı çiçek açıyor. Perdenin sessiz uğultusu kesiliyor. Elimi kutunun içine sokuyorum ve puslu örtü parmaklarımın etrafından yılan gibi kıvrılarak bileğime kadar geliyor; tamamen zararsız.

İçimde, sihrimin iplikleri bükülüyor ve çalkalanıyor.

"Güzel," diyor Raphael. "Ama eğer yapabilirsen, bir an için telepatik büyüye odaklan. Onu bir baloncuğun içine hapset, sonra da o baloncuğu yok olana kadar küçült."

Zor nefes alıyorum, mor iplikçikleri hayal ediyorum. Ama telepatiye dikkatimi verdiğim anda, daha fazla güce aç bir şekilde büyüyor gibi görünüyor. Şimdi, menekşe kıpkırmızı olanı yutuyor, aç bir canavar gibi.

Peçe bileğimi ısıyor. "Ah!" diye bağıyorum. Elimi çekerek zonklayan elime masaj yapıyorum ve vücudumu bir ürperti sarıyor. Dişlerim takırdıyor ve kutudan uzaklaşıyorum. "Sen bana diğer gücüme odaklanmamı söyleyene kadar işe yarıyordu." Acı elimi delip geçiyor ve Raphael'e mantıksızca kızdığımı hissediyorum.

Elini uzatıyor. Gözlerimi kısarak benimkini avucunun içine kaydırıyorum ve iyileştirici büyüsü yatıştırıcı bir nabızla elimi hemen sarıyor. Dudaklarımı yalıyorum. "Sanırım sadece koyu kırmızı büyüye odaklansam daha iyi olacak."

"Bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğiz, ancak ihtiyacımız olan şeyin kontrolünde ustalaşmak için telepati becerilerinizi tamamen bastırabilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Evet," diye boş boş cevap veriyorum, göğsüm sıkışıyor. Tana'nın düşüncelerinde gördüklerimi düşünmeye devam ediyorum. Yaklaşan karanlığı, gölgelerde parıldayan küçük su damlasını, beni iliklerime kadar donduran acı dolu çılgınlıkları.

Her şey bu gücü kontrol edebilme yeteneğime bağlı.

Bir parçam Raphael'e imgelemenden bahsetmeyi düşünüyor ama ağzımı kapalı tutuyorum. Tana bunun saklamam gereken bir sır olduğundan emin görünüyor.

"Culling'deki diğer testleri geçebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Ben soruyorum. "Dövüş, casusluk?"

Raphael yavaşça omuz silkiyor. "Dövüş sınavı konusunda endişelenmene gerek yok. Viviane bana yay kullanmada oldukça iyi olduğunu söyledi, bıçak ve kılıçla da bazı ilkel yetenekler sergilediğin sürece bu yeterli olacaktır. Bütün casuslar savaşçı değildir. Ve casusluğa gelince, insanlara duymak istedikleri hikayeyi anlatmakta çok yeteneklisin. İlk görevimizde, o çavuş senin çekingen ve saf bir kız olmanı istemişti ve sen de ona bu hikayeyi çok güzel sattın. Aksanının hiç önemli olmamasının tek nedeni buydu. Ona arzuladığı şeyi vermek senin içgüdündü Nia." Masaya bakıyor ve uzun kirpiklerinin gölgesini yanaklarında görebiliyorum. "Ve bu senin sınavının bir parçası olacak. Normalde vazgeçmek istemeyecekleri bir şeyi sana vermeleri için birini ikna etmen gerekecek." Bakışlarını kaldırıyor ve o gümüş gözlerin yoğunluğu karşısında kalbim hızla çarpıyor.

"İnsanlara duymak istediklerini söylemekte iyiyimdir. Son derece değişken bir bağımlılıkla yaşamının beni iyi bir casus olmaya hazırlayacağını hiç düşünmemiştim ama işte buradayız."

Bir kaşını kaldırıyor. "*Çoğu* insana duymak istediklerini söylersin. Bana karşı her zaman bu kadar pohpohlayıcı değilsin."

"Raphael, egon biraz daha büyürse kendi büyülü diyarına ihtiyaç duyacağından endişe ediyorum."

Bana doğru eğiliyor. "Ama tam olarak neden gerçek benliğini gösterdiğin tek kişi benim?"

Kalbim daha hızlı atıyor. "Çünkü sana karşı rol yapmanın bir anlamı yok, değil mi? Benim hakkımda ne düşündüğünü duydum. Aslında beni yakalayan kelime *çöptü*. Anneme ve bana çöp demişsin. Evet, bu uzun zaman önceydi ve hayır, üstesinden gelemedim. Her şeyi duydum. Ve ben

Seni suçluyorum, annemin bir gözlüğünden sonra değil, ama neden dahil edilmem gerektiğini anlamıyorum."

Bunca zamandan sonra, her şeyi anlattığıma inanamıyorum.

Arkasına yaslandı. "Ben öyle bir şey demedim.

Söylemezdim."

Göğsüm sıkışıyor. "Ama hatırlıyorum. Annem yine sarhoş olduktan hemen sonra. Merdivenlerden düşüyordu ve sen onu odamıza taşımaya yardım etmek zorunda kalmıştın. Benimle konuşmayı çoktan bırakmıştın..." Öpüşmemizden bahsetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştım ve son on yıldır o tek öpücük hakkında ne kadar düşündüğüme ihanet etmek istemiyorum ve yalan söyleme konusunda berbat olduğumu zaten biliyoruz. "Her neyse, benimle konuşmayı bırakmıştın. Ama annem sarhoştı ve sen ve zengin arkadaşın onu şatodaki odamıza taşımamıza yardım ettiniz. Ve ertesi gün, sosyetik arkadaşınla bizim nasıl bir pislik olduğumuzu konuştuğunuzu duydum."

"Ben olsam öyle demezdim."

İçimde öfke titreşiyor. "İngilizce değil, Fransızca. "Des ordures. Biriniz 'Bizim gibi insanlar böyle insanlarla vakit geçirmez' dedi, diğeriniz de 'Evet, çöp değil mi? O ve annesi."

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Ah, kısmen suçluyum. 'Bizim gibi insanlar onlar gibi insanların etrafında vakit geçirmez' demiştim."

Ona dik dik bakıyorum. "Bunun nasıl daha iyi olduğunu anladığımdan emin değilim. Ne demek 'onlar gibi insanlar'? Seni Fransa'nın güneyindeki rıhtımda ilk gördüğümünden beri benimle bu şekilde alay ediyorsun. Plajda şampanya içip sarhoş olmam gerektiğini ya da benim gibi insanlardan fazla bir şey beklemediğini söyledin. Çöp demekten çok daha iyi değil, değil mi? Ne fark eder ki?"

Nabzım kontrolden çıkıyor. Dünyada hiç kimse beni Raphael kadar çıldırtamaz ve onun tek bir duygu kırıntısı bile göstermemesinin gerçekten bir faydası yok. Bir robota bağıryorum.

Keskin bir nefes alıyor, sonra yutkunuyor. "Özür dilerim. Düşündüğünüz gibi demek istemedim."

"O zaman tam olarak ne demek istediniz?"

"Demek istediğim, Nia, 'Zengin insanlarla vakit geçirmeyiz' idi. Hâlâ zengin olduğumu düşünüyor gibisin. Hiç zengin olmadım. O şatodaki bazı demi-Fey'ler öyleydi, ama ben parasız bir kaçaktım. Brocéliande'dan Fransa'nın güneyine hiçbir şeyim olmadan, Auberon'dan kaçarak geldim. Oraya vardığımda kelimenin tam anlamıyla yalın ayaktım. Peki ya şatoda? Orada üzüm toplamak için çalıştırıldım. Senin gibi misafir değildim. Ben üzüm bağlarında çalışıyordum, sen ise

Misafir. *Bizim gibi insanlar* dediğimde, fakir kaçakları kastetmiştim. Ben de *onlar gibi insanlar derken* zengin Amerikalıları kastetmiştim. İki farklı dünyadan geliyorduk, hepsi bu. Cevabımı duymak için burada kalmadığınızı varsayıyorum çünkü kimsenin size çöp demesini kabul etmezdim ve buna inanmazdım."

Sertçe yutkunuyorum. "Ah." Dudağımı ısıırıyorum, yanaklarım yanıyor. "Ben de zengin değilim. Yarıda kestiğin o tatil var ya? Beş yıl boyunca para biriktirdim. Annemle birlikte pis bir dairede yaşıyorum. Walter zengindi, babam olduğunu sandığım adam. Ama hiç evlenmediler. Zengin erkek arkadaşlar bulurdu ama para asla bizim olmadı. Yaşlandığında ve görünüşü solduğunda zengin bir erkek arkadaş bulmak zorlaştı. Ben bir *kitapçıda* çalışıyorum, Raphael. Annem ve ben çoğu gece akşam yemeğinde ucuz marka mısır gevreği yiyoruz."

"Anlıyorum." Solgun gözleri parıldıyor ve bu onun gerçek bir duygu göstermeye en çok yaklaştığı andı. "Belki de birbirimizi yanlış değerlendirmişizdir. Ve sen hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin. Ben seni..."

"Şımarık." Biraz sert çıktı. "*Prenses olayı da oradan mı* çıktı? Peri prensesi mi?"

"Bunu gerçekten söyledim, değil mi? Artık bunun gerçek olmadığını biliyorum." Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Yani odamı gördüğünde ve 'Çöpler için uygun bir oda değil' dediğinde kendinden mi bahsediyordun? *Bana çöp* dediğinden emindim."

Bunun üzerine çenem düştü. "Oh, Tanrım. Sana zavallı pislik dediğimi mi sandın?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Dinle, tüm bunları unutalım." Öne doğru eğilir. "Sana bir şey gösterebilir miyim? Camelot'un en sevdiğim kısmı ve bunu neredeyse hiç kimse bilmiyor."

Evet, bana göstereceği şeyi gerçekten görmek istediğimi fark ettiğimde şok olmuşum. Tıpkı on yedi yaşındayken beni şatodaki bir şeyi görmeye davet ettiği ve benim de bu şansa balıklama atladığım zamanki gibi. Son seferinde böyle bir davetin ardından bir ay boyunca döşeme tahtalarının üzerinde ağlamıştım. Sonuçta, bana çöp dememiş olsa da, adam beni yine de hayalet gibi görmüştü.

Yine de artık ergen değildim, değil mi?

Bu sefer savunmamı düşürmeyecektim. "Bana ne göstermek istiyorsun?" diye sordum.

Neredeyse gülümserken yanağında bir gamze görüyorum. "Göreceksin."

BÖLÜM 22

RAphael taş duvarlardan birinden bir fener çıkarıyor ve beni büyük bir resme götürüyor. Resme kaşlarımı çatarak bakıyorum; Mordred Kralkatili'nin bir başka resmi, koyu renk buklelerinin üzerine çivili tacını takmış ve uzun

siyah pelerinli. Bu resimde, ayaklarının dibinde diz çökmüş sarışın bir kadının kafasını kesiyor. Yaklaşık bir metre boyunda ve yaldızlı çerçeveli.

"Diametrik büyüye sahip olduğu ve bu yüzden herkesi öldürdüğü doğru mu?" diye sordum.

İç çekiyor. "Belki, ama katliamın bu yüzden olduğunu sanmıyorum. Kehanet. Morgan Evi'yle ilgili olan."

Omurgamda bir ürperti beliriyor. "Auberon Kraliçe Morgan'ın soyundan geliyor. Ve Rüya Avcısı'nın da."

"İşte bu yüzden ölmeleri gerekiyor. Damarlarında aynı şiddetle doğdular. Fırsatını buldukları anda buraya girip herkesi katledecekler."

Portrenin solundaki rafta duran bir kitaba uzanıyor. Kitabı çekip çıkardığında, portre bir kapı gibi gıcırdayarak açılıyor. Kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Arkadaşlarına bu geçitten bahsetmeyeceksin, değil mi?"

"Sırrın benimle güvende."

El fenerini tutarak beni karanlık bir koridora götürüyor. Işık ve gölge taş duvarların üzerinde dans ediyor ve dar koridor uzayıp gidiyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum. "Nimuë Kulesi'ne."

Keskin bir nefes alıyorum. Tana onun adından bahsetmişti. Görünüşe göre Gölün Hanımı da benim gibi. Tana beni kulesinde görmüştü. "Nerede o?"

"Gölün içinde duruyor, bir köprü de ona doğru uzanıyor. Nimuë, ilkel büyü günlerinde güçlü bir su Feyiydi. Gölün Leydisi olarak, Feyler ve insanlar arasında bir elçiydi. Nimuë kulesinden Arthur'a Avalon Çeliğinden dövülmüş kılıcını verdi. Merlin ve Arthur'a da aynı kutsal metalden torklarını verdi."

"Yani, onun kulesi bir zamanlar buluşma noktası mıydı?" diye sordum. "İnsanlar ve Feyler arasında mı?"

"Aynen öyle. Arthur, Merlin'in Divanı'yla şafakta ve alacakaranlıkta buluşurdu. İlk günlerde Arthur ve Merlin tanrılara birlikte taparlardı - nehirlerin, meşelerin ve dünyanın tanrılarına. Ama diğer Fey sarayı bu birliğe karşı komplo kurdu."

"Kraliçe Morgan," diye ekliyorum. "Ama Merlin'e ne oldu? Kraliçe Morgan onu öldürdü mü?"

"Hayır, ama Nimuë'yi bunu yapmaya ikna ettiğini söylüyorlar. Merlin, Gölün Hanımı'na aşıkta. Bazıları bir çocukları bile olduğunu söyler. Ama zamanla Nimuë, Merlin'in fazla insanlaştığını, fazla İngilizleştğini düşünmeye başlamış. Arthur'un sarayı eski tanrılara tapmayı bıraktı ve Merlin de buna uydu. Nehirlerin, göllerin ve orman korularının tanrılarını terk etti. Nimuë, Merlin'i Fey büyüünün sırlarını topraklarını isteyen insanlara vermekle suçladı. Bu yüzden büyüünü kullanarak onu bir meşe ağacına mühürledi ve bir daha asla görülmedi. Hayaletinin yakınlardaki meşe korularında dolaştığı söylenir."

"Avalon Fey'ine pek yardımcı dokunmuş gibi görünmüyor." Tenimi bir ürperti kaplıyor. "Artık yoklar. Onlara ne oldu?"

"Mordred Kralkatili'nin yaptıklarından sonra insanlar intikamla karşılık verdi. Feyler savaşı kaybetti. Tamamen yenildiler. Kraliçe Morgan savaş alanında öldürüldü. Auberon henüz bir bebektir, bu yüzden Mordred onu Fransa'ya götürdü ve Mordred'in büyücüleri büyülerini yakarak Brocéliande'ı, yıkılan Fey imparatorluğunun yenilgi içinde yaşayabileceği bir diyarı yarattılar. Mordred'in bu kayıptan sonra delirdiğini ve sonunda kendi hayatına son verdiğini düşünüyoruz. Elbette zaten deliydi ama daha da kötüleşti. Bunların hepsi uzun zaman önceydi. Auberon'un asırlardır intikamını düşündüğünü tahmin ediyorum. Ve kehanet hala yaşıyor."

Eski, yosunlu bir taş tavan üzerimizde yükseliyor. Okuyamayacağım kadar solmuş olsalar da taşlara kelimeler kazınmış. Bu beni büyüledi.

merakım alevlendi. Tüylerim diken diken oldu. Geçmişe yürüyormuşum gibi hissediyorum ve bir yanıma asla geri dönmek istemiyorum.

"Kehanet seni endişelendiriyor mu?"

"Morgan Evi'ni yok edersek olmaz. Ailemi güvende tutamadım ama burayı güvende tutabilirim." Bana bakıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Bir gün onun soyuna son vermeyi planlıyorum."

Ona daha fazlasını sormak istiyorum ama zaten geçidin sonundayız. El fenerini bir duvar askısına yerleştiriyor ve ışık küçük kırmızı bir kapının üzerinde dalgalanıyor. Minicik, sanki çocuklar için yapılmış gibi. Raphael eğiliyor ve iterek içeri giriyor. Beni dışarı çıkarıp yosunlu bir taş köprüye götürürken temiz hava üzerimden geçiyor. Gölün kenarından çok uzakta değiliz ve köprü her iki yanında alçak taş duvarlarla suyun çok üzerinde uzanıyor. Hava meşe ve elma ağaçlarının kokusuyla yoğun.

Şatoya dönüp bakıyorum ve yayılan duvarlara bakarken nefesim kesiliyor. Karanlık, cam gibi göl gecenin içine doğru yayılıyor, yıldızların aynası gibi. Avalon Gölü her zaman pürüzsüz ve sakın görünür ve ay ışığı durgun yüzeyinde parıltılar. Bu gece, her şey gümüşle yıkanmış. Sıcak yaz havası boğucu, elma çiçeklerinin kokusuyla kokulu.

Gözlerim karanlığa alıştığında, köprünün taşına oyulmuş, zamanla aşınmış eski rünleri görebiliyorum. Camelot binlerce yıllık, uçsuz bucaksız ve güzel bir yer. Bu kadar çok tarihin kemikleri üzerinde yaşadığına inanmıyorum.

Raphael köprünün geniş taş korkuluklarına oturmak için kendini yukarı itiyor ve cebinden gümüş bir şişe çıkarıyor. Sinsi bir yarı gülümsemeyle bana uzatıyor. "Çok güçlüdür," diye uyarıyor.

"Bu eğitimimizin bir parçası mı?" "Öyle."

Şişeyi alıp yanına oturuyorum ve ayaklarımı çıkıntıya doğru uzatıyorum. Her zamanki Fey kıyafetlerimi giyiyorum, transparan bir elbise ve neredeyse başka hiçbir şey yok. Genelde bunun içinde kendimi utangaç hissetmeyi bıraktım -şu an hariç. Çünkü sıcak yaz havasında Raphael'in yanında otururken, sergilediğim bacaklarımın ve göğüs dekoltemin son derece farkında olduğumu hissediyorum.

Yıldızlardan oluşan bir çağlayan üzerimize yayılıyor ve gece havası tenimi öpüyor. "Yani bu eğitimin bir parçası mı?"

"Bir bakıma. Yaratıcı güçle temasa geçmeniz gerekir ve doğaya hayranlık duymak, onun gökyüzüne ve yeryüzüne kazınmış eserlerini görmek size yardımcı olur.

kara. Buradan da buranın tarihini dinleyebilirsiniz. Bal likörü rahatlamana yardımcı olur."

Bir yudum alıyorum. Yemekhanedeki bal liköründen daha kuru ve alkolün acısı boğazımı yakıyor. "Bu sertmiş."

"Çok fazla yeme, yoksa kendini kaybedersin. Ve Amerikalıların kontrollerini kaybettiklerinde nasıl olduklarını bilirim."

"İngilizler kadar kötü değiliz," diye mırıldanıyorum. İçki şimdiden göğsümü ısıtıyor. Bir yudum daha alıyorum. "Sence benim sorunum çok fazla çekingen olmam mı?"

Başını sallıyor. "Biraz gergin birisin."

Çenem gerildi. "Belki biraz kafam karıştı. Hayatım son dört aydır çok hızlı ilerliyor. Bir dakika önce tatildegdim. Sonra, bir teknedeyim ve bir deniz canavarı tarafından saldırıya uğruyorum. Ve-"

Kendimi kısa kesiyorum. Bugün annemden aldığım dengesiz, karalanmış mektup hakkında konuşmak istemiyorum. Eve dönmezsem öleceğini söylüyordu. Annem suçluluk psikolojisinin ustasıdır. Mektupta nasıl öleceği belli değil ama denize yürümekle ilgili imalar var.

"Söylemediğin şey ne?" Öne doğru eğiliyor, gözleri merakla parlıyor.

"Ailene ne oldu?" Saptırarak soruyorum.

Neredeyse belli belirsiz yüzünü buruşturuyor. "Beni annem büyüttü. Babam hiç ortalarda yoktu. Auberon insan annemi krallığın düşmanı olarak görüyordu, neredeyse hiç parası olmamasına rağmen. Tüm başarısızlıklarının suçunu insanlara yüklemesi dışında annemle ne alıp veremediği vardı anlamıyorum. O da insandı." Duvara yaslanıp gözlerini nehre dikeyor.

Bir içkiye ihtiyacı olduğunu hissederek şişeyi ona uzattım.

Bir yudum alır. "Ne kadar ileri gideceğinin farkında değildik. Bu Fransa'nın işgalinden önceydi, dünyamız hala gizliyken. Ve hiç hayal etmemiştik... annem sessiz kalırsa onu rahat bırakacağını düşündü. Bu yüzden içimize kapandık. Ama bir gün, Auberon'un askerleri evimizi bastı. Ne mahkeme, ne jüri, ne de pişman olma şansı vardı. Şafak söktü ve annemi bahçede katlettiler."

Çenesi kasılıyor ama sanki orada olduğumu unutmuş gibi konuşmaya devam ediyor. "Hepimiz yataktaydık, sonra biri kapıyı çaldı." Bir yudum daha aldı. "Evdeki herkesi öldürmek istediler. Kız kardeşim ormana koşmam için bana bağırdı, annemin gittiğini ve peşimizde olduklarını söyledi. Ben de koştum.

Arkamda olduğunu sanıyordum." Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.
"Değildi ve onu bulmak için geri koştum ama onu hiçbir yerde bulamadım."

Göğsüm ağrıyor. "Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz. Kız kardeşim on altı yaşındaydı."

Sertçe yutkunuyorum. "Ve onu hiç bulamadın mı?"

Bana bal likörünü uzattı. "Ormanı aramaya devam ettim, meyveler ve dereden gelen suyla yaşadım. O hiç gelmedi. Sanırım bir yarı-Fey ailesi beni bulup Fransa'ya götürdüğünde yarı ölüydüm. Sanırım bu gerçekten inanılmaz bir şanstı. Kalbim kırılmıştı ama beni şatoya getirdiler ve üzüm toplayarak çalışmaya başladım." Bana baktı. "Gerisini biliyorsun. Ve şimdi burası benim evim ve onu hayatım pahasına koruyacağım."

Bu Raphael'in farklı bir yönü, daha önce hiç görmediğim daha yumuşak bir yönü. Pek çok insanın gerçek Raphael'i görmesine izin verdiğini sanmıyorum. Bu düşünce göğsüme bir sıcaklık yayıyor.

"Şimdi de sen," diyor usulca.

Bal liköründen bir yudum daha alıp dudaklarımı yalıyorum. "Annemin bensiz yapabileceğinden emin değilim."

"Neden?"

"Çünkü ona bakmam için bana ihtiyacı var." "Seni buna ikna etmiş."

Boğazımda bir yumru var. "Bu aynı zamanda, ne yazık ki, doğru."

"Kendi hayatın var. Demi-Fey uzun süre yaşar ama biz bile bir gün ölürüz. Zamanı geldiğinde ölmek zorundasın ve bunu senin için başka kimse yapamaz. Bu da kendin için yaşamın gerektiği anlamına geliyor."

"Yani, bunun için mi yaşıyorsun? Sadece kendin için mi?" Rüzgâr saçlarıyla oynuyor. "Hayır."

"Ah, kendi tavsiyene uymuyorsun."

"Farklı durumlarımız var."

Avalon Gölü'ne bakıyorum. Yaz gecesinin sonlarında hava nemli ve gölden buhar yükseliyor gibi görünüyor. Hava toprak ve meşe kokuyor.

Bal likörünün çekingenliğini azaltması gerekiyordu ama bunun yerine kendimi üzgün hissetmeme neden oluyor. Belki de kalbime yapışan eski, kemikli suçluluk pençeleridir. Zihnimde bir anı canlanıyor. Felaket doğum gününden sonra Walter bizi malikaneden kovmuştu. Haftalarca yerden kalkmadı, yemek yemedi ve banyo yapmadı. Onu sıırıslık bezlerle yıkadığımı hatırlıyorum.

Hüzün içimi oyuyor. Bazen, doğru yaptığı ve gurur duyabileceği tek şeyin ben olduğumu söylerdi.

Raphael'in eli sırtıma bastırıyor. Ona bakıyorum ve büyüsünün omurgam boyunca yayıldığını, tenimi ısıttığını hissediyorum. Büyüsü üzerime dökülen ılık su gibi, nabzımı hızlandırıyor. Bununla ilgili bir şey nefesimi kesiyor.

Bakışlarım ona kayıyor. "İyileştirme büyünü neden benim üzerimde kullanıyorsun?"

Ben kırılmadım."

Dudakları ayırık, daha yakına eğiliyor. "Hüznünü hissedebiliyorum."

Bakışları yoğun, sanki ciddi gibi. Tabii ki, gerçek şu ki, o bir kalp kırıcı.

"Yani sen sadece büyülü bir şifacı değilsin, aynı zamanda büyülü bir antidepresansın da," diyorum, küstah görünmeye çalışarak.

Elini benden çekti. "Eğer çok üzgünsen yaratıcı güce uyum sağlayamazsın."

"Oh."

"Zihnini boş bırak," diyor usulca. "Senden ne söylemeni istediğimi düşünme. *Kimsenin* senden ne istediğini düşünme. Zihnini boşaltmalısın."

Ona bakıyorum, dolgun dudakları ve keskin çene çizgisi beni büyülüyor. Rüzgâr siyah saçlarıyla oynuyor. Gümüş gözlerinin kenarlarındaki mavi halkalara bakıyorum.

"Aklına gelen ilk şeyi söyle," diye mırıldanıyor. "Çok güzelsin."

Gözlerindeki gümüş rengi daha da parlıyor. "Sen de öylesin." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve zengin elma kokusu rüzgârda süzülüyor. "Atlaman için sana meydan okuyorum."

"Göle mi?"

"Hayır, köprüye atla." Gözlerini deviriyor. "Evet, göle." Ayağa kalkar ve ayakkabılarını çıkarır.

"Yeterince derin mi?"

Beyaz gömleğinin düğmelerini açarken ona bakıyorum, onun görüntüsünü, kaslarının etrafında duygusal bir şekilde kıvrılan dövmelerini, vücudunun erkeksi gücünü yutuyorum.

Hınzır bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Geliyor musun Amerikalı?"

Alçak taş korkuluğa tırmanıyor ve atlıyor. Sıçramayı duyuyorum ve aşağıya bakmak için koşuyorum. Çok aşağılardan bana sırtıyor. "Çok güzel."

Çok *uzak*. Belki 20 feet. Bu güvenli mi? Oh, siktir et. Ayakkabılarımı çıkarıp parmaklıklara tırmanıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Ona güzel olduğunu söyledim ve o benden kaçmak için köprüden atladı. Şaşırdım mı?

Köprünün kenarına çömeldiğimde rüzgâr tenimi öpüyor.

Sikeyim. Bu.

İtiyorum, gece havasına dalarken içim daralıyor. Serin, berrak suya daldığımda bir şok yaşıyorum. Bir an için aşağıya doğru sürükleniyorum, sonra bacaklarımı tekmeleyerek tekrar yukarıya doğru yüzüyorum. Raphael yüzeyde beni bekliyor. Bana gülümsüyor. Koyu renk saçları geriye doğru kaymış ve teninde su damlacıkları boncuk boncuk. Nabzım hızla atıyor, nefesim sığlaşıyor. Bu çok heyecan vericiydi. En son ne zaman bu kadar canlı hissetmişim?

Birbirimize yakın yüzüyoruz ve onun uzuvları suyun altında benimkilere sürtünüyor.

Kalp kırıcı.

Nefes nefese kalıyorum ve kıyıya doğru yüzmeye başlıyorum. Arkamdan yüzdüğünü duyuyorum. Gölün ayakta durabilecek kadar sığ kısmına ulaştığımda, ona bakmak için dönüyorum. Suyun içinde ayağa kalkıyor, bakışları beni yakıyor. Su, çıplak teninden aşağıya perçem perçem dökülüyor. Serin gece havası sıırılsıklam elbisemin üzerinden geçiyor.

Raphael'in bakışları üzerimde geziniyor ve ben aşağı bakıyorum. Zaten ince olan elbisem şeffaflaşmıştı ve sert meme uçlarım hazır olda bekliyordu. Yumruğu sıkılıyor ve çenesinin gerildiğini görüyorum. Ateşli bakışları benimkilerle buluşuyor ve ilk kez gerçek Raphael'i gördüğümü düşünüyorum. İfadesini kontrol etmeyi unutmuş, savunmasız Raphael'i. Göğsüm kızarıyor.

"Atlamaya karar vermene ne sebep oldu?" diye sordum. "Genelde eğlenceli biri değilsin."

Şimdi bana çok yakın, dikkatle beni inceliyor. Yüz ifadesi neredeyse çaresiz görünüyor. "Çünkü seni öpmek istedim ama bunu yapmamam gerekiyor. Ve sen kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyorsun. Özdenetimimi yok ediyorsun, Nia." Gözleri dudaklarıma kayıyor.

Nefesim hızlanıyor. Kalbim hala atlayışın vahşi heyecanı ile çarpıyor ve onun ateşli bakışları ruhumu alev alev yakıyor.

"Bakabilirim ama biliyorsun, artık buna iznim yok," diye mırıldanıyor. Ama yine de dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Neredeyse dokunuyor.

Alt dudağımı yalıyorum ve gözleri bu hareketle parlıyor. Nefeslerimiz havada birbirine karışıyor. Kalbim ritmik bir şekilde çarpıyor.

Yine kalbimi kıracak.

Tam kendimi ondan uzaklaştırmak üzereydim ki dudakları dudaklarıma değdi. İçime sıvı bir sıcaklık yayılıyor. Parmaklarını saçlarımin arasına sokuyor, önce nazikçe, sonra sıkarak. Dili benimkine karşı kayıyor, durgun ve şehvetli.

Ondan daha fazlasını istiyorum. Burada, gölde, kocaman, güçlü vücudu bana baskı yapıyor. Dili içeri giriyor, beni tadıyor. Ağzına karşı inliyorum ve öpücüğü daha da derinleşiyor. Yaz sıcaklığının tenimi yaldızladığı, güneşin kavurduğu o tarlalara geri dönüyorum.

Yavaşça alt dudağıımı ısıyor. Acı dolu bir iç çekişle kalçalarıma uzanıyor ve bacaklarım beline dolanıncaya ve elbisemin etekleri kalçalarımin üstüne çıkıncaya kadar beni kaldırıyor.

Ben de onu öpüyorum ve usulca inliyor. Vücudundan ısı yayılıyor ve ellerimi saçlarının arasına sokuyorum. Parmakları kıcımda esniyor. Kalçalarımi ona doğru yuvarlıyorum ve öpücüğü daha çaresiz, daha aç bir hal alıyor. Isı içime akıyor, göğsümden merkezime doğru ilerliyor. Islak kıyafetlerimizi yırtıp atmak ve onu üstüme, içime çekmek istiyorum.

Dayanılmaz bir yavaşlıkla öpücükten çekiliyor. Gözlerimin içine bakıyor, gözbebeklerindeki gümüş neredeyse parlıyor. Uzun, yavaş bir iç çekiyor ve yüz ifadesi acı çekiyor gibi görünüyor. "Özür dilerim, Nia."

Kalbim sıkışıyor. Beni yine terk etmek üzere, değil mi?

"Seni öpmemeye çalışıyordum, peri," diyor usulca.

Derin, ağırlı bir nefes alıyorum ve bacaklarımi onun belinden çözerek gölde tek başıma duruyorum. *Tabii ya.*

"Aynı. Şey, bal likörüydü," diyorum, sesim biraz çatlayarak.

Elini alnına götürerek benden uzaklaşıyor. "Avalon Kulesi'nde ilişkiler hakkında kurallar var." Sesi boğuk geliyor. "Bu kesinlikle yasak ve tabii ki öyle, çünkü görevlerimizin başarısını riske atabilir. İkimizin de kovulma riskini göze alamam. Özellikle de senin ne kadar önemli olduğunu bildiğim halde." Elini saçlarının arasında gezdiriyor ve bana son bir kez bakıyor. "Bir dahaki sefere gün ışığında buluşalım. Bunun tekrar olmasına izin veremem."

Gölgelere doğru yürüyor ve ben de dönüp ay ışığıyla aydınlanmış göle bakıyorum. Acaba bu meşelerden hangisi Nimuë'nin kalbi kırık Merlin'i mühürlediği ve onu sonsuza dek yalnızlığa hapsettiği meşeydi?

Parmaklarımi dudaklarımda gezdiriyorum. Beni öpmesine neden olan sadece içki miydi?

Kalp kırıcı. İşte yine eski Raphael. Kendimi uyarmıştım, değil mi?
I?

Parmaklarımı berrak, durgun göl suyunda gezdiriyorum. Kendimi gerçekten evimde hissediyorum.

Burada. *Gölün Hanımı.* Bu doğru olabilir mi?

Belki de Raphael dikkatli olmalı, yoksa işkence gören hayaletini bu elma bahçelerinde dolaşırken bulacak.

BÖLÜM 23

I Aysız bir gece ve karanlık dalgalara vuran tek ışık peçenin zayıf parıltısı. Denizden yükselen parıldayan sise bakarken nefesim kesiliyor. Sis dalgaların üzerinden

Küçük sandalımızda sallanıyoruz. Yelkenliyi geride bıraktık, bu küçük şeye tırmandık, böylece Fey bariyerine fark edilmeden gizlice yaklaşabilecektik.

Tuzlu su yüzümü buğulandırıyor ve peçenin büyüünün vızıltısı tenimi titretip karıncalandırıyor.

Bu benim beşinci görevim ama ilk kez sudan giriyoruz. Bunun için kendimi hazır hissettiğimden emin değilim.

Gölgeler bizi gizliyor, bu da Raphael, Viviane ve Freya'yı mutlu ediyor. Ama benim için, ufuksuz olmak beni daha çok deniz tutuyor. Mürekkepli suyun altında bir deniz yılanı beliriyor olabilir mi diye merak edip duruyorum.

Mistik sis dalgaların üzerinde süzülüyor ve biz yaklaştıkça, yüzeyin altında perdenin bazı dallarını görebiliyorum. Derinlere, deniz tabanının dibine kadar iniyor.

Deniz tutması göğsümde yükseliyor ve mide bulantısını yutuyorum. Bakışlarımı yukarı çekip ufka yakın bir şey aramaya çalışıyorum. Bakışlarım kürekleri çeken Raphael'in geniş sırtına takılıyor. Freya ona ve Viviane'a kürek çekerken pruvadan rehberlik ediyor.

Raphael dönüp bana bakıyor. "Hazır mısın, Nia?" Tülün vızıltısından sesini zar zor duyabiliyorum.

"Evet," diye yalan söyledim.

Mide bulantısını görmezden gelerek odaklanıyorum, tüm korkularımı, Raphael'in dudaklarının dudaklarımdaki anısını ve saatlerdir tünediğim tahta koltuğun rahatsızlığını bloke ediyorum. Deniz havasını içime çekerek, içime bakıyorum. Birkaç saniyeliğine kendimi Raphael'in çalışma odasına geri dönmüş, alıştırma perdesine odaklanmış gibi hissediyorum.

İki gücüm birbirine karışıyor, kan kırmızısı ve soluk menekşe. Kırmızıya odaklanıyorum, bizi perdenin ötesine götürebilecek yavaş ve derin büyüye. Uzun bir nefes vererek, kırmızı büyüü menekşeyi tüketen aç bir canavar olarak hayal ediyorum. Etrafımdaki sis vızıltısı sessizleşiyor.

"Şimdi," diyorum kısık sesle.

Raphael ve Viviane kürekleri sertçe çekiyorlar. Genelde ben perdeyi durdurur durdurmaz, herkes ben dikkatimi kaybetmeden önce perdenin içinden geçebildiği kadar hızlı geçer. Bu durumda, o kadar hızlı yarışamayız. Hızlı kürek çekmelerine rağmen, salyangoz hızında ilerliyor gibiyiz, dalgalar ve akıntılar bizi sağa sola çekiyor. Dişlerimi sıkıyorum, kendimi göğsümün içinde uğuldayan yavaş, nabız gibi atan büyü dışında her şeyi engellemeye zorluyorum.

Teknenin pruvası sisli perdenin içine dalıyor ve sis bizi sarıyor. Artık onları göremiyorum bile, sadece küreklerin suya vururken çıkardığı sesi duyabiliyorum. Denize her daldıklarında, biyoluminesan ışık etraflarında titreşiyor ve parıldayan alt akıntılarda spiraller çiziyor.

Sonunda sisi yarıp diğer tarafa ulaşıyoruz. Geçtikten sonra biraz rahatlayabiliyorum ve büyüünün uğultusu geri dönüyor. Soğuk anında tenimi ısıtıyor. Raphael'in çalışma odasından çok daha soğuk geliyor bu nemli tekne geceleri. Dişlerim takırdıyor ve hava yüzüme batıyor. Bir kürk mantoya sarınmışım ama altımdaki ayaz kemiklerime kadar işliyor. Yutan bir kış rüzgârı gibi soğuk, ısımin son zerresini de tüketiyor. Paltomun içinde sefilce kambur duruyorum ve titriyorum. Gözlerimi kapatarak Taliesin Kütüphanesi'ndeki şömineyi ve rahat okuma köşelerinin üzerinde dalgalanan altın ışığı hayal ediyorum.

Freya uzun bir nefes veriyor ve ben de tüm bu süre boyunca nefesini tuttuğunu fark ediyorum. Hayatının çoğu şeyden habersiz bir çaylağın ellerinde olduğunu bilmek zor olmalı.

Uzakta, Jersey'deki kalenin ışıklarını görebiliyoruz. Adanın uzun ve kanlı bir tarihi var. İlk olarak, Roma istilasına kadar bir druid sınıfı tarafından yönetilmiş. Ardından Norman istilas, Yüz Yıl Savaşları, İngiliz İç Savaşı sırasında kuşatma, Naziler tarafından işgal ve nihayet,

Fey İmparatorluğu tarafından fethedildi. Onlarca yıl bağımsız kaldıktan sonra, şimdi Morgan Hanesi'nden korkunç bir prensin oyun alanı.

Bugün Jersey'i Rüya Avcısı Prens Talan yönetiyor. Eski bir kaleyi alıp kendi kalesi haline getirdi ve adını Château des Rêves, yani Rüya Şatosu olarak değiştirdi. Deniz kenarında, zengin ve güçlü Fey'lerin ona haraç ödedikleri sürece gönüllerinden geçen her şeyi bulabilecekleri hedonist bir saray. Onun komutası altında, Château des Rêves zevk düşkünleri ve romantikler için geniş, yüksek bir şato haline geldi.

"Tamam," diyor Raphael. "Her şeyin üzerinden bir kez daha geçelim."

Buna ihtiyacımız yok, gerçekten. Her görevde olduğu gibi, kapak hikayelerimizi inceledik, planları saplantılı bir şekilde ezberledik ve haritaları saatlerce inceledik. Ama bu Raphael'in yöntemi, bize bu görevde birlikte olduğumuzu, her birimizin oynayacak bir rolü olduğunu hatırlatmanın yolu. Ve bu sefer ben de dahilim. Onları okyanusun ortasındaki perdenin yanında bekleyemeyeceğime göre, Raphael'in çekincelerine rağmen görevde onlara katılmam en iyi hareket tarzı olacaktır.

"Ben Mabel de la Rue," diyor Freya. "Rêves Şatosu'nda çalışan bir insan oda hizmetçisi. Bu akşam üç oda hizmetçisi ani bir mide gribine yakalandıktan sonra işe alındım."

Bu sözde hastalık, Jersey'de yaşayan ve Camelot ile çalışan bir demi-Fey'in içeriden bir katkısıydı.

"İzin alır almaz," diye devam ediyor Freya. "Prens odasını temizlemek ve haritaları aramak için içeri gireceğim."

Aldığımız bilgilere göre, Kral Auberon kısa süre önce oğlunun Fey ordusunun liderliğine daha fazla dahil olmasını istediğine karar verdi. Prense, işgal altındaki topraklarda bulunan Fey askeri üslerinin güncel konumlarını gösteren haritalar gönderdi. Bu bizim için paha biçilmez bir fırsat. Bu haritalar elimize geçtiğinde, ajanlarımız harekete geçebilir - Fey üslerine sızıp sabote ederek kralın ordusunu toparlanması yıllar, hatta on yıllar sürecek şekilde felce uğratabilirler.

Ancak Raphael'in bu görev için kişisel bir nedeni de vardır. Yıllardır kız kardeşiyle ilgili ipuçları arıyor, söylenti kırıntıları, bilgi kırıntıları topluyor. Bir araya getirdiği bilgilerle, artık kız kardeşinin hâlâ hayatta olduğuna ve hapishanesinin haritalardan birinde işaretlenmiş olabileceğine ikna olmuştur.

"Ben Elizabeth Fallaise," diyor Viviane. "Zevk Sarayı'nın kabaresinde yeni bir Fey sanatçısı, aşağıdakileri içeren göz kamaştırıcı bir gösteriyle

iki kanatlı yılan ve bir kristal küre, ki bunlarla çok rahatsız edici hareketler yapabiliyorum. Ne yazık ki yeni olduğum için soyunma odamı ararken yanlışlıkla en alt kata iniyorum ve bu yüzden kendimi kasada buluyorum. Eğer haritalar prensin odasında değilse, onları orada bulacağız."

Raphael bir kaşını kaldırıyor. "Ben Lord Agravain Lyoners, Brocéliande'dan tatile gelmiş sıkılmış bir Fey aristokratıyım. Ben aracı olacağım. Operasyon sırasında olağan dışı her şey benden geçecek."

Yutkunuyorum, kusma isteğimi bastırmaya çalışıyorum, bir an önce karaya çıkmış olmayı diliyorum. En azından vücuduma ısı geri dönüyor. "Ve ben Leydi Igraine Lyoners, Agravain'in aynı derecede sıkılmış karısı, kalenin seks partilerini görmeyi umuyorum. Kocamın başıboş bir gözü var ve ihtiyaçlarımı karşılayamadı. Kabarede olacağım ve orada veliaht prensin meşhur cinsel iştahını görmekten büyük mutluluk duyacağım. Gerçekte, odasındaki arama sırasında bir yere gitmediklerinden emin olmak için maiyetini izliyor olacağım."

"Sus," diye mırıldanıyor Viviane. "Yaklaşıyoruz."

Kürekler dalgalara ritmik bir şekilde vuruyor. Kayalık bir tepenin üzerindeki kaleyi görmek için dönüyorum, kıyıya sıralanmış uzun ahşap evlerin üzerinde yükseliyor. Etrafımızda yelkenliler denizde sallanıyor.

Bakışlarım saraya yöneldi. Burada sekiz asırdır bir kale vardı ama eminim orijinali bu yeni, büyümlü yaratıma hiç benzemiyordu. Gece gökyüzündeki bir yıldız gibi *parlıyor*. Gümüş ışık, dalgaları beyaza boyayan yüksek duvarlardan parıldıyor. İnci gibi kuleler aya doğru uzanıyor ve sarmaşıklar soluk taşla tırmanıyor.

Kaleden deniz havasına hafif bir müzik karışıyor. Boş bir rıhtıma doğru sürüklenirken dudaklarımdaki tuzu yalıyorum. Midem bulanıyor. Bu görev son derece, delicesine tehlikeli. Raphael bana yakın duracağına söz vermişti - dolayısıyla kocam olarak gizli hikâyesi.

Umarım hepimiz buradan akıl sağlığımızı koruyarak çıkarız. Hocalarımız prensin adını söylememize bile izin vermiyor. Onu düşünmekten kaçınmamız için eğitildik çünkü onu düşünürseniz, rüyanızda da görebilirsiniz. O zaman, kötü prens kabuslarınızı istila edebilir ve hayatınızı mahvedebilir. Görünüşe göre, rüyalarda ve gerçek hayatta, o bir işkence uzmanı. Bir acı sanatçısı.

Denize doğru uzanan ahşap bir iskeleye doğru süzülüyoruz. Kürk mantomu etrafımda daha sıkı çekiyorum.

Aklıma gelen tüm keşkeleri hissedebiliyorum. Ya kaynağımız yanlışsa? Ya Fey askerleri küçük teknemizi fark ettiyse ve şu anda pusuda bekliyorlarsa? Ya-

"Gidelim," diyor Raphael tekneden atlayarak. Tekneyi iskeleye bağlar. Freya tırmanıyor, sonra Viviane. En son ben çıkıyorum.

Kürk mantomun altında aslında hiçbir şey giymiyorum; gümüş rengi ipek şifon bir parça ve bir G-string. Görünüşe göre, aristokrat bir Fey ev kadını Rêves Şatosu'nda bunu giyermiş. Kürk mantoyu üzerimde tutmak istiyorum ama bunun mümkün olmadığını biliyorum çünkü Leydi Igraine Lyoners insanların açıkta kalan göğüs uçlarına ya da kışına bakmasını zerre kadar umursamıyor.

Pişmanlıkla kürk mantoyu tekneye bırakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Ajanlara dönüyorum. Raphael şık bir gömlek ve yelek giymiş, en azından onu deniz havasından biraz koruyabilecek ve birkaç silah saklamasına izin verebilecek bir kıyafet. Erkek casuslar bu konuda gerçek bir avantaja sahip. Freya, Rêves Şatosu'ndaki bir oda hizmetçisinin siyah beyaz üniformasını giyiyor, ki bu da kısa bir etek, yapışkan siyah bir üst ve başka pek bir şey anlamına gelmiyor. Ya Viviane, kabare elbisesiyle? File daha az açık olurdu. Sınıfta söylediklerine rağmen, bu akşam külotunda bıçak olmadığı çok açık.

Raphael, teçhizat ve silahlarla dolu beyaz bir çamaşır torbasına benzeyen bir şey taşıyor. Çantayı Freya'ya uzatıyor. "Hazır mısınız?" diye fısıldıyor.

Dördümüz birlikte yürürken görünmemeliyiz, bu yüzden Freya önce çıkıp kayalık tepede zikzaklar çizen uzun taş merdivenlere yöneliyor. Merdivenlerin bir kısmında karanlık kemerli bir sahanlık var - hizmetlilerin girişi. Freya ve Viviane oradaki bağlantımız tarafından içeri alınacak.

Viviane bize dönüp bir kez başını salladıktan sonra Freya'nın peşinden merdivenlerden yukarı çıkıyor. Kaleye bakarken sinirlerim geriliyor. Parıldayan taşlar ve sivri kuleler gece gökyüzünde gümüş mavisi bıçaklar gibi parıldıyor.

Ben yürürken Raphael bana bakıyor ve nasıl hissettiğimi anlamaya çalıştığını biliyorum. Göreve geldiğim için gergindi ve bu işi berbat edeceğimden endişeleniyordu. Eğer kalede yakalanırsak, MI-13'ü harabeye çevirecek son önemli bilgiyi de ele verene kadar yavaşça ve sadistçe işkence göreceğiz. Ve tüm bunlar Prens Talan'ın kötü ve dikkatli gözleri altında gerçekleşecek.

Denize bakan kayalık yamacı tırmanarak merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımızda ölüm sessizliğine bürünüyorum. Yıpranmış taş

sahanlıklarda meşaleler yanıyor.

yol. Işık ve gölgeler merdivenlerde hayalet gibi dans ediyor.

Şatodan gelen müzik havada mırıldanıyor, çarpan dalgaların sesine karışıyor.

Freya ve Viviane'ın çoktan içeri girmiş olduğu, kayaların içine yerleştirilmiş karanlık kemerlerin yanından geçiyoruz. Yukarı çıkmaya devam ediyoruz, misafirlerin ana girişine doğru ilerliyoruz.

Merdivenlerden yukarı çıkarken denizden esen rüzgâr tenimi yakıp kavuruyor. Bu elbisenin içinde kendimi çıplak hissediyorum.

"Bu senin için sorun olur mu?" Raphael sessizce sorar.

"Eğer olmasaydım," diye fısıldıyorum, "bunu öğrenmen için biraz geç olurdu." "Gergin görünüyorsun."

Çenemi gevşetmeye odaklanıyorum. Raphael'e göre anksiyetem burada ortaya çıkıyor.

Merdivenler bizi, yüksek taş duvarların içine işlenmiş gümüş bir kapının bulunduğu tepeye çıkardı. Kapıdan geçince bir bahçe uzanıyor; ay çiçekleri, siyah güller, kan çiçekleri ve karaca çiçekler açıyor, sarayın soluk ışıltısıyla yıkanıyor. Soluk taş kuleler ve kuleler üzerimizde yükseliyor, dar, sıcak bir şekilde aydınlatılmış pencerelerle dolu.

Ona bakarak uzun, yavaş bir nefes aldım. Eğer her şey plana uygun gittiyse, bağlantımız çoktan konuk listesinde isimlerimizi yazdırmış.

Raphael kapının yanındaki çanı çalar. Birkaç dakika sonra tören zırhı giymiş bir muhafız girişe doğru yürür. "Evet? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biz Brocéliande'dan Lord Agravain Lyoners ve Leydi Igraine Lyoners'ız. Bekleniyoruz," diyor Raphael, katılmaya zorlandığı bu sıradan sohbetten duyduğu sıkıntıyla karışık bir sesle. Elini cebine atıyor ve krem rengi, üzerinde gümüş rengi yazılar olan iki davetiye çıkarıyor. "İşte."

Görevli davetiyeleri incelerken bir süre bekliyoruz, sert rüzgâr açıkta kalan tenimi ısıtıyor. Ayçiçeklerinin tatlı kokusu salamura kokusuna karışıyor. Sonunda bekçi kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz.

Bahçeye girerken kalbim küt küt atıyor, ayaklarım şatonun kapısına giden çakıllı yolda çıtırdıyor. Wrythe birçok Fey işkence yöntemini kafamıza iyice kazıdı -bazıları kelimenin tam anlamıyla delmeyi içeriyor- ve bu noktada hepimize bir kötülük yapıp yapmadığını merak ediyorum. İliklerime kadar işleyen korkuyla sağlıklı düşünmek zor ve korku korkunç kararlara yol açabilir.

Bahçeden geçerek sarayın yirmi metre yüksekliğinde olması gereken dik tepeli meşe kapısına ulaşıyoruz. Bu göreve çıkmadan önce buranın her santimetrekaresini ezberlemiştik ama ne kadar büyük olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Kapı önümüzde açılıyor ve girişte siyah saçları geriye taranmış bir Fey uşağı duruyor. Siyah kadife bir ceket giyiyor ve belinde bir kılıç var. Bana küçümseyen bir bakış fırlattı. "Davetiyeleriniz?"

Raphael onları tekrar uzattı. Kâhya içeri girmemizi işaret ediyor ve ben yanından geçerken ona teşekkür etmiyorum. Lord ve Leydi Lyoner'lar yardımcıyla konuşarak kendilerini küçük düşürmezlerdi.

Kol kola, müziğin sesini takip ederek avizelerle aydınlatılmış taş koridorda yavaşça yürüyoruz. Raphael'in güçlü, sakin varlığı güven verici, kolu sıcak ve sağlam bir şekilde benimkine dayanıyor. Leydi Igraine Lyoners kocası tarafından hayal kırıklığına uğratılmış olabilir ama benim hissettiğim tek şey Raphael'e doğru güçlü bir manyetik çekim.

Burada hava, gece açan yaseminlerin kokusuyla ağırlaşıyor. Sonunda büyük salona ulaşıyoruz.

Önümüzdeki görkemli sahneyi, yani Fey kabaresini seyrederken nabzım hızla atıyor.

BÖLÜM 24

A Kol kola girerek, yüksek tavanlı ve duvarları bükülmüş, kemik beyazı ağaç dallarına benzeyen şeylerden yapılmış bir salona giriyoruz. Dallar iki yüz metre yükseğe çıkıyor, üstümüzde Gotik tarzda kaburga tonozlu bir

Tavan. Işıklar havada süzülüyor ve ağaçsı duvarlardan parıldıyor. Fildişi beyaz sütunlar, iki yanında şeffaf perdeler bulunan bir sahneyi çevreliyor.

Salonun etrafında, konukların bir kısmı sandalyelerde oturmuş kokteyl içiyor. Diğerleri mermer zeminde ayakta duruyor, kollarını tembelce birbirlerine dolamış, sahneyi izliyorlar. Üstümüzde, insanların içki içip dans ettiği bir balkon uzanıyor.

Raphael'e bakıyorum ve her zamanki gibi ifadesini okumakta zorlanıyorum. Sahneyi izliyor, üzerimde yükseliyor. Yavaşça bana bakıyor ve hâlâ rahat olmadığımı fark edip etmediğini merak ediyorum. Burada işin püf noktası, yarı sarhoş gibi görünürken, müzikle sallanırken ve anın içinde kaybolurken kesinlikle her şeyi gözlemlemektir. Bu iş, yüzeyde sakın bir göl olmamı gerektiriyor ama altımda çalkantılı akıntılar var.

Raphael bana tembel bir yarım gülümseme veriyor. Elimden tutarak beni sahneye bakan bir sandalyeye götürüyor, oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Geniş göğsüne yaslanıp sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum; ciltli kitapların deri kokusuna karışan zengin, odunsu kokusunu. Heykel gibi vücudunu üzerimde hissetmek rahatlamama yardımcı oluyor ki muhtemelen planı da buydu. Kolunu belime doluyor ve yumuşak, hüzünlü bir iç çekişle nefes veriyor.

Gösteriye odaklanmaya çalışıyorum ve gizlice prensi gözlüyorum. Gösterinin kendisi büyüleyici. Yirmi Fey dansçısı parıltılı kıyafetler giymiş,

Yarı saydam cüppeler platformda dönüyor, hareketleri sıvı gibi yumuşak, etekleri parlıyor, bir bacağı, bir kalçayı, bir anlık kıvrımları gösteriyor. İçlerinden dördü tavandan sarkan kıpkırmızı kurdelelerden sarkarak kalabalığın üzerinde karmaşık taklalar atıyor. Hepsine orkestra ustalıklı eşlik ediyor, müzik neşe ve vahşetle dolup taşıyor. Burası bir şehvet katedrali gibi hissettiriyor.

Raphael elini rahatça kalçama koyuyor ve elbisemin ince kumaşından avucuna yayılan sıcaklığın farkına varıyorum. Zihnim göldeki öpüşmemize geri dönüyor. O gece iş başında olan bal likörü ve boğucu yaz havası mıydı? Gölün büyü mü?

Bir anlığına ona baktığımda gözleri aşağıya kayıyor. Parmakları kalçalarımın esniyor, çenesi gerginlikle geriliyor. Bakışlarını uzaklaştırıp sahneye geri dönüyor.

Doğru. Feyler arasındaki o ince alarm işaretlerini aramak için buradayız. Bir dikkatsizlik ölüm anlamına gelebilir.

Beni hafifçe kaydırıyor, sonra yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Muhafızları görüyor musun?"

Fısıltısı kulağımın kabuğunu ısıtıyor.

Salonu tarıyorum ve sekiz muhafız görüyorum, dikkat çekmeyecek şekilde personel gibi giyinmişler ama kısa kılıçlarını takım elbiselerinin içinde saklıyorlar. Üst balkonlardaki hareketlilik, gözlerini kalabalığa dikmiş en az iki okçu daha olduğundan şüphelenmeme neden oluyor. Kaynaklarımızın bildirdiğinden çok daha fazla güvenlik var. Ve bunun bariz bir sebebi var.

Rüya Avcısı Kraliyet Prensi Talan sinsice salona girerken kanım donuyor.

Raphael'in parmakları tenimde seğiriyor.

Prens, kayıtsız bir çalımla diğerlerinin üzerinde yükseliyor ve bir tanrı gibi görünüyor. Siyah saçları var, öndeki birkaç tutam neredeyse yontulmuş çene çizgisine ulaşıyor. Dolgun dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Tüm oda ona bakıyor ve salonu bir sessizlik kaplıyor. Yarı çıplak tenimin üzerinde onun gücünün fısıldadığını hissediyorum. Söylentilere göre gerçek, ilkel büyüye sahip var olan tek insanlardan biri olabilir mi.

Denizin renkleri olan koyu mavi ve yeşilden oluşan zarif takımının üzerinde iki muhteşem kadın var. Parmaklarında parıldayan çok sayıda yüzük muhtemelen yüz milyona mal olmuştur.

Kalbim küt küt atıyor. Gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyah, siyah kirpikler ve kalın kaşlarla çerçevelenmiş. Bronz ten, yüksek elmacık kemikleri, dövme

Boynuna tırmanıyor, çarpıcı güzelliğinden başka bir yere bakmak zor.

Kendimi tekrar sahneye bakmaya zorluyorum ama göz ucuyla onu izlemeye devam ediyorum. Görüş alanımın çevresinde, onun uzun bir masanın başındaki sandalyeye çöktüğünü görüyorum. Sarışın bir kadın kucağına düşüyor. Hızlıca bakıyorum ve onun tembelce parmaklarını kadının kaburgalarında gezdirdiğini, sahneyi izlediğini görüyorum. Baştan çıkarıcı bir havası var. İnsanların rüyalarına böyle mi giriyor? Rüyalarında seks görüyorlar ve o da orada. Ama o geldiğinde zevk değil, acı vermek için oradadır.

Birisi ona kristal bir kadeh şarap uzatır ve o da arkasına yaslanıp bir yudum alır. Etrafında bir grup Fey gülmekte ve birbirleriyle konuşmaktadır. Ancak doğal davranmaya çalışsalar da hepsinin onu izlediğini görmek çok kolay. Bir şaka ya da yorumla onun onayını almaya çalışıyorlar. Kadınlar onun görüş alanında dans ediyor; seksi hareketler. Prens, grubun en tepesindeki kişidir. Ve sadece grubun değil. Salondaki herkes dikkatini ona odaklamış gibi görünüyor. Gösteri her ne kadar harika olsa da, asıl yıldız Rüya Avcısı. Ve tek yapması gereken kucağında bir kadınla bir sandalyede hoyratça uzanmak ve bir kara delik gibi tüm ilgiyi üzerine çekmek.

"Hanımefendi? Efendim?" Siyah üniformalı bir kadın eğiliyor. "Şampanya kokteyli ister misiniz?"

Leydi Lyoners'ın yapacağı gibi başımla onaylıyorum.

Raphael'in kucağındaki pozisyonumdan odanın geri kalanını tarıyorum. Raphael boğazıma doğru eğiliyor, dudakları boğazıma değiyor. Kısık bir sesle boynuma doğru mırıldanıyor. "Çıkış stratejileri?" Nefesinden gelen sıcaklık tenimi ısıtıyor. Beni biraz daha kendine çekiyor.

Üç çıkış görüyorum; geldiğimiz kapı, hizmetkârların içki getirmek için kullandığı kapı ve sahnenin yanındaki muhtemelen kulise açılan kapı. Salonu incelerken birkaç silahlı Fey daha fark ediyorum ve konumlarını zihnime not ediyorum. Bu kıyafetin içinde saklanması imkânsız olan bıçaklarımı özlüyorum.

Bir Fey adamı tökezliyor, kadife pantolonu bir anlığına bana sürtünüyor. Düşünceleri bir anda zihnimi istila ediyor, arzu ve heyecan aynı ölçüde. Dönüp bana bakıyor, göz bebekleri şehvetle büyümüş. Göz temasını kesiyorum, yüzüm yabancıнын duyguları yüzünden çoktan kızarmış. Bu yerde, insanların düşünceleri alışılmadık derecede gürültülü olurdu. Garip bir şekilde Raphael'in tek bir düşüncesini bile duyamıyorum, kolu bana sarılmış olmasına rağmen.

Duyguları gibi, düşüncelerini de benden saklamak zorunda.

Şu anda hâlâ kollarıyla sarılmış, geniş, demir gibi sert göğsüne yaslanmış durumdayım. O kadar büyük ki başım boynunun kıvrımlarına gömülüyor.

Garson kız elinde iki şampanya kadehi taşıyan bir tepsiyle yanımıza geldi. Birini bana, diğerini Raphael'e uzattı. "Umarım bu gerçek şampanyadır," diyorum çünkü Leydi Lyoners tam bir sürtük.

Yüzü kızarıyor. "Brocéliande'daki Bryn Yr Ellyllon'dan köpüklü şarap."

Ürperdim. "Tamam." Ona bir fiske attım.

Raphael'in gümüş gözleri eğlenceyle dans ediyor ve dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. Omzumun üzerinden prene bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Tüm gözler güzel prente olduğu için kimse aval aval baktığımızı fark etmiyor. Rüya Avcısı'nın etrafını saran grupta üç erkek ve beş kadın var. İçlerinden birinin üzerinde Wrythe'in dersinde ezberlediğimiz, kuzey ordusundan sorumlu tümgeneral olduğunu gösteren bir nişan var. Adı Shaelan ve istihbaratımıza göre prensin yakın bir sırdaşı. Bir sütuna yaslanmış, şarabından bir yudum alıyor. Gümüş rengi saçları çenesine kadar sarkıyor. Şatonun châtelain'i yakınlarda duruyor, ceketindeki altın iskelet anahtarlarla işlenmiş mühürden tanınabilir. Kalenin arazisini ve tüm savunmasını yönetmekten sorumludur.

Sahnedeki şarkı biterken dansçılar eğilir. Prens kadehini boşaltır, yüzünde sıkılmış bir ifade vardır. Tiyatronun ışığı kararır ve altı kaslı Fey bir sonraki perde için devasa bir cam tankı sahneye iter.

Su Feyleri içeride yüzüyor, göğüsleri çıplak, saçları baştan çıkarıcı bir şekilde etraflarında uçuşuyor. Müzik yeniden başladığında tankın içinde dönüyorlar, ruhuma dokunan daha yabancı, daha yavaş bir melodi. İçlerinden biri tankın ortasına doğru yüzüyor, burada büyük bir kaya sudan dışarı çıkıyor. Kayanın üzerine tırmanıyor ve sessizleşen kalabalığa gülümsüyor.

Ve şarkı söylemeye başlar.

Sirenleri duymuştum ve Avalon Kulesi derslerimde onları biraz inceledim. Ama onlarla ilgili anlatılarda "güzel şarkı" ve "neredeyse hipnotik" gibi kelimeler kullanılıyor.

Şimdi anlıyorum ki bir sirenin şarkısını tarif etmenin hiçbir yolu yok. En azından kelimelerle.

Müzik vücudumun üzerinden ılık bir su gibi geçiyor ve sanki bana, sadece bana şarkı söylüyormuş gibi hissediyorum. Anladığım bir dilde konuşmasa da - Fey'den daha eski bir dilde - şarkının hikayesi anında

Benim için çok açık. Bu siren, on yedi yaşımda olduğum ve Raphael'in beni tarlaları keşfetmeye götürdüğü gün hakkında şarkı söylüyor.

Raphael'in boynuna sokuluyorum, anıların içinde kaybolmuş hissediyorum. Mükemmel bir gündü. Zindanları keşfetmenin heyecanı, ardından nemli yaz havasında uzun çimlere uzanmak. Toprağın zengin kokusunu ve yemyeşil üzümün baş döndürücü kokusunu içime çekiyordum. Bana biraz uzattı ve tadı ağzımda patladı. Bana bakarken mükemmel dudaklarında bir gülümseme belirdi ve çimenler tenimi gıdıkladı. Parmak uçlarımız birbirine değdi ve sonra bir de baktım ki vücudu benimkine dayanmış. Öpücük beni ateşledi, olgun bir üzüme vuran güneş ışığı gibi içimi ısıttı-

Kendimi tamamen sirenin şarkısına kaptıramamamın tek nedeni yakınımda konuşan birinin sürekli mırıldanması. Şarkı boyunca durmadan konuşuyor ve beni çıldırtıyor. Doğru, sirenin Raphael'le geçirdiğim günle ilgili şarkısı muhtemelen herkese hitap etmiyor, ama müziği sessizlik içinde takdir edemez mi? Dikkatimi şarkıdan ayırıp gösteriye müdahale eden kaba herife bakıyorum.

"Nia," diyor Raphael kulağıma sessizce. "Dikkatli ol. Onun şarkısıyla büyülenme."

Dikkatim sirenden uzaklaştığında, apaçık gerçeği fark ediyorum. Siren uzun zaman önce Raphael'le geçirdiğim gün hakkında şarkı söylemiyor. Şarkısındaki sihir, kendi anılarımla iç içe geçen müzik. Şimdi bile, duyularıma geri döndüğümde, bir parçam o anının güzelliğine dalmak istiyor. Ama onun sesinin etkisini engellemem gerekiyor. Etrafıma bakıyorum ve büyülenmiş kalabalığı görüyorum. Bazılarının gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Diğerleri sahneye çıkmaya çalışıyor, yüzlerine saf şehvet ifadeleri kazınmış, korumalar ise onları uzak tutuyor. Korumaların kulak tıkacı taktığını fark ediyorum. Bu büyüye karşı bağışıklıkları var.

Raphael yüzümü kendine yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Muhafızlardan birini takip etmek istiyorum ama burada tetikte olmanı istiyorum. Dikkatini prensten ayırma. Siren şarkısını dinleme."

Kucağından kayıyorum ve o da uzaklaşıyor. Düşüncelerimi duymadığı için tanrılara şükrediyorum. Şampanya kadehini kavırıyor, müziğin sarhoş edici etkisini engellemek için elimden geleni yapıyorum. Sandalyeye çökerek prene bakıyorum. Kalabalıktaki diğer herkesin aksine, onun güzel yüzü esrarengiz. Siren şarkısıyla diğerleri kadar büyülenmiş görünmüyor. Şarabını yudumlarken, yüz hatlarında Mordred'in karanlık güzelliğini görebildiğimi fark ediyorum; keskin elmacık kemikleri, şehvetli dudaklar. Koyu, badem

şekilli gözler. Tek ihtiyacı olan çivili bir taç ve ben de tam o korkunç portrelerden birinin görüntüsüne bakıyor olurdum. *Morgan Evi*.

Rüya Avcısı'na bakıyorum ve karanlık gözlerinin kalabalığı araştırdığını görüyorum. Bana bakmıyor ama yine de dikkatinin tüm yoğunluğunu bir elektrik yükü gibi hissediyorum.

Başını eğip tekrar sahneye bakıyor. Siyah saçlarından bir tutam keskin elmacık kemiklerinden birinin üzerinde duruyor. Vücudumda bir ürperti dalgalanıyor.

Derin, mırıltılı bir ses düşüncelerimin arasından süzülüyor ve kalbim küt küt atıyor. Bu sık sık duyduğum hayalet, şehvetli ses. Fey dilinde verdiği bir partiden ve bedenleri alacakaranlığın uhrevi renkleriyle parıltıdan arzusunun sıcaklığından bahsediyor. Ve alev saçlı kadın onun dilinin verdiği hazza o kadar takıntılıydı ki, baş başa kaldıkları anda çırılçıplak soyunmuştu. O gece onun için verdiği pozlardan, kendini her şekilde ortaya koymasından zevk aldı. Saçlarını çekiştirmesinden hoşlanıyor. Yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyor...

Nabzım hızlanmaya başladı. Bu o, değil mi?

Bunca yıldır yalnız ve yorgun olduğumda duyduğum ses. Uyanıklık ve rüya arasındaki o sınırdaki olduğumda benimle konuşan, kadifemsi bir sesle mırıldanan bazen şiddetli, bazen şehvetli şehvet düşkünü.

Tabii ki o olmalı, Rüya Avcısı. Mantıklı. Rüyalar en kötü korkularımızdan ve en büyük arzularımızdan örülür. Ve onun sesi her zaman zihnimde böyle olmuştur.

Kalbim kontrolden çıkmışçasına çılgınca atıyor. Yaklaşık on sekiz yaşımdan beri onun şiirsel, karanlık ve çoğu zaman kesinlikle iğrenç düşüncelerini duyuyorum. Tanrım, bazen onun sesini duymaktan gerçekten *hoşlanıyordum*. Bazen beni tahrik ederdi.

Nasıl olabilir ki? Telepatim sadece dokunarak çalışıyor. Bunca yıldır, binlerce kilometre uzaktayken bile onun düşüncelerini nasıl duyabildim?

Aniden gerilir gibi olur, düşünceleri daha bilinçlidir. Bir şey arıyor gibi görünüyorlar. *Benim için.*

Beni hissedebileceği kadar yakınız.

Dansçılardan oluşan küçük bir kalabalık aramıza girerek beni onun görüş alanından engelliyor. Prens Talan hakkında bildiklerime göre, rüyalar ve kâbuslar dokuyabilir, zihnimizin en karanlık köşelerindeki korkuları ve fantezileri toplayabilir. Beni fark etmesini hiç istemiyorum ve görünüşe göre, çoktan benim

Başını. Şu anda bilincinin benimkine sürtünmesinden, sırlarımı keşfetmesinden korkuyorum.

Aklımdaki kim? Baştan çıkarıcı sesi düşüncelerimde mırıldanıyor. Kimsin sen, telepat?

Onun büyüünün beni aradığını, bilinçaltıma sudaki mürekkep gibi sızdığını, ruhumdaki tüm duyguları keşfettiğini hissedebiliyorum.

Ve o duygularımı destikçe, kafamda bir sürü kafa karıştırıcı görüntü beliriyor.

Annem bana bir bardak fırlattı ve alnıma isabet etti.

Kitapçada bir kitap okuyorum, çok çok uzaklarda bir yerde olmak için yanıp tutuşuyorum...

Raphael'in arkadaşıyla konuşmasına kulak misafiri oluyorum ve *çöp* kelimesi duvarlarda yankılanıyor...

Gözle görülür bir şekilde irkilerek zihnimi geri çekiyorum.

Anladığım kadarıyla telepat değil ama duygulardan etkileniyor.

Ve onları dinledikçe, gömmeye çalıştığım anılarımı canlandırıyor.

Kalabalığın arasından onu görüyorum, şarap kadehini çeviriyor ve son derece sıkılmış görünüyor. Gölgeler elmacık kemiklerini oyuyor. Soğuk ifadesini okumak imkânsız ama kara gözleri kanımı buza çeviriyor.

Kaderinde Avalon Kulesi'ni yok etmek olanın Auberon olduğunu sanmıyorum. Bence bir sandalyede zarifçe uzanan bu güzel Rüya Avcısı. Parıltılı yüzükleri ve rahat duruşuyla, çökmüş, çapkın, sizi kendi ölümünüze baştan çıkarabilecek biri gibi görünüyor. Kötücül varlığını buradan hissedebiliyorum, tenimin üzerinde duman gibi kıvrılıyor. Düşüncelerini işgal eden kişinin izlerini arıyor.

Kalbim hızla çarparak kalabalığın arasına karışıyorum, sirene bakarken yüz ifademi gevşek tutuyorum. Göz ucuyla prensin kucağındaki kadına bir şeyler fısıldadığını görüyorum. Kadın üstünden iniyor ve prens ayağa kalkıp kapıya yöneliyor. *Kahretsin*. İçimden bir ses o kadını becermek için odasına geri döneceğini söylüyor.

Freya'yı uyarmalıyım.

Gruptaki kadınlardan biri kolunu tutuyor, ona gülümsüyor, kalması için yalvarıyor ve bana değerli zaman kazandırıyor. Dikkat çekmemek için yürüyüşümü yavaş ve telaşsız tutuyorum ama koridora doğru ilerliyorum. Siren sesinden ne kadar uzaklaşırsam, odaklanmam o kadar kolaylaşıyor. Burası merhametli bir şekilde boş.

Tonozlu fildişi kemerlerin altında, merdiven boşluğuna doğru acele ediyorum. Prens'in odası üçüncü katta ve Freya'yı orada bulacağım. Oraya Talan'dan önce vardığımdan emin olmak istiyorum.

Elbisemin eteklerini kaldırarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Üçüncü katta, sahanlıktaki bir kapıyı itiyorum. Pervazlı pencereler yüksek bir tavana kadar uzanıyor ve taşların üzerinde sarmaşıklar büyüyor. Sarhoş numarası yaparak tökezliyorum. Talan'ın kapısının önünde nöbetçiler var ve iyi bir sipere ihtiyacım var. Kapısı yirmi fit uzunluğunda ve yeşile boyanmış, önünde iki devasa muhafız duruyor. Şaşkın bir gülümsemeyle, zikzak çizerek onlara doğru yaklaşıyorum.

"Affedersiniz? Biraz kaybolmuş gibiyim. Beni odama yönlendirebilir misiniz?" Kelimelerimi geveliyorum, yüzüm gevşek, içerideki Freya'nın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum.

Sarhoşluğumla eğlenerek bana sırtıyor. "Hangi oda senin?"

Kaşlarımı çattım. "Tam olarak hatırlamıyorum," diyorum yüksek ve sarhoş bir sesle. "Dalış yapan şahin goblenli olan."

Dalış şahini, prensin geldiğini gösteren parolamızdı. "Nerede olduğundan emin değilim," diyor muhafız. "Ama eğer beklemek istersen Vardiyam bittiğinde ana salona bakmanıza yardımcı olabilirim."

Kapı açılıyor ve Freya elinde bir yığın çarşafı dışarı çıkıyor. Bana baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Kayboldu," diyor gardiyan. "Odasını bulamıyor."

Freya sanki bu güçlükten rahatsız olmuş gibi homurdanıyor. "Benimle gelin hanımefendi." Kadın muhafıza gözlerini deviriyor, muhafız da ona sırtıyor.

Kolumdan tutup beni merdivenlere yaklaştırıyor.

"Prens kabareden ayrıldı," diye fısıldadım. "Buraya gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

"Peki," diyor Freya. "Harita orada değil. Odasının her santimetrekaresine baktım."

Döner merdiven boşluğunda beni kenara çekti. Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Sanırım onu gördüm," diye fısıldıyor. "Daha önce. Rüya Avcısı. O

ödüm bokuma karışıyor."

Yutkunuyorum. "Evet." Bir noktada ona neler olduğunu anlatmam gerekecekti ama şu an buna zamanım yok.

En alt kata yaklaştığımızda, o önden gidiyor. Bir oda hizmetçisinin bir hanımefendiyle takılması için hiçbir sebep yok.

Bir dakika geçtikten sonra dışarıya, denize bakan bir balkona ıkıyorum. Altımızda dalgalar siyah kayalara çarpıyor. Terasta geçerken tuzlu rüzgâr beni kamçılıyor. Üçü çoktan beni bekliyordu. Kapı arkamdan kapanıyor.

"Onun odasında değil," diye fısıldar Freya.

Raphael nefesinin altında sessizce küfrediyor. "Kasada da yok. Kayıt defterini de kontrol ettik. Prens son zamanlarda hiçbir şey yatırmamış."

Ay ışığının altında, karanlık okyanusa bakıyor. Karanlık yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak için telepatik güçlere sahip olmak gerekmiyor. Bu harita onun kız kardeşini bulmak için tek umduydu.

Raphael için bu haritalar sadece bir MI-13 görevi değildi. Bu haritalardaki hapishaneleri bulmak, geriye kalan tek ailesini kurtarmasına yardımcı olabilir.

BÖLÜM 25

"W gitmemiz gerekiyor," diyor Freya.

"Bekle." Raphael fısıldar. "Belki ve harita o içinde Châtelain'in odaları. Bu mantıklı olurdu, değil mi?"

Freya kapılardan geriye doğru bakar. "Raphael, haritanın olabileceği binlerce yer var." Sesi keskindir. "Burada oyalanamayız. Daha fazla kalırsak, planlanan sahil devriyesi kaçışımızı engelleyecektir. Ve bir noktada, birileri Viviane'in neden sahneye çıkmadığını merak edebilir."

"Tekneye git. Eğer on dakika içinde orada olmazsam, bensiz git." Ses tonunda çaresizlik var.

Freya kaşlarını çatar. "Kesinlikle olmaz," diyor. "Sensiz bir yere gitmiyoruz."

"Bu bir emirdi," diye tersledi Raphael. "Ben châtelain'in odasını kontrol edeceğim, sen de beni dışarıda bekleyeceksin. Eğer herhangi bir muhafız seni görürse, git. On dakikadan uzun sürerse, gidin."

Cam kapıları iterek koridora çıkar ve gider.

Viviane kollarını kavuşturur. "Boş ver onu. Ben ofisin koridorunda gözcü olarak kalıp gelen olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Châtelain'i kabarede gördüm," diyorum. "Geri dönüp gitmediğinden emin olacağım."

Freya gözlerini kırıştırır ve başını sallar. "Bu aptalca ama olsun. Ben sarayın güvenliğine göz kulak olurum."

Önce ben çıkıyorum, kabareye geri dönüyorum. Oraya doğru ilerlerken, Leydi Lyoners karakterine devam ediyorum, sadece şimdi biraz daha sarhoşum.

İçten içe, Freya'nın muhtemelen haklı olduğunu biliyorum. Raphael'in haritanın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok ve tamamen çaresizlikten hareket ediyor. Belki de Prens Talan onu kalesinde bile tutmuyordur. Bu devasa yerde çılgınca tek bir parşömen aramak lanetli bir çaba.

Ama Raphael'in harap olmuş yüz ifadesini aklımdan çıkaramıyorum.

Kabarede, sirenli akvaryumun gittiğini görünce rahatlardım. Onun yerine, ince altın zincirlerden biraz daha fazlasını giymiş üç Fey kadını sahnenin etrafında dönüyor. Prensın maiyeti izliyor ama Talan gitmiş. Rüya Avcısı artık orada olmadığına göre, diğer konuklardan birkaçı gruba yaklaşmış, tatlı dille onun yakın çevresine girmeye çalışmaktadır.

Châtelain hâlâ orada, kırmızı bir kokteyl içiyor. En azından Raphael'in odasını yağmalarken içeri dalmayacak.

Aklıma ani ve tehlikeli bir fikir geldi.

Ya o gruptan biri haritanın nerede olduğunu biliyorsa? Eğer biliyorlarsa, belki ben bulabilirim.

Sarhoş gibi davranarak masalarına yaklaşıyorum. Konsantre olarak derin nefes alıyorum. Çılgın, menekşe rengi büyüü çekerek vücuduma yayılmasına izin veriyorum.

Sihir içimde dalgalanırken, etrafımdaki insanların duygularını hissediyorum. Fiziksel temas olmadan düşüncelerini okuyamıyorum ama onları *hissedebiliyorum*, binlerce duygu, fikir ve arzu bulunmayı bekliyor. *Görülmeyi* bekliyorlar.

Masalarının yanında dans ederken, sıradan bir hedonist Fey gibi görünmeye çalışıyorum. Onların yanından geçerken parmaklarımın bir adamın omuzlarında nazikçe gezinmesine izin veriyorum.

Belki Aenor o dansçılardan birini bu gece yatağımıza davet etmeyi kabul eder. Belki ben teklif edersem, sanki ona bir iyilik yapıyormuşum gibi...

Zihninin biraz daha derinliklerine bakıyorum ama haritayla ilgili hiçbir şey hissetmiyorum. Gösterinin büyüüne kapılmış gibi davranarak ilerliyorum ve yeşil elbiseli bir kadına çarpıyorum.

Bu kadar çok bal likörü içmemeliydim. Bu üst üste beşinci gün çok fazla şişe içtim...

Orada da bir şey yok. Birkaç adım daha atıyorum ve geçerken başka bir adamın omzuna dokunuyorum.

Bu melodiği aklımdan çıkaramıyorum. Beni deli ediyor.

Bu istilacı düşünceler kafatasımın içinde sağır edici bir şekilde dolaşıyor. Her biri beraberinde yabancı duygular, insanların geçmişlerinden garip görüntüler taşıyor. Sanki kafamın içinde parçası olmadığım yüksek sesli bir konuşma yapıyormuşum gibi. Zar zor odaklanabiliyorum ama devam etmek zorundayım.

Parmağımın ucu başka bir adama değiyor.

Orhan piçi, onu kurtların önüne atacağım. Bana bunu yapabileceğini mi sanıyor?

Ve başka bir kadın.

Alarice'i çok özledim.

Ve başka bir kadın.

Anne, bizi neden terk ettin?

Cenaze ateşinin titremesi hâlâ gözümün önünde, görüşümü engelliyor. İki ay oldu ama hayatıma devam edemiyorum. Son konuşmamızı hâlâ hatırlıyorum. Son kavgamızı. Sanki hep kavga ediyormuşuz gibi geliyor, hem de en önemsiz şeyler hakkında. Son konuşmamızda giydiğim etek hakkında olduğu gibi. Sesini son kez duyacağımı bilseydim, eteği değiştirirdim. Sırf gülümsemeni görmek için o eteği yakardım.

Daha mutlu zamanlarımızı hatırlamak istiyorum.

O yaz dansında seninle dans etmeyi reddettiğimde ne kadar incindiğini hatırlıyorum. O zamanlar arkadaşlarımdan ne diyeceği konusunda çok endişeliydim. Ve şimdi, son bir dans için her şeyimi verirdim...

Kalbim küt küt atarak kendimi kadından uzaklaştırıyorum. Masanın karşısındaki biriyle konuşuyor, çuha çiçeği ve menekşe salatası hakkında anlamsız bir şeyler söylüyor ve onun çalkantılı düşünceleri hala zihnimde dönüyor, dokunduğum diğer insanlarınkiyle karışıyor. Neredeyse otomatik olarak ilerleyip başka birine dokunuyorum.

Keşke ölmüş olsaydım. O aşağılanmayı ve utancı asla unutmayacağım. Neden?

Bunu neden yaptım? O garson bana "Afiyet olsun" dedi, ben de ona "Sana da" dedim.

Sen de öyle.

Sanki o da yemek yiyormuş gibi.

Bana verdiği o gülümseme, o lanet, acıyan gülümseme. Ve şimdi onu odanın öbür ucunda başka bir garsonla konuşurken görüyorum. Ne yaptığını biliyorum. Ona benden bahsediyor. Bir embesil gibi nasıl "Sen de" dediğimi. Şimdi gülüyorlar! Gülmeleri gerektiği gibi. Keşke ölseydim. Bunu söylediğimi duyan başka biri var mı? Bir daha asla insan içine çıkamam. Daha da utanç verici bir şey yapmadan önce uçurumdan okyanusa doğru yürümeliyim. Tanrım, şimdi de pantolonuma şarap döktüm. Neden ben? Bunu hak edecek ne yaptım?

Endişeler zihnimde bir fırtına gibi çalkalanıp dururken tökezleyerek uzaklaşıyorum. Kadının kederi diğer arzu, kızgınlık ve öfke duygularıyla iç içe geçiyor. Kendi düşüncelerimi boğuyorlar ama Raphael'in bunu yapmama ihtiyacı var.

Nedenini hatırlamıyorum ama başka birine dokunuyorum.

Bana arkadaşım, kuzenim diyor. Ama bana gerçekten ne kadar saygı duyuyor? "Lumos, bunu odama götür." Ya da "Lumos, git bize biraz yiyecek getir." Ya da "Lumos, atımın hazır olduğundan emin ol." Tahtın üçüncü sırasındayım. Neden maiyetindeki diğerlerine değil de bana emir veriyor? Eğer artık hayatta olmasaydı, tahtın ikinci sıradaki varisi ben olurum. Ve hiç çocuk sahibi olmayı başaramadı, bu kesinlikle tanrıların bir işareti.

Saygısızlığına daha fazla katlanamayacağım. Bir dahaki sefere benden bir şey yapmamı istediğinde, ona kendisinin yapmasını söyleyeceğim. Ha! Bana hizmet etmeli. Bu onun için bir şok olurdu. "Talan, neden bize eşlik edecek birkaç kız bulmuyorsun?" "Biliyor musun, Talan, neden çantamı taşıyorsun, seni köpek?"

Tabii ki, o prens. Ama ben onun kuzeniyim. Babam bana bir erkeğin omurgalı olması gerektiğini, yoksa insanların onu ezip geçeceğini söylerdi. Ve haklıydı da. Benim de omurgalı olma zamanım geldi.

Kim olduğumdan emin olmadan, sadece yaptığım şeyin bu olduğunu bilerek sendeleyerek uzaklaşıyorum. İnsanlara dokunuyorum ve onların düşüncelerini kendi düşüncelerimmiş gibi alıyorum. Ben hepsiyim. Bir başkasını almak için uzanıyorum.

Ne kadar denesem de onu düşünmeden edemiyorum. Şu anda bile, dansçılar sahnedeysen, tek yapabildiğim onu izlemek. O turkuaz gözler, o tatlı gülümseme. Eğlenirken başını eğmesi... şu anda yaptığı gibi.

Elora'ya nasıl hissettiğimi nasıl söylerim?

Onun hakkında yazdığım şiirleri ona göstereyim mi? Tanrım, bu fikir bile beni ürpertiyor. O korkunç şiirler. Eğer biri onları bulursa.

utançtan ölürdüm. Onları yakmalıyım ama bu kendi aşkımı yakmak olur.

Belki de Elora'ya çiçek göndermeliyim. Gizemli bir hayranından. Her akşam bir düzine unutma beni, böylece beni hep hatırlar. Ve sonra, bir gece, yüzlerce çiçekle yıkandıktan sonra, bir düzine daha canlı mor-mavi yapraklardan oluşan bir buketle kapısını çalacağım. Ve o zaman bilecek ki.

Oh, Tanrım. Benim ürkütücü ve saplantılı bir adam olduğumu anlayacak. Tek bileceği bu.

Oh, Elora. Yıllardır arkadaşız. Elimi seninkiyle buluşmak için nasıl uzatabilirim, arkadaşlığın ötesinde, daha fazlasına ulaşmak için?

Bedenim gitti ve artık bir düşünce sisi dışında kim olduğumu bilmiyorum. Şu anda çilek mi yiyorum? Ya da bal likörü mü içiyorum? Burada mıyım, yoksa bu bir rüya mı? Bir zamanlar bir amacım ve bir ismim vardı ama ikisini de hatırlayamıyorum. Lumos'tu, değil mi? Prensın kuzeni ve tahtın üçüncü sıradaki varisi.

Bedenime geri dönmem gerekiyor ama onu bulamıyorum ve kafamda bir sürü düşünce dolaşıyor. Bir duygu labirentinde kaybolmuş durumdayım. Ben Lumos değilim, bu çok saçma. Lumos'u *sevmiyorum* bile. Bir keresinde Talan'ı etkilemek için koridorda kışımı avuçlamıştı.

Hayır, bekle, kışımı ellemedi. Başkasınınkini tuttu. Ben kimim? Kendimi arıyorum ama çok uzaktayım.

Tek yapabildiğim kafamdaki gürültüye daha fazla zihin eklemek.

Bu somon çok pişmiş. Garsonu çağırmalıyım, ama o zaman herkes yine oyunbozanlık yaptığımı söyleyecek. Sofistike bir damak zevkim olması benim suçum mu? Elbette.

Bir şey almayı unuttuğumu biliyorum. Bir bakalım. Callice için bir elbise ve kadehler aldım. Ve tabii ki Astrid için kolyeyi hatırladım. Ve...

"Nia." Bir ses beni çağırıyor, tanıdık ve çok uzak.

Marcus için düello kılıcı. Oh, biliyorum! Ben unuttum-

Böyle dans etmeyi öğrenebilirim. Bir adım ileri, iki adım geri, sonra elleri süpür. Daha sonra odamda pratik yapabilirim.

"Nia, kendine gel." Yine o ses, beni çağırıyor, çok tatlı ve çekici, ama yoluma çıkıyor. Konsantre olmalıyım ki dans adımlarını doğru atabileyim.

Kalçalarını nasıl böyle büküyorlar? Ben yapabilir miyim? Aynanın önünde deneyeceğim-

"Nia!"

Güzel bir adam beni sarsıyor ve kafamın içindeki kakofonide, aynı anda konuşan milyonlarca insan arasında şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Kim bu adam? Ona gerçekten dikkat etmek istemiyorum ama çok güzel ve endişeli görünüyor. Kafatasımdaki sesler korosu sağır edici ama ona iyi olduğuma dair güvence vermek istiyorum.

İyi hissetmemem dışında. Şu anda konuşabilecekmişim gibi bile hissetmiyorum, sanki dudaklarım benim değilmiş gibi. Ya da belki de çok fazla ağzım var. Ağzımı açsam yirmi kişi birden konuşacak.

"Nia, ne oldu?" diye fısıldıyor. Çekici gümüş gözlerinde endişe ve telaş var. Benim için endişeleniyor ve bu içimde bir şeylere dokunuyor.

Raphael. İç çekiyorum. Raphael'den hoşlanıyorum, hoşlanmamam gerektiği halde. Henüz kim olduğumu bilmiyor olabilirim ama bundan eminim. Gümüş gözlü adam Raphael ve onun muhteşem yüzüne her baktığımda zayıf düşünüyorum.

"Ben... Ben..." Açıklamaya çalışıyorum. "Çok fazla... düşünce."

Kaşlarını çatıyor, sonra gözleri açılıyor. "Birinin düşüncelerini mi okuyorsun? Burada mı?" "Birinin değil..." Hatırlamaya çalışıyorum.

"Herkesin."

"Tanrım, *neden*?" Eli belimde, beni tutuyor.

Ona doğru eğildim. Harika kokuyor. "Haritayı bulmak istedim. Kız kardeşin için. Ve düşündüm ki..." Başımı bir an için onun geniş göğsüne yaslıyorum, ne yaptığımdan tam olarak emin değilim. Bu muhteşem, güçlü adamdan kaçmam mı gerekiyor?

Sonunda, net bir düşünce kaosu delip geçer. "Nerede olduğunu biliyorum!" "Nerede?"

"Deri çantamda." "Nia, senin bir çantan yok."

"Talan her zaman bana eşyalarını taşıtmaya çalışıyor," diye fısıldıyorum. "Bana emirler yağıdırıyor. *Lumos, şunu yap. Lumos, şunu al. Lumos, belgelerime göz kulak ol-*"

"Lumos da kim? Comte Lumos de Morlune'den mi bahsediyorsunuz?"

"Evet, bu benim unvanım, seni aptal!" Hırladım. Sonra başımı sallıyorum. "Hayır, bekle. Ben Lumos değilim. O kış kapıcı bir dangalak. Ama harita onda."

Kontu aramak için döndüm. Masanın etrafındaki tüm o insanlar konuşuyor ve gülüyorlar. Zihinlerini işgal ettiğimden haberleri yok. Kafalarının içindeki öfkeli kaosa göz attığım halde, hiçbir şey yokmuş gibi orada oturabilmeleri inanılmaz. Ve orada. Lumos, parlak kıvılc saçlarıyla

geniş omuzlarının üzerinden akıyor ve çantası yanında. Üzerinden kızgınlık akıyor.

Raphael'e doğru eğildim. "Şu parlak kıvı saçlı adamı görüyor musun?" Fısıldıyorum. "O Lumos ve bu da onun çantası. Harita orada."

"Emin misin?" Raphael fısıldar.

"Evet, Talan bana taşıttı-" Boğazımı temizliyorum. "Ona taşımamı *söyledim*." Konsantre olmak, kelimeleri formüle etmek zor. "Harita orada. Harita orada."

"Tamam, sesini alçalt," diyor Raphael yumuşak bir sesle. "Ben çantayı alayım, sonra da buradan siktir olup gidelim."

"Evet," diye mırıldandım. Muhtemelen haklıydı. Nedenini hatırlamasam da gitmeliyiz. Avizelere bakıyorum.

Bırakıyor ve ben neredeyse yere yığılıyorum. Uzuvarımı kontrol etmek tüm konsantrasyonumu alıyor. Sanki otuz kolum varmış gibi hissediyorum. Otuz bacak. Ben tökezlerken masanın etrafındaki insanların dengelerini kaybetmelerini bekliyorum, çünkü hepimiz birbirimize bağlıyız, değil mi?

Raphael'in Lumos'un yanından boş boş geçtiğini görmek için tam zamanında bakışlarımı aşağı çekiyorum. Hızlı ve rahat bir hareketle mermer zeminden çantayı kapıyor. Birkaç nefes sonra yanımda oluyor.

Bileğimi tuttu. "Tamam, gidelim. Hadi gidelim. Nia? Hadi gidelim. Neye bakıyorsun sen?"

Koyu renk saçları mükemmel bir yüzü çerçeveleyiyor.

"Elora," diye mırıldanıyorum. "Harika biri değil mi? Sence o da beni sever mi?"

Bileğimi kavrayan Raphael beni merdiven boşluğuna doğru çekiyor. Elora yüzünden kalbimin kırılmasını anlamıyor. Nasıl anlayabilir ki? Böyle bir arkadaşlığı kim anlayabilir ki?

"Nia," diye fısıldıyor kulağıma, "merdivenlerden koşarak inebilir misin? Hizmetçilerin girişinden çıkacağız."

"Sanırım öyle," diyorum usulca. "Ama ben kim olduğumu bile bilmiyorum."

Bileğimi çekestiriyor ve merdivenlerden aşağı iniyoruz. Ama bedenimin nerede olduğunu anlayamıyorum ve tökezleyip düşmeden önce sadece birkaç adım atmış oluyorum. Raphael beni güçlü kollarına alıyor ve ben de onun karşısında eriyorum.

BÖLÜM 26

I Bir sandalyede oturuyorum, gözlerim kapalı, başımı ellerimin arasında tutuyorum, onu sabitlemeyi ve yerinde tutmayı umuyorum.

"Raphael, gitmeliyiz." Kakofoninin arasından Viviane'in sesini duyuyorum. Sözleri zihnimdeki seslere karışıyor.

Raphael yanıma oturup sırtımı okşuyor. "Nia'ya biraz zaman ver."

Nia'nın kim olduğunu merak ederek uzaktan konuşmalarını dinliyorum. Hatırlamam için birkaç derin nefes almam gerekiyor. Ah! Nia ben olabilirim.

"Onun nesi var?" Viviane tersler. "Ne yaptı ki?" "İyileşecek," diyor Raphael.

"Neden bana lanet olası gerçeği söylemiyorsun?" diyor kadın sertçe. "Bir tür büyüyle aşırı doz alıyor, değil mi? Ondan yayıldığını hissedebiliyorum. Ama bu Sentinel büyüğü değil çünkü orada peçe yoktu. Peki tam olarak ne oluyor?"

Raphael bir iç çeker. "Telepati. Aynı anda çok fazla insan üzerinde kullandı. Ama kimseye onda diametrik büyü olduğunu söyleyemezsin. Ona ihtiyacımız var." Sesi kısa ve sabırsız çıkıyor. "İki gücü olan herkesi kovarlar. Onun başka bir Mordred olacağını söyleyecekler. Telepati eğitimi almamış, o yüzden tehlikeleri bilmiyor. Bu büyüğü bastırmaya çalışıyorduk ama sanırım işe yarayabileceğini düşündü. Viviane, ona ihtiyacımız var."

Freya yemin ediyor. "Kaç zihin okudu, üç mü? Dört mü? Eğer dört ise, çoktan bizim için kaybolmuş olabilir. Güçlü biri ama bu kadar çok insanın düşüncelerini aynı anda tutabilir mi bilmiyorum."

"Bilmiyorum," diyor Raphael. "Dörtten fazla olabilir."

"Sanırım on iki," diye mırıldanıyorum. "Ya da on üç. Sayması zor çünkü sürekli birbirine karışıyor."

Sözlerimi sessizlik takip ediyor ve bir an için burada olup olmadıklarını ya da zihnindeki sesler olup olmadıklarını merak ediyorum.

Gözlerimi açtığımda Raphael, Viviane ve Freya'nın şaşkınlıkla bana baktıklarını görüyorum.

"Ne?" Belli belirsiz sordum.

"Lütfen bana yapmadığını söyle." Raphael'in parmakları sırtımda esniyor. "Telepatların birbirine yakın bir ya da iki zihinden fazlasını okumaması gerekir çünkü bilinç denizinde kendilerini kaybedebilirler."

"Bilinç denizi," diye tekrarlıyorum, kaldırım taşı zemine bakarak. Kulağa hoş geliyor. Ve uygun. Şu anda aklımda olan şey bu. Mide bulandırıcı, çalkantılı bir deniz.

"On iki yaşında olamaz," diyor Raphael kararlı bir şekilde.

Bir an için neredeyse ona inanacağım. "En az on iki," diye tekrarlıyorum. "Bu imkânsız," diye geveliyor Freya.

"Lumos, Gaia ve Belrior vardı." Onları parmaklarımla sayıyorum. "Ve Calixto, ve Nia-

"*Sen Nia'sın!*" Viviane hırlıyor.

"Ah, doğru ya. *Ben* Nia. Her neyse, en az on iki kişi vardı. Nia dahil on üç, ama sanırım o sayılmıyor? Yani ben. Ben sayılmıyorum. Ben sayılmam."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu da kulağa doğru gelmiyor ama kelimeler kafa karıştırıcı. Çok fazla. Nia pek çok dil biliyor ama Calixto farklı diller biliyor, Gaia da öyle, gramer ve sözcükler zihnimde karışıp duruyor.

"Tanrılar," diyor Freya.

"Farklı bir kaçış planına ihtiyacımız var," diyor Viviane. "Peçeyi bu şekilde kontrol edemeyecek."

Bu oda tamamen gölgeler ve taş kemerlerden oluşuyor, tıpkı bir katedralin altındaki mahzen gibi.

"Neden?" Konuşmaya odaklanmaya çalışarak soruyorum. Bu beni ayakta tutuyor, bana gerçekte kim olduğumu hatırlatıyor, Calixto.

Hayır, bekle. Nia. Ben. Ben. Nia.

"Çünkü peçeden geçmemiz gerekiyor," diyor Viviane. Sesi öfkeli geliyor.

"Tamam. Bunu bir kez yaptık, tekrar yapabiliriz," diye belirtiyorum. Raphael bana bakıyor. "Katılıyorum."

"Raphael." Viviane'in sesi çelik gibi. "Bizi geçiremez. Eğer söyledikleri doğruysa, o artık yok. Hâlâ konuşabiliyor olması bir mucize ama artık kim *olduğunu* bile bilmiyoruz. Ve Sentinel güçlerini kullanacak kadar odaklanabilmesine imkân yok."

"Evet, yapabilirim." Bunun doğru olduğunu biliyorum. Her iki gücümün de içimde titreştiğini hissediyorum, uyandım.

"Yapabilir," diye tekrarlıyor Raphael arkamdan. "O bizi geçirecek. Her halükarda başka bir yol yok. Kraliyet prensi muhtemelen haritasının kaybolduğunu çoktan öğrenmiştir. Bu *gece* buradan çıkmalıyız."

"Harita!" Birden hatırladım. "Harita bizde mi?"

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. "Sayende oldu." "Tamam. Güzel."

Raphael kolunu belime doluyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Duvarlarda titreyen fener ışığına bakıyorum. "Neredeyiz biz?"

"Château des Rêves'in alt katındaki boş bir odada," diyor Freya.

O bir oda hizmetçisi. Gözlerimi ona dikiyorum. Hayır, oda hizmetçisi gibi *davranıyor*. O bir insan ajan! Hemen Talan'a söylemeliyim, o zaman sonunda saygısını kazanacağım.

Hayır, bekle. Ben Nia'yım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve zihnimin bana ait olan parçalarını ayırmaya çalışıyorum.

Şatodaki koridorlardan birine çıkıyoruz. Kafam tamamen karışmış durumda, buraya nasıl geldiğimizi bile hatırlamıyorum ama Raphael kendinden emin bir şekilde bizi yönlendiriyor. Hızlı bir tempo tutturuyor, çabuk çıkmak için yeterince hızlı, ama çok fazla gürültü yapmaktan ve buradaki hizmetlilerin dikkatini çekmekten kaçınmak için yeterince yavaş.

Küçük bir mutfığın ve yırtık pırtık dokuma bir halının yanından geçiyoruz. Tavanlar üst kattakilerden daha alçak. Az önce çıktığımız boş mahzene benzeyen çok sayıda odanın önünden geçiyoruz. Bir duvarda bir arma asılı. Onlara ayak uydurmaya çalışıyorum ama başım hâlâ feryat figan. Dünyayı bir bulanıklık içinde görüyorum ama Raphael'in belime doladığı kolu beni sabitliyor.

Raphael kısa keser. "Bekle. Bir dönüşü kaçırdık."

"Emin misiniz?" Viviane sorar.

"Evet. Geri dönmeliyiz." Arkasını döndü. "Haydi."

Onu takip ediyorum, yırtık pırtık halının, armanın ve yirmi ya da daha fazla odanın yanından geçiyorum. Çok fazla oda.

"Bu da ne böyle?" Raphael etrafına bakınarak mırıldanıyor. "Sanırım yine bir dönemeci kaçırdık," diyor Viviane.

"Dönüş yoktu Viviane," diyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye tersliyor. "Bir düzine dönüş vardı. Freya nerede?"

Kalbim güm güm atıyor. Freya artık bizimle değil. "Bir sorun var," diyor Raphael.

Viviane, "Muhtemelen dışarı çıktı ve yanında olmadığımızı fark etmedi," diyor ama sesindeki belirsizliği duyabiliyorum. "Hadi, ben önden gideceğim. Şuradan, gördün mü?"

Daha önce bir şekilde gözden kaçırdığımız koridordaki bir çatalı işaret ediyor. Şimdi Viviane önden gidiyor, kendinden emin bir şekilde yürüyor. Yine armanın önünden geçiyoruz.

"Bir saniye önce buradaydık," diyorum.

"Hayır." Bana hançer fırlatıyor. "Ve dinlememiz gereken son kişi sensin."

"Hayır, gördün mü?" Armayı gösteriyorum. "Aynı boynuzlar. Ve aynı yırtık pırtık halı. Bir ileri bir geri yürüyüp duruyoruz."

Raphael'in parmakları belimde sıkışıyor. "Bir şekilde yönümüzü şaşırdık.

Bize ilaç mı verdiler? Tek yapmamız gereken dışarı çıkmak."

"Şey, biz sol geçitten geldik," diyorum. "Yani muhtemelen sağdan gitmeliyiz."

Yürümeye başlıyorum ama her şey yavaş, çok yavaş hareket ediyor gibi görünüyor. Elimden geldiğince hızlı yürüyorum ama zorlukla kımıldayabiliyorum. Aşağıya bakıyorum ve ayaklarımın ipliksi halıya sıkıştığını ve her adımda geri çekildiğimi fark ediyorum. Halı garip, çamurlu bir yapışkan haline geldi.

"Halının içine batıyorum!" Telaşla bağıriyorum.

"Bağırma," diyor Raphael. "Bekle. Viviane nerede?"

Artık sadece ikimiz varız ve ben dizlerime kadar halının içine battım ve daha hızlı batıyorum.

"Uyuşturulmuş olmalıyız." Raphael'in belimdeki tutuşu sağlam, ama bir şekilde ben batıyorum ve o batmıyor.

"Hayır." Midem bulanıyor. "Rüyalar Şatosu kâbuslar şatosuna dönüştü. Bu Rüya Avcısı'nın işi."

Artık her şey ortada. Prens Talan haritasının kayıp olduğunu fark etmiş olmalı ve şimdi bizi tuzağa düşürdü.

"İmkânı yok," diyor Raphael. "Kim olduğumuzu bile bilmiyor."

"Buna ihtiyacı yok." Bir düzine zihni ziyaret ettim, prensin sırdaşlarına ait zihinleri, onun hakkında bir şeyler öğrenmeye yetecek kadar. "İnsanlar yakınlarındayken bilinçaltılarını hissedebiliyor. Dışarı çıkmaya çalışıyoruz ve yakalanmaktan korkuyoruz. Bu da bizi buradaki diğer herkesten farklı kılıyor. Aklımıza girmiş ve bizi bu rüyanın içine hapsetmiş."

Raphael belimi sıkıca kavıyor. "Ve nerede olduğumuzu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Sanmıyorum. Henüz değil. Ama dışarı çıkmazsak eninde sonunda bizi bulurlar." Artık uyluklarıma kadar sıvılaşmış halının içindeyim. "Raphael, bunun içinde boğuluyorum."

"Zihnimizde," diyor Raphael yavaşça. "Nia, eğer bunun bir rüya olduğunu bilersen rüyalar bile kontrol edilebilir."

"Bundan kurtulamıyorum!" Belimdeki tutuşu kaydıkça panikliyorum ve daha derine batıyorum.

Raphael kolumu mengene gibi kavrayarak beni tutmaya devam ediyor. "Kımıldama." Kasları esniyor ve beni yavaşça serbest bırakıyor. Viskoz halı rahatsız edici bir emme sesiyle yol veriyor.

Raphael'e doğru yuvarlanıyorum ve sert nefesler alarak onun çelik gibi göğsüne yapışıyorum. "Buradan çıkmamız gerek. Şimdi."

"Bekle." Gözlerini kapatıyor ve siyah kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyor. "Konsantre ol. Bu bizim zihnimizde, değil mi? O yüzden çıkış yolunu bulduğumuzu hayal etmeye çalış. Yolda Viviane ve Freya'yı bulduğumuzu hayal et."

Dediğini yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Konsantre olmak zor ama Viviane ve Freya ile yeniden bir araya geldiğimizi, onları ellerinden tutup kaleden kaçtığımızı hayal etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Tamam," diye
fısıldadım. "Hadi
gel."

Yürürken elimi tutuyor ve orada, koridorun en sonunda, merdivenlere ve denize açılan kapı var. Pencereden parıldayan dalgaları bile görebiliyorum.

"İşe yarıyor," diyorum
usulca. Raphael başını
sallıyor.

Kapıya doğru koşuyoruz ve bir yardım çığlığı duyuyoruz. Döndüğümüzde Viviane ve Freya'nın bize doğru koştuğunu görüyoruz, arkalarında koridorda kükreyen bir alev duvarı

Onlar. Dumanlar yükseliyor, ciğerlerimi ve gözlerimi yakıyor. Bir öksürük nöbeti vücudumu sarıyor ve bunun sadece bir rüya olduğunu bilmeme rağmen alevleri uzaklaştıramıyorum. Sıcaklık tenimi yakıyor. Yanacağız.

Biri beni bileğimden yakaladı ve koşmaya başladım, gözlerim dumandan akıyordu. Kapı yine mi gitti? Uyanırken gördüğümüz bir kâbusun içinde sıkışıp kaldık. Öksürüklerim arasında Raphael'in Viviane ve Freya'ya bağırarak talimatlar verdiğini duyuyorum, onlara bunun gerçek olmadığını, dışarı çıktığımızı hayal etmeleri gerektiğini söylüyor.

Yine kaybolduk. Kapıyı bulamıyoruz. Korkarım yakında en başa, yırtık pırtık halıya ve armaya geri döneceğiz. Rüya Avcısı bizimle oynuyor. Biz onun kuklalarıyız ve ipleri o çekiyor.

"Hayır, orada değil," diyor Raphael. "Buraya!"

Bileğimden tutup beni rastgele bir mutfak kapısına doğru çekti. Çekip açtı-

Tuzlu hava üzerime vuruyor ve gece gökyüzünde yıldızlar parlıyor. Taş merdivenler zikzak çizerek denize iniyor. Özgürüz.

Nefes alıyorum, rüzgâr beni kamçılıyor. Gece havası inanılmaz derecede temiz ve sonunda ciğerlerimi doldurabiliyorum. Raphael bizi kâbustan çıkardı.

"Hadi, fazla vaktimiz yok," diyor.

Merdiven boşluğundan aşağı, tekneyi bıraktığımız iskeleye doğru koşuyoruz. Oraya ulaştığımızda, neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Başardık. Çıktığımızı inanmıyorum. Ben tekneye adımımı atarken, Viviane bir bıçakla bağlama halatını kesiyor. Denize açılıyor, Viviane ve Raphael kürek çekerken kürekler dalgalara dalıyor.

Deniz serpintisi beni ıslatıyor ve teknenin kenarlarına tutunuyorum. İleride, parıldayan örtü beni bekliyor. Garip bir şekilde, sisli büyü bariyer güvenlik hissi veriyor.

"Nia, bizi geçirebilecek misin?" Raphael soruyor.

"Evet, sadece bizi yaklaştıır."

Viviane küreğini çekerken, "Akıntı tam bir piç," diye homurdanıyor. "Bu şeyin içinde kürek çekmek çok zor."

"Evet." Deniz suyu gömleğini ıslatırken Raphael yüzünü buruşturuyor.

Küreklerin suya vuruşunu dinliyor, perdeye bakıyorum. Yaklaşıyor gibi görünmüyor.

Arkama baktım. "İskeleden ayrılmadık!"

"Lanet olası akıntı yüzünden." Raphael dalgaların üzerinden bağırıyor.

"Bir koyda değil miyiz?" Freya nefes almak için çırpınıyor. "Akıntı olmamalı."

Bulanık suya bakıyorum. Karanlıkta bile, küreklerle mücadele ederken suyun alkalandığını görebiliyorum. Fırtına bulutları tepemizde toplanıyor, ayı ve yıldızları kapatıyor. Gölgeletr etrafımızda toplanıyor.

Şimdi gerçekten hareket ediyoruz. Güçlü akıntı bizi de beraberinde çekiyor ama kıyıya doğru değil. Bir çemberin içinde dönüyoruz.

"Bir girdabın içinde sıkışıp kaldık," diyor Raphael telaşla.

Tekneye tutunurken kalbimi korku kaplıyor. Girdap devasa, esneyen bir boşluk. Viviane ve Raphael kürek çekerek bizi çıkarmaya çalışırken tekne gittikçe daha hızlı dönüyor, dönüyor ve dönüyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Girdapta kapana kısılmadık. Uyanıkken gördüğümüz kâbusta kapana kısıldık. Château des Rêves'den hiç ayrılmadık."

BÖLÜM 27

R Gökyüzünden yağmur yağıyor ve su çalkalanıyor, küçük teknemiz hızla akan selde sallanıyor. Raphael tekneyi ölümcül sulardan kurtarmaya çalışırken duyulması imkânsız talimatlar veriyor.

Güncel. Viviane'ın küreği elinden alındı. Devasa girdabın merkezine bakma hatasını yapıyorum, bizi yutmayı bekleyen bir uçurum. Bir boşluk. Hiçlik. Son.

Üzerime deniz suyu sıçrarken ve kalbim dehşetle çarparken, bunların hiçbirinin gerçek olmadığına kendimi ikna etmek zor. Ama gerçek değil. Bundan eminim. Bunun gibi girdaplar normal dünyada yoktur - bu bir kabus olayıdır.

Raphael yanıliyordu. Rüya zihnimizde olsa da, onun üzerinde hiçbir kontrolümüz yoktur. Kaçış fantezimiz sadece bir fantezidir. Rüya Avcısı, bir kedinin fareyle oynaması gibi kaçtığımızı *düşünmemize* izin verdi ama biz hâlâ oradayız. Bedenlerimiz hâlâ Rêves Şatosu'nda, korkunç bir kâbusun içinde. Er ya da geç, karanlık prens ve muhafızları bizi bulacak. Korku sinirlerimi çatlatıyor.

Rüya gördüğümü bilirim, kendimi uyanmaya zorlayabilir miyim? Kendimi çimdikliyorum ama işe yaramıyor. Bu kâbusta acı gerçek ve bu bir çıkış yolu değil. Eğer burada boğulursak, bunun bizim sonumuz olacağından rahatsız edici derecede eminim.

Rüya Avcısı ne istiyor? Yıllardır onun düşüncelerini duyuyorum. Zevk ve güzelliği arzuluyor ama kendini hep yalnız hissediyor. Eğer şüphelendiğim gibi şu anda şatodaysam, daha önce kazara yaptığım gibi onun zihnine girebilir miyim? Belki -ancak o zaman- bu kabustan kurtulmanın bir yolunu bulabiliriz.

Bırakın düşüncelerini, ona yaklaşma düşüncesi bile ödümü koparıyor. Zaten çok fazla insanın düşüncelerini işgal ederek akıl sağlığını kaybetmeye çok yaklaştım. Tekrar bir bilinç denizinde boğulma riskini almak aptallık olur ama başka seçeneğim var mı? Bu kabustan kaçmak istiyorsam yok.

Teknenin kaygan ahşap kenarına tutunarak gözlerimi kapatıyorum ve içimdeki büyüye odaklanıyorum; başka birinin düşüncelerini duymamı sağlayan çılgın, tiz, mor büyüye.

Onu çağırırken, prensin zihninin benimkine dokunduğunda nasıl hissettiğini hatırlıyorum. Karanlık, düşünceli. Sekse saplantılı.

Telepatik güçlerimi o zihne yönlendiriyorum ve düşüncelerime bir şeyin dokunduğunu hissediyorum, başka bir varlığın gölgesi. Karanlık. Çekici. Baştan çıkarıcı. Ama şu anda -her şeyden önce- öfkeli.

Ama tekne bir aşağı bir yukarı sallanıp beni boşluğa fırlatmakla tehdit ederken konsantre olmak zor. Parmaklarım ıslak tahta üzerinde sıkılaşıyor. Hızla aldığım nefesle diğer zihni kavıyorum, güçlerimle oynuyorum, daha önce hiç yapmadığım gibi karanlık cazibesine doğru uzatıyorum.

Ve sonra, çok uzaklardan bir ses.

Neredesiniz, küçük hayalperestler? Nerede saklanıyorsunuz?

Sesi kadife gibi yumuşak ama altında keskin bir öfke var. Bizi esir tutarken öfkesini hissedebiliyorum.

Seni boğacağım ve sen ölmüş olmayı dileyeceksin, ama boğulmaya devam edeceksin, nefes alamayacaksın, ciğerlerine su dolacak. Rüyalarda ölüm seni kurtaramaz.

Sonsuz cehennem düşüncesiyle kalbimi dolduran dehşeti görmezden gelerek onun düşüncelerine sarılıyorum. Bir çıkış yolu olmalı.

Ah, yine sensin, değil mi? Düşüncelerimdeki küçük telepat. Seni hissedebiliyorum. Seni görmemiş olabilirim ama hissettim. Seni buradan çıkarabilirim. Sadece bana nerede olduğunu söylemen yeterli.

Korku içimde titreşiyor. Dişlerimi sıkıyorum ve zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Düşüncelerimi okuyamaz ama bilinçaltımı hissedebilir. Ve bilinçaltım dehşete düşmüş durumda.

Şimdi, sen ve arkadaşların nerede saklanıyorsunuz, küçük telepat? Eğer bana gösterirsen, uyanmana izin veririm. Bu hepimize zaman kazandıracak... ve sana da çok acı çektirecek. Güven bana, bu kabusun içinde daha fazla kalmak istemezsin. Bunu senin için son derece acı verici hale getirebilirim.

Tekne inliyor, titriyor ve sonra ortadan ikiye ayrılıyor. Denize daldım ve suyun altına battım. Yüzeye çıkmak için bacaklarımı tekmeliyorum, üzerime bir dalga çarptığında çılgınca çırpınıyorum. Çılgınca, nefes nefese kalarak tekrar yüzeye çıkmak için mücadele ediyorum. Prens düşüncelerine odaklanmak neredeyse imkânsız. Su buz gibi ve kaslarım tutuluyor.

Çıkış yolu yok, küçük telepat. Bedenin ve zihninin tamamen benim kontrolümde. Seni öldürecek ya da yaşamana izin verecek güce sahibim. Bana teslim ol.

Bir başka sert dalga beni dibe itiyor. Gerçeği biliyorum. Eğer Talan bizi bulursa, programımda sıradaki tek şey yavaşça işkence edilerek öldürülmek olacak.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama çok geç kalıyorum. Ağzım suyla doluyor. Boğazıma, ciğerlerime su doluyor. Nefes alamıyorum, etrafım karanlık ve kemiklerime işleyen soğuk. Ve prensin doğruyu söylediğini biliyorum. Beni bu kabustan sadece o kurtarabilir ve kurtaramayacak. Saklandığımız yeri bulana kadar olmaz.

Dehşet ve çaresizlik içinde güçlerimi tekrar kullanıp düşüncelerini daha derinden okumaya çalışıyorum. Ama odaklanamıyorum. Menekşe büyüsunü çağırmak yerine, yanlışlıkla Sentinel güçlerimi de kullanıyorum.

Kırmızı ve mor büyü birbirine dolanırken ciğerlerim yanıyor, çözemediğim bir düğüm. Var olmaması gereken çarpık bir sihirli melez, her şeyi paramparça eden ve *kıran* bir telepati. Bu ham enerjiyi prensin zihnine yöneltiyorum ve patlamasına izin veriyorum.

Güç dalgası ona çarptığında şaşkınlığını hissedebiliyorum. Zihninin içinde bir şeyi kırmayı başarıyorum ve acıyla geri dönüp teması kesiyor. Etrafımdaki karanlık titriyor ve nefes nefese kalıp gözlerimi açıyorum.

Château des Rêves'deki odadayım, yerde yatıyorum. Raphael, Viviane ve Freya taşların üzerinde yatıyorlar. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, Freya hâlâ hava arıyormuş gibi soluk soluğa kalıyor ve Viviane'ın elleri hâlâ yüzmeye çalışıyormuş gibi titriyor. Ve sonra hepsi donuyor.

Kendini ilk kaldıran Viviane oldu. Etrafına bakınıyor, yüzü süt gibi solgun. "Döndük mü?"

Dişlerim takırdıyor ve soğuk tenimi acıtıyor. Parmaklarım uyuştı.

"Hiç ayrılmadık," diyorum. "Her şey bir kâbustu, kaçtığımızı sandığımız an ve tekne de dâhil."

"Peki ya şimdi?" Raphael acımasızca sorar.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım bizi kâbustan kurtardım." Kaşları havaya kalktı. "Bizi kurtardın mı? Nasıl-"

Çılgınca titreyerek kendimi ayakta durmaya zorluyorum. "Sonra açıklarım. Fazla zamanımız yok. Bizi arıyorlar. Rüya Avcısı hâlâ burada olduğumuzu biliyor. İyileşip bizi tekrar tuzağa düşürmesi an meselesi."

Freya kapıya bakar. "Peşimizden muhafızlarını göndermez mi?"

Güçlerimin prensin ruhunda patlamasına izin verdiğimde ve zihnindeki bir şeyi kırdığımda hissettiğim acı ve şaşkınlık anını düşünüyorum. "Bize biraz zaman kazandırdım. Ama gitmek zorundayız. Şimdi."

İki ay önce tartışıldılar. Viviane kim olduğumu sandığımı sorardı. Freya kurnazca gözlerini devirirdi. Ama önerimi tartışmadan kabul ettiler. Avalon Kulesi'ndeki son birkaç ayda güvenlerini kazanmayı başardım.

Bu sefer odadan çıktığımızda, doğruca kapıya yöneliyoruz. Bu sefer halı beni içine çekmiyor.

Nihayet dışarıdayız ve gece havası tenimi yakıyor. Kutup olmadığını biliyorum ama öyle hissettiriyor.

Prensın büyüğü bir saldırıya uğradığını bilen başka biri var mı? Peşimizden adam mı gönderiyor? Umarım göndermiyordur. Prensın intikamının nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Şatoya dönüp bakıyorum ama herhangi bir alarm belirtisi görmüyorum. Serin, tuzlu havayı içime çekiyorum ve kürk mantonun rahatlığını özlüyorum.

Raphael titrediğini görüyor ve merdivenlerden hızla inerken kolunu bana doluyor.

"Seni gördü mü?" diye soruyor Raphael. "Telepatı aramak için muhafızlar gönderirse, neye benzediğini biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, bana hiç bakmadı. Anılarımın içini gördü, ama hepsi bu."

Gölgelerden uzak durarak, kayalık sahile bakan zikzaklı merdivenlerden hızla iniyoruz. Kesici soğuğa rağmen, vahşi bir coşku hissediyorum. Kıl payı kurtulduk ama kaçtık.

Yıldızlara bakıyorum. Şafağın henüz gelmemiş olması gerçekten mümkün mü? Son birkaç saat, kâbus gibi uzayıp giden günler gibi geldi. İskeleyle ulaştığımızda, teknenin muazzam girdap tarafından parçalara ayrılmış olmasını bekliyorum. Ama hâlâ sapasağlam, bizi bekliyor. Kürküm bir bankın üzerinde kuru bir şekilde duruyor. Dördümüz atlıyoruz ve ben paltomu üzerime çekerek ısınmaya çalışıyorum. Çok geçmeden Viviane ve Raphael küreklerini denizde çalkalamaya başladılar.

Bu sefer, bir aksilik olmadan yola çıktık. Deniz rüzgârı beni kamçılıyor ve kendime sıkıca sarılıyorum, kanımın tekrar aktığını hissetmeye çalışıyorum, kaslarım büyü sonrası buz gibi soğuktan sonra yumuşuyor. Yine de dişlerim birbirine çarpıyor.

"Gemi," diyor Freya, sesi alçak.

Arkama bakıyorum ve büyük bir gemi görüyorum, hızla ilerliyor ve suyu deliyor. Arkasındaki sisli, inci gibi örtü parlıyor ve onu siluet halinde görüyorum. Hatasız bir şekilde bize doğru yönelmiş.

"Orada bir tane daha var." Viviane büyük bir gölgenin yaklaştığı kuzeye doğru başını sallıyor.

Midem bulanıyor. Gemiler bizimle perde arasında ilerliyor. Demirli yelkenlerimiz diğer tarafta bizi bekliyor.

"Bizi nasıl buldular?" diye soruyor Raphael sertçe.

"Prens." Yutkunuyorum. "Tekneye doğru gittiğimizi biliyordu. Onu kâbusun içinde gördü ve niyetimizi okudu. Bizi suda arama emrini o vermiş olmalı."

"Arayı kapatıyorlar," diye mırıldanıyor Freya.

Uzaktan top sesleri geliyor. Sonra, korkunç bir çığlık, gittikçe daha da yükseliyor.

"Grapeshot!" Raphael bağılıyor. "Herkes yere yatsın!"

Kendimi kayığın dibine bırakıyorum ve bir saniye sonra yanımdan bir şey çığlık atarak geçiyor. Ölümcül atışlar suya çarptığında etrafımızda su sıçramaları yankılanıyor, insanları yaralamayı ve öldürmeyi amaçlayan küçük top mermileri. Grapeshot dağılır ve isabetli olması gerekmez. Peşimizdekilerin teknemizi batırmasına gerek yok. Sadece bizi yaralamaları ve yavaşlatmaları gerekiyor ki yetişebilsinler.

"Daha hızlı," diye homurdanıyor Viviane, doğruluyor.

O ve Raphael parıldayan sise doğru olabildiğince hızlı kürek çekiyorlar. Perdenin uğultusu soğuk tenimin üzerinde vızıldıyor.

"Yaklaşıyorlar," diye bağıır Freya.

"Viviane yaralandı," diyor Raphael.

"Ben iyiyim," diyor, kolundan kan akmasına rağmen.

Birkaç saniye sonra küreği suya bıraktı ve inledi. Kaybolmadan önce hamle yapıp onu yakaladım.

"Kürek çekebilir misin, Nia?" Raphael soruyor. "Aynı anda hem kürek çekip hem de peçeyi kaldırabilir misin? "

Freya'yla yer değiştirsem daha iyi olurdu ama vakit yok. "Yapabilirim." Kaslarım soğuktan buz gibi ama kürek çekemezsem ölmüş sayılırız.

Gözlerimi peçeye kilitledim ve kürek çekmeye başladım. Bunu sadece birkaç kez, göl veya gölette kısa tekne gezilerinde yaptım. Okyanusta kürek çekmek aynı şey değil. Raphael ile aynı ritimde kürek çekmem gerektiğini biliyorum ve onun hızına uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum.

Kürekleri çekerken peçe tenimde yüksek sesle titriyor. Toplar tekrar patlıyor. Koltuğumda kamburlaşıp dua ediyorum ama kürek çekmeye devam ediyorum. Mermilerden biri tekneye isabet ediyor ve Freya acı dolu bir çığlık atıyor. Yaralı mı yoksa ölü mü bilmiyorum ve bakmaya da gücüm yetmiyor. Neredeyse perdeye geldik, düşündüğümde çok daha yakınız. Gemiler neredeyse tepemizde. Durmak ya da güçlerimi odaklamak için zaman yok.

Raphael ve ben kürek çekmeye devam ederken zihinsel olarak içime odaklanıyorum ve çiçek açan kızıl büyüü kavıyorum. Şişmesine izin veriyorum, sonra umutsuzca perdeye doğru fırlatıyorum.

Teknemiz sisin içine daldığında uğultu sessizleşiyor. Diğer tarafa doğru sürükleniyoruz ve ben yavaş, titreyen bir nefes alıp arkama bakıyorum. Freya hâlâ hayatta. Peşimizdeki gemiler manevra yapıyor. Toplar tekrar patlıyor, ama karanlık gecede, peçe bizi gizlerken, atış boşa gidiyor.

Titreyerek kendimi rahatlattım. Sadece başarmakla kalmadık, harita da yanımızda.

BÖLÜM 28

Iyavaşça göz kırpmıyor, kürsüde duran ve sarı sakalını sıvazlayan Wrythe'a odaklanmaya çalışıyor. Işık, öğrenci sıralarının üzerindeki uzun, pervazlı pencerelerden içeri süzülüyor. Seneschal konuşmasına devam ediyor. I

Sanırım peçeden bahsediyor.

Jersey'deki görevimizden döneli dört gün oldu ama kafam hâlâ sisli. Şu anda bile, bir düzine başka insanın artık düşünceleri zihnimi parazit gibi dolduruyor ve korkunç, zayıflatıcı baş ağrılarım oluyor. Tek tesellim Tana'nın sürekli verdiği bitki çayı. Konsantre olmak neredeyse imkansız, ki bu da talihsizlik. Culling hızla yaklaşıyor ve her gece ikiye kadar çalışmama rağmen bir şeyler öğrenmekte zorlanıyorum.

"Tarihte hiçbir duvar peçe kadar etkili olmamıştır," diyor Wrythe. "MI-13 ajanları perdenin altından yüzemez ya da tünel açamaz, hatta üzerinden uçamaz. Peçe büyüüne karşı bir miktar koruma sağlayan bazı nadir büyülü eşyalar, küreler, kristaller ve benzerleri var ama bunlar dengesiz ve pek çok kişi bunları kullanmaya çalışırken ölüyor. Auberon'un büyücüler perdenin kalkmasını sağlayarak insanların topraklarını istila etmesini engelliyor. Ne yazık ki, perdenin içinden güvenilir bir şekilde geçebilmemizin *tek* yolu Nöbetçilerimiz. Şu anda sadece bir tane nitelikli Gözcümüz var. Zeki yeğenim Ginevra ile az önce konuştuğumuz gibi, komutanlığımız eğitimsiz, vasatın altındaki alternatifleri kullanmak zorunda kaldı." Bana sert bir bakış attı ve sınıfın geri kalanı sanki korkunç bir şey yapmışım gibi bana bakmaya başladı.

"Hepimiz bilsek de," diye devam ediyor, "bir öğrenci İtlaf'ı geçene kadar Camelot'un bir ajanı olarak işlev görmek için gerekenleri kanıtlamamıştır. Ama bunlar gerçekten de umutsuz zamanlar. Umutsuz zamanlar."

Gözlerini sakince karşılıyorum. *Eğitimsiz, vasat altı alternatifler mi?* Bu benim ve yine de ben olmasaydım son görev hiç gerçekleşmezdi.

Karşımdaki banklarda Tarquin ve Horatio'nun sırttığını görüyorum. Tarquin, "*Subpar*" diyor. Yanımda oturan Serana yumruğunu sıkıyor ve kalemi ikiye ayrılıyor. Ona gülümsüyorum ve yedeğini uzatıyorum.

"Wrythe şöyle devam ediyor: "Her ajanın peçeyi yakından tanınması gerekiyor. "Gizli ajanların aptal gibi aval aval bakıp dikkatleri üzerlerine çekmelerine izin veremeyiz. Bu akşam yola çıkacak olan saha eğitim görevinin nedeni de budur."

Salonda bir heyecan mırıltısı dolaşıyor. Son birkaç gündür neredeyse herkesin konuştuğu tek şey bu saha eğitim göreviydi. Tüm öğrenciler ve öğretmenlerin çoğu bir gemiyle yola çıkıyor. Plan, onları örtülü sınır boyunca üç günlük kısa bir tura çıkarmak.

Ben hariç herkes.

Raphael, perdeye çok aşına olduğum için gitmemin bir anlamı olmadığını bana zaten bildirdi. Bunun yerine, bu zamanı Sentinel büyüm üzerinde çalışarak beni Culling'e hazırlamak için kullanmak istiyor. Ve beynimin ne kadar bulanık olduğu düşünülürse, hazırlanmak için fazladan zamana sahip olmak dünyadaki en kötü şey değil.

Hepimiz uykudan feragat ediyor, haritaları, bilgileri ve Fey dilbilgisi kurallarını kafamıza tıktırıyorlardık. Ben Serana'ya Fey dili konusunda yardımcı olurken bir yandan da testlerden biri için kilit açma becerilerimi geliştiriordum. Serana, Tana ve bana dövüş yeteneklerimiz konusunda yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor.

Yorgunlukla savaşıyor gözlerimi ovuşturuyorum. Wrythe peçenin sınırladığı şehirleri sıraladığında Serana başını sallıyor. Baş sallandığında ona dirsek atıyorum. Horluyor ve irkilerek uyanıyor.

"Bayan O'Rourke." Wrythe'ın keskin sesi Serana'ya hitap ederken salonu delip geçiyor.

Gözlerini kırptırıyor. "Evet, efendim?"

"Madem bu kadar dikkatlisiniz, belki Fransa'da peçenin güney sınırını kestiği dört şehri sayabilirsiniz."

"Um..."

"Yanlış."

"Bu... Ben sadece sesli düşünüyordum-"

"Sanırım yüksek sesle düşünmek, düşünebilmenin tek yolu." Homurdanıyor.

Pendragonlar'dan daha fazla kahkaha. Yedek kalemim Serana'nın elinde kırıldı.

Wrythe'in dudakları kıvrıldı. "Bu gece yola çıktığımızda, bana bu şehirlerden dördünün listesini, oradaki bağlantılarımızın isimlerini ve onlarla en iyi nasıl temasa geçebileceğimizi içeren bir kağıt sunmanızı istiyorum. Siz de Bayan Melisende, çünkü hepimiz biliyoruz ki cehalet oldukça bulaşıcı olabilir. Hepsi bu kadar."

Herkes yemeğe gitmek için ayağa kalktığında oda kağıt hışırtısı ve mırıltı sesleriyle dolar.

Serana notlarını buruşturup çantasına koyarken, "O tam bir otuzbirci," diye mırıldanıyor.

"Dikkat et," diyor Darius fısıltıyla. "Seni duyabilir."

Yemek salonuna doğru ilerlerken Serana koluna dokunuyor. "Özür dilerim, Nia. Başını belaya sokmak istememiştim."

"Bunun için endişelenme." Omzumdaki çantayı düzeltiyorum. "Peçe bir çeşit ters U. Bordeaux, Poitiers, Bourges ve Marsilya ya da Avignon'u seçerdim. Ve ben zaten irtibat isimlerini ve her şeyi biliyorum. Denemeyi hiç vakit kaybetmeden yaparız."

"İnanılmazsın," diyor Serana rahatlamış bir şekilde. "Saatler süreceğinden emindim ve eğitim görevi için hâlâ toplanmam gerekiyor."

"Bu kadar sakın kalmayı nasıl başarıyorsun?" Darius bana soruyor. "Wrythe sürekli senin hakkında küçümseyici sözler söylüyor. Pendragonlar tüm demi-Fey'lerden nefret ediyor ama açıkça seni hedef alıyorlar."

Omuz silkiyorum. Gerçek şu ki, Rüya Avcısı'nın eziyetleriyle kıyaslandığında, Wrythe'in iğneli sözleri beni hiç rahatsız etmiyor. "Onun ne düşündüğü umurumda değil."

Güneş ışığının yüksek pencerelerden cömertçe yerleştirilmiş masaların üzerine döküldüğü görkemli odaya geçiyoruz. Kraliçe Guinevere ve Kral Arthur'un portreleri hepimizin üzerinde yükseliyor.

Diğer insanlarla temas kurmamak için elimden geleni yaparak öğrencilerin masasına doğru yürüyorum. İhtiyacım olan son şey kafatasımda seken daha fazla telepatik ses.

"Duvağı görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Darius. "Daha önce hiç görmemiştim." "Camelot'tan ayrılacağım için bile heyecanlıyım," diyor Serana. "Henüz dışarı adım atmadım bu duvarları bir yıl içinde yıkabilir."

İç çektim. "Sanırım odamda yalnız kaldığımda sizi özleyeceğim."

Serana boş sandalyelerin olduğu bir masaya çöküyor. "Elbette geleceksin. Bahse girerim benim horlamam ve Tana'nın tuvaleti işgal etmesi olmadan tamamen kendine ait olmak için sabırsızlanıyorsundur."

Ona gülümsüyorum. Hayatımda arkadaşlarımla olmasını ne kadar sevdiğimin farkında değil.

"Selam, Nia!" Koridorun karşısındaki bir kadın adımı haykırıyor ve bana gülümsediğini görmek için dönüyorum. Yanında platin sarısı saçları olan bir adam vardı. İkisi de sırtıyor ve el sallıyor.

Telaşla el sallıyorum.

"Hayranlarınız." Serana diyor ki. "Görevle ilgili söylentiler yayıldı. Herkes senin Rüya Avcısı'nı alaşağı ettiğini biliyor."

"Benim hayranım yok." Güliyorum. "Ve ne yazık ki onu alaşağı edemedim. Adam hâlâ hayatta ve iyi durumda."

Ama belki de tabağıma biraz kır çiçeği salatası koyarken içimde küçük bir gurur titreşimi hissediyorum. Hercai menekşeler, menekşeler, karahindiba yaprakları ve mürver çiçeği sosu içeren bir Avalon Tower klasiği. Ana yemek, tereyağı ve kekikle tatlandırılmış pirinçli yabani mantar. Zengin kokusu midemi guruldatıyor. Şimdiden ağzım sulanıyor ve ruh halim aydınlanıyor.

İlk başlarda görevlere gittiğimde şüphe ve kıskançlıkla karşılandım. Tarquin ve Pendragonlar *halk otopüsü* terimini yaydılar, sonra *Yaramaz Nia* ve bir sürü başka isim. Aylarca akademideki diğerleri Pendragonlar'ın izinden gitti, Tarquin'in lakaplarını fısıldadı, bazen de kapıma çizdi.

Bu son görevden sonra değişti. Şimdi, farklı bir tür söylenti yayıldı. Nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü olan her şey sözde gizliydi. Ama insanlar görevde önemli bir rol oynadığımı anlayacak kadar çok şey biliyor.

Tereyağlı mantar ve pirinçten bir ısırık alıyorum, trüf yağının hafif tadının tadını çıkarıyorum.

Serana görevle ilgili duyduğu bazı çılgın dedikoduları paylaştı bile. Rüya Avcısı'yla tek başıma dövüştüğüm, ona bindiğim ve boynunu kırdığım söyleniyor. Diğerleri ise çalıntı bir atla Jersey adasını dört nala geçerek herkesi kurtardığımı söylüyor. Ama en çirkin bulduğu hikâye, ajanların hepsinin uçsuz bucaksız bir

Rüya Avcısı'nın kâbusuydu ve bir şekilde sadece zihnimi kullanarak bizi oradan kurtardım.

Bal likörümü yudumluyorum. Her halükarda, hakkımdaki genel kanaat kesinlikle daha iyiye doğru değişti. Tarquin alaycılığı canlı tutmaya çalışırken, diğer herkes ilgisini kaybediyor gibi görünüyor.

Tana kabarık bir meyveli pavlova koparıyor ve tabağına bırakıyor. "Peki Wrythe bugün nasıldı?"

"Pisliğin teki," diye cevaplıyor Darius. "Ondan başka bir şey beklemezdim." "Büyük yolculuk için hazır mısın, Tana?" diye soruyorum.

Tana peçeyi görmeyecek. Benim gibi o da yeterince sık gördü ama tehlike anında uyarıda bulunması için ona ihtiyaçları var. Akademi, gerekli önlemleri almadıkları için bütün bir yıllık öğrencilerini kaybetmek istemiyor.

"Evet, hepsi hazır." Tana Serana'yı hafifçe dürtüyor. "Çoraplarını koymayı unutacaksın, o yüzden senin için birkaç tane koydum bile."

"Madem bana unutacağımı söyledin, kesinlikle hatırlayacağım," diyor Serana, ağzı dolu bir şekilde. "İnsanların beklediğinin tam tersini yapmayı severim."

"Hayır, yapmayacaksın. Kartlar yalan söylemez." Bakışları bana kayıyor. "Bu arada, şu aşıklar kartını hâlâ merak ediyorum. Hatırladın mı? Geçmişten bir sevgili? Raphael olamaz, değil mi?"

Midem bulanıyor. Bazen psişik bir arkadaşına sahip olmak son derece rahatsız edici olabiliyor. "O alındı, değil mi?" Telaşla söylüyorum. "Serana, beni Raphael'in odasına ilk getirdiğinde Ginevra oradaydı." Parmak uçlarımı ahşap masaya vururken rahat görünmeye çalışıyorum. "Ve Raphael'in üzerinde gömlek yoktu. Burada romantik ilişkiler kesinlikle yasak değil mi? Sanırım bundan kimseye bahsetmemeliyiz ya da bir daha bu konuyu açmamalıyız."

Kelimelerin hepsi çılgınca bir yığın halinde dökülüyor ve Serana bir kaşını kaldırıyor. "Şimdi, burada tam olarak neler oluyor? Sen ve Raphael?"

Omuz silkiyorum, rahat görünmeye çalışıyorum. "Saçmalama. Benden nefret ediyor, unuttun mu?"

Tana gözlerini bana dikti. "Ama onu geçmişte tanıyordun, değil mi? Ve bu sadece bir arkadaşlık değildi."

Midem yine bulanıyor. "*Ben* mi? Biz de Ginevra hakkında konuşuyorduk.

Ginevra," diye tekrarlıyorum.

"Soruma cevap vermedin."

"Bir eğitmenle yatmak gibi aptalca bir şey yüzünden okuldan atılmanı *gerçekten* istemiyor," diyor Serana. "Biz yokken ve ikiniz yalnızken onu yalamasan ya da ona dokunmasan iyi edersin."

"Geçmişten gelen sevgili..." Tana tekrar soruyor.

Yanaklarını kızardı. "İyi idi. Onu tanıyordum, evet. Yıllar önce. Bordeaux'daydı ve beni bir kez öptü, sonra şımarık bir Amerikalı olduğumu söyledi ve onu Fransa'nın güneyinde görene kadar benimle bir daha konuşmadı. Seninle tanıştığım gün, Tana. Beni tamamen hayalete çevirdi ve onunla hiç sevişmedim."

"Sık kafalı. Aletini gördün mü?" diye sorar Serana. "Sadece çok merak ediyorum, çünkü hayal ediyorum-"

"Yapmadım."

Darius çenesini ellerinin arasına alıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ona benzeyen biri için atılma riskini göze alırdım."

Tana'nın bakışları delici. "Kartlar geçmişten gelen bir aşkın da geleceğinde olduğunu söylüyordu."

Bal liköründen uzun bir yudum alıyorum. "Her neyse. Herkese iyi haberlerim var! Baş ağrılarım geçti. Yağmur gibi iyiyim."

Serana başını sallar. "Yine o şeyi yapıyorsun."

Tana bal likörü bardağını o kadar sıkı kavıyor ki kırılma tehlikesi geçiriyor. "Tamam, testler geldiğinde kesinlikle hazır olmanız ve odaklanmanız gerekiyor. Başarısız olamazsın. Sen ve ben geçmek zorundayız, Nia. Ve atılamazsın."

"Anladım." Sesim biraz keskin çıkıyor. "Elimden geldiğince sıkı çalışıyorum. Baskı yok, değil mi?"

"Nia'nın geçmesi konusunda neden bu kadar gerginsin?" Darius soruyor. "Yani, hepimizin gerçekten geçmeye ihtiyacı var, değil mi? Neden zavallı kızı taciz ediyorsun?"

Tana, Serana ve ben hızlıca bakışıyoruz.

"Evet," diyor Serana. "Tana, Nia'nın dövüş bölümünde başarısız olacağından çok endişeleniyor. Ama ona endişelenmesine gerek olmadığını söyleyip duruyorum. Nia bugünlerde herkesin kışını tekmeleyebilir. Rüya Avcısı'nın bile. Bu noktada, teke tek bir dövüşte bir cehennem iblisiyle bile kapışabilir."

Tana pencereye bakarak, "Bazı iblisler aslında pasifisttir ve köşeye sıkıştıklarında bile savaşmayı reddederler," diyor.

Serana'nın alını buruşuyor. "Ben sadece mecazi anlamda konuşuyordum sanırım. Dünyada hiç iblis yok, Tana." Yüzü solgunlaştı. "Öyle değil mi?"

"Doğru." Tana bal liköründen bir yudum alıyor ve hafifçe gülümsüyor.
"Böyle düşünmek daha iyi."

Darius mırıldanıyor: "İşte bu düşünce seni çileden çıkaracak," diyor.

"Neyse, endişelenmene gerek yok." İştahımı kaybetmiş olmama rağmen çatalımla bir çileği mızraklıyorum. Tana'nın kehaneti zaten yeterince stresliyken bir de bunu bana sürekli hatırlatması ve bir sürü başka stresli kehaneti de eklemesine gerek yok.

Acı gerçek şu ki, oyunumun zirvesinde değilim ve diametrik büyüm hala çılgınca öngörülemez ve kontrolüm dışında. En azından önümüzdeki bir ay boyunca tehlikeden uzak olacağım. Yapmam gereken tek şey var olan tüm casusluk becerilerinde ustalaşmak ve tüm Fey tarihini ezberlemek.

Darius tartışmamıza olan ilgisini kaybediyor, gözleri benimle birlikte Amon'un Fey dili ileri sınıfına giden uzun boylu öğrenci Nolan'ı takip ediyor. Serana bana gözlerini deviriyor. Darius haftalardır Nolan'a kafayı takmış durumda.

Darius, "Size sonra yetişirim kızlar," diye mırıldanarak ayağa kalkıyor ve Nolan'ın peşinden yürüyor.

"Darius'un erkek zevkini anlamıyorum," diyor Serana bana. "O Nolan denen adam özel bir şey değil."

"Bilmiyorum. Hoş görünüyor. Ve çok zeki." "Eh. Ben erkeklerimde daha çok omuz tercih ederim."

"İkiden fazla mı?" Salatamın son parçalarını tabağımdan alırken şaşkınlıkla soruyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda Tana gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Mideme bir korku hissi çöküyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Gölgeler yaklaşıyor. Ölüm sizi avlıyor. Duruşmalar sırasında karanlık sizi sarmaya başlayacak. Eğer hayatta kalamazsanız, hepimiz öleceğiz. İngiltere kaybedildi. İskoçya ve Galler de. Çürüme Dover Kayalıkları'ndan dağlık bölgelere kadar yayılacak. Her şey duruşmalar sırasında başlar."

Çiğnerken göz temasını kesmeden meyveli pavlovasından kocaman bir ısırık alıyor. Hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin değilim, rahatsız edici kehaneti mi yoksa yerken bana bakma şekli mi?

Üzerime soğuk bir korku çöküyor.

BÖLÜM 29

D *kulak anne,*
Kalemimin ucunu çiğniyorum.

Bu gece Lothian Kulesi'ndeki tek ses, camlara vuran yağmur ve ara sıra duyulan gök gürültüsü. Burası ürkütücü. Terk edilmiş. Üç gündür çoğunlukla odamda yalnızdım, sınavlarıma hazırlanıyordum ve Sentinel güçlerim üzerinde çalışıyordum.

Dışarıda şimşekler çakıyor. Birkaç saniye sonra gök gürliyor, taş duvarları titretiyor ve şamdandaki mumların oluk oluk akmasına neden oluyor.

Boş sayfaya bakıyorum. Etrafımda ne kadar çok gürültü olduğunu fark etmemiştim. Serana yüksek sesle bir şeylere vuruyor ya da nefesinin altında küfrediyor, bazen de rastgele şarkı söylüyor. Tana, Darius için yine kartları okuyor, ufukta aşk olup olmadığını kontrol ediyor. Ve kapıdan, genellikle yüksek sesle konuşan öğrencilerin seslerini duyabiliyorum, sesleri kavernöz koridorlarda yankılanıyor. Şimdi ise sessizlik ürkütücü. Arada sırada kendimi, Mordred Kralkatili tarafından öldürülen herkesin belli belirsiz çılgınlıklarını, yüzyıllar öncesinin taşın üzerinde süzülen yankılarını duyabildiğime inandırıyorum.

Anneme yazmak için iyi bir zaman.

Yine de sayfaya bakarken söyleyecek bir şeyim yokmuş gibi hissediyorum. Onu sakinleştirmek, ikna etmek istiyorum. Ama en son yazdığı sert mektup masamın üzerinde duruyor, adeta öfke ve işlev bozukluğu saçıyor. Ve ona yakında döneceğimi söyleyemem. Ya da nerede olduğumu bile söyleyemem.

İç çekiyorum ve tekrar deniyorum.

Bu gezi göz açıcı oldu. Sahiller ve sahil kasabaları-

Kalemimden bir damla mürekkep akıyor, kâğıdı lekeliyor ve kelimelerimi bulanıklaştırıyor. Hatayı silmeye çalışıyorum ama harfler bulaşıyor ve şimdi "plajlar" kelimesi "kaltak" gibi görünüyor.

Yeni bir kâğıt parçası alıp yeniden başlıyorum.

Sevgili anneciğim,

Umarım beni affedersin-

Bir mürekkep lekesi daha. Şimdi "affetmek"

"unutmak" gibi görünüyor. Başka bir kalem ve üçüncü bir kâğıt parçası alıyorum.

Sevgili anneciğim,

Sonunda senin pençenden kurtuldum, seni zavallı cadaloz. Sürekli şikâyetlerini ve narsist kaosunu dinlemek zorunda değilim ve kusmuğunu temizlemek zorunda da değilim-

Parşömene baktım, dehşete düşmüştüm. Bunu bana ne yazdırdı bilmiyorum. Ellerim titriyor şimdi.

Ayağa kalkıyorum ve sandalyem devrilerek ahşap zemine çarpıyor. Toplamak için eğildim ve yanlışlıkla Serana'nın kitap yığınınına çarptım. Kitaplar devriliyor, kâğıtlar etrafa saçılıyor. Lanet olsun. Neyim var benim böyle? Sadece annemle iletişime geçmek istemiştım ama kendimi kaybediyorum.

Kitapları üst üste dizerken, Merlin'in çerçeveli portresi duvardan düşüp Tana'nın komodininin üzerine yuvarlanıyor. Onu almak için sıçradım ama çok geç kaldım. Mumun üzerine düşüyor ve alev alıyor. Komodinden alevler yükseliyor ve havaya keskin bir duman kokusu yayılıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, alevleri söndürmek için bir battaniye kapıyorum. Ne haltlar dönüyor burada?

Ben ateşi söndürmeye çalışırken, oda etrafımda parçalanıyor gibi görünüyor. Duvarlardan sarmaşıklar sarkıyor, havada kıvranıyor. Pencerelerdeki elmas camlar paramparça oluyor ve camlar odanın üzerine sıcıyor. Gardırop ve masalardaki ahşaplar kararıyor, yumuşuyor, çürüyor ve zayıflıyor. Masa önümde çürüyen parçalara ayrılıyor.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum, kulaklarımda kan uğulduyor.

Taş duvarlarda çatlaklar oluşur ve harç parçaları parçalanmaya başlar. Odanın diğer ucunda, ağır bir ahşap tavan kirişi yere düşüyor. Oda sanki bir deprem Camelot'u sallıyormuş gibi gümbürdüyor. Tavandan devasa bir alçı levha düşüyor ve beni kıl payı ısıkılıyor. Panik içinde çığlık atıp kapıya doğru koşmaya çalışıyorum ama kapı açılmıyor. Ahşap eğrilmiş ve

ürüyor. Duvarda delikler oluyor ve ardından pencerelerin üzerindeki tüm bölümler çöküyor, uzakta bulutların sürüklendiğı yıldızlı bir gökyüzü ortaya çıkıyor.

Dışarıda gölgeler değışiyor, ay ve yıldızları yok eden devasa bir siluet. Karanlığın devasa bir figürü, korkunç bir savaşçı gibi şekillenmiş bir boşluk. Kulenin kendisi kadar uzun, belki daha da uzun. Devasa siluet kocaman bir kolunu kaldırıp beni işaret ediyor ve zihnimin içinde başka bir varlık hissediyorum, dehşetimle eğleniyor ve bundan zevk alıyor.

İşte buradasın, küçük telepat. Seni buldum. Ağladığını duyuyorum ve kimse yardıma gelmiyor.

Buz gibi öfkesini hissedebiliyorum, ama aynı zamanda büyülenmişliğini de. Henüz neye benzediğimi bilmiyor, ama zihnime gizlice girebiliyor ve ondan korktuğumu hissedebiliyor, tıpkı özellikle canlı bir fare bulmuş bir kedi gibi.

Ve şimdi, oynamak istiyor.

Benden kaçamazsın, küçük telepat. Geceleri uyuduğın sürece, seni her zaman bulacağım. Burası benim bölgem. Benim alanım, korku ve arzulardan oluşan bir alan. Ve burada, tamamen benim kontrolüm altındasın.

Gölge bir yumruk sıkıyor ve etrafımdaki zemin aniden yılanlarla doluyor, ayaklarımın üzerinde sürünüyor, kayıyor, tıslıyor. Korkudan donup kaldım, nefes bile alamıyorum.

Benden almamalıydın. Hangi güçlerle oynadığın hakkında hiçbir fikrin yok. Neredesin, telepat?

Siluetin koyu mavi gözleri var. Prensın gözleri...

Yılanlar vücudumda kıvranıyor ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum.

Korku dolu bir çığlıkla sandalyemden fırladım. Kalbim çılgınca çarpıyor, göğsümü dövüyordu. Masamda uyuyakalmışım ve mumlar sönmüş. Karanlık odayı kaplıyor ama her şey yine sağlam görünüyor. Anneme yazdığım bitmemiş mektup önümde duruyor. Yağmur hâlâ camları dövüyor.

Titreyen bir nefesle Rüya Avcısı'nın düşüncelerini arıyorum. Ama hayır, o gitmiş. Uyanığım, yalnızım.

Sonra gölgeler hareket ediyor ve düşündüğüm kadar yalnız olmadığımı fark ediyorum.

BÖLÜM 30

A Serana'nın yatağının yanında gölgeli bir figür duruyor. Umut dolu bir an için onun Serana olduğunu, çoktan döndüğünü düşünüyorum. Ama hayır, bu mantıklı değil.

Bir kere, boyu iki metreden uzun ve tepeden tırnağa siyah bir kumaşa sarılmış. Sadece gözleri görünüyor, altın rengi ve kötü niyetli. Ve onda başka bir şey daha var, vücudundan yayılan garip bir titreşim. Kalbim küt küt atıyor. Bana doğru hamle yapmadan önce her iki elindeki kavisli palayı fark edecek zamanı zar zor buluyorum. Arkasında şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü taş duvarlarda gümbürdüyor.

Viviane ile günlük eğitimim işe yaramaya başlayınca reflekslerim devreye giriyor. Bana en yakın olan şeyi, çay bardağını alıp ona doğru fırlatıyorum. Kaçmaya çalıştı ama onu gafil avladım ve fincan kafasının yan tarafına çarptı. Tökezliyor ve bana palaların menziline çıkarak için yeterli zamanı veriyor.

Garip bir tıslama çıkarıyor ve güldüğünü anlamam bir saniyemi alıyor. Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor, nefesim kısa aralıklarla geliyor. Raphael'in bana öğrettiği şekilde beden dilini değerlendirmeye çalışıyorum. Rahat duruşuna, bana bakışına ve bıçaklarını dikkatsizce tutuşuna bakılırsa beni bir tehdit olarak görmüyor. Onu suçlayamam. Ben masasında uyurken bulduğu pijamalı, silahsız, küçük bir kıyım. Ve işte karşımda, her iki elinde de silahı olan bir savaşçı olarak yükseliyor. Ama beni hafife aldığı sürece avantajlıyım.

Tökezler gibi yapıyorum, yatağımın yanında diz çöküyorum, korku dolu bir çığlık atıyorum, yüzümü korumak için sol elimi kaldırıyorum. Bir adım öne çıkıyor, bir elini kaldırıyor.

bana doğru savuruyor. Yastığımın altında sakladığım hançere uzanırken kulaklarımda kan uğulduyor. Pürüzsüz, obsidyen kabzası avucumda, karnına nişan alarak saldırıyorum.

Diğer palasıyla beni engelliyor. Yine de parmaklarını kesmeyi başardım ve bıçaklarından birini düşürerek boğuk bir küfür savurdu. Ben zaten yuvarlanıyordum, diğer kılıcı beni zar zor ıskaladı. Ayağa fırlıyorum.

Bir an için birbirimize bakıyoruz.

Artık beni hafife almıyor, ki bu çok talihsiz bir durum. Yaralı eli yumruk şeklinde kıvrılmış, kan damlıyor ama diğer elinde hâlâ bir pala tutuyor.

Şu anda Serana'nın yatağının yanındayım ve her zamanki gibi darmadağın. Ve her zaman olduğu gibi, üzerine ve etrafına dağılmış silahları var. Hemen bir kılıç alıp önümde tutuyorum. Elimde ne kadar ağır olduğunu görmesine izin veremem. Kılıçlarla ilgili sadece en temel eğitimim var ama bunu bilmesine gerek yok. Dudaklarımın biraz titremesine izin veriyorum, sahip olmadığım güveni gösteriyorum. Gerçek duygularımı maskeliyorum.

İleri atılmıyor. Onun yerine bana dikkatle bakıyor, acele etmiyor. Sonra kulağa Fey gibi gelen bir şeyler fısıldıyor ama ne dediğini pek anlayamıyorum.

Etrafımızdaki hava uğuldamaya başlıyor ve tenimi bir yük sarıyor. Yerden parıldayan bir sis yükseliyor, dallar bana doğru kıvrılıyor.

Midem bulanıyor. Bu peçe sisi. Bu bir peçe büyücüsü. Daha önce fark ettiğim titreşim, bedeninin içinden gelen peçe uğultusu. Beni kesmesine gerek yok. Beni büyüyle öldürebilir.

Ya da o öyle sanıyor.

Sentinel güçlerimi çağırıyorum. Güçlü duygular uyandırmama gerek yok çünkü gece vakti odama gelip beni öldürmeye çalışan bu pislik zaten işini yaptı.

Konsantre olarak büyümü sise odaklıyorum ve dallar bana dokunduğunda onu bozuyorum. Kulaklarımdaki uğultu kayboluyor ve sis zararsız bir şekilde etrafımda kıvrılıyor. Büyücü tökezliyor, verdiğim karşılıkla yönünü şaşıyor ve ben de ileri atılıp ona saplıyorum. Kılıcımı savuşturuyor, neredeyse parmaklarımdan koparıyordu. Beceriksizce bana doğru savrulurken ben sıçrayıp uzaklaşıyorum.

Tüm bu zaman boyunca, benimle kapı arasında kalmaya özen göstererek kaçışımı engelledi. Ama şimdi bunun bir önemi yok çünkü çılgılığımı attığımdan beri beklediğim şeyi nihayet duyuyorum: koridordan gelen ayak sesleri,

kaldırım taşlarının üzerinden. Uzaktan da olsa titreşimleri hissedebiliyorum. Ve duvarların arasından, Raphael'in boğuk sesinin adımı çağırıldığını duyuyorum.

Davetsiz misafir arkasını bile dönmüyor. Raphael'i duymuyor mu? Ama sonra tekrar fısıldadığını duyuyorum. Ve sis kapının etrafında yükseliyor.

Ben ne olacağını anlayarak dehşet içinde bakarken o ürkütücü kahkahasını atıyor.

Raphael o kapıdan sisin içine dalacak. Bu onu saniyeler içinde öldürecek.

Öfkemin içime işlemesine izin veriyorum ve sisi etkisiz hale getirmek için büyümü çağırıyorum, ancak bu sefer büyücü buna hazır. Ben sisin gücünü söndüremeden, o bana doğru hamle yapıyor ve beni geri sıçramaya zorlayarak odağımı bozuyor. Sis kapının etrafında yükseliyor, doğaüstü renkleriyle parılıyor.

"Nia!" Raphael ağlıyor, şimdi daha yakın.

Güçlerimi topluyorum ve büyücü tekrar saldırıyor. Kaçıyorum, bıçağı boğazımdan birkaç santim ötede fısıldıyor, konsantrasyonum bozuluyor.

"Nia, geliyorum!" Raphael kapının dışından sesleniyor.

Gücümü üçüncü kez çekiyorum. Büyücü bir kez daha saldırıyor. Bu sefer onun saldırısını görmezden gelip büyümü sise savuruyorum.

Uğultu kesiliyor, sis perdesi titriyor.

Büyücünün palası karnıma batıyor ve bıçak içeri girerken yakıcı bir acı vücuduma yayılıyor. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Büyücü palasını karnımdan çıkarırken boğuk bir ses çıkarıyorum. Kapı patlayarak açıldı ve Raphael içeri daldı.

Acıdan kör oldum, dizlerimin üzerine düştüm. Büyücü dönüyor ve düşüncelerim bulanıklaşıyor, yırtılmış midemin dehşetiyle boğuluyor. Konuşmaya çalışıyorum ve dudaklarımda kan tadı alıyorum.

Raphael büyücünün boğazını kesiyor. Yanımda diz çöküp güçlü kollarını bana doladığında görüşüm bulanıklaşıyor. "Yanımdayım aşkım. Merak etme, yanımdayım."

Cevap vermeye çalışıyorum ama nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Ve hayatımın solup gittiğini hissedebiliyorum.

BÖLÜM 31

A Acı azalıyor, sıcaklık vücuduma yayılıyor. Raphael'in kucağındayım, kollarının arasındayım. Eli karnıma bastırıyor ve iyileştirici büyüsü üzerime dökülüyor. Kalbim hızla çarpıyor ve nefesim hızlanıyor. Onun

Sıcak sihir tenimi öpüyor, o kadar yoğun bir his ki az önce olanların dehşetini neredeyse unutuyorum.

Artık acıyı hissetmiyorum bile. Raphael solgun ve yüz ifadesinde görmeyi hiç beklemediğim bir şey var.

Korku.

Yani, adam duyguları hissediyor.

"İyi misin?" Sesi çatlıyor. "Hâlâ acıyor mu?"

Başımı sallıyorum. Şu anda acı sadece korkunç bir anı, yerini parmak uçlarından karnımın düzlüğüne ve kalçalarımın oyuklarına akan sıcaklığa bıraktı. Kaslı kolları koruyucu bir şekilde etrafımı sarıyor. Onun kucağında kendimi tamamen güvende hissediyorum.

"Nasıl görünüyor?" Ben soruyorum.

Karnıma bakıyor ve elini kenara çekiyor. "Daha iyi. Neredeyse iyileşti."

Göğsünden gelen derin sesinin gürültüsünü hissediyorum ve onun içinde rahatlıyorum. Büyüsü sarhoş edici. Acaba iyileştirdiği herkese mi bu kadar şehvetli geliyor, yoksa sadece onun kötü haber olduğunu bilen ve yine de ona karşı koyamayan kadınlara mı?

Bana dikkatle bakıyor, yüz ifadesi endişeyle çarpılmış. Belki de pijama tişörtümü ve şortumu ıslatan kanı gördüğü içindir.

"Ben iyiyim," diyorum tekrar. Raphael'e güvence vermek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Başını sallıyor ama ben hâlâ kucağında kıvrılmışım, eli tenime bastırıyor. Avucunun altındaki ısı titreşimleri nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Sen iyisin." Kendini mi rahatlatıyor?

"Belki de kanı temizlemeliyim."

Bir kez başını sallıyor, sonra beni kocaman göğsüne yaslıyor.

"Artık yürüyebilirim," diye itiraz ediyorum.

Beni dinlemiyor. Beni kollarının arasına alıp tek eliyle banyonun kapısını açmayı başarıyor. Ay ışığı odanın üzerindeki pencerelerden içeri süzülüyor.

Yavaşça beni porselen küvete yatırdı. "Ben... um..." Boğazını temizler. "Hava karanlık ama geri döneceğim. Seni bırakabilirim ama iyileştiğini bilmem gerek."

Raphael'in buz gibi soğukkanlılığı ilk kez onu terk etti ve sarsıldı. Ben banyoda otururken o da raflardaki mumlardan birkaçını yakıyor. Mumlar banyoya sıcacık bir parıltı yayıyor, sıcak ışık duvarların üzerinde dalgalanıyor.

Sırtı bana dönük oturuyor. Küvetin içinde dönüp dururken, kana bulanmış pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarırken bir acı hissediyorum. Onları banyonun yanındaki yere bırakıyorum, dağınıklık karşısında dehşete düşüyorum. Pijamadan taş zemine kan akıyor.

Musluğu açıyorum ve küvete sıcak su doluyor. Buhar havaya karışıyor ve yağmur hâlâ pencere camlarına vuruyor. Burası çok rahat.

"Raphael, senin güçlerin gerçekten mucizevi. Bu ölümcül olabilirdi."

"Onlar benim güçlerim değil," diye mırıldanıyor. "Ben sadece bir kanalıyım." "Eğer bu kadar iyi bir kanal olmasaydın, ben ölmüş olurum."

"Biliyorum," diyor sessizce duvara doğru.

Geniş omuzlarına bakıyorum, benimle birlikte suda olmasını ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum.

Banyo dolduğunda, vücuduma su sıçratarak kendimi temizliyorum. Parmaklarım bıçaklandığım yerin üzerinde geziniyor. Derim iyileşmiş, pürüzsüz. Belki küçük bir çıkıntı var ama başka bir şey yok.

"O bir peçe büyücüsüydü," diyorum.

"Bunu sonra konuşuruz. Şimdilik onu unut, Nia. Güvende olduğundan emin olacağım. Bu lanet..." Sesi kesiliyor.

"Seni daha önce hiç telaşlı görmemişim."

"Telaşlanmak tam olarak doğru kelime değil."

Çok garip ama şu anda, birkaç dakika önce olmasına rağmen acının nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum. Banyo suyunun etrafında kan dönüyor ve derin bir nefes alıyorum. Bulanık banyoda daha fazla kalmak istemiyorum. Ayağa kalkıp suyun vücudumdan aşağı ılık damlalar halinde akmasına izin veriyorum. "Bana bir bez uzatabilir misin?" diye soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve sandalyeden katlanmış bir el bezi ile havlu çıkarıyor, onları bana uzatırken bakışlarını kaçırıyor. Şu anda neredeyse biraz *daha az* centilmen olmasını dileyeceğim. Ellerini tekrar üzerimde hissetmek istiyorum. Beni o kaslı kollarıyla sarmasını istiyorum.

Ama görünüşe göre *kurallar var*.

Bez ve sabunla vücudumu tamamen yıkıyorum. Tamamen temizlendikten sonra küvetin boşalmasına izin veriyorum ve havluyla kuruluyorum. Küvetten çıkıyorum ve havluyu etrafıma sarıyorum.

Raphael ayağa kalkar ve alnını ovuşturur, hâlâ diğer yöne bakmaktadır. "Bıçaklandığınız yeri görebilir miyim? İyileştikten emin olmak istiyorum."

"Elbette." Havluyu kalçalarımın indirip belime sarıyorum. Arkasını dönüyor, sonra çarpılmış gibi sandalyeye çöküyor ve bana bakıyor. Banyodan dolayı hâlâ nemli olan göğüs uçlarım kalenin serin havasında zirve yapıyor. Gözleri yavaşça çıplak göğüslerimden karnıma doğru vücudumu tarıyor. O oturuyor, ben ayaktayım, ama o benden o kadar büyük ki, neredeyse farklı boylardayız.

Yavaşça belime dokunuyor ve parmaklarını karnımda gezdiriyor. Sanki hâlâ beni iyileştirmiş gibi hissediyorum, sıcak büyüü tenimi yalıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Sen mükemmelsin." Bana bakarken göz bebekleri büyüyor. Kalbim küt küt atıyor. *Onun ne olduğunu unutma, Nia. Derinlerde bir yerde, kalbinin kırıklığıyla başa çıkamayan*

kendi duyguları.

Damarlarımda erimiş sıcaklığın dolaşması için tek gereken onun içime işleyen gümüş gözleri. Ve şimdi, uzun zaman önce beni hayalet gibi terk ettiği gerçeğini unutuyorum çünkü dokunuşu her türlü ihtiyat düşüncesini yok ediyor. Beni biraz daha yaklaştırıyor. Sonra bir bakıyorum, yine kucağında oturuyorum. Eli enseme geziniyor, bu his beni heyecanlandırıyor. Bu noktada, odamdaki ölü büyücüyü ve bu muhteşem adamdan nefret ederek geçirdiğim onca yılı neredeyse unutmuştum. Bildiğim tek şey, sağlam vücudundan yayılan gücün nefesimi kesiyor olması. Sadece görünüşü değil, *kendisi* de öyle.

Sakatlığım yüzünden tamamen yıkıldım. Sonunda gardını düşürdü.

Ona doğru kıvrılıyorum, havlu hala kalçalarımın etrafında gevşekçe sallanıyor. Eğiliyor, dudakları dudaklarıma yaklaşıyor. Büyüsü bedenimi okşuyor, çıplak tenimin her santimini sıyrıp geçen sıcak bir güç dalgası. Parmaklarını saçlarımın arasına sokup başımı geriye doğru çekiyor. Acı dolu bir iç çekişle, sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben ılık ve sıcaklıkla canlanıyorum. Göğüslerim onun güçlü göğsüne sürtünüyor ve derin bir sızı içimi dolduruyor. Dili benimkine doğru ilerlerken, bir elimi sert karın kaslarından pantolonunun bel bandına doğru gezdiriyorum. İnliyor.

Beni derinden öpüyor, dilinin şehvetli dokunuşlarıyla, kıyafetlerini üzerinden çıkarmak isteyene kadar. Bir eli saçlarımda, diğer eli ise beni kırmaktan hâlâ korkuyormuş gibi nazikçe belime sarılmış. Ta ki o el kayana ve omurgamda yavaşça iz bırakana kadar.

Alt dudağımı ısıyor, sonra bir an için geri çekiliyor, ifadesi yakıcı. Boğazımı öpüyor ve başım geriye düşüyor, kalçalarım sıkılıyor.

Taş banyoda şimşekler çakıyor ve sağır edici bir gök gürültüsü duvarları gümürdetiyor. Raphael dudaklarını boğazımdan çekip gözlerimi arıyor. Öpüştüğümüzde dilinde viski tadı aldım.

İçimde küçük bir belirsizlik dalgası dolaşıyor.

Alnını benimkine bastırıyor, parmakları hâlâ saçlarımda dolaşıyor ve acı dolu bir iç daha çekiyor. "Nia." Adım bir fısıltı. Boğazı düğümleniyor. "Bunu yapmamalıyım. Avalon Kulesi seni kaybedemez." Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, gümüş gözleri beni delip geçiyor. "Ama seni güvende tutmam gerek. Bu gece benim odamda kalacaksın. Yatağı alabilirsin." Bakışları vücudumda geziniyor. "Yine de giyinmeni istiyorum. *Hemen*. Ne yaptığımı unutmadan önce."

Havluyu üzerime çekerken kalbim sıkışıyor. İşte yine orada. Geri çekilme.

Ama o da haklı. Tana bana eğer atılırsam herkesin öleceğini söyledi. Avalon Kulesi'nin romantik ilişkilere toleransı yok ve ben de Raphael için işleri mahvetmek istemiyorum. Riske atılamayacak kadar büyük. Yaklaşan karanlığın görüntüsünü zihnimden silemiyorum, gölgeler tarafından yutulan o küçük su damlasını.

Havluyu kendi etrafımda sıkıca sarıyorum. "Bana bir dakika ver."

Başını sallıyor. "Elbette. Suikastçinin senin peşinden gitmesinin nedeni belli ki bir Gözcü olman. Diğer Sentinelimizin güvende olduğundan emin olacağım." Bakıyor

sersemlemiş. "Önce cesetten kurtulacağım."

* * *

Raphael odasının etrafındaki mumları yakarken ben de onun battaniyelerine sarınmış bir şekilde orada uzanıyorum. Düzgünce istiflenmiş kitap raflarının üzerinde sıcaklıkla parlıyorlar, ışık altın harfli sırtlardan parıldıyor. Çarşafı temiz ve hafif sabun kokuyor. Odasındaki her şey yerli yerinde. Masası derli toplu, kitap rafları düzenli, kaldırım taşı zemin tamamen temiz.

Yağmur hâlâ kulenin camlarından aşağıya doğru küçük nehirler halinde kayıyor. Battaniyeyi silkip ayağa kalkıyorum. Pencereye geçip dışarıya bakıyorum. Camelot'un uzaktaki ahşap evlerinin ışıkları parlıyor. Kule odasının çok aşağısında, taş bir köprü, gaz lambalarının ışıltısıyla kehribar renginde yıkanan Arnavut kaldırımlı bir sokağın üzerinden geçiyor. Pelerinli bir kadının yağmur altında köprüden geçişini izliyorum. Yanında kılıçlı iki iri adam var.

Bana baktığında, kiraz rengindeki parlak kızıl saçlarını görüyorum. Onu daha önce de bana bakarken görmüştüm. Kuleye göz kırptıyor ve onunla ilgili bir şey beni çekiyor, sanki bizi bağlayan ince bir iplik varmış gibi.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Raphael yağmurdan kayganlaşmış pencereden bakıyor. "Ah. Hissettin, değil mi? *Bu* diğer Sentinel. Adı Nivene. Auberon bir peçe büyücüsünü herhangi biri için suikastçı olarak göndermezdi. Bizim Nöbetçilerimizi seçmiş olmalı. Bu yüzden ona bu muhafızları verdim."

İrkildim. Suikastçının bir Nöbetçi olduğum için beni seçtiğinden emin değilim. Ama ona Tana'nın kehanetinden bahsetmemem gerekiyor. Muhtemelen Nivene'nin peşinde olmadıklarını. Benim peşimdeler çünkü ben Tana'nın "Gölün Hanımı" dediği kişiyim.

"Bu gecedен sonra," diye devam ediyor, "kapınızda muhafızlar olmasını sağlayacağım. İyi korunacaksınız."

Beyaz gömleğinin düğmelerini açarken ona bakıyorum. Tanrım, vücudu mükemmel ve mum ışığı yontulmuş kaslarının her birini şekillendiriyor. Yatağından bir battaniye alıyor ve pencerenin altındaki kırmızı kadife sezlonga taşıyor. Kıvrılıyor, solgun gözleri bana kayıyor.

Dokunmuyoruz. Odanın diğer ucundayız. Bunun viskinin neden olduğu bir hata olup olmadığını gerçekten bilmiyordum ama onun yanında kendimi rahat hissediyorum.

Bana bir gülümseme gönderiyor, daha önce onda hiç görmediğim içten bir gülümseme. Bu gülümsemeyi asla unutamayacağım. "İyi geceler, peri."

Gözlerim yağmurun sesiyle kapanıyor.

Ama tam rahatlarken aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Uykuya daldığım an, Rüya Avcısı tekrar ortaya çıkabilir.

"Raphael?" Ben soruyorum. "Rüya Avcısı'nın büyüüne karşı kendini korumanın bir yolunu biliyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Bildiğim kadarıyla tek yol onun dikkatini hiç çekmemek."

Lanet olsun.

BÖLÜM 32

I Suikast girişiminin üzerinden neredeyse bir ay geçti ve Rüya Avcısı'ndan başka bir şey de peşimi bırakmıyor: İtlafla ilgili endişelerim.

Ve şimdi, her şey başlıyor.

İki hafta süren denemeler, testler ve uykusuzluk. Başarı ve başarısızlık. Yaşam ve ölüm. Tüm seçenekler masada.

Bugün sadece bir izleyici olmama rağmen vücudum gergin.

Yaz bulutları güneşin üzerinden kayıyor ve nemli esinti tenimi öpüyor. Camelot'un antik arenasını Şövalye Binicilik Sahası'nın taş sıraları tıklım tıklım. Bir zamanlar burası ölümcül mızrak dövüşlerinin yapıldığı yerdi. Ezilmiş kafatasları, delinmiş miğferler, kopmuş uzuvlar... Umalım da dövüşün ilk raundu Arthur'un zamanındaki kadar şiddetli geçmesin.

Karşılaşacağım dört sınavdan endişelenmediğim tek sınav yarınki yazılı sınav - onu hallettim. Ama diğer üçü beni çok korkutuyor. Sadece birkaç gün içinde "gölge denemesi" denen ve yıldan yıla değişen tamamen gizemli bir şeyi geçmem gerekiyor. Sonra, bugünden bir hafta sonra arenada kendi dövüş sınavım var. Ve son olarak, Sentinel yeteneklerimi kanıtlamam gereken büyü denemesi. Hâlâ tam olarak ustalaşamadıklarım.

Ama endişelenen sadece ben değilim. Ortaya çıkmak üzere olan şeyle ilgili havadaki gerilimi hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve etrafımdaki birkaç kişi zıplıyor. Ceketimi sıkıca üzerime çekiyorum. Gök gürlüyor ve hafif bir

yağmur yüzüme sığıyor.

Her ne kadar nefret etsem de, yağmurlu hava bana Raphael'in yatağında, yağmur camda şıdırdarken uyumayı hatırlatıyor. Kendime sıkıca sarılıp arkamda oturan ona bakıyorum. Solgun gözleri dümdüz ileriye odaklanmış ve burada olduğumu fark ettiğinden bile emin değilim. Suikastçının saldırdığı gecedan beri resmi ve temkinli olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Eski duygusal kısıtlamaları geri döndü. Belki de sadece alkolün etkisindeyken gardını indiriyordur.

Arenaya dönüyorum, havayı kalınlaştıran endişeyle derim karıncalanıyor. Herhangi birimiz buna gerçekten hazır mıyız? Kumlu avlunun karşısında, üç duruşma yargıcı yükseltilmiş, üstü kapalı bir çardakta bekliyor. Taht olabilecek büyük tahta sandalyelerde oturuyorlar - Viviane, Wrythe ve Amon, bana Merlin'i hatırlatan uzun, mavi ve gümüş işlemeli cüppeler giymişler. Wrythe ortada oturuyor, bir başka şimşek gökyüzünü aydınlatırken altın meşalesi yanıp sönüyor.

Sadece birkaç dakika içinde iki öğrenci birbiriyle savaşacak ve performansları sonunda kazanacakları torcun belirlenmesine yardımcı olacak. Altın veya gümüş torclu şövalyeler mi olacaklar? Pirinç ya da bakır torclu süvari mi? Yoksa çok kötü bir şekilde başarısız olup teneke mi alacaklar - yani itlaf mı edilecekler?

"Tanrım, zor nefes alıyorum," diye mırıldanıyor Serana yanımda. Yağmur hızlanmaya başlıyor, saçlarımı ve ceketimi ıslatıyor.

"Nefes almaktan tamamen vazgeçtim," diyor Darius. Panik atak geçiriyor olabilir ama adamın gümüş göz kalemi kusursuz. "Dövüşle yargılanmam yarın. Bazen insanların öldüğünü duymuş muydun?"

Midem sıkışıyor. "Çok sık olmadığına eminim," diyorum. "Mezuniyet sınıflarını öldürmek istemeyeceklerdir."

Değil mi?

Önümüzdeki arenaya bakıyoruz. Yavaşça, ilk iki öğrenci içeri giriyor. Horatio-Tarquin'in pembe yanaklı fino köpeği- ve Nolan, Darius'un aşkı. İkisi de gülünç derecede uzun, gömlekleri yağmurdan ıslanmış. Horatio bıçağı körelmiş kocaman bir kılıç taşıyor. Nolan'ın bir elinde bir rapier, diğerinde bir stiletto var. Uzun kahverengi saçları geniş sırtından aşağı dökülüyor.

"Parçala onu Horatio," diye bağıyor Tarquin kalabalıktan.

"Devam et, Nolan!" Darius bağıır. "Bu iş sende!" Bize dönüp, "Tanrım, çok ateşli" diye mırıldanıyor.

Wrythe ayağa kalkıp elini kaldırıana kadar kalabalıktan alkış sesleri yükselir. "Komutun başlamasını bekleyin!"

Sessizlik çöküyor. Kalbim güm güm atıyor, sanki duruşma ringinde kendim duruyormuşum gibi.

Wrythe beklemeyi uzatıyor gibi görünüyor ve arenanın üzerine gergin bir sessizlik çöküyor. Uzun, sessiz bekleyiş dayanılmaz geliyor ve göğüs kaslarım geriliyor.

Neredeyse kendimi toprağın üzerinde, daha iyi eğitilmiş öğrencilerden biriyle karşı karşıya gelirken hayal edebiliyorum. Bir kılıcın karnımı delip geçeceği anı bekliyorum, tekrarlamak istemediğim bir deneyim.

Yağmurda kendime sarılırken, Tana'nın denemelerle ilgili uyarısı hala aklımda çınlıyor. *Ölüm sizi avlıyor. Denemeler sırasında karanlık seni sarmaya başlayacak. Eğer hayatta kalamazsan, hepimiz öleceğiz.*

Yağmur şimdi şiddetle yağıyor ve arenayı çamura çeviriyor. Başlama komutunu beklemeden Nolan atılıyor, mızrağını Horatio'nun omzuna saplıyor. Kalabalık kükremeye başlıyor ve ben de çılgılık attığımı, Nolan için tezahürat yaptığımı fark ediyorum. Saldırısı keskindi, sürpriz unsurunu yakalamıştı. Horatio bunu beklemiyordu.

Bugün Nolan'la ilgili içimde iyi bir his var.

"Başlayın!" Viviane, çoktan başlamış olmalarına rağmen bağırıyor.

MI-13 casusları onurlu değildir. Biz kirli savaşırız ve bundan gurur duyarız. Kurnaz ve canlı olmak daha iyidir. Nolan'ın duruşma resmen başlamadan önce saldırdığı için bir puan *kazanacağından* şüpheleniyorum.

Horatio kılıcını savuruyor ve Nolan zar zor sıyrılıp çamurda kenara yuvarlanıyor. Kılıcı devasa ve hantal olduğu için Horatio'nun toparlanmasının bir saniye almasını beklerdim. Ama Nolan tekrar saldırdığında, Horatio kılıcıyla onu kolayca savuşturuyor, sonra kılıcını savuruyor ve Nolan'ın ayağına çarpıyor. İçim acıyarak Horatio'nun görüldüğünden çok daha güçlü ve hızlı olduğunu fark ediyorum. O devasa metal parçasıyla kolayca başa çıkabiliyor, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi savuruyor. *Lanet olsun.*

Nolan şimdi daha temkinli görünüyor, Horatio'ya dikkatle bakıyor. Horatio tekrar savurunca geri sığıyor, sonra da başka bir savuruştan kaçınmak için yuvarlanıyor. Zaman kazanıyor. Rakibini yormaya çalışıyor.

"Hadi, Nolan!" Darius alkışlıyor.

Avlunun karşısındaki yargıçlara bakıyorum. Yüzleri ifadesiz ve hiçbir şey göstermiyorlar. Tek duygu belirtisi Viviane'in dudaklarındaki gerginlik. Bu ifadeyi onunla eğitimde geçirdiğim saatlerden tanıyorum. Ve ne düşündüğünü zaten biliyorum. Nolan Horatio'yu yoramayacak. Kararları onu hayal kırıklığına uğrattı.

Horatio hantal bir aptala benziyor ama yorulmak bilmiyor. Saatlerce dövüşebilir. Onu bunu yaparken gördüm. Nolan bunu bilmeliydi. Dikkatini vermeliydi. Mümkün olduğunda rakibimiz hakkında her şeyi bilmemiz beklenir. Bu durumda diğer öğrenciler de buna dahil.

Horatio ter bile dökmeden sallamaya devam ediyor. Vuruşları beceriksizce görünüyor ama ayak hareketlerini ve dengesini görebiliyorum. Nolan'ı kandırmaya çalışıyor, onun akılsız bir vahşi olduğunu düşünmesini sağlamaya. Bence Horatio görüldüğünden çok daha zeki.

Nolan sonunda Horatio'nun yumruklarından birini savuşturur, sonra zarif bir dönüşle stiletto'sunu ileri doğru iter. Horatio tökezleyerek geri çekiliyor.

"Evet! Git Nolan!" Serana çığlık atıyor.

"Hayır..." Mırıldanıyorum. "Sakın kanma-"

Ama yapıyor. Horatio'nun tökezlemesinden cesaret alarak ileri atılır ve doğrudan Horatio'nun korunmasız göğsüne saldırır. Horatio'nun kılıcı onu engelliyor. Horatio yıldırım hızıyla Nolan'ın mızrağını elinden koparıp uçurur. Bir başka hamle Nolan'ın koluna çarpıyor.

Bıçak körelmiş ama yine de ağır ve Nolan acıyla bağırıyor, acı dolu, hayvani bir çığlık ve kolunun ne kadar kötü kırıldığını merak ediyorum.

Tarquin ve arkadaşları şimdi zafer sarhoşluğuyla tezahürat yapıyorlar.

Darius, Tana ve ben sadece sessizce izleyebiliyoruz. Jüri üyelerine bakıyorum,

Buna ne zaman son vereceklerini merak ediyorum. Açıkça görülüyor ki, Nolan artık savaşamaz.

Anladığım kadarıyla Viviane ve Amon, Wrythe ile tartışıyor gibi görünüyor. Buradan ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Nolan'ın kolu yanında gevşekçe sallanıyor. Elindeki tek şey sol elinde tuttuğu stiletto. Baskın olmayan eli.

Eğer yapabilseydi, teslim olmanın tam zamanı olurdu ama bir savaş denemesinde teslim olmak başarısızlık demektir. Gizli bir ajanın yapabileceği en kötü şey teslim olmaktır çünkü Fey bizi esir alırsa, zihnimizdeki son zararlı bilgiyi çıkarana kadar bize işkence edeceklerdir. Bir ajanın ölümüne savaşması beklenir. Ya da bu durumda, yargıçlar çağırana kadar.

Ki öyle değiller. *Yapabilirler* ama yapmak istemiyor gibi görünüyorlar.

Wrythe kollarını kavuşturmuş, başını sallayarak duruyor. Viviane ona bağırıyor, yüzü kıpkırmızı. Belki de aramak istiyordur.

Ve sonra Horatio Nolan'a saldırıyor. Tek bir vuruş değil, hızlı ve ustaca yapılmış bir dizi cezalandırıcı darbe. Göğsüne, bacağına vuruyor,

kırık kolunu. Nolan tökezler ve yere yığılır.

Wrythe sonunda başını sallar ve Viviane savaşçılara doğru döner. Ve Horatio ağır kılıcını Nolan'ın kafasına indirir.

Viviane taş suratla bakıyor.

Darius ayağa fırlar ve kalabalığın arasından koşarak arkadaşına ulaşmaya çalışır.

Kulenin doktoru zaten oradadır, Nolan'ın yanında diz çökmüş, onu iyileştirmeye çalışmaktadır.

Ama çok fazla kan var ve Nolan'ın gözleri görmeden gökyüzüne bakıyor. Horatio ona bakıyor, yüzü ifadesiz.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Serana.

Ve şimdi doktor başını sallıyor ve Darius arkadaşının cesedinin başında durup ağlıyor.

"Onu öldürdü," diyorum. "Nolan'ın işi bitmişti. Bu çok açıktı. Bunu yapmak için hiçbir neden yoktu. Son darbe olmadan da davayı kazanabilirdi."

Serana dümdüz önüne bakıyor. "Dövüşü durdurmaları gerekirdi."

"Viviane ve Amon istedi," diyorum. "Wrythe kabul etmedi. Öğrencilerin ölmesine izin vermenin ne anlamı var?"

"Bunun bir anlamı yok," diyor Serana. "Ama oluyor işte. Çok acımasız ama Horatio iyi dövüştüğünü gösterdi. Bu duruşmadan yüksek not alacak."

Wrythe, Horatio'nun omzuna bir tokat atar ve Horatio'nun kırmızı yüzünde küçük bir gülümseme belirir.

Tana duruşmalar sırasında karanlığın benim için geldiğini söylediğinde, başka bir suikast girişimi hayal etmişim.

Bir Harbiyeli arkadaşımın ellerinde öleceğimi hiç düşünmemiştim.

BÖLÜM 33

O Gölge duruşmasının yapılacağı gece, diğer öğrencilerle birlikte Londra Kulesi'nden çok da uzak olmayan yıkık bir kilisede duruyorum. Birkaç gün önceki yazılı sınav yeterince kolaydı, ama sınavda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu gece için mağaza, sadece dışarıda gerçekleşiyor.

Üstümüzde çatı yok, ay ışığı üzerimize vuruyor. Yeşilimsi beyaz çiçekli sarmaşıklar yarı kırık taş kemerlere tutunuyor.

Londra'ya en son gittiğimde on yaşındaydım, Fey istilasından önce. Annem ve ben Walter'ın sahip olduğu bir evde bir hafta kalmıştık. O zamanlar şehri pek görmemiştim. Malikanede bir sürü parti vardı ve yetişkinlerin evin her yerinde uyuduklarını hatırlıyorum -yerlerde ve kanepelerde- etrafta boş alkol şişeleri ve yanan sigaralar vardı. Londra'yı sadece havaalanına gidip gelirken birkaç kez gördüm.

Şimdi nihayet antik kentin bir kısmını görebiliyorum: Londra Kulesi, Thames Nehri ve adını yakındaki bir idam yerinden alan Hung Drawn and Quartered adlı bir bar.

Wrythe taş kemerlerden birinden çimlere doğru adım atıyor.

"Bu gece," diye bağıyor, "göreviniz Londra'nın bu kısmında bir yere saklanmış olan Excalibur'un bir kopyasını çalmak. Belki Kule'nin yanında. Belki nehir kenarında. Belki *de* nehrin *içinde*. Gerçek bir görev gibi, ayrıntılar seyrek, ancak şehre yayılmış bilgi sahibi birkaç kişi var. Ayrıca paylaşacak kendi bilgileri olan bilmeyen katılımcılar da olabilir. Şehrin olağan kuralları geçerlidir ve kimse silah taşıyamaz. Bu kaba kuvvetle ilgili değil. Bu kurnazlıkla ilgili." Dönüyor ve adım atıyor.

"Ve elbette, aranızdan sadece biri gizli Excalibur'u bulacak. Kim bulursa altın ya da gümüş bir meşale kazanma şansı yüksek olacak. Belki de hiçbiriniz bulamayacaksınız. Her durumda, ne kadar zayıf olurlarsa olsunlar, sizi bireysel başarılarınıza göre puanlayacağız." Bana sert bir bakış fırlattı.

"Daha fazla patronluk taslayabilir miydi?" Serana fısıldıyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki gölgelerde birini fark ettim; Avalon Kulesi'nde daha önce gördüğüm kiraz saçlı bir kadın. Diğer Nöbetçi, Nivene. Onun burada ne işi var?

"Duruşma on beş dakika içinde başlayacak," diyor Wrythe. "Bağımsız düşünebilenleriniz bu süreyi plan yapmak için kullansa iyi olur."

Neredeyse anında küçük gruplara ayrıldık. Serana, Tana, Darius ve ben taş duvarlı, Gotik pencere ve çatısız bir kilisenin gölgelerine doğru yürüyoruz. Burada biraz mahremiyetimiz var. Sarmaşıklar duvarlara tırmanıyor ve ay ışığı üzerimizden aşağı süzülüyor.

Camsız pencerelerden birinden bakınca Tarquin, Horatio ve en yakınlarından üç kişinin çimenli nefte bir araya geldiklerini görüyorum. Havada sis tanecikleri uçuşuyor.

Wrythe Pendragon kalabalığının yanından geçer ve Tarquin'e fısıldar. Cevap olarak Tarquin gülümser ve başını sallar.

Ağzım açık kaldı. "Sanırım Wrythe az önce Tarquin'e haber verdi."

"Elbette," diye mırıldandı Serana. "Pendragonlar altın torcları beceriyle elde etmezler. Ama gerçekten bir plan yapmamız gerekiyor."

"Evet." Darius'un sesi halsiz geliyor. Nolan'ın ölümünden beri neredeyse hiç konuşmuyor. Artık ne duruşmaları ne de başka bir şeyi umursuyor gibi görünüyor.

"Tana," diyorum, "herhangi bir şey öngördün mü? Herhangi bir düşüncen var mı?"

Tana başını sallar. "Duruşmayla ilgili puslu bir şeyler var. Sisli. Gerçekten göremiyorum ama hissedebiliyorum. Gerçek mi yoksa sihirle mi yaratılmış bilemiyorum."

"Tamam. Londra genellikle sisli olur, değil mi?"

"Ve yakınlarda büyük bir buhar panayırı var," diyor Serana. "Tower Green'in her yerinde gezintiler ve tuhaf oyun salonları var. Eminim Wrythe bunu mümkün olduğunca çok kaosu düşünerek planlamıştır."

Kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor ve Nivene'nin kemerli bir kapı aralığından bana baktığını görmek için dönüyorum. Başını sallayarak ona katılmamı işaret ediyor, ardından nefin diğer tarafındaki gölgelere doğru geri çekiliyor.

"Bana bir saniye ver," dedim. "Hemen döneceğim."

"Ne?" Serana kolumu tuttu. "Nia, duruşma başlamak üzere. Bir plana ihtiyacımız var."

"Sadece birkaç dakika." Ona özür dileyen bir bakış attım. "Bensiz başla."

Ay ışığı altında toplanmış öğrenci gruplarının arasından süzülerek uzaklaşıyorum. Kızıl saçlarını fark ediyorum ve onu yapraklı, terk edilmiş bir kuleye kadar takip ediyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Bu delilik. İlk duruşmam başlamak üzere ve her şey onu geçmeme bağlı. Bu her neyse vaktimi boşa harcayamam. Ne yapıyorum ben burada?

Yüzünü bana dönüyor, yeşim taşı gözleri karanlıkta delip geçiyor.

"Merhaba, Nia."

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, beni inceliyor. Bakışları nüfuz edilemez ve göz kırpmıyor. Yakından bakınca sol yanağında uzun, soluk bir yara izi olduğunu görebiliyorum. Boğazında gözyaşı damlası bir kolye asılı.

"Merhaba," diyorum. Ona yakın dururken aramızdaki çekimin daha da güçlendiğini hissediyorum. "Sen Nivene'sin, değil mi? Diğer Sentinel."

"Bu doğru." Sesi yumuşak ve üzgün. "Diğer Sentinel."

"Sonunda seninle tanışmak güzel ama şu an iyi bir zaman değil," diyorum. "Gölge denemesi başlamak üzere ve eğer başarısız olursam-"

"Şimdi yardımınıza ihtiyacım var. Buradaki tüm insanların hayatı tehlikede." Gözlerimi kırıştırdım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunca zamandır Camelot'un bir Ajanı olmak için eğitim alıyordun," diyor. "Perdenin ötesine, Fey Fransa'sına gitmek için. Auberon'un kuvvetlerine casusluk yapmak için. Ama madalyonun bir de diğer yüzü olduğunu fark etmişsindir."

Yetişmem bir saniyemi aldı. "Evet." Sesim birazcık çatlıyor. "Biz Auberon'un Fey'ini gözetlerken, onlar da bizi gözetliyor."

"Kesinlikle." Başını sallıyor. "Fey casusları, sabotajcılar ve suikastçılar. Devam eden bir savaş var ve bu savaş perdenin her iki tarafında da gerçekleşiyor. Sen de böyle bir ajanın hedefiydin, değil mi?"

"Bir peçe büyücüsü odama girdi," diyorum. "Beni öldürmeye çalıştı."

Kollarını kavuşturur ve öne doğru adım atar. "Ve şimdi, Auberon'un peçe büyücülerinden biri daha burada. Şu anda. Onu hissettim... yakınlarda bir yerde, sadece on dakika önce. Auberon'un casusları bu denemeyi öğrenmiş olmalı. Gerçekten, bu Fey için paha biçilmez bir fırsat. Avalon Kulesi'nin tüm öğrencileri tek bir yerde, ve şövalyelerin çoğu da. Ve daha da kötüsü, ayrılmak üzereler. Yetenekli bir suikastçı onları teker teker ortadan kaldırabilir."

"Eğer bu doğruysa, davayı durdurmalıyız," diyorum. "Onlara

söylemeliyiz-"

Kısa, acı bir kahkaha atıyor. "Keşke. Bunu denemediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman dava neden devam ediyor?"

"Avalon Kulesi protokol ve siyasetle ağırlaştırılmış durumda. Bunu fark ettiğinizi biliyorum." Nivene toplanmış öğrencilere bakar. "Kimseyi bir şeye ikna etme konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadım. Bu kız kardeşimin becerisiydi."

Geçmiş zamanı fark ettim. "O da mı Avalon Kulesi'ndeydi?"

"Adı Alix'ti ve ilk kez aşık olmuştu.

Ve şimdi, o gitti."

Bu isim bir anıyı canlandırıyor. "O diğer Sentinel'di. Ölen kişi."

"Evet." Nivene'nin sesi fısıltıya dönüşüyor. "O gidene kadar yaptığımız işte ne kadar iyi olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Perdeyi bozmak mı?"

"Nöbetçi olmak perdeyi bozmaktan daha fazlasıdır, Nia. MI-13 Nöbetçileri her zaman izlemekle görevliydi. Herkesi güvende tutmakla. Perdeyi bozmak bunun sadece küçük bir yönüdür. Ve alarm vermemiz gerektiğinde, şövalyeleri ikna etmek Alix'in işiydi. Politikayla aram iyi değildir ve Wrythe benden nefret eder. Onu bu konuda uyarmaya çalıştığım da beni dinlemedi."

"Raphael dinlerdi."

"Raphael şu anda burada değil ve o da her zaman söz dinlemiyor. Her neyse, Wrythe inatçı bir pisliktir." Nivene dudaklarını büzüyor. "İkna etme zamanı geçti. Sen ve ben Sentinel'iz ve harekete geçmeliyiz. Bunu tek başıma durduramam. Birkaç dakika içinde duruşma başlayacak ve tüm bu öğrenciler dağılıp hedef haline gelecek. Peçe büyücüsü saldırmaya başlayacak."

Yutkunuyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Güçlerimiz onun izini sürmemize

yardımcı olacak."

Bir önceki peçe büyücüsü bana vurduğunda çıkan uğultuyu hatırlıyorum ve başımı sallıyorum.

"Ayrılıp onu bulmalıyız. Sen buhar fuarını kontrol et. Ben buranın kuzeyinde mümkün olduğunca çok yeri tarayacağım. Eğer onu görürseniz, çatışmaya *girmeyin*. Köşeye sıkışırsa, dikkat dağıtmak için peçeyi çağıracaktır. Londra'nın ortasında bu bir felaket olur. Yüzlerce ölü. Al bunu." Bana küçük bir deniz kabuğu uzattı.

"O da ne?"

"Savaşta önceki mikrofonları ve kulaklıkları hatırlıyor musunuz? Bu Fey eşdeğeri. İletişim kurmamızı sağlayacak. Kulağına tak."

Bluetooth kulaklıkları hatırlıyorum. Oldukça rahatlardı. Bu ise tam tersi.

Taktığımda kulağımı çiziyor ve kalması için sertçe ittirmem gerekiyor.

"Argh. Fey bunun etrafına lastik koyamaz mıydı? Cidden." "İşe yarar,"

diyor ve o konuşurken deniz kabuğundan gelen sesini duyuyorum

Kulağımda da garip bir yankı. "Git. Denemeye başla. Giderken peçe büyücüsünü ara. Eğer onu görürsen bana haber ver. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Tamam."

Dönüyor ve sivri kulenin kapısından geçip gölgelerin içine doğru adım atıyor. Sesi büyülü deniz kabuğunun içinden kulağıma fısıldıyor. "İyi şanslar, Nia."

BÖLÜM 34

N Nivene ne derse desin, duruşmanın yapılmasını engellemeye çalışmalıyım. Eğer Avalon Kulesi duruşmayı bir gün bile ertelerse, Auberon'un operasyonu bu gece başarısız olacak.

Doğruca Wrythe'a doğru yürürken, gece esintisi üzerime hücum ediyor. Wrythe karanlık çimlerin üzerinde tek başına durmuş cep saatine bakıyor. Beni fark ettiğinde sıkılmış ifadesi hızla kızgınlığa dönüşüyor.

"Üç dakikanız daha var Bayan Melisende. Geçme şansınızın çok az olduğunun farkındayım, ancak çaba gösteriyor görünmek istediğinizden eminim."

Yakınına eğildim. "Nivene, diğer Nöbetçi, burada bir düşman suikastçısı olabileceğine inanıyor," diyorum ona. "Auberon'un güçleri duruşmanın yapıldığını biliyor ve bu fırsatı öğrencileri öldürmek için kullanıyorlar."

Bana bakıyor ve kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.

"Peçe büyücülerinden birinin beni Avalon Kulesi'nde öldürmeye çalıştığını biliyor olmalısınız," diye devam ediyorum. "Saldırı halindeler. Deneyimli bir Nöbetçinin sözlerine kulak vermeye değer mi?"

"Kontrol etmeye değer bir şey var," diyor sonunda.

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Güzel."

"Bu davadan kaçmak için saçma sapan bir tehdit icat edecek kadar çaresiz olduğunuza göre, bu noktaya nasıl geldiğinizi kontrol etmeye değer. Bu şekilde dezenformasyon yaymanın ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısınız?"

Kızgınlık alevlenir. "Az önce Nivene ile konuştum-"

"Saçmalık!" diye bağıırır. "Ben Seneschal'ım ve duruşmayı aksatmaya çalıştığın için seni şu anda başarısızlığa uğratmalıyım. Sana bir şans daha vereceğim ama bir daha bana bu saçmalıklarla gelme."

"Biliyorum ben sadece bir öğrenciyim ama Nivene değil. Dinlemeyecek kadar kibirli olduğun için tüm bu öğrencilerin hayatını gerçekten riske mi atacaksın?" Pat diye söyledim.

Bir saniye sonra ne kadar yüksek sesle konuştuğumu fark ediyorum. Etrafımıza sessizlik çöktü. Serana ve Tana dehşet içinde ağızlarını açarak bana bakıyorlar.

"Oh, Bayan Melisende," diye fısıldar Wrythe. "Bunu söylediğimize pişman olacaksınız. İşiniz bitti. Katılın ya da katılmayın, benim için fark etmez. Bu gece, bu duruşmadan sonra, okuldan atılmanızı sağlayacağım."

Çenem düştü ve geri çekildim. Zor nefes alıyorum.

Wrythe diğer öğrencilere döner. "Neye bakıyorsunuz öyle?" diye çıkışır. "Duruşma başladı. Gidin hadi."

Öğrenciler aceleyle kilise kalıntılarından çıkıp şehrin sokaklarına dalarlar. Tana, Serana ve Darius geride kalır. Ve tabii ki kollarını kavuşturup kaşlarını çatmak için taş bir duvara çekilen Wrythe.

Vestiyerdeki arkadaşlarıma doğru yürürken ciğerlerimin sıkıştığını hissediyorum. Solunum cihazımı çıkardım ve iki nefes çektim.

"Az önce seni kovdu mu?" Serana bana soruyor.

"Kesinlikle tehdit etti." Midem bulanıyor. "Ama ister inanın ister inanmayın, şu anda daha önemli şeyler oluyor."

Eğer Nivene haklıysa, arkadaşlarım da dahil olmak üzere diğer öğrenciler hala ölümcül tehlike altında. Bunun da ötesinde, bu saldırı MI-13'ün geleceğini neredeyse yok edecek.

Kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Wrythe'ı unut. Yardımına ve bana güvenmene ihtiyacım var. Nivene az önce burada başka bir peçe büyücüsü olduğunu söyledi, tıpkı beni öldürmeye çalışan gibi. Ve hepimizi alaşağı etmek için burada."

Gerisini hızlıca açıklıyorum ve arkadaşlarım şaşkın bir sessizlik içinde dinliyorlar.

Tam bitirirken deniz kabuğundan bir fısıltı geliyor ve parmağımı kulağıma götürüyorum. "Nia," diyor Nivene, "Whitechapel'e gidiyorum. Fuar nasıl görünüyor?"

Boğazımı temizliyorum, deniz kabuğuna dokunuyorum. "Hâlâ kilisedeyim."

"Neden hâlâ oradasın? Peçe büyücüsü orada değildi. Kaba olmaya çalışmıyorum ama kalın kafalı mısınız?" Nivene soruyor.

Ses tonu keskin ve yargılayıcı ve "siyasetle aram iyi değil" derken ne

demek istediğini çabucak anlıyorum.

"Bir saniye bekle, Nivene." Arkadaşlarıma bakıyorum. "Gitmem gerek ama yardımınıza ihtiyacım var. Raphael'i ya da Avalon Kulesi'nden başka birini buraya getirebilir misiniz? Londra'ya geldiğimizde o da bizimle gemideydi. Devam eden bir duruşmamız varken bunu istemenin çok zor olduğunu biliyorum ama eğer diğer Nöbetçi haklıysa başımız büyük belada demektir."

"Onu nasıl bulacağız?" Serana soruyor. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Çabucak düşündüm. "Şövalyelerin çoğu geminin geldiği St Katharine Rıhtımı'nda olacak. Muhtemelen Westminster ya da Downing Caddesi'nde." Zihnim dönüyor. "Ya da Artillery Lane'de MI-13'ün malzeme aldığı gizli silah mağazası." Tana'ya bakıyorum. "Tamam, birkaç olasılık var ama onları bulmaya çalış, nasıl yapabilirsen. Çay, tarot, ne işe yararsa. Belki daha fazla yere bakmak için ayrılırsınız. Sadece, lütfen, mümkün olduğunca çabuk gidin."

"Ne yapacaksın?" Serana soruyor.

"Nivene ve ben peçe büyücülerini hissedebiliyoruz," diyorum. "Onu bulmasına yardım edeceğim. Acele edin." Yürümeye başlıyorum, yürürken onlara bakıyorum. "Fazla zamanımız yok."

Terk edilmiş kilise avlusundan hızla çıkıyorum ve Kule'ye giden kıvrımlı yolda ilerliyorum. Sis dalgaları yanımdan geçiyor. Sıcak ışıkları, buğulu pencereleri ve içeride içki içen insanların sohbetleri olan bir barı geçiyorum. Buhar panayırı görünene kadar kaldırım taşları üzerinde koşmaya başlıyorum.

Parlak renkli araçların üzerinde sis asılı. Modern teknoloji durduğundan beri eski moda zevklere geri döndük; buharlı panayırlar, atlı arabalar, buharlı gemiler. Aslında, eğer Wrythe beni sınır dışı ederse, çok yakında bunlardan biriyle ABD'ye geri döneceğim.

Bir grup adam plastik bardaklarla bira içerek atlıkarıncanın önünden geçiyor. Ben geçerken içlerinden biri bana çarpıyor.

Bana bir şeyler söylüyor, ona gülümsememle ilgili bir şeyler. Ama çığlık atan düşüncelerini zar zor duyabiliyorum.

YÜZÜMÜ ONUN GÖĞÜSLERINE SÜRTMEK İSTİYORUM.

Ona ters ters bakıyorum. "Siktir git."

"Ben ne yaptım?" Nivene kulağıma soruyor. "Sen değil."

Burası kalabalık ve herkesin birasının kokusunu alabiliyorum. Telepatik güçlerim parlıyor ve bunun peçe büyüsünü duymamı zorlaştıracığından endişeleniyorum.

İnsanlar yanımdan geçerken telepatimi bastırmaya çalışarak sallanan gemilere benzeyen bir gezintinin yanından geçiyorum ve peçe büyücüsünün sessiz uğultusunu dinleyerek Sentinel güçlerimin iplerini çağırıyorum. Bir tezgâhta durup bir bardak bira alıyorum. Eğer buraya uyum sağlayacaksam, bu gerekli görünüyor.

Elimde biramla kalabalığın arasına karışıyorum. "Kule'nin yanındaki buhar fuarındayım," diyorum Nivene'e. "Henüz bir şey yok."

Etrafımda ışıklar yanıp sönüyor ve bağırışlar havayı deliyor.

"Tamam," diyor, sesi kulağımda garip bir şekilde titreşiyor. "Brick Lane'e varmak üzereyim. Burada henüz bir şey yok."

"Sence onu ne kadar uzaktan hissedebiliriz?"

"Ne kadar eğitilmiş olduğuna bağlı. Muhtemelen onu birkaç yüz metreden hissedebilirim. Ama sen? En fazla yirmi, otuz metre."

İşte yine şu "politikada kötü" olayı.

Ama sanırım o da haklı. Duvağın yakınındayken bile, birkaç düzine metre uzaklaşana kadar vızıltıyı duymuyorum. Ve etrafımdaki herkes sarhoş bir şekilde bağırırken, doğru düzgün düşünemiyorum.

Sol tarafımda devasa bir boru orgu çığlık atıyor, sağ tarafımda ise gürültülü bir makine kulak tırmalayan bir tıslamayla pembe bir buhar akımı yayıyor. Bunun da ötesinde, Nivene kulağıma fısıldıyor, daha hızlı yürümemi, konsantre olmamı, bir şey hissettiğim anda ona söylememi istiyor, onu neden hala bulamadığımı bilmek istiyor ve-

Orada ve gitti. Sadece bir tıslama, bir mırıltı, o kadar zayıf ki onu duymaktan çok hissediyorum. Ama tanıdık ve büyümle yankılanıyor. Sağımda bir yerde, çoktan dağılmış olan bir perdenin uğultusu.

Sesin geldiğini düşündüğüm yöne doğru ilerliyorum ve panayırın içinden geçerek nehre yaklaşıyorum. İri yarı bir adamı dürttüğümde, keşke almasaydım dediği bir guguklu saatle ilgili düşüncelerini anlıyorum. Sentinel gücümün artmasına izin verirken telepatimi bastırmaya çalışarak sesini uzaklaştırıyorum. Dikkatimi dağıtan şeyleri ayarlamak, ip atlarken iğneye iplik geçirmeye çalışmak gibi imkansız geliyor, ama *işte!* Yine o uğultu, sadece bir ipucu, ama bu sefer daha sabit. Kalabalığın içinden takip edebiliyorum.

"Neşelen aşkım!" diye bağırıyor bir adam bana. "Asla gerçekleşmeyebilir."

Onu çoktan geçtim, şimdi nehir kenarındayım. Burada artık at arabası yok ama balık, patates kızartması ve turta satan insanların tezgahları var.

Karanlık, ışıltılı Thames nehrinin kıyısında bir yerlerde olduğunu biliyorum. Şimdi, uğultu kulaklarımda daha da yükseliyor.

"Nia, Whitechapel'dayım," diyor Nivene. "Sanırım geri döneceğim ve-"
"Onu yakaladım," diyorum
nefes nefese. "Ne? Nerede?"

Nefesimi tutuyorum. Kule'nin bu girişine ne dendiğini hatırlamam bir saniyemi alıyor. "Kule'nin yanındaki Hain Kapısı'ndayım. Onu henüz göremiyorum ama kesinlikle hissedebiliyorum. Hareket halinde, Kule Köprüsü'ne doğru gidiyor."

"L a n e t o l s u n , çok kuzeydeyim," diyor Nivene. "Onu kaybetme. Ve ne olursa olsun, onu meşgul etmeyin. Beni bekle, tamam mı?" "Anladım."

Nehir kenarındaki yürüyüş yolunda bir sürü insan var ve hareket ettikçe onları tarıyorum, her bir kişiyi riskler, ayrıntılar, bilgi parçaları açısından değerlendiriyorum. Bir polis memuru kaldırım taşlarının üzerinde umursamaz bir tavırla yürüyor. Bir çift bir ağaca yaslanmış öpüşüyor ve bir adam koşmaya çalışıyor ama her nasılsa yürüyen herkesle aynı hızda gidiyor.

Sonra onu gördüm.

Kıyafetleri ve boyuyla dikkat çekiyor. Yüzünü gölgeleyen bir kapüşon ve siyah pantolon giyiyor. Tamamen siyah, tıpkı karşılaştığım diğer peçe büyücüsü gibi. Diğer seyircilerden dikkat çekecek kadar farklı değil... tabii biri bakmıyorsa.

Şimdi onu fark ettiğime göre, uğultu daha da artıyor. Tam omzunun üzerinden bakarken, yavaş koşan adamın arkasına geçip gölgelere yapışıyorum. Bunu yaparken, peçe büyücüsünün iki kat geri döndüğünü ve panayırın ortasına doğru ilerlediğini fark ediyorum.

Birini tek başına takip etmek zordur. Genellikle bir kişiyi takip ederken bunu bir ekiple yaparsınız. Sonra, bir başkası sizinle yer değiştirirken siz de kaçabilirsiniz. Birlikte çalışan yeterince insan varsa, hedefiniz takip edildiğinin farkına bile varmaz. Ama bunu tek başıma yaparken doğaçlama yapmam gerekiyor. Hedefin sürekli görüş alanından çıkmasına izin veriyorum. Kendimi kalabalığın içinde kamufle etmek için elimden geleni yapıyorum, biramı herhangi bir sarhoş gibi yudumluyorum. Tek avantajım, onu göremesem de kulağımda uğuldadığını, tenimin üzerinde vızıldadığını duyabilmem.

Nivene'ye güncellemeleri fısıldıyorum, geçtiğim her arabayı ve durağı ona anlatıyorum.

Buraya daha hızlı gelebilmek için bir taksi bulmaya çalışıyor. Bana sürekli onunla muhatap olmamamı söylüyor, bu uyarıyı o kadar çok tekrarlıyor ki keşke deniz kabuğunun bir sessiz düğmesi olsaydı diyorum.

Ama onu hala duyabiliyorum. Fuarın dışına doğru ilerliyor, kuzeye doğru gidiyor. Aceleyle at arabalarının yanından geçiyor ama hâlâ yakınımda. Sanırım uğultu taş ve tuğladan yapılmış bir kiliseden geliyor. Üzerindeki mavi tabelada ALL HALLOWS BY THE TOWER - KURULUŞ 675 yazıyor.

Sanırım uğultu oradan geliyor, ama Nivene henüz burada değil.

Panayırın kenarında, at nalı oyunu ve ürkütücü gözsüz bebek ödülleri olan bir tezgahın hemen önünde duruyorum.

Tezgâhla ilgileniyormuş gibi yaparken, odağımı arkamdaki uğultuya veriyorum ve onun değişmediğinden emin oluyorum. Bu, müzikten tat almaya ya da güneş ışığını dinlemeye çalışmak gibi zor bir şey. Sentinel büyüsünün bir insanı takip etmek için kullanılmaması gerekiyor. Ama söyleyebileceğim kadarıyla o hâlâ orada, eski kilisenin içinde.

Eşofman giymiş kel bir adam olan tezgâhtara gülümsüyorum ve tek bir bilet için ödeme yapıyorum.

"İşte buradasın, aşkım." Bana üç demir nal uzattı.

Onlara dokunduğumda, eğer çok iyi odaklanırsam, parmak uçlarımda hafif bir karıncalanma hissedebiliyorum. Ama tam olarak Fey olmadığım için, zar zor fark edilebiliyor.

"Bu işi kesinlikle kazanacağım,"

diyorum. "Hiç şüphem yok."

İlk at nalım hedefin dışına çıktı. "Lanet olsun! Çok yaklaştım!"

"Hepsi bileğinde, sevgilim."

"Hey, sence şu eski kilise açık mıdır? Tuvaletleri var mıdır?"

"Banyolar," diye tekrarlıyor.

"Tuvaletler. T u v a l e t. İşemem lazım ve portalolardan nefret ediyorum." İkinci at nalını fırlatıyorum. Biraz daha yakın ama hala çok uzak.

"Hiçbir fikrim yok, gerçekten. Hiç kiliseye gittiğimi sanmıyorum. Bana göre değil.

Geceleri kapandıklarına eminim."

"Oraya giren birini gördün mü?" Ben sordum.

"Hayır, karanlık görünüyor," diyor kuşkuyla. "En azından son zamanlarda." Kiliseden gelen uğultuyu hâlâ duyuyorum.

Üçüncü at nalını fırlatıyorum ve o kadar isabetsiz ki neredeyse gözsüz bebeklerden birine isabet edecek. "Ahh! Gerçekten bir tane kazanmak istiyorum. Bana bir şans daha verin." Başka bir bilet için ödeme yapıyorum.

Bana üç nal daha uzattı. "Eminim bu sefer başaracaksın."

Bu işi kesinlikle öğreniyorsun, sevgilim."

"Biliyorum, değil mi?" İlkinin fırlattım, neredeyse kafasını koparacaktım.

"Kilise daha önce de açıktı. İçeri giren insanlar gördüm. Komiklik olsun diye söylemiyorum, önyargılı da değilim. Demi-Fey'e karşı değilim. Ama doğru değillerdi, anlıyor musun? Doğru görünmüyorlardı. Gözleri." İri adam yüzünü buruşturuyor. "Ruhumu çalacaklarmış gibi hissediyorum. Ürkütücü piçler."

"Vay canına, demi-Fey mi? Hiç görmemiştim. Neye benziyorlardı?"

"Ç o k garip, kusura bakmayın. Adamın sivri kulakları vardı, Belli ki. Koyu renk saçlı. Kollarında dövmeleler, metal gibi ürkütücü gümüş gözler. Yanında güzel sarışın bir kadın. Biliyor musun, kadın demi-Fey'lere o kadar da aldırmıyorum. Ona bir tane verirdim," diyor düşünceli bir şekilde. "İfademi mazur görün."

Bir at nalı fırlatıyorum ve nal ahırının zeminine çarpıyor. Aklımda bir düşünce filizlenmeye başlıyor. "Yanlarında bir şey var mıydı?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Neden soruyorsun?"

Gözlerimi kocaman açtım. "Dediğin gibi, tehlikeliler. Ve ne derler bilirsin, bir şey görürsen, bir şey söyle."

Bir parmağını kaldırıyor. "Biliyor musun aşkım? Adam bir şey taşıyordu. Bir kutunun içindeydi, müzik aleti gibi bir şey. Onu bir daha hiç çıkarmadılar." Gözleri açılıyor. "Sence bir şey planlıyor olabilirler mi?"

Bunun bir bomba olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Bir elini ağzına götürdü. "Bu kadar insan buradayken mi? Polisi aramalı mıyım?" İki at nalını da birbiri ardına fırlatıyorum, o kadar isabetsiz ki biri neredeyse ödöl bebeklerinden birine isabet ediyor. "Muhtemelen bir şey yoktur. Demi-Fey'in nasıl bomba yapılacağını bildiğinden bile şüpheliyim. Polisin binayı kapatmasını istemeyiz."

Bütün fuar boş bir kutunun üzerine yıkıldı."

Bu noktada bildiğim şey, Raphael ve Vivian'ın daha önce gelip buraya bir paket bıraktıkları ve sonra gittikleri.

Excalibur kopyası.

Peçe büyücüsünün planı zihnimde kristalleşmeye başladı. Denemenin bittiği yer burası, peçe büyücüsü bunu çözmüş. Hepsi aynı yere gelecekken neden insanları sokakta kovalayalım?

Tezgâhın kenarına gelişigüzel yaslanıyorum ve karanlık kiliseye dönüp bakıyorum.

Sonra kalbim sıkışıyor. Caddenin karşısında Tarquin ve Horatio'nun bir binanın girişine baktıklarını görüyorum. Wrythe onlara genel konumu bildirmiş olmalı ama henüz tam olarak binayı bilmiyorlar.

Ufacık bir parçam tuzağa düşmelerine izin vermenin cazip olacağını düşünüyor ama onlardan ne kadar nefret etsem de Avalon Kulesi öğrencilerinin düşmanlarımızın elinde ölmesine izin vermeyeceğim.

"Nivene, neredesin?" Fısıldıyorum.

"Lanet olası taksi şoförü yanlış yöne gitti!" diye bağıyor. "Geri dönecek misin, seni aptal? Sen değil, Nia. Taksici. Hayır, susmayacağım."

"Sabırsızlanıyorum,

Nivene." "Ne? Bekle, Nia-"

Deniz kabuğunu kulağımdan çıkarıp cebime koyuyorum.

"Üçüncü kez mi şanslısın?" Ahır sahibi bana nalları uzattı.

"Tabii, neden olmasın?" Onları alıyorum ve hızla tekrar fırlatıyorum. İki tanesi tam hedefe düşüyor, birbirine çarparak dağılıyor.

"Lanet olsun, bunu nasıl yaptın?"

"İşi öğrenmiş olmalıyım."

Onları almak için yanına gidiyor, sonra üçüncüyü arıyor. "Dinle dostum," diyorum, fısıldamak için eğilerek. "Bana bir iyilik yapar mısın? Şuradaki iki adamı görüyor musun?" Tarquin ve arkadaşını gösteriyorum. "Onlar tanıdığım öğrenciler ve onlara şaka yapmak istiyorum." Cebimden iki tane yirmi poundluk banknot çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Ben saklanacağım. Onları çağırabilir misin? Onlara söyleyecek önemli bir şeyin varmış gibi davran."

Parayı cebe indiriyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Onlara Kral Arthur'un kılıcının sende olduğunu söyle. Bilirsin, Excalibur?" Bir kaşını kaldırıyor. "Anlamıyorum."

"Bu bir iç şaka. Onlardan bir şifre tahmin etmelerini isteyin ve şifreyi doğru tahmin ederlerse Excalibur'u alırlar." Tezgâhın üzerine yirmi poundluk bir banknot daha atıyorum. "Çok komik olacak, güven bana. Az önce kazandığım bebeği onlara ver ve bunun bir ipucu olduğunu söyle. Tek ihtiyacım olan beş dakika, tamam mı? Bana sadece beş dakika ayır."

Omuz silkti ve üçüncü yirmiliği cebine soktu. Tana rüşvet vermek için hepimizin nakit getirmesinde ısrar etmişti ve her zamanki gibi haklıydı. "Memnuniyetle."

Kilisenin etrafından dolanıp diğer taraftaki girişe doğru koşuyorum, ayaklarım kaldırım taşlarına çarpıyor. Koşarken, tezgah sahibinin Tarquin ve Horatio'yu çağırdığını duyuyorum.

Kemerli taş kapıyı bulup içeri itiyorum. Peçe büyücüsü kapıyı açık bırakmış. Elbette hiçbir öğrencinin kaybolmasını istemiyordu.

İçeri girdiğimde karanlıktı ama büyüünün uğultusu etrafımdaki havayı dolduruyordu.

BÖLÜM 35

M Gözlerim vitray pencerelerden içeri süzülen soluk ay ışığına yavaşça alışırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kazandım mı?" Sesim yüksek taş tavanda yankılanıyor. "Buraya ilk ben mi geldim?"

Altın rengi gözleri parlayarak koridora adım atıyor. Gözlerim alıştığında dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyorum. Beni günün ilk avı, tuzağa balıklama atlayan aptal bir öğrenci sanıyor. Ona doğru iki adım atıyorum.

"Kılıç sende mi?" Hevesle sordum. "Sana bir şifre falan vermem gerekiyor mu?"

Excalibur'un kopyasını tutuyor ama bana vermiyor. Onun yerine elini kaldırıyor ve bir büyü fısıldıyor. Etrafımdaki perde dalları parıldarken uğultu yoğunlaşıyor.

Ama ben bunu bekliyordum.

Birikmiş güçlerimi serbest bırakarak, yeni oluşan perdeye saldırıyor ve onu paramparça ediyorum. Uğultu sessizleşiyor ve peçe büyücüsü şok geçirerek tökezliyor. Kılıcını düşürüyor ve kılıç taş zemine çarpıyor.

Birkaç dakika önce avuçladığım at nalını kavrayarak ona doğru hamle yapıyorum ve kemik çıtırtılarını duyarak burnuna vuruyorum. Çığlık atıyor, sesi yüksek tonozlarda yankılanıyor ve hala çığlık atarak geri sendeliyor. Hava yanık et kokuyor.

Demire karşı böyle bir reaksiyon göstermediğim için *çok* mutluyum.

Bir nefes daha harcamadan ona doğru koşuyorum ve at nalını yanağına bastırıyorum. Çığlık atıyor, panik içinde elimi çekmeye çalışıyor ama ben

Sadece daha sert bastır. Derisindeki metalle birlikte zayıflıyor.

Koridora düştü. Üstüne atlayıp ütüyü yüzüne doğru itiyorum. Derisinden rahatsız edici bir cızırtı sesi yükseliyor ve içimde büyüyen mide bulantısını görmezden geliyorum.

Boğuşmaya devam ediyoruz. Çığlık atmayı hiç kesmiyor, yüzümü ve ellerimi etkisiz bir şekilde tırmalıyor. Çenem öfkeyle sıkılmış, kolum çabayla titriyor.

Ve sonra hareketsiz kalır. Kolları düşer ve çığlıklar kesilir.

Numara mı yapıyor? Onu bırakırsam sıçrayıp beni bıçaklar mı? Hırıldayarak demiri ona doğru bastırmaya devam ediyorum, at nalını yüzüne sürüyorum. Nefes alıyor mu?

Ahşap kapı arkamdan çarparak açılıyor ve güçlü eller beni büyücünün üzerinden kaldırıyor. At nalıyla tekrar saldırmaya hazır bir şekilde dönüyorum ve Raphael'in güzel yüzünün bana baktığını görüyorum. At nalı kullanan kolumu tutuyor ve nalla ona vurmamı engelliyor.

"Sakin ol," diyor. "Tekrar ayağa kalkacağını sanmıyorum ve bununla ezilmemeyi tercih ederim."

Titreyen bir nefes alıyorum, aniden başım dönüyor. Raphael beni sabitlemek için kolunu belime doluyor.

Nivene sonunda içeri koşar, kızıl saçları terden ıslanmıştır. Göğsü kabarak koridordan aşağı koşuyor ve peçeli büyücünün yanına çömeliyor. "Kesinlikle ölmüş," diyor bir süre sonra.

Midem bulanıyor. Aklımın bir köşesinde, ilk kez bir can aldığımı fark ediyorum. Elbette bunu yapmak zorundaydım ama sanki geçmeyi hiç hayal etmediğim bir eşikten adım atmışım gibi hissediyorum.

Wrythe nefe doğru adım atar. "Bu da ne böyle?" Sesi taş kemerlerde yankılanıyor.

"Sen... beni... dinlemeliydin," diye mırıldanıyor Nivene, hâlâ nefesini tutmaya çalışarak. Bir noktada taksiden atlamış ve buraya koşmuş olmalı.

Tarquin kilisenin kapısında belirir. "Dikkatimizi dağıtmak için birine rüşvet verdi. Buna izin yok, değil mi? Lanet olası *rüşvet*?"

Raphael onunla yüzleşmek için döner. "Defol git, Tarquin. Burada sana ihtiyaç yok." "Buraya ilk ben geldiğim için övgü istiyorum!"

Tarquin bağırır.

Nivene arkasını dönüp kapıyı Tarquin'in suratına çarpıyor, yüksek gümbürtüye boğuk bir inleme eşlik ediyor.

Raphael aniden kolunu benden çekiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Ay ışığı mükemmel yüz hatlarının üzerinde gümüş bir parıltı oluşturuyor ve gözlerinde ışıltıyor. "Rapor ver, Melisende."

Mültecilerle birlikte gemideyken benden ilk kez rapor istemesinin üzerinden altı ay geçti. O zaman ona verdiğim karmakarışık raporu hâlâ hatırlıyorum. Özellikle de *şövalye* moduna geçip bana "Melisende" diye hitap etmeye başladığından beri, hâlâ içimde karmaşık duygular uyandırıyor.

Tabii ki, onun böyle olduğunu biliyordum, değil mi?

Bu ana yol açan olayları tüm ayrıntılarıyla anlatmayı başarıyorum. Ben anlatırken Nivene, Wrythe ve Raphael tek kelime etmeden beni dinliyorlar.

Sonunda bitirdiğimde, Raphael Wrythe'a dönüyor.

"Eee?" Wrythe ona küçümseyerek bakıyor. "Eee, ne?"

"Nia ve Nivene duruşmanın bir tuzak olduğu konusunda sizi uyarmıştı. Neden ertelemediniz?"

"Hiçbir kanıt sunmadılar. Sırf bir şeyler *seziyorlar* diye birinin aklından geçen her histerik endişeyi eğlendiremem. Karım günde on kez kıyametin yaklaştığını *hisseder*. Dün kalp krizi geçirdiğini *hissetti*. Ve ne olduğunu biliyor musunuz? Sinirler. Hepsi bu. Sinirleri yüzünden acil serviste on saat kaldı. Ve başka ne var biliyor musunuz? Bayan Melisende'nin yanında *şövalye* olmadan onunla kapişması çok çirkindi. Peçeli büyücüyü görür görmez geri dönüp daha deneyimli birini bulmalıydı. O *zaman*, gerçek kanıtlarla, *verilerle*, *duruşmayı* iptal ederdim. Bu suikastçıyı öldürmek yerine yakalayıp sorgulayabilirdik. Ama o tek başına onun peşinden gitti, herkesin hayatını riske attı, umutsuz bir umutla onun sınır dışı edilmesini geri alacağımı düşündü. Ve şimdi, değerli bir istihbarat kaynağı öldü."

Nivene, zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle, "Seni saçma sapan otuz bir lekesi," diye mırıldanıyor.

"*Atılması* mı?" Raphael alçak ve kuşkulu bir sesle tekrarlar.

Wrythe gözlerini bana dikeyyor. "Onu itaatsizlikten Avalon Kulesi'nden atmaya niyetliydim ve hâlâ bunun doğru karar olduğundan oldukça eminim. Ama Yuvarlak Masa'nın diğer *şövalyelerinin* bu konuda zorlanacağından şüpheleniyorum. Bu şartlar altında ona son bir şans vermeye hazırım."

Uzanıp taş zeminden kopya kılıcı aldım. Nivene'in politika konusundaki becerisine sahip olsaydım, Wrythe'a onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü söyledim.

Onun yerine başımı salladım. "Şerefe o zaman."

"Belli ki gölge denemesini yeniden planlamamız gerekecek." Wrythe iç geçirdi. "Bayan Melisende bunu diğer öğrencilerle birlikte düzgün bir şekilde yapabilir."

"Hayır," diyor Raphael.

Wrythe ona kaşlarını çatır. "Doğru. Her şeye rağmen kovulması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Gölge denemesini bir daha yapmayacak. Destek çağırımları için öğrencileri göndererek liderliğini gösterdi," diyor Raphael. "Fark edilmeden bir düşman ajanını fuar boyunca takip etti. Sonra iki Pendragon öğrencisini oyalamayı ve kendini doğaçlama bir silahla silahlandırmayı başardı. Sonunda güçlü bir düşman ajanını pusuya düşürdü ve onu indirdi. Denemenin hedefi olan ve en yüksek notu garantilemesi beklenen Excalibur replikasını ele geçirdiğinden bahsetmiyorum bile. Sadece denemeyi geçmekle kalmadı, belirlediğimiz kurallara göre bunun için en yüksek puanı hak etti."

Wrythe çenesini kaldırır. "Yuvarlak Masa'nın bir şövalyesi olduğunuzun farkındayım ama bu bariz bir iltimas. Bu iltimasın kaynağı tam olarak nedir acaba?"

Raphael yumuşak bir sesle, "Eminim sen de kabul edersin," diye ekledi, "bunu Yuvarlak Masa'daki diğer şövalyelere rapor ettiğimizde, her *iki* Nöbetçi'nin de seni suikastçı konusunda uyarmaya çalıştığı ve senin karına kızdığın için onları histerik kadınlar olarak reddettiğin kısmı atlayabiliriz."

Wrythe öfkeyle çenesini sıkır. Sonunda şöyle der: "Eğer Tarquin'in yolunu kesmesi için kötü niyetle birine rüşvet vermemiş olsaydı, buraya ilk o gelirdi. En azından o da en yüksek puanı hak ediyor. Beraberlik."

Raphael bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Peki."

"Tana, Darius ve Serana'ya da yüksek puan verilmeli," diyorum. "İhtiyacımız olan desteği almayı başardılar."

Wrythe kaşlarını çatı. "Onlara geçer not vermeye hazırım, ancak bu herkes için serbest değil, Bayan Melisende. Avalon Kulesi'nde protokollerimiz ve prosedürlerimiz var. Protokoller kutsal Yuvarlak Masa'da kararlaştırılır."

"Saçmalık," diyor Nivene. "Saçmalık, saçmalık, saçmalık." Raphael araya girerek, "Geçme puanları *iyi* olacak," diyerek ikimize de bir uyarı bakışı. "Denemeyi tekrar almak isteyip istemediklerine ya da geçer not almalarının sorun olup olmadığına bakacağım. Ve bu kadar. Burada işimiz bitti."

"Burada işimiz bitti, Bay Launcelot," diyor Wrythe, "ama denemelerle işimiz bitmedi. Zamanla, şüphesiz, kimin gerçekten buraya ait olup kimin olmadığını göreceğiz."

BÖLÜM 36

I Tana yanımda, taş bir tünelden Şövalye Binicilik Sarayı'na doğru yürüyorum. Ağzı sert bir çizgi halinde ve gergin görünüyor.

"İkimiz de itlaf edilemeyiz, biliyorsun," diyor bana bakarak. "Artık eminim ki ikimizin de oynayacak önemli bir rolü var."

Sertçe yutkunuyorum. "Bundan şüphem yok. İyi olacağız. Sadece şu duruşmayı atlatalım."

Tünel seyirci tribünlerinin altından geçmektedir. Bir zamanlar Yuvarlak Masa şövalyeleri birbirlerine mızraklarla saldırmak için atlarını bu tünelden geçirirlerdi. Arthur'un kendisi de muhtemelen tam olarak bu geçitten geçmiştir. Ama Arthur, eminim, şu anda benim hissettiğimden çok daha fazla güven duyuyordu.

Son birkaç gündür savaş denemelerini izliyorduk ve hepsi çok yetenekli görünüyordu. Çok acımasız.

İkimiz de altında zincir zırhla güçlendirilmiş sert deri zırhlar içindeyiz ve ben yürürken omuzlarıma ve göğsüme baskı yaparak bana ağırlık yapıyor.

Bugün, Tana'ya karşı ben. Bunu katlanılabilir kılan tek şey, muhtemelen ikimiz de diğerlerine kıyasla küçük, vasıfsız, vasat dövüşçüler olduğumuz için benimle eşleşmiş olması.

Tünelden çıkıp kumlu arenaya giriyoruz ve parlak güneş yüzüme vuruyor. Eylül ayındayız ama bu deri ve zırhın içinde hala milyonlarca derece hissediyorum ve şimdiden terlemeye başladım.

Tana'ya bakıyorum ve o da bana gülümsüyor. Umarım, on ya da yirmi dakika boyunca düellomuzu izledikten sonra, jüri üyeleri çok sıkılır ve düelloyu bitirirler.

katıksız sıkıcılık.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve sinirlerim geriliyor. Tribünlerdeki seyirciler dikkatle bizi izliyor. Excalibur'un replikasını aldığımdan beri, hepsi bana *çok* dikkat ediyor.

İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum ve nabzım hızla atıyor.

Raphael tribünde. O da beni izliyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş.

"İyi olacağız," diyorum Tana'ya, daha çok kendimi rahatlatmak için.

"Evet, tabii." Sesi titriyor ve sesindeki endişe yüklü tonu duyabiliyorum.

"Hadi geçelim..." Sözüünü kesiyor, bakışları odaklanamıyor. "Ne? Bunu son dakikada yapamazsın."

"Ne yapacağım?" Onu neyin üzdüğünü anlamaya çalışarak etrafıma bakıyorum, ama her şey normal görünüyor - platformlarındaki jüri üyeleri, tribünlerdeki seyirciler.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırıyor. "Düşündüm de... boş ver."

Ona ne gördüğünü düşündüğünü sormak üzereydim ki Amon platformdan herkesin dikkatini çekmek için seslendi.

"Bugünkü dövüş denemesi Nia Melisende ve Tana Campbell arasında olacak. Başlayacağız!"

Wrythe aniden eğilir ve kulağına bir şeyler fısıldar. Amon ona döner ve başını sallar. Viviane ayağa kalkar, öfkeli görünmektedir. Amon çoğunlukla şaşkın görünüyor.

"Neler oluyor?" Tana'ya soruyorum. "İyi bir şey yok," diyor Tana.

Şimdi Amon başını sallıyor, yüzü kederli. Wrythe ellerini belinde kavuşturmuş, kendinden memnun görünüyor.

"Bugünkü duruşmada bir değişiklik oldu," diye sesleniyor Amon. "Görünüşe göre, Tana Campbell'ın psişik yeteneklerine bir görev için acilen ihtiyaç var. Dolayısıyla, bugünkü dövüş duruşması Nia Melisende ve Tarquin Pendragon arasında olacak."

Midem bulanıyor.

"Ne? Bunu son dakikada yapamazsın," diye sesleniyor Tana. "Tana Campbell," diye bağırır Wrythe. "Bu bir emirdir."

Kalbim hızla çarpıyor. Arkama dönüp baktığımda Tarquin'in kılıcıyla hazırlıklı bir şekilde kalabalığın içinde ilerlediğini görüyorum. Bunun olacağını *biliyordu* ve Wrythe yine de değişikliği duyurmak için son dakikaya kadar bekledi.

"Bu saçmalık," diye mırıldandım. Tarquin'le en son dövüştüğümüzde beni dakikalar içinde yere sermişti. Benden daha iri, benden daha güçlü, benden daha hızlı ve yürümeye başladığından beri antrenman yapıyor. Ayrıca uzun, ağır bir kılıç kullanıyor, ki ben çürük rapierimle doğru düzgün savuşturamıyorum. Tamamen boku yedim.

Tana kolumu sertçe kavradı. "Nia, unutma. Geçmek *zorundasın*." "Nasıl geçeceğim?"

"Sahip olduğun her şeyi kullan," diyor. Önerisi Viviane'ın talimatıyla o kadar benzer ki ensemden aşağı bir ürperti akıyor.

Döndü ve arenadan çıkıp tünele doğru yürüdü. Wrythe'ın benimle uğraşmak için uydurduğuna emin olduğum saçma bir göreve gitti.

Eski avluda tek başıma kalmıştım, terden elbiselerime yapışmıştım. Nefesim kısa ve keskin geliyor ve Arthur'un bu kuma ne kadar kan döktüğünü merak ediyorum.

Tarquin yavaşça, ince bir gülümsemeyle önümde yürüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve eğilip fısıldıyor, "Ah, halk otobüsü." Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak. "Horatio'nun duruşmalarında ne yaptığını hatırlıyor musun? Ben çok daha kötüsünü yapacağım. Arthur'a bir kurban. Nia, senin burada olmaman gerekiyordu."

Düşüncelerim sessizleşiyor ve kılıcına bakarken yüzümü gizemli tutuyorum. Elbette, kılıç deneme için köreltilmiş. Ama Horatio'nun ilk denemedeki silahı gibi, öldürecek kadar ağır. Tarquin'in planının bu olduğundan hiç şüphem yok.

Bu artık sadece sınavı geçmekle ilgili değil. Bu hayatta kalmakla ilgili. Ve ben hiçbir yumruk çekemem.

"Başlayın!" Amon bağırır.

Öne atıldım ve gözlerini hedef alarak rapierimi yüzüne sapladım. Geriye doğru sendeliyor ama hamlemi savuşturmayı başarıyor, neredeyse rapierimi elimden çekip alıyordu. Hızla vücuduma doğru bir hamle yapıyor, ben de zar zor kurtuluyorum.

İkimiz de bir adım geri çekilip birbirimizi inceledik. Gözlerindeki küçük şaşkınlığı görebiliyorum.

Yarım düzine savurma ve itme hareketiyle üzerime geliyor. Her seferinde geri sıçrayarak onlardan kaçıyorum. Ama neredeyse hiç çaba göstermiyor ve ben zaten nefes nefese kalmış durumdayım. Başlamadan önce inhalerimi kullandım, ama bu denemenin muazzam çabasını atlatmama yetmiyor. Bu şekilde zıplamaya devam edemem.

Bunu tamamen soluksuz kalmadan yapabilirim. Tekrar saldırdığında, bıçağımla savuşturuyorum. Ama bunu yaparken, bıçağım elimden kopuyor ve spiral çizerek ulaşamayacağım bir yere gidiyor.

Sikeyim.

Savurdu ve ben eğilmeyi başardım.

Aşağıdan, yüzüne nişan alarak yukarı doğru saldırıyorum. Ama şimdi hazır ve kılıcının kabzasını omzuma vuruyor. Homurdanıyorum ve tökezleyerek geri çekiliyorum, bir sonraki hamlesinden zar zor kaçıyorum.

Hareketlerimi nasıl tahmin edeceğini çoktan çözdü.

Korku göğsümü deliyor ve onu çabucak etkisiz hale getirmem gerektiğini anlıyorum. Gözünü çıkar, burnunu ikiye ayır. İnce, kör bıçağımla tek seçeneğim yüzü. Ve ona yaklaşmama izin vermeyecek.

Sahip olduğum her şeyi kullanmalıyım ama elimdeki tek şey bu boktan rapier. Elbette eskisinden daha hızlı ve güçlüyüm ama o da öyle. Yüzümün kızardığını, vücudumun aşırı ısındığını hissedebiliyorum. Terden sıırılsıklam oldum.

Ve ciğerlerim ıslık çalıyor, daralıyor.

Son bir umutsuz fikir aklımda kök salıyor. Bana tekrar saldırdığında, yana doğru kaçıyorum ve rapierimle çalım atarak onu savuşturuyorum. Eli benimkine yaklaşıyor ve elimin tersini onunkine bastırarak telepati gücümün ortaya çıkmasına izin veriyorum.

Sana haddini bildireceğim, demi-Fey. Sesi kafamın içinde çınlıyor. *Çek ellerini üzerimden.*

Ne düşündüğünü hissedebiliyorum. Bileğini tutmaya çalıştığımı. Ve ne planladığını biliyorum. Kolunu yukarı ve sola doğru çekecek.

Savurarak, rapierimle aşağıya ve sağa doğru saldırıyorum. Şu anki pozisyonumda hiç mantıklı olmayan bir hareket. Ama tepki verirken göbeğini ortaya çıkarıyor. Kılıcımı karnına saplıyorum.

"Ugh," diye homurdanıyor.

Geri sıçradım ve sıırttım. Tahmin ettiğim gibi tepki verdi, öfkeyle. Şimdi üzerime iki kat daha sert geliyor. Bir, iki, üç kez kaçıyorum, sonra dönüyorum. Hızlı bir dönüşle, açıkta kalan boynuna parmak uçlarımla dokunmayı başarıyorum. Düşünceleri benimkilere akıyor, hesaplanmış bir öfke nehri.

Bir sonraki saldırısını hissediyorum, daha başlamadan kaçınmak için hareket ediyorum ve aniden arkasımdayım. Bir hamle daha yapıyorum.

Tarquin pisliğin teki ama aptal değil. Manipüle edildiğinin farkında gibi görünüyor. Dönüyor ama yine bana saldırmıyor. Onun yerine beni dikkatle inceliyor. Sert nefes alıyor ve kaygan kahverengi saçlarından bir tutam sarkıyor.

gözlerinin önünde. İnce dudaklarını bir çizgi halinde bastırıyor, genişlemiş burun deliklerinden nefes alıyor.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken, solgun yüz hatları sıkışmış gibi görünüyor. Saldırılarına tepki vermekten daha öte bir plan yapmalıyım. Ona dokunduğumda, düşüncelerini hissedebiliyorum. Ve ona dokunmayı bıraktığımda, dağılıyorlar, ama anında değil. Neredeyse bağlantıyı hissedebiliyorum

Aramızdaki bağ kopmadan önce geriliyor.

Bu bağlantıyı sürdürmek için güçlerimi kullanabilir miyim? Onunla temas halinde olmasam bile zihinlerimizi bağlı tutmak için? Elime geçen her avantajı kullanmalıyım.

İleri atılıyor ve kılıcının uzunluğunu ona dokunmamı engellemek için kullanarak bana doğru savuruyor. Telepatik olduğumu bilmiyor ama ona dokunmaya çalışmamın bir sebebi olduğunu anlamış gibi görünüyor.

Nefesim şimdiden zorlaştı. Bu dövüşü bir an önce bitirmeliyim.

Tekrar savurduğunda, kör bıçağın zırlı tarafıma çarpmasına izin veriyorum. Darbeyle nefesim kesiliyor ve zırhın altında acımasız bir çürük bırakacağını biliyorum. Neredeyse yere düşecektim ama onun yerine elini tuttum ve parmaklarına hafifçe dokundum.

Seni bitirmek üzereyim, kaltak.

Bir sonraki hamlesini şimdiden hissediyorum ve kılıç kafama doğru ilerlerken zar zor eğilmeyi başarıyorum. Sonra geri sıçıyorum ve aramızdaki bağlantıya odaklanıyorum. Ona dokunmuyorum ama hâlâ orada.

Telepatik ip aramızda uzanıyor ve ben onu tüm gücümle zorluyorum, güçlerimi gidebildikleri yere kadar zorluyorum. Ve kopmuyor. Tarquin'in düşünceleri akmaya devam ediyor, rahatsız edici ve son derece faydalı.

Bana olan nefreti ve düpedüz deliliğinin ortasında, hamlelerini o yapmadan önce görebiliyorum. Onlardan daha kolay kaçabiliyorum, hatta kendi saldırılarımı bile yapabiliyorum. Ama bu düellomuzun gidişatını değiştirmeye yetmiyor. Bir kere, konsantrasyonumun bir kısmı sürekli olarak büyümü kullanmakla geçiyor ve ayrıca onun zihnindeki yavan düşüncelerinin dikkatimi dağıtmasıyla da savaşıyorum.

Nefes almam zorlaşıyor. Vuruşundan beri ciğerlerimi dolduramıyormuşum gibi hissediyorum ve bu bana zarar veriyor. Başım dönüyor. Beni yere sermeden önce belki bir ya da iki dakikam var. Ve yargıçların duruşmayı zamanında durduracaklarından şüpheliyim çünkü daha önce umurlarında bile değildi.

Dişlerimi sıkarak daha da fazla telepatik güç çekiyorum ve konsantrasyonumu bağlantıma veriyorum. Onun yüzeysel düşüncelerini eliyorum.

Nefretini, öfkesini, niyetini. Kaynağı bulmak için ruhunun derinliklerine iniyorum, iniyorum, iniyorum. Kullanabileceğim bir şey.

Bir anı.

Bir aile yemeği. Tarquin, mumlarla donatılmış uzun bir yemek masasında küçük bir çocuktur. Anne ve babası misafir odasına gitmek için ayrılırlar ve o kuzenleriyle oturur. Tarquin çok mutludur, büyük çocuklarla konuşmak için ayrılmıştır. Onlara Fey sikkelerinden oluşan koleksiyonunu göstermek istiyor. Elini cebine atar ve bir tanesini çıkarır. Bunu yaptığı anda kuzenlerinden biri eline bir tokat atar ve sikkeler yuvarlanıp gider. Tarquin şaşkınlıkla haykırır.

"Küçük ana kuzusunun ağlamasını dinleyin," diyor kuzeni erik aksanıyla. "Zavallıcık bozuk paralarını düşürdü."

"Annesinin oğlu mu? Daha çok annenin küçük bebeği gibi," diyor bir başka kuzen

Yukarı.

Tarquin burnunu çeker ve paralardan birini almak için eğilir. En eski Kuzeni kışına tekme atıyor ve o da öfkeden yanarak yere düşüyor. İşlemeli halının üzerine yığılır ve annesini çağırmak ister. Ama ona sadece daha fazla sataşırlar.

"Ah, zavallı annenin bebeği düştü," diyor kuzeni.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence küçük annesinin oğlu kokuyor. Üstünü mü kirletti?"

"Bu doğru mu bebeğim?" diye alay ediyor diğeri. "Hala ev eğitimi almadın mı?"

"Bu kokuşmuş yavruyu diğer hayvanlarla birlikte köpek kulübesine koyalım mı?" Köşeye sıkışmış bir halde geri kaçarken kuzenleri ona doğru yaklaşıyor. Yüzlerindeki ifade acımasız. Kinci. Yırtıcı. "Ama sessiz olsan iyi olur. Ağlarsan rottweilerler seni öldürür."

Yüzümden birkaç santim ötede bir kılıç savruldu ve nefes nefese kalarak geriye yuvarlandım. Birkaç saniye boyunca Tarquin'in korkunç anısında kayboldum. Neredeyse beni bitiriyordu. Tanrılara şükür zamanında kendime geldim.

Sanırım onu böyle bir pislige neyin dönüştürdüğünü biliyorum. Gaddarlık daha fazla gaddarlığı doğuruyor. İlk defa, neredeyse onun için üzülüyorum.

Ama bunu göze alamam. Geçmişte ona her ne olduysa, bu Tarquin kelimenin tam anlamıyla beni öldürmeye çalışıyor. Ve onu alaşağı etmem gerek.

"Ne oldu, annesinin oğlu?" Kuzeninin aksanını taklit ederek söylüyorum. "Diğer hayvanlarla birlikte kulübeye mi aitsin?"

Gözleri büyür. "Az önce ne dedin sen?" diye hırlıyor.
"Zavallı annesinin oğlu. Biliyorsun, ağlarsan rottweilerlar seni öldürür."

Öfkeyle çığlık atıp kafama vurmaya çalışırken hızlı hareket etmek zorundayım. Öfkesinin gücü o kadar yoğun ki telepatik bağlantımızı yok ediyor. Düşünceleri zihnimden kayboluyor ve peşimden geliyor.

Ama artık dikkatli ve kurnaz Tarquin'le savaşıyorum. Bu adam akılsız, öfke nöbeti geçiren öfkeli bir çocuk. Yıllarca aldığı eğitimi unutmuş. Kılıcını bir savaş baltası gibi kullanıyor, dikkatsizce savuruyor ve beni yok etmeye çalışıyor. Değişikliği fark eden yargıçlar duruşmanın bittiğini haykırıyor ama Tarquin onları duyamıyor. Belki de artık nerede olduğunu bile bilmiyordur. Artık benimle savaşıyor. Zorba kuzenlerine öfkelenen küçük bir çocuk.

O kılıcını savururken sola sıçırıyorum, kılıcı yere saplanıyor. Kılıcı çekip çıkarmaya çalışırken, rapierimin kabzasıyla yüzüne vuruyorum. Burnunun çatırdadığını hissediyorum. Elimden geldiğince sert bir şekilde bileğine tekme atıyorum ve bir kemik kırılıyor.

Ben geri sıçrarken acı içinde çığlık atıyor. Eli işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyor, kılıcı yere saplanmış.

Sonunda Wrythe duruşmanın bittiğini haykırır. Öğrenciler kükrüyor, çığlık atıyor,

Jüri üyelerine bakarken nefesimi zor tutuyorum. Wrythe ve Amon dehşete düşmüş görünüyor.

Ama Viviane gözlerime bakıyor ve dudakları küçük bir gülümsemeyle bükülüyor.

* * *

Tana ve Serana'nın avludaki mücadelesini izlerken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Onlar için bu son deneme. Diğer her şeyin üstesinden geldiler ve bunu koreografisini yaptıklarını dönme ve sallanma hareketlerindeki belirgin koordinasyondan anlayabiliyorum. Serana'nın kızıl saçları, zarif bir şekilde dönerken etrafında dalgalanıyor.

Bugün, yaz güneşi üzerimize vuruyor. Tarquin'e karşı oynadığım turnuvadan bu yana birkaç gün geçti ve kaslarım hala ağrıyor.

Ama bugünkü yarışma bir dans, savaş değil. Serana, gerçekçi görünmesi için Tana'nın biraz kan akıtmasına bile izin verdi, ancak ikisinin de yaralanmayacağını zaten biliyorum.

Darius bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Eğer Serana gerçekten Tana'yla savaşıyor olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdu. Umalım da Tana gerçek bir savaşla karşılaşmasın.

sahadaki tehditler."

"Hepimiz onu güvende tutacağız." Boğazımı temizliyorum. "Geçtiğimi varsayarsak."

"Geçeceksin," diyor. "Bakır aldığıma inanabiliyor musun? Geçebileceğimi hiç düşünmemiştim bile. İtlaf edileceğimden emindim."

Darius'un iltifat beklemek gibi bir alışkanlığı var, benim de onu şımartmak gibi bir alışkanlığım var. "Saçmalama. Elbette geçtin. Sen çok zekisin. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Teşekkür ederim canım. Yarınki sihirbazlık denemen için gergin misin?" Midem sıkışıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Hayır." "Yalancı."

"Kollarınızı tutun!" Amon bağırır. "Duruşma sonuçlandı. Küçük bir farkla Serana O'Rourke kazandı."

Nefesim kesildi. Torc'ları açıklamak üzereler.

Üç yargıcın birkaç dakika boyunca gergin bir şekilde bir araya gelmelerini izliyorum.

Viviane kağıtları çıkarıp işaret ediyor.

Zor yutkunuyorum.

Sonunda Viviane arenaya döner ve rüzgâr sarı saçlarını savurur. "Tana Campbell," diye bağırıyor. "Gümüş!"

Darius sırtarak kolumu ölümcül bir şekilde kavırıyor. "O bir şövalye! O lanet bir şövalye."

"Serana O'Rourke," diye sesleniyor Viviane. "Silver!"

Yüzümdeki sırtışın kulaktan kulağa yayıldığını hissediyorum. "Vay anasını. Bu neredeyse Tarquin ve Horatio'nun altın aldığı gerçeğini telafi ediyor."

"Çekilmez olacaklar. Kendilerininkini hak etmediler, değil mi? Tarquin sana karşı kaybetti. Ama bu torclar gerçekten mantıklı." Darius koltuğunda zıplıyor ve uzanıp mavi bir kâğıt torba alıyor. "Biliyordum. Biliyordum amına koyayım. Yani gümüş olacağını fark etmemiştim ama geçeceklerini biliyordum. Belli ki."

Bir şişe şampanya çıkarıyor ve bir çığlık atarak ağzını açıyor. Şampanyanın köpüğü önümüzdekilerin üzerine patlıyor ve onlar da sinirlenerek ciyaklıyorlar.

Bir kahkahayı bastırarak, "İki şövalyeyi beklemek istemiyor musun?" diyorum.

"Hayır, şimdi bunu içiyorum. Alacakaranlık pastam da var. Kutlama zamanı geldi. Ayrıca onlar artık şövalye, yani artık bizimle takılıp takılmayacaklarını kim bilebilir? Şu andan itibaren şövalyelerin yemekhanesinde olacaklar."

" Şişeyi dudaklarıma doğru kaldırıyor. "Ve siz, Bayan Nia, yarın iyi olacaksınız. Kesinlikle iyi."

Şampanyadan bir yudum alıyorum ve o da geri çekerek, "Çok fazla değil, aşkım. Yarın aklın başında olmalı. Wrythe seni mahvetmeye çalışacak, biliyorsun değil mi?" Şişeyi dudaklarına götürüyor ve şampanyayı boğazından aşağı döküyor.

Wrythe yarın için tam olarak ne planlamış olabilir?

37. BÖLÜM

I pürüzsüz, puslu göle bakan bir balkonda durun. Sakin kıyıda meşe ve elma ağaçları sıralanıyor. Sonbahar havasında, büyüyen elmaların kokusunu alabiliyorum.

Avalon Kulesi'ndeki tüm eğitmenlerin ve öğrencilerin önünde gerçekleştireceğim son sınavımdan önce düşüncelerimi toparlamak için buraya geldim. Başarısız olursam herkesin öleceğine dair daha fazla korkunç uyarıya ihtiyacım yok. Bu kadar çok insan tarafından dik dik bakılacağım düşüncesi bile beni yemek yiyemeyecek kadar geriyor. Sisli havayı içime çekerken ciğerlerimin sıkıştığını hissediyorum.

Bugün göl kenarında hava bulutlu ve soğuk yakamdan aşağı süzülerek tenime yerleşiyor. Cam gibi yüzeyin üzerinde sis dalgalanıyor ve kıvrılıyor.

Gölün Leydisi olmamın ne anlama geldiği konusunda hâlâ bir fikrim yok -eğer bu doğruysa- ama kendimi bu sakın su havuzuna çekilmiş hissediyorum. Burada evimde gibiyim. Kraliçe Morgan bu gölün ötesinden mi hükmediyordu? Diğer tarafta ne olduğunu hiç görmedim.

Ben onu düşünürken, prensin karanlık sesi düşüncelerime fısıldıyor. *Odamın sessiz, taşlı yalnızlığında gölgeler oynuyor. Soğuk gece benimle konuşuyor, son öpücüğümü fısıldıyor. Ölüm tanrıçası, onun kötü dili benimkini kutsuyor...*

"Siktir git, Talan." Gölün sessiz ve soğuk havasının beni iliklerime kadar dondurduğunu hissederek titriyorum. Yine de işe yaradı. Düşüncelerim şimdi daha net.

Dönüp balkon kapısından geri dönüyorum, yüksek gotik koridorlarda yürürken kendime sarılıyorum.

Şimdiye kadar, çoğu öğrenci için Ayıklama sona ermiştir.

Ama bir duruşmam daha var, Sentinel duruşması ve şu anda yoldayım, sinirlerim peçenin uğultusu gibi uğulduyor.

Savaş salonuna yaklaşıırken duyabiliyorum.

Büyülü sis koridorda dolaşıyor. Yaklaşık on dakika içinde peçe konusundaki becerilerim sınanacak. Boğazımda bir yumru var ve sertçe yutkunuyorum. Eğer başarırısam, Camelot'un resmi bir Ajanı olacağım. Başarısız olursam, alıştırma peçesinin açığa çıkarma eğiliminde olduğu korkunç fiziksel acının ötesinde, itlaf edileceğim ve herkes ölecek.

Tonozlu koridorda yürürken tüm gözler üzerimde ama kimseye bakmıyorum. Endişelenmemeliyim. Bunu daha önce birkaç kez *gerçek* peçeyle yapmışım ama kalabalığın önünde her zaman daha gergin oluyorum.

Bu son deneme, hakkında en çok konuşulanlardan biri haline geldi - İtlafla son sınavı. Serana insanların benim üzerime bahis oynadığını ve şansın benden yana olmadığını söyledi. Neden herkesin her şeyi mahvetmeye mahkûm olduğumu düşündüğünden *tam* olarak emin değilim. Şimdiye kadar hiçbir görevi batırmadım.

Dövüş salonuna yaklaştığımda, Raphael'in yüksek oyma meşe çift kapının önünde durduğunu görüyorum. Nivene onun yanında duruyor, kiraz kırmızısı saçlarını topuz yapmış.

"Nia," diyor.

"Hey," diye zayıfça cevap veriyorum.

"Hepiniz berbat durumdasınız," diye ağzından kaçırıyor Nivene.

"Diametrik. Lanetli."

Kaşımı kaldırıyorum. "Biliyor musun, insanlarla gerçekten iyi anlaşıyorsun."

"Yani, sen bir Sentinel ve telepatsın. Bu senin güçlerini zayıflatır ve seni deliye çevirir."

Bir parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve Raphael'e keskin bir bakış atıyorum. "Kimseye söylemememi söylediğini sanıyordum. Ve odaklanmam gerekirken neden şimdi bu konuyu açıyorsun?"

"Nivene yardım edebilir," diyor Raphael. "Duruşma başlamadan önce birkaç dakikamız var."

Plandaki bu değişiklik beni şaşırttı. Kafamı boşaltmaya çalışıyordum, son anda yeni şeyler öğrenmeye değil.

"Sorun değil," diyorum. "Duvağı daha önce de kullanmışım. Gerçek duvak, bu sahte olan değil. Endişelenecek bir şey yok." Ne duymak istediğini biliyorum. "Bu kolay olacak."

"Anlamıyorsun," diyor Raphael ve suikastçının saldırısından beri ilk kez onu neredeyse... korkmuş görüyorum. "Bu eğitim sırasında kullandığımız

kutudaki peçe değil. MI-13 ile çalışan bir peçe büyücüsü var. O bir

Bu duruşma için perdeyi yaratıyor. Ve Pendragon'ların cebinde. Wrythe, Tarquin'i yendiğin için çok öfkeli. Bu onların altın torclarını sahtekar gibi gösteriyor, bu yüzden bu büyücüyü hazırladı. Adam son derece yetenekli ve bunu geçmeni neredeyse imkânsız hale getirecek."

Demek *bu* yüzden herkes bana karşı bahis oynuyor.

Nivene solgun görünüyor. "Az önce oradaydım. Yarattığı bu perde bariyeri mi? Bu gerçek bir şey. Ve eğer onu tamamen bozmazsan seni öldürecek." Pazumu sıkıca kavıyor, tırnaklarını batırıyor. "Seni öldürür."

Korku iliklerime kadar işliyor ama kendimi omuz silkmeye ve onlara sakın bir gülümseme vermeye zorluyorum. "Peki. Ama gerçek perdeyle karşılaştırıldığında ne kadar zor olabilir ki? Binlerce mil uzunluğunda ve bulutların üzerinde yükselip denizin altında batıyor. Bu ondan daha güçlü olamaz. Her şey savaş salonunda saklı."

Nivene kaşlarını çatarak Raphael'e döner. "Onun zeki olması gerektiğini sanıyordum."

Raphael iç geçirir. "Nivene, bu şekilde olmaz-"

"Bütün sorun bunun daha küçük bir örtü olması!" Nivene havlıyor. Sözleri yüksek tavanda yankılanıyor. "Sınır örtüsü büyük, bu yüzden ince gerilmiş. Eminim bunu kendiniz de görmüşsünüzdür. Peçenin nasıl inşa edildiğine baktığınızda, aslında yapısındaki delikleri ve zayıflıkları görebilirsiniz çünkü çok uzağa yayılmıştır."

Gerginlik havada dalgalanıyor, atmosferi keskinleştiriyor. Kız haklı. Her seferinde gördüğüm şey tam olarak bu.

"*Bu* tek bir odaya sıkıştırılmış," diye tıslıyor. "O kadar güçlü bir kuvvet ki, büyün olmadan içine girersen seni *parçalara ayırır*. Buharlaş. Kalıntılarını bir kibrit kutusu içinde annene geri göndereceğiz. Sadece toz."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Düzgün düşünemeyene kadar beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım," diye devam ediyor, "onu bozmak için tüm odağına ihtiyacın olacak, tamam mı? Ve şu anda güçleriniz dengesiz çünkü onlar *güç*. Çoğul. Berbat."

"Tamam." Benden ne istediğini hâlâ bilmiyorum ama şimdi kusacak gibi hissediyorum.

Raphael beni yakından inceliyor ve gözlerinde her zamankinden daha fazla kontrast var gibi görünüyor - parlak mavi ile çevrelenmiş soluk gümüş. Koyu renk kirpikleri aşağı iniyor.

Bana öyle bir bakıyor ki, sanki tüm sırlarımı okuyormuş gibi hissediyorum. Telepatik gibi. Bazen, onun hakkında ne kadar düşündüğümü ve her öpüştüğümüz zamanı bildiğini hissediyorum. Ve beni iyileştirirken güçlü kollarıyla nasıl sarmalandığını hissettiğimi, elinin karnımda olduğunu.

O zaman onun yanında kendimi güvende hissederdim.

Şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama gözlerindeki yoğun bakış sınırlarımı geriyor. Okunamayan ifadesi çoğu zaman beni sinirlendirme gücüne sahip.

"Sorun yok, siz ikiniz," diyorum. "Telepatiyi bastırmam gerektiğini biliyorum." "Ama bu işe yaramıyor, değil mi?" diyor Raphael soğukkanlılıkla.

"Ben de bu yüzden buradayım," diyor Nivene. "Sentineller sadece peçeleri bozmaz. Biz genel olarak büyüü bozarız. Eğer işbirliği yaparsanız, telepatik güçlerinizi kesebilirim. Temelli olarak."

Midem bulanıyor ve bir adım geri çekiliyorum. "Bekle."

Nivene yaklaşır. "Nöbetçiler cerrahdır. Profesör Throckmorton bu tekniği birkaç yıl önce Fey tutsaklarının güçlerini almak için keşfetti. Şimdi, açıkçası, senin Sentinel güçlerini yok etmek istemiyorum. Ama ya telepatini ortadan kaldırabilirsem? Kabul ediyorum, daha önce hiç denemedim ama bence bu mümkün. Zaten içinde hissedebiliyorum. Violet, değil mi? Vahşi, çılgın bir enerjisi var. Bana elini ver." Avucunu uzatıyor. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Kanım kulaklarımda uğulduyor. Şimdiye kadar duyduğum seslere, bu güce ne kadar bağlı hissettiğimi fark etmemiştim. Ya da içgüdülerimin bana onu korumam gerektiğini söylediğini.

Nivene kaşlarını çattı. "Sana rehberlik edeceğim. Hadi, fazla vaktimiz yok." Avucunu sallıyor. "Nia, elimi tut."

"Senin yardımın olmadan da iyi olacağım." Onlara duymak istediklerini söylemeliyim, yoksa bir parçamı koparıp alacaklar. "Aslında bu noktada telepatimi kontrol etmeyi başardım. Artık hiç hissetmiyorum bile. Bastırılmış durumda."

"Yalan söylüyorsun," diyor Nivene.

"Nia," diyor Raphael, "bunu yapmalısın. Avalon Kulesi'nin başka bir Nöbetçiye ihtiyacı var. Bu sadece senin için değil. Hayatlar senin Sentinel güçlerine bağlı."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Telepatim benim bir parçam. Onu elimden almalarına izin vermeyeceğim. O savaş denemesi sırasında beni kurtaran güç buydu. Peki ya o görev? Bu yetenek olmasaydı haritayı asla bulamazdık. Ama Raphael'in duyması gereken bu değil, değil mi?

Ve bunu ona nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum çünkü çoğunlukla sadece içgüdü.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Her şey kontrolüm altındayken neden bununla uğraşayım ki?"

"Bana o sesleri duymaktan bile hoşlanmadığını söylemiştin," diyor Raphael. "Nia, bunun ideal olmadığını biliyorum." Uzanıp koluma dokunuyor. Gözleri yalvarıyor. Parmak uçlarındaki sıcaklık içime akıyor. "Ama bunu yapmazsan, korkarım öleceksin."

Bunun MI-13'ün umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir Sentinel'den daha mahrum kalmasına kıyasla onu kişisel olarak ne kadar rahatsız edeceğini merak ediyorum.

"Orada yarattığı perdeyi *ben* bile bozamam," diyor Nivene. "Şey... muhtemelen yapabilirim. Bu işte gerçekten iyiyimdir. Ama ben diametrik büyüyle boğuşmuyorum ve çok daha iyi eğitimliyim-"

"Nivene, dur," diyor Raphael sertçe.

Burun delikleri alevlenir. "İyi. Onunla biraz mantıklı konuş. Ama acele etsen iyi olur çünkü başlamak üzereler. Ve büyüünün her zamankinden daha çelişkili ve düzensiz olduğunu hissedebiliyorum."

Dönüyor ve koridora doğru yürüyor.

"Doğruyu söylemiyorsun, değil mi?" Raphael'in gözleri sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi gözlerimi tarıyor. Sırlarımın her birini tek tek inceliyor. Bunu hissedebiliyorum ve omurgamda bir ürperti yaratıyor. Her gece uyumadan önce onu düşündüğümü, onun kollarında kıvrılıp kokusunu içime çektiğimi biliyor mu?

Salonun içinde bir zil çalıyor ve başlamak üzere olduğumu işaret ediyor.

Sertçe yutkunuyorum. *İnsanlara onları sakinleştirmek için duymak istedikleri şeyleri söyle.* Her zamanki sadık stratejim. "Ben şimdi içeri giriyorum," diyorum annemi yatıştırmak için her zaman kullandığım yumuşak ses tonuyla ve ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Her şey yoluna girecek, Raphael. Bilmem gereken her şeyi bana sen öğrettin. Sen harika bir öğretmensin."

Pislikleri temizlerim. Benim işim bu. İnsanları sakin, mutlu ve güvende tutuyorum. Paniği, öfkeyi ve kırık camla delinmiş çıplak ayakları yatıştırmak için bir merhemim. Yanan bir sigaradan yanan bir kanepeyi soğutmak için bir sis örtüsüyüm. Kapıya geldiklerinde polislere gülümsüyorum ve mutlu ayrılımlarını sağlıyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum yine omzuna dokunarak.

Buz gibi bakışları yumuşamıyor.

Ana salona açılan ağır ahşap kapılar kapalı ve ben onları tüm gücümle iterek açıyorum. Duvarlara çarpıyorlar ve beni

Büyük bir gürültü. Oda hareketsiz kaldı ve herkes dönüp bana baktı.

Harbiyeliler ve öğretmenler odayı doldurmuş, savaş salonunu çevreleyen tribün sıralarında oturuyorlar. Sadece benim için. Avalon Kulesi'nde daha önce görmediğim bazı yüzler bile var, beni izlemeye gelen MI-13 üyeleri, bazıları altın torclu. Odanın ortasında, peçe büyücünün önünde kıvranıyor.

Gücü muazzam, kulaklarımdaki uğultu diğer her şeyi bastırıyor. Renklerle parıldayan büyümlü bir sis bulutu, kalın ve içinden bakmak imkansız. Çok büyük değil. Belki on fit yüksekliğinde ve altı fit genişliğinde, üzerimde yükselen parıldayan bir sihir duvarı.

Perdenin birkaç adım ötesinde Wrythe ve siyah cüppeli bir figür duruyor - peçe büyücüsü.

"Nia." Raphael'in derin sesi beni olduğum yerde durduruyor ve ona dönüp bakıyorum. "Sana bir emir verdim, Nia. Bana gerçeği söylemeni emrettim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Neden her şey demek olan duruşmadan hemen önce dikkatimi dağıtmaya bu kadar kararlı? Tam burada, herkesin önünde.

"Şimdi olmaz," diye fısıldıyorum.

Herkesin bize baktığını hissedebiliyorum.

"Şimdi değil mi?" Sesi soğuk ve sessiz. Sanki artık onu tam olarak tanımıyor gibiyim. "Ben bir şövalyeyim. Ben senin arkadaşın değilim, Nia. Seni bu akademiye getirmemin bir nedeni var ve bu senden hoşlandığım için değil. Bir Sentinel olmana ihtiyacım var. Kafanda ne gibi aptalca fikirler var bilmiyorum ama sana söylediğimi yapmalıydın. Şimdi anlıyorum ki daha önce senin hakkında haklıymışım, değil mi? Sen ahlaksız bir kaos içinde büyümüş şımarık, bencil bir kızsın ve bunun sonucu olarak gerçek dünya, savaş ya da diğer insanlar için fedakârlık yapmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sana göre bunların hepsi bir oyun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yanaklarım kıpkırmızı oluyor ve midem bulantıyla bulanıyor. "Ne oldu sana böyle?"

Yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüş. "Bana ne oldu? Anladığımı sanmıyorum." Daha yakına eğildi. "Senden pek hoşlandığımı sanmıyorum ve hiç hoşlanmadım." Bir an tereddüt eder gibi oldu ve parmakları yumruk haline geldi. "Şimdi söyleyebileceğim kadarıyla, *çöp* tamamen doğru bir tanım."

İşte geldi. Başından beri beklediğim darbe. Vereceğini bildiğim kalp kırıklığı. Gözlerim yanıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. O benim

Her zamanki lanet Raphael. Yıllar önce hayatımı mahveden kişi.

Kafamın içinde bir öfke şimşeği çakıyor ve düşünmemi zorlaştırıyor. Ondan uzaklaşıp odanın derinliklerine doğru adım atıyorum. Peçenin uğultusu artık boğuk, çünkü tek duyduğum kalbimin ritmik atışı. Göğsüm ağrıyor ve içi boş.

Bakışlarım Merlin'in duvarda asılı duran devasa portresine kayıyor. Gümüş yıldızlarla bezenmiş koyu mavi bir cübbe giyiyor. Onu düşünüyorum, sevdiği kadın tarafından o meşe ağacına hapsedilmiş. Mühürlenmiş, terk edilmiş, kökleri göğsünde büyüyor.

Ben *gölün üzerinde kıvrılan soğuk sisim*, diyorum kendime. Duraklıyorum, öfke kanımı tutuşturuyor.

Raphael'e geri dönüyorum. Beyaz-sarı saçlı bir kadın onun yanında duruyor ve adını hatırlamam bir dakikamı alıyor. Sanırım Ginevra, altın meşaleli Pendragon ajanı. Uzun boylu ve zarif, saçları taç gibi bir şeyle düzgünce toplanmış. Ve ona fısıldıyor, gözleri bana kayıyor.

Şu anda üstlenmek üzere olduğum *son derece* önemli görevden tamamen uzaklaşmış durumdayım.

Ama şu anda, herkesi daha iyi hissettirmek isteyen sakinleştirici, yatıştırıcı Nia değilim. Şu anda gölün sularını çalkalayan azgın bir fırtınayım. Yüzeyinin altında ateşle dövülmüş bir kılıcım.

Gözlerimi Raphael'e dikiyorum. "Ne var biliyor musun, Launcelot?" Sesim koridorda yankılanıyor.

Dikkati bana yöneliyor ve Ginevra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Damarlarımdaki ısı azalıyor ve sanki buza dönüşüyormuşum gibi hissediyorum. "Her zaman olduğun gibi bencil bir dangalak olduğunu kanıtladın. Herkesten daha iyi olduğunu düşünmek için zengin olmana gerek yok, değil mi? Bazı insanlar için kibir nefes almak kadar doğaldır. Ve gerçekte, Raphael, senin kışını birden fazla kez kurtardım, seni egomanyak, solipsist, kendini beğenmiş *pislik*. Emir olmadıkça benimle bir daha konuşma. Ölüm kalım meselesi olmadıkça. Benimle konuşacak kadar iyi değilsin ve hiçbir zaman da olmadın."

Sözlerimin içinde savaş salonunda yankılanan bir hırıltı var.

Raphael gözle görülür şekilde irkilir. *Güzel*.

Perdenin uğultusu ve vızıltısı geri dönüyor ve öfke damarlarıma doluyor. Peçe büyücüsüne geri dönüyorum. Herkesin şaşkınlıkla baktığını biliyorum. Biliyorum ki

haftalarca bunu konuşacağız.

Ama Őu anda ne dűşündükleri umurumda deęil.

BÖLÜM 38

M Yanaklarım öfkeyle kızarıyor ve kanımda erimiş bir öfke akıyor. Amon bana bir şeyler söylüyor, belki de duruşmanın şartlarını açıklıyor ama kulaklarımdaki çınlamadan onu duyamıyorum.

Ve her halükarda, talimatlara ihtiyacım yok.

Wrythe, Amon'un sözünü keserek bir giriş yapıyor. Kendisinin Seneschal olduğunu ve görevinin bizi umutlanmaktan korumak olduğunu söylüyor. Bu test sapla samanı ayırıyor ve belli ki ben sapım.

Ama aslında tek dinlediğim kendi öfkemin çığlık çığlığa tıslaması. *Senden pek hoşlandığımı sanmıyorum ve hiç hoşlanmadım.*

"Peçe denemesi başlamak üzere," diye sesleniyor Wrythe. "Peçenin içine Merlin'in esasının bir kopyasını yerleştirdik. Bayan Melisende'nin -"

O daha sözünü bitirmeden perdeye doğru ilerliyorum ve büyümü çağırıyorum, kırmızının çiçek açmasına izin veriyorum, öfkeli bir bulut. Kırmızı, gazabın rengi. Yaklaştıkça Nivene'in neden bahsettiğini hemen anlıyorum. Peçeyi oluşturan parıldayan enerji iplikleri o kadar yoğun bir şekilde birbirine dolanmış ki büyüde herhangi bir zayıf nokta göremiyorum. İnce ya da kırılğan bir şey yok. Sihrimi yönlendirebileceğim bir yer yok. Bu perde bir ölüm duvarı.

Raphael'in sözleri hala kafamda yankılanıyor. *Bunların hepsi senin için bir oyun.*

Şimdi söyleyebileceğim kadarıyla, çöp tamamen doğru bir tanım.

Kalbim çekiç gibi, bir savaş davulu.

Öfkeyle yanarak büyümü çekiyorum ve bu içimdeki sıcak kızılığ körüklüyor. Zayıf bir nokta aramaya zahmet etmiyorum. Dişlerimi birbirine geçirerek büyümü peçeye fırlatıyorum. Sağımda, peçe büyücüsü tökezliyor, sonra da sırt üstü yere düşüyor. Peçenin vızıltısı kesilip sönüyor ve salonu sessizlik kaplıyor. Sadece kendi nabzımın atışını duyuyorum.

Sis tamamen sustuğunda ve artık tenimin üzerinde uğuldamadığında, içeri giriyorum.

 nci beyazı sis etrafımı sarıyor. Ayağım bir şeye çarpıyor ve yerde döndüğünü duyuyorum. Asaya uzanıyorum ve budaklı tahtasını kavriyorum.

Peçenin içinden çıkıp Wrythe'ın ayaklarının dibine fırlatıyorum.

Gürültüyle takırdıyor. "Al bakalım," diyorum. "Asanız, *efendim*."

Peçe sisi yavaşça dağılır ve büyücü bilincini kaybetmiş gibi görünür.

Bir fısıltı sesi dövüş salonunu dolduruyor.

Söylediklerinin küçük parçalarını duyuyorum. "Gördün mü-"

"Onu yavaşlatmadı bile-"

"O peçe büyücüsü az önce *düştü*-"

Wrythe ayakta, kollarını kavuşturmuş, dik dik bakıyor. Sarı bıyıkları seğiriyor.

"Bunu söylemek zorunda kaldığım için çok ama çok hayal kırıklığına uğradım." Sesi koridorda yankılanıyor. "Ama bu kurumun Seneschal'ı olarak hepinizi korumak zorundayım. Hepinizi hilek rlardan ve yalancılardan korumak benim görevim. Belli ki Bayan Melisende hile yapmanın bir yolunu bulmuş. Hiç kimse hazırlık yapmadan böyle güçlü bir perdenin içine giremez. Bu kadar güçlü bir örtüyü parçalamak zaman alır. Bunu *hepimiz* biliyoruz. Elbette bu, geçmişi ne olursa olsun herhangi birini içeri alırken aldığımız risktir."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için  zg n m." Kendi sesimi yükseltiyorum. "Ama belki de senin peçe büy c n berbattır. Sana bağı olan herkes adam kayırma sayesinde burada."

Parmakları seğiriyor. "Bir  ğrencinin Seneschal ile bu şekilde konuşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hem de az önce başka bir şövalyeye söylediklerinden sonra?" diye kükreyerek etrafında onay arayan bir ses tonuyla konuştu. "Burada protokollerimiz ve prosedürlerimiz var. Üstün konumdakilere saygı gösteriyoruz. Ve Avalon Kulesi'nde hile yapmayız. Peki neden bana sana kimin yardım ettiğini söylemiyorsun? Diğ r Sentinel mi? Nivene mi?"

Raphael'in sözlerinden duyduğum öfke hâlâ içimi yakıyor. "Ben artık bir  ğrenci değilim," diyorum. "Daha yeni geçtim ve Camelot'un bir Ajanıym. Bu benim için sadece bir oyun değı ve bazı şövalyeler ne düşünürse düşünsün, ben buraya aidim."

Öne doğru atılıyor. "Seneschal olarak, *yapmadığınızı* söylüyorum."

Öfkeyle kolumu tutuyor. Zaten güçle dolup taşarken, telepatim bu ani dokunuşla devreye giriyor ve beni Wrythe'ın zihnine bağlıyor. Menekşe rengi iplikçikler benden çıkıp onun düşüncelerine giriyor. Wrythe'ın ruhuna ilk bakışımı atıyorum.

Beni şok eden şey ne kadar boş olduğu. Bir boşluk gibi.

Tarquin'in zihnini okuduğumda bile inancını ve korkusunu hissedebiliyordum. Benden daha iyi olduğuna inanıyordu ve bunun altında, bunu kanıtlayamamaktan korkuyordu. Ailesine ve bir Pendragon olmanın önemine inanıyordu ve kendini onlara kanıtlaması gerekiyordu. Ve bir ahmak olmasına rağmen, Auberon'u alaşağı etmenin önemli olduğuna ve bu olmadan insanlığın düşeceğine inanıyordu.

Ama Wrythe'da bunların hiçbiri yok. MI-13'teki güç basamaklarını tırmanmak için duyduğu çaresizliğin ötesinde hiçbir inancı yok. Sadece güç arzuladığı için Avalon Kulesi'ni yönetmek istiyor. Koruması gereken ajanların ya da insanların hayatları umurunda değil. Beni şaşırtacak şekilde, Tarquin'i ya da diğer Pendragon'ları bile umursamıyor. Onlara farklı davranmasının tek nedeni, akrabaları olarak ona nasıl yansıdıkları. Onların kendisine olan sadakatine değer veriyor çünkü bu onun konumunu güvence altına alıyor.

Ama Wrythe'ın zihninde sadece tek bir gerçek kişi var: Wrythe.

Onun çarpık zihninde, ben onun yükselişinin önündeki bir engelim. Buraya ait olmadığımı kanıtlamak zorunda çünkü ilk geldiğimde onun düşüncesi buydu ve insanların onun yanılmaz olduğuna inanmasına ihtiyacı var. Liderlik edebilecek tek kişinin o olduğuna. Avalon Kulesi ancak ona olan sarsılmaz sadakat sayesinde ayakta kalabilir çünkü cevapları olan tek kişi o.

Demi-Fey'in burada olmasını hiç istemedim.

Raphael bu yüzden mi bana buraya ait olmadığımı söyleyerek herkesin önünde gösteri yapmıştı? Wrythe'a kendini kanıtlamak için mi?

Pozisyonunuzu korumak istiyorsanız Nia'dan işe yaramaz bir yer israftı olarak bahsetmeye devam edin...

Zaten öfkeyle yanıyorum ve Wrythe'ın narsist düşünceleri ateşe benzin dökmek gibi.

İçimde erimiş bir öfke patlıyor ve kırmızı ve mor büyülerim birbirine karışıyor, telepati ve Sentinel güçlerim iç içe geçerek o melez, kaotik gücü yaratıyor. Wrythe'ın zihnine çarpıyor ve kendimi onun kafatasının içine akıtıyorum. Ne kadar basit bir zihin, acınası bir motivasyona odaklanmış. Basit bir

zihnini dürtmek ve itmek için. Ve yapıyorum, içindeki zayıf duvarları yıkıyorum, onun düşüncelerini kendi düşüncelerim için alıyorum.

Aç dünyayı doyurmak için düşmanlarımı meşe ağaçlarına bağlayacağım. Kanınızı göle dökeceğim.

Wrythe sendeleyerek geri çekilir ve gözlerini kırıştırır, sersemlemiştir. Sonra ağzını açar.

"Nia Melisende inanılmaz!" diye herkesin duyması için bağıyor. "Tüm denemelerde tahminlerimin ötesine geçerek Camelot'un değerli bir Ajanı olduğunu kanıtladı ve bu denemeyi de şüphesiz geçti. Ayrıca, kendimden başka kimseyi umursamayan bir dangalak olduğumu da eklemek isterim. Benim bir Seneschal olmam bu akademinin büyük tarihine bir hakarettir ve... ve..."

Aramızdaki bağlantı kopuyor ve onun zihni benimkinden ayrılıyor.

Salona sessizlik çöküyor ve sanki tüm akademi nefesini tutmuş gibi hissediyorum.

Titriyorum, sihrimin patlamasının bir sonucu. Kendime sarılıyorum, dişlerimin takırdamasını önlemek için onları sıkıyorum.

Wrythe titreyen tek parmağıyla beni işaret ediyor. "O benim aklımdaydı!" diye bağıyor. "Beni bunu söylemeye o zorladı. Bu Seneschal'a yapılan bir *saldırı*! Psişik bir saldırı. Ve Yuvarlak Masa'nın bir şövalyesine yapılan saldırı Avalon Kulesi'nin kendisine yapılmış demektir. Demi-Fey'leri buraya almamamızın sebebi de *bu*."

Amon'un kafası tamamen karışmış görünüyor. "Wrythe, sen *neden* bahsediyorsun?"

Sentinel güçleri sizi kontrol etmesine nasıl izin veriyor?"

Wrythe imayı anladığında gözleri büyür. "Çapraz güçlerin var!" diye hırlıyor. "Tıpkı Mordred Kralkatili canavarı gibi iki tür büyün var. Tabii ya. Onda bir şeylerin bozuk olduğunu biliyordum. İşte *bu* yüzden buraya ait değil. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyor musun?"

Amon kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Elbette bu olamaz. Eğer Nia'nın diametrik büyüsü olsaydı, bu dengesiz ve zayıf olurdu. Onu yok ederdi. Ama biz onu denemelerde gördük. Ve az önce söylediğin gibi, bu da dahil olmak üzere tüm denemelerde tahminlerimizin ötesine geçti. Diametrik güçler bu şekilde çalışmaz."

"Duruşmayı geçemedi!" Wrythe bağıyor. "Bana geçtiğini söyletti. Onu düşüncelerimde hissettim. Mordred'in kendisi kadar çürümüş ve yozlaşmış, kötücül varlığını hissettim."

Kınamasının ardından bir sessizlik daha. Ve sonra, salonda heyecanlı mırıltılar.

Amon'un gümüş meşalesi avizelerin ışığı altında parıltıyor. "Onun *zihin kontrolü* yapabildiğini mi söylüyorsun? Zorlama mı?"

Ben bile habersiz yakalandım. Zihin kontrolü mü? Hayır, tabii ki değil. Ben sadece... Wrythe'ın zihni çok basitti. Tek taraflıydı. Bir çocuk bile onu manipüle edebilirdi.

Değil mi?

Wrythe'ın kendisi bize beş temel gücü öğretmişti: hava manipülasyonu, aşk büyü, çok biçimlilik, zorlama ve büyü. Beş ilkel güç. Artık Brocéliande'da ya da ötesinde var olmayan güçler. Açıkçası, eğer artık yoksa bunu yapamam.

Wrythe göz kırpar. "Dediğim gibi, o Avalon Kulesi'nin bir düşmanı. Derhal hapsedilmelidir. Bu ihanettir."

Raphael yaklaşıyor. Ona bakmaktan kaçınıyorum, onun varlığıyla içimde kaynayan öfkeyi hissediyorum. Daha önce olduğu kadar öfkeli görünüyor. Kalabalığa dönüyor, buz gibi gözleriyle onları inceliyor. "Herkes dışarı!" Sesi salonda yankılanıyor. "Bu Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin meselesi. Başka kimsenin değil."

Sesinde öyle sessiz bir komut var ki, hemen ayağa fırlayıp kapıya doğru koşmaya başlıyorlar. Onlara katılmak için döndüğümde Raphael, "Sen değil, Nia. Sen kal."

Kollarımı kavuşturuyorum, ona ters ters bakmamaya çalışıyorum çünkü bu huysuzluk olur. Şu anda tehlikede olan daha büyük şeyler var.

Onlar ayrılırken arkadaşlarımdan endişeli gözlerini yakalıyorum ve biri sersemlemiş peçeli büyücünün yerden kalkmasına yardım ediyor. Sonunda kapı kapanıyor. Odada sadece Viviane, Raphael, Wrythe, Amon ve ben varız. Sadece Yuvarlak Masa'nın birkaç şövalyesi ve ben.

"Bunu biliyordun," diye tısladı Wrythe Raphael'e. "Ne hakkında?" Raphael kaşlarını çatar.

Şimdi de arkamı mı kolluyor? Sik kafalı.

Wrythe'ın gözleri Raphael'e kayar. "İkinizin arasında bir şeyler mi var? Sizi Avalon Kulesi'nden attıracak bir şey mi?"

"Saçmalama," diyorum sertçe.

"Söylediğimi duymuş olabileceğin gibi," diye ekliyor Raphael buz gibi bir ses tonuyla, "ondan pek hoşlanmıyorum ve kişiliğini rahatsız edici buluyorum. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, sihirli güçleri MI-13 için bir kazanç olacak."

Ona bakıyorum, öfkem hâlâ damarlarımda dolaşıyor.

"Kızın çapsal güçleri var," diyor Wrythe. "Biliyor muydunuz? Bunu örtbas mı ettin?"

"Evet, biliyordum," diyor Raphael sessizce. Kalbim sıkışıyor. Neden onlara *söylüyor*?

"Ve bunu bizimle paylaşmayı düşünmedin mi?" diyor Wrythe. "Seneschal ile mi?"

Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeye bayılır.

"Bunu bilmesi gereken insanlarla paylaştım," diyor Raphael. "*Senin* bilmene gerek yoktu."

"Teknik olarak senden üstünüm. Avalon Kulesi'ne bir melez getirdin, çapsal büyü olan bir melez. Sana Mordred'i hatırlatmama gerek var mı? Onun kritik görevlere katılmasına izin vererek diğer ajanları riske attın."

Raphael, "Sana o görevlerin her birinde benim de bulunduğumu hatırlatırım, Wrythe," diyor. "Eğer birinin hayatı tehlikedeysen, o kişi bendim."

"Ve benimki," diye ekliyor Viviane.

Raphael ona sert bir bakış atar. "Ve Nia'nın güçleri ve becerileri bizi kurtardı.

Birkaç kez."

"Raphael'in bize söylemesi ya da söylememesi gereken her ne varsa," diyor Viviane, "tek bir şeyden eminim. Son duruşmayı geçti. O artık bir ajan. Bunlar bizim kurallarımız. Protokollerimiz ve prosedürlerimiz." Son iki kelimedede Wrythe'in erik aksanını taklit ettiğinden oldukça eminim.

Wrythe tiksintiyle başını sallar. "Belli ki hile yapmış. Sokaklardan gelen rastgele biri mi?"

"Ben hile yapmadım," diyorum.

"Sessiz ol kızım. Neden burada olduğunu bile bilmiyorum," diye tersliyor Wrythe beni. "Pekâlâ. Buraya ilk geldiğinde önerdiğin gibi onu bir Nöbetçi olarak kullanabiliriz, Raphael. Daha güçlü mürettebat için yolu açabilir. O bir ulaşım aracı. Eğer hepiniz *ısrar ediyorsanız*, ona pirinç bir meşale vermeyi bile düşünmüyorum. Ama eğer o-"

"*Pardon, pirinç meşale mi?*" Viviane öyle diyor. "Gölge denemesini en yüksek puanla geçtiği konusunda hemfikir değil miydik?"

Amon, "Yazılı sınavı da en yüksek puanla geçti," diyor. Raphael başını sallar. "Ve sırasında ve savaş Duruşma, o dövmek Tarquin Pendragon, yanılmıyorsam o duruşmadan tam puan almıştı.

Belli ki o da öyle."

"Ve bu duruşma..." Viviane kaşlarını kaldırır. "Şey... Bilmiyorum

Burada gösterdiği şeye *ne dersiniz?*"

"Buna inanamıyorum." Wrythe öfkelendi. "Bu sefil adama *gerçekten de* pirinçten daha değerli bir şey vermek istiyor musun?"

Viviane, "Altın bir torc onun sonuçlarına uyuyor," diyor.

Onlara sadece ağzım açık bakabiliyorum. *Altın* bir meşale mi? Mesela *Raphael'in* mi? Kalbim çırpınıyor.

"Hayır," diyor Amon.

Hepimiz ona bakıyoruz.

Wrythe, "Nihayet aklı başında biri çıktı," diye geveliyor.

Amon ciddiyle başını sallar. "Ben Avalon'un tarihçisiyim. Ve tüm yasalarımızı ve törenlerimizi bilirim. Bunun için tek bir emsal var. Avalon Kulesi'nin tarihinde sadece bir Fey ilkel güçlerden birine sahipti." Amon duvara bakıyor. Gözlerim onunkileri takip ederek dövüş salonunun üzerinde asılı duran resme gidiyor. Merlin.

"Kurucular netti," diyor Amon. "Farklı bir meşale taşıyan bireyler var. Bunlar Avalon Kulesi'nin kurucuları. Kral Arthur. Sör Galahad. Ve Camelot'un Merlin gibi ilkel büyücüleri."

Wrythe, "Merlin *gibi* değil," diye mırıldanıyor. "*Sadece* Merlin. O Camelot'un *tek* ilkel büyücü."

Amon, "Merlin Kule'nin sınavlarını geçti ve bu sınavlar Gölün Hanımı tarafından yönetildi," diyor. "Altın bir meşale alacaktı ama havayı manipüle edebildiği için -ki bu ilkel bir güçtür- ona ejderha ateşiyle dövülmüş Avalon Çeliğinden bir meşale verdi."

"Ona Avalon Steel'i mi vermek istiyorsun? Delirdin mi sen?" Wrythe sığıyor.

Amon omuz silkiyor ve yere bakıyor. "*İstemiyorum*. Yapmak zorundayım. Protokollerimiz var."

"Protokoller ve prosedürler, Wrythe," diyor Viviane, yine onun aksarıyla.

"Zihin kontrol güçleri olduğunu düşündüğün için mi?" Wrythe'ın sesi dengesizleşiyor. "Zorlama mı?"

"Az önce bize onun yaptığını söyledin." Amon kaşlarını çatı. "Yaptığın şeyi sana onun söylediğini."

"Yoksa kendine dangalak dediğinde gerçekten ciddi miydin?" Viviane sorar.

"Bana karşı çalışan iki *demi-Fey varken* Seneschal olmanın ne anlamı var?" Wrythe hırlıyor ve Amon'a keskin bir bakış atıyor. "Ve sıradan sınıflardan sakallı bir salak. Burası cehenneme dönüyor, biliyor musun? Her şey parçalanıyor."

Dönüyor ve kapıları arkasından çarparak fırlayıp gidiyor.

"Şimdi, öyleyse," diyor Amon ışınlanarak. "Nia Melisende, Avalon Kulesi'ne hoş geldiniz. Avalon Çeliği'ni elimize geçirir geçirmez sana torcu vereceğiz. Çok fazla kalmadı çünkü göldeki bir taş üzerinde ejderha ateşi kullanılarak dövülmesi gerekiyor ama kural kuraldır."

Viviane salondan çıkmak için döner. Kapıyı açıyor. Tüm akademi dışarıda beklemektedir. Bir süre onlara bakar, sonra çenesini kaldırır ve "Avalon Steel" diye bağırır.

Ve onun sözleriyle kıyamet kopar.

BÖLÜM 39

IÇivilerle güçlendirilmiş kalın ahşaptan yapılmış koyu meşe kapıya üç kez vurdu.

Tana ve Serana'ya dönüp bakıyorum. Kapıya bakıyorlar, omuzları kambur, yüz ifadeleri gergin. Serana'nın tişörtünde kahve lekesi var ama değiştirmek için artık çok geç.

Merlin'in Kulesi'nin en üst katındayız, çağrılmadıkça kimsenin ziyaret etmesine izin verilmeyen kat.

Hiçbirimiz neden çağrıldığımızı bilmiyoruz, sadece Yuvarlak Masa şövalyelerinin kapının diğer tarafında bizi beklediğini biliyoruz.

"Ne istedikleri hakkında bir fikrin var mı?" Tana'ya umutsuzca soruyorum.

Başını sallıyor ve kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor. Son birkaç gündür sessiz ve içine kapanıktı ve uykusunda inlediğini duymaya devam ediyorum. Bana söylemediği bir şeyler olduğunun farkındayım.

"Umarım şövalye olmamız konusundaki fikirlerini değiştirmiyorlardır," diye mırıldanıyor Serana, gümüş torcunu endişeyle parmaklarken. "Bunu yapamazlar, değil mi? Bu noktada?"

Kapının her iki yanındaki sütunlarda yanan meşale ışığı, yirmi metre kadar yükselen oymaların üzerinde dalgalanıyor. Ahşabın bir tarafında kılıç, taç ve asa gibi kraliyet sembolleri işlenmiş. Diğer tarafta ise kıvrılan doğa sembolleri, yapraklarla şekillendirilmiş bir insan yüzü ve üç yapraklı bitkiler var. Bakışlarım kapının üst kısmına kayıyor. Taşa ayın döngüsü kazınmış.

Yanan meşalelerin gölgeleri taş duvarların ve zeminin üzerinde dans ediyor. Sonunda kapı inleyerek açıldı. Yavaşça, üçümüz içeri giriyoruz.

Özellikle büyük bir katedral büyüklüğündeki salona huşu içinde bakıyorum. Soluk mavi ışık, yüz fit yüksekliğindeki süslü bir pencereden içeri akıyor. İnci gibi parlayan ışınlar, yaklaşık elli sandalyenin oturabileceği kadar büyük, cilalı ahşaptan yuvarlak bir masayı aydınlatıyor. Sadece on tanesi boş ve geri kalan şövalyeler bize bakıyor. Nivene de onların arasında, kızıl saçları güneş ışığında alev gibi parlıyor.

Tana ve Serana'nın eşliğinde, kaldırım taşı döşeli zeminde yavaşça yürüyorum. Raphael'e bakmamaya çalışıyorum. Bunun yerine gözlerimi salonun uzak tarafındaki uzun portrelere dikiyorum. Yerden yirmi metre yüksekliğe kadar uzanıyorlar: Arthur, Merlin ve Guinevere... Her birinin elinde soluk ve gül rengi bir metal meşale var. Avalon Çelik.

Benimki henüz hazır değil. Bu da demek oluyor ki burada torcu olmayan bir tek ben varım.

Yuvarlak masaya tekrar baktım. Bu kadar çok Yuvarlak Masa şövalyesi olduğunu fark etmemiştim. Her ne kadar Raphael'e bakmaktan kaçınmaya çalışsam da, elimde değil. İstesem de istemesem de bakışlarım hep ona gidiyor. Güzelliği görmezden gelemeyeceğim bir emir gibi.

Gözlerindeki soluk ışık metal gibi parlıyor. Bunlar dünyadaki en önemli MI-13 ajanları ve ben sadece ona bakmak istiyorum.

İçim burkularak, Ginevra Pendragon'un onun yanında oturduğunu fark ediyorum. Saçlarını uzun tutmuş, mücevherlerle süslü birkaç örgü yapmış. Solgun ışıktaki her zamankinden daha güzel görünüyor. Duvardaki Guinevere portresine baktığımda, aradaki açık benzerliği görebiliyorum. Bana öyle geliyor ki, adını atasından almış olmalı.

Eğilip Raphael'e fısıldıyor. Gözleri yine benim üzerimde, dudaklarında bir gülümseme. Yüzümün kızardığını hissediyorum.

İşte tam da bu yüzden burada romantizm yasak, çünkü aklım pek işimde değil ve kendimi kapıdan çıkıp gitmekten alıkoymam gerekiyor.

Birbirimize bağırduğımız son konuşmamızdan bu yana bir hafta geçti. Duruşmadan kısa bir süre sonra, bir parçam patlamasının hesaplanmış olup olmadığını merak etti. Beni kızdırmanın gücümü ortaya çıkaracağını biliyor muydu? Ancak kendini açıklamak için herhangi bir noktada ortaya çıkmadığında, bunun boş bir umut olabileceğini fark ettim. Eğer hakaretleri sahteyse, adamın daha *çok zamanı* vardı.

Geçen hafta bana haber vermek için. Bir göreve gitmiş gibi değildi. Onu etrafta görüyordum. Gördüğümde de başka tarafa bakıyordu.

Derin bir nefes alıp masanın geri kalanını tarıyorum. Masanın etrafındaki kırk kadar kişi arasında altın takanlar sadece Raphael ve Ginevra. Diğerleri gümüş. Peki diğer Pendragonlar nerede?

Viviane boş sandalyeleri işaret ediyor. "Oturun lütfen."

Üçümüz boş sandalyelere doğru yürüdük. Kapılar arkamızdan inleyerek kapanırken oturduk. Masanın gücünün tenimde uğuldadığını hissediyorum.

Koridorun diğer tarafında Merlin'in portresi tıkırdıyor ve her şey gıcırdayarak açılıyor. İçinden bir adam geçiyor, zamanda yolculuk yapmış bir savaşçı gibi görünüyor. Uzun gri bir sakalı var ve yüzü yaşlılıktan çizgilerle kaplı. Odadaki diğer insanların aksine, gümüşü bir göğüs zırhı ile gerçek bir zincir zırh giymiş. Göğüs zırhının üzerinde de bu kulenin etrafında gördüğüm Merlin Sarayı arması var; baykuş, yıldızlar ve ayın döngüsünden oluşan bir arma. Büyük salonu geçerken zırhı inliyor.

Bir an için söylentilerin doğru olup olmadığını, Merlin'in hiç ölmediğini ve belki de kendi portresiyle bize geri döndüğünü merak ediyorum. Ama bu adam Merlin'e hiç benzemiyor ve gümüş bir meşale takıyor.

"Kim o?" Serana'ya fısıldıyorum.

"Sör Kay," diye fısıldıyor. "O MI-13'ün lideri."

Yuvarlak masadaki boş sandalyelerden birine geçip oturur. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Derin, buyurgan sesi odada yankılanıyor. "Bugün tartıştığımız konu son derece gizlidir. Bunların hiçbirisi akademideki hiç kimseyle paylaşılmayacak. Ya da tabii ki akademi dışıyla."

Tana ve Serana ile bakışıyoruz. Üçümüzün burada ne işi var?

"Hepinizin bildiği gibi, MI-13'ün çabaları peçe tarafından engelleniyor," diye devam ediyor. "Küçük görev güçlerine yol açan Sentinellerimizle idare ediyoruz ama bu da seçeneklerimizi kısıtlıyor."

Nivene kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Perde Fey'in büyücüleri tarafından korunuyor," diye ekliyor Sör Kay. "İki ay öncesine kadar on tane vardı. Ancak içlerinden biri Nöbetçilerimizden birine suikast düzenlemek üzere gönderildi ve öldürüldü." Kısa bir an için bana doğru bakıyor. "Ve *başka bir* peçe büyücüsü de bizim

ve şans eseri durduruldu ve öldürüldü." Boğazını temizliyor ve bana bir kez daha bakıyor. "Şu anda sekiz kişi kaldı, ki bu ondan daha iyi."

On eksi iki eşittir sekiz. Birinci sınıf öğretmenim Bayan Mermenstein hepimizle gurur duyardı.

"Sekiz peçe büyücüsü Fey Fransa'nın etrafındaki peçeyi korumak için hâlâ yeterli," diye devam ediyor. "Ancak bilginlerimize göre yedi tanesi yeterli değil."

Masanın etrafındakiler de mırıldanmaya başlar. Sonra Sör Kay masaya vurur ve salona sessizlik çöker.

"Peçe büyücülerinin iki saldırısı Fey'in saldırgan operasyonlarını artırdığını gösterdi," diyor. "Bu, gelecekte daha da büyük bir şey planladıklarını göstermeye şimdiden yetiyor. Ama eğer bu yeterli değilse, MI-13'ün en güçlü medyumlarından biri de bizimle birlikte odada bulunuyor - artık kendisi de bir şövalye. Bayan Campbell, dün bana söylediklerinizi salonla paylaşır mısınız?"

Tüm gözler Tana'ya çevrildi.

Ağzının etrafındaki gerginliği görebiliyorum ama çenesini kaldırıyor. "Yakın gelecekte Fey diyarından korkunç bir gücün geleceğini gördüm. Avalon Kulesi yıkılacak, taş taş üstünde kalmayacak ve ajanlarımızın kanı yeryüzünü besleyecek. Bu odadaki cesur şövalyelerin ve ajanların her birinin ölümünü gördüm. Cesetler gömülmeden yatıyor, leş yiyiciler tarafından toplanıyor. Ve kısa bir süre sonra insanlık da onları takip edecek."

Sözlerini korkunç bir sessizlik izliyor. Arkadaşıma bakıyorum ve onun kara gözleri parlıyor. O görüntüleri gerçekten gördüğünden hiç şüphem yok. Uykusunda ağladığını duydum. Artık nedenini biliyorum.

"Kesin mi?" Nivene soruyor. "Ya da durdurulabilecek bir şey mi?"

Tana başını sallıyor. "Taşa yazılı değil ama durdurmak için fazla vaktimiz yok," diyor. "Birkaç hafta."

"Siktir et," diyor Nivene.

"Evet," diyor Sör Kay. "Belagatli Sentinel'imizin de belirttiği gibi, bu ideal değil."

"Savunmamızı güçlendirmeliyiz," diye sesleniyor beyaz saçlı bir şövalye.

"Savunmada kalma zamanı geçti," diyor Sör Kay. "Ajanlarımızın çabaları sayesinde, Fey diyarındaki kritik askeri yerlerin bir haritasını elde ettik. Bu yerleri araştırıyor, bilgi topluyoruz. Bunlardan altısı, sınır boyunca, Fey peçe büyücülerine ev sahipliği yapıyor. Daha önce de açıkladığım gibi, onlardan biri öldüğünde peçe kararsız hale geliyor. Bu

Böylece büyük kuvvetleri harekete geçirip saldırabilir, diğer kritik noktaları vurabilir ve Dame Campbell'ın öngörülerinde gördüğü yaklaşan Fey saldırısını durdurabiliriz."

Bu bir görev brifingi. Şimdiye kadar katıldığım en büyük ve en önemli brifing. Ve bizden ne yapmamızı istediği şimdiden belli.

"Bu odadakiler MI-13'ün en iyi ajanları," diyor Sör Kay, bakışları odada daireler çizerek her birinin gözleriyle buluşuyor. "Ve sizi Fey istilasından bu yana aldığımız en riskli göreve gönderiyoruz. Sınır boyunca iki noktaya iki grup göndereceğiz. Oraya vardıklarında, Nöbetçilerimiz Fey Fransa'sına girmenin yolunu açacaklar. Her grup üç küçük görev gücüne ayrılacak ve büyücülerin bulunduğu yerlere doğru hareket edecek. Toplamda altı görev gücü olacak. Büyücüleri öldürmenizi istiyoruz. Bir tanesi yeterli ama altı tanesi daha da iyi. Bu gerçekleştiğinde, perde düşecek ve ben de Fey Fransa'ya büyük bir sürpriz saldırı düzenleyeceğim."

"Peki ya Pendragonlar?" Nivene soruyor. "Neredeyse *hiçbirinin* burada olmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Ama tabii ki *en iyi* ajanların burada olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Sanırım bu hiç de gizemli bir durum değil."

Ginevra buna öfkeli görünüyor, bu da bana küçük bir zevk titremesi veriyor. Sör Kay dramatik bir şekilde iç çekiyor ve ben bunun uzun süreli bir tekrarlanan argüman. Belki de Nivene'i "politikada kötü" yapan argümanlardan biri. Eğer Sentineller için bu kadar çaresiz olmasalardı, eminim çoktan gitmiş olurdu.

"Ginevra dışında, Pendragonlar Avalon Kulesi'nde kalıp ilerleyişimizi izleyecekler," diyor Sör Kay sonunda.

Nivene homurdanıyor. "Doğru, biz hayatlarımızı riske atarken beceriksiz kıçlarının üzerinde oturuyorlar ve onlar biçiyor-"

"*Teşekkür ederim*, Nivene," diye tersliyor Sör Kay. "Katkılarınız her zamanki gibi çok takdire şayan. Görev güçleri zaten oluşturuldu ve şimdi onları okuyacağım. Birinci grup, Freya ve Serana. İkinci grup, Nivene, Meliahad ve Tana. Üçüncü grup, Viviane ve Antoreau. Dördüncü grup, Nia, Ginevra ve Raphael. Beşinci grup..."

Devam ediyor ama diğer grupları sıralarken ben takip etmiyorum. Görev gücümde ben, Raphael ve onun sevgilisi olabilecek bir kadın var.

Onunla göz göze geliyorum ve göğsüm çatlıyor.

BÖLÜM 40

I Bir kayanın arkasına çömelmiş, Eylül ayının keskin havası elbisemin ince kumaşından tenime doğru akıyor. Bugün çiğ damlalarının neredeyse dona dönüşmesine yetecek kadar soğuk var ve benim zarif Fey

Kılık değiştirmek soğuk rüzgara karşı fazla koruma sağlamıyor.

Ginevra ve ben bir tepenin yamacından, Fey Fransa'sının sınırının hemen içinde, ateşli, sonbahar dokunuşlu tepelerin arasında yer alan küçük bir kasabayı izliyoruz. Saklandığımız yerden, küçük bir toprak yol tepeden aşağıya taş evler ve dükkanlar kümesine doğru uzanıyor ve bir kilise kulesi güneş ışığında parıldıyor.

Metal bir dürbünden kasabanın kenarındaki fildişi konağa ve onu çevreleyen sarmaşık kaplı devasa duvarlara bakıyorum. Peçe büyücüsünün malikanesini bulmak zor değildi. Üç kat yüksekliğiyle kasabadaki diğer binaların çoğunun üzerinde yükseliyor ve ön kapısı bir kral için uygun görünüyor. Muhteşem bir yer; krem rengi taştan yapılmış, soluk mavi panjurları çift ön kapıya uyuyor.

Ve orada bir yerde öldürmemiz gereken Fey var.

Mercekten tekrar bakıyorum. Malikâne yaklaşık üç yüz metre uzakta ama dürbün sayesinde kimin girip çıktığını kolayca görebiliyorum ve her birini zihnime not ediyorum.

Bir saatten fazladır buradayız, pusu işaretleri arıyoruz ve çömelirken kaslarım ağrıyor. O kasabada bir yerlerde, Raphael her şeyi yakından inceliyor. Perdeden geçtikten kısa bir süre sonra, keşif için bizden önce ata bindi ve yolculuğun büyük bölümünde bizi birbirimize eşlik etmek zorunda bıraktı. İkimiz de buna minnettar değildik.

Altın rengi ışık Ginevra'nın güneşten öpülmüş teninde parlıyor. "Evet Amerikalı, senin hakkında kim ne derse desin umurumda değil. Siz gerçekten de büyüleyici bir konuşmacısınız."

Ona bakıp bir kaşımı kaldırıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Pardon, biliyor musunuz?" diye devam ediyor. "Aslında söylemek istediğim, iki gün boyunca senin sıkıcı arkadaşlığınla seyahat ettikten sonra sıkıntıdan ölmek üzere olduğumdu. Amerika'da size nasıl konuşacağınızı öğretmiyorlar mı, yoksa bebekken sizi televizyonun karşısına oturtup en iyisini mi umuyorlar?"

Ginevra bana adımla hitap etmeyi reddediyor ve bu noktada Pendragon tavırlarına sabrım kalmadı. Bu yüzden onunla neredeyse tek kelime konuşmadım.

Sessizliğin havayı tekrar doldurmasına izin veriyorum ve dikkatimi kasabadaki tavernaya çeviriyorum. Görevimizdeki ilk durağımız olacak.

"Raph ile yalnız gönderilmemem çok yazık," diye ekliyor. "O ve ben *gerçekten* çok iyi anlaşıyoruz. Yarı Fey olduğunu biliyorum ama diğerlerinden farklı, değil mi? Zeki biri. Onun yerine, bana eşlik edecek sen varsın."

Çenemi sıkıyorum. "Henüz endişe verici bir şey görmüyorum," diyorum sertçe, onun saçmalıklarını görmezden gelerek. "Giren ya da çıkan herhangi birinin üzerinde görebildiğim gizli bir silah yok."

"Adamlardan birinin botunda bıçak vardı," diyor kendi bardağını gözüne tutarak. "Belki de bu, daha fazla deneyimle fark edebileceğiniz türden bir şeydir. Ama bunun büyük bir endişe kaynağı olduğunu sanmıyorum."

"Güzel."

Bana dönüp safir gözlerini kısıyor. "Avalon Steel'i sana gerçekten tek bir denemeye dayanarak mı verdiler?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Diğer tüm denemelerde de en yüksek puanları aldım. Bunu hak ettim."

"Saçma," diye mırıldandı. "Gerçekten ilkel bir güce sahip olduğundan şüpheliyim. Daha kapsamlı bir şekilde test edilmeliydi. Wrythe'a saldırması için başka birine rüşvet vermediğini kim nereden bilebilir?"

"İlkel güçlere sahip başka biri mi? Peki bu kim olabilir?"

Omuz silkiyor. "Ya da bildiğim kadarıyla, zihninin kontrol edildiğine inanana kadar ona ilaç vermiş olabilirsiniz. Tek söylediğim, böyle acele bir karar verilmeden önce test edilmesi gerektiği. Çok çirkin."

Yaprakların üzerindeki ayak sesleri başımı döndürüyor ve Raphael'in arkamızdaki çimenlerin arasında ilerlediğini görmek için dönüyorum. Gıcır

gıcır beyaz gömleği ve lacivert pantolonuyla muhteşem görünen onu
görünce kalbim hızlanıyor. O

bana bakıyor, altın rengi güneş ışığı solgun gözlerinde parıldıyor. Kılık değiştirmemizin bir parçası olacak küçük bir valiz taşıyor.

"İşte buradasın," diyor sessizce.

Ginevra ayağa kalkar ve ona büyüleyici bir gülümseme gönderir. "Tanrılara şükür buradasın. Arkadaşlığını özlemişim, Raph! Her zaman çok eğlenelisin."

"Gerçekten öyle mi?" Mırıldanıyorum.

"Meyhanede endişe verici bir şey görmedik," diye devam ediyor. "Son bir saat içinde dört erkek ve iki kadın içeri girdi. Üç adam da dışarı çıktı. Bunun böyle bir günde normal bir trafik olduğunu tahmin ediyorum. Pusu kurulduğuna dair bir işaret yok."

"Güzel." Raphael'in çenesi sıkılır. "Ginevra, en azından Nia ve ben kulübeye girene kadar burada gözcülük yapmanı istiyorum. Eğer pusu ya da saldırı gibi görünen bir şey görürsen destek için koş."

Kollarını kavuşturuyor. "Daha deneyimli bir ajanın seninle gelmesini istemediğine emin misin? Seni daha iyi tanıyan birinin?"

"Bunu konuşmuştuk. Nia'nın büyüğü işe yarayabilir. Ve aramızdaki en hızlı binici sensin. Komuta merkezine mesaj götürüp getirmek için sana ihtiyacımız var. Şimdilik saklan ve kasabaya yaklaşan şüpheli kişilere karşı gözünü dört aç." Dönüyor ve tepeden aşağı doğru yürümeye başlıyor. Sonbahar manzarası güneşin yaldızladığı alevli gölgelerle yıkıyor.

Dikenli dallardan dikkatle kaçınarak onu takip ediyorum. Kılık değiştirmemin bir parçası olarak soluk mavi bir elbise giyiyorum ve kostümümün kazara yırtılmasını istemiyorum.

Raphael bana keskin bir bakış fırlatıyor. "Yani başladığımız yere geri döndük, öyle mi?"

"Bu arada arkadaşın Ginevra çok hoş biri," diye mırıldanıyorum. Bana söyledikleri hakkında ona sormak istediğim milyonlarca soru var ama şimdi sırası değil. Çok tehlikeli bir duruma girmek üzereyiz ve ikimizin de odaklanması gerekiyor. Beni bir sonraki Alix'e dönüştürecek duygusal çalkantılara ihtiyacım yoktu.

Kasabaya yaklaştığımızda Raphael bana bakıyor. "Gizli hikâyemiz yeni evlenmiş olmamız," diyor. "Önce biraz dolaşip gözlem yapacağız, sonra da tavernaya gidip bağlantıyla buluşacağız. Benden nefret etmiyormuş gibi davranmaya çalış."

"Rol yapabilirim."

"İnan bana, rol yapabildiğini biliyorum." Kadifemsi tonunun altında bir keskinlik var ve bana anlamlandıramadığım bir ifade veriyor.

Kasabayı çevreleyen Arnavut kaldırımına yola varmıştık bile. Raphael elimi tutuyor ve bana sevgi dolu bir gülümsemeye benzeyen bir şey veriyor.

Kasabada yürüyoruz, sadece yeni evli bir çift, el ele. Etrafımızdaki insanların gördüğü tek şey de bu; ikimiz vitrinlere, pastanelere bakıyoruz. Bir pastanenin vitrinine bakmak için durduğumuzda, Raphael kolunu belime doluyor. Ne kadar harika koktuğunu ve kaslı vücuduna yaslanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Onu düşünmemeye çalışıyorum. Gözlerimi etrafındakilerden ayırmamam, insanların bize bakışlarını yakalamam ve tehditleri değerlendirmeye çalışmam gerekiyor.

Pencerenin yansımalarını kullanarak bizi takip ediyor olabilecek kişilere karşı gözümü dört açıyorum. Yanımızdan geçen insanlar arasında şüpheli bulduğum iki kişi dikkatimi çekiyor: bize bakmaktan kaçınan bir kadın ve ayrılmadan önce bizi kısa bir süre takip eden bir adam.

Vitrinlerinde muhteşem kır çiçekleri ve taşlar olan bir çiçekçiye bakmak için duruyoruz. Parmak uçlarımda duruyorum ve Raphael eğiliyor. "İki olası muhbir," diye kulağına fısıldıyorum. "Bir kadın ve bir erkek."

"Gördüm," diye mırıldandı. "Adam bizi takip etti çünkü kışınıza bakmaktan hoşlanıyordu, bunun için onu suçlayamam. Kadın bize bakmaktan kaçındı çünkü yakın zamanda bir ayrılık yaşadı ve sevgi dolu bir çift görmek onda çılgınlık atma isteği uyandırdı."

"Kadının bir ayrılık yaşadığını nasıl anlarsınız?"

"Çünkü kalp kırıklığının nasıl görüldüğünü biliyorum," diyor karanlık bir şekilde. İç çekiyorum. "Keşke bizim hakkımızdaki gerçeği bilseydi."

Başka bir esrarengiz ifade. "Belki de dediğin gibi odaklanmalıyız. Hadi tavernaya gidelim."

Elimi tutuyor ve beni tavernaya götürüyor, mavi panjurları ışığa açık taş bir bina ve geniş bir taş terasta mum ışığında masalar kurulmuş. Fenerler duvarların üzerinde dalgalanan bir parıltı yayıyor.

Bir saatten fazladır izliyor olmamıza rağmen, bir yanım hâlâ bir tuzaktan korkuyor. Bizi bekleyen silahlı muhafızlar olmadığından emin olmak için sağma soluma bakarken kaslarım geriliyor. Bakışlarım sola doğru kıvrılan sarmaşık kaplı bir duvarı ve sağda kaldırım boyunca ilerleyen Fey'i tarıyor.

Tavernanın mavi kapısına doğru yürüyoruz ve Raphael kapıyı açıyor. İçeride güneş ışığı pencerelerden ahşap masalara ve karo zeminlere dökülüyor. Kaba yontulmuş kirişler tavana yayılıyor.

Cilalı meşe bara doğru ilerlerken arka kapıyı kontrol ediyor, kaçmamız gerekirse diye en iyi rotayı planlıyorum.

"İyi günler," diyor barmen Fransızca, bir bezle barı silerken. İnsan ama neredeyse bir Fey kadar uzun, örgülü kızıl saçları omuzlarına dökülüyor. "Şehirde yeni misiniz?"

"Balayımız için buradayız," diyor Raphael Fransızca olarak, ayarladığı Fey aksanıyla. "Yeni evlendik."

"Tebrikler."

"Muhteşem bir düğündü," diyorum kolumu Raphael'in beline dolayarak. Gömleğinin altında kaslarının biraz gerildiğini hissediyorum. "Kumsalda, ayak parmaklarınıza kadar kumun içinde."

Barmenin eli, üzerinde anlaşılmaya varılan cümleyi tanıyınca duraksıyor. "Kulağa harika geliyor. Belki evlendiğimde bunu sahilde de yaparım," diyor ve bana cümlemin ikinci kısmını veriyor.

Raphael rahatça bara yaslanıyor. "Yakınlarda küçük bir yer kiraladık," diyor.

Barmen başını sallar. "Balayı için iyi bir yer. Bir sürü güzel piknik yeri falan var."

Raphael gülümseyerek, "Evden ne kadar çıkacağımızı bilmiyorum," diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bakışlarım güçlü çene hattında geziniyor. "Ya da yatak odasında," diye ekliyorum.

Bardaki bir adam şarap kadehine homurdanıyor. Raphael'e döner ve kaşlarını sallar.

Güzel. Günün sonunda, kasabadaki her insan ve Fey kulübedeki azgın çifti duymuş olacak. Oradan neden ayrılmayacağımızı açıklamak için mükemmel bir kılıf.

"Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor barmen. "Biraz bal likörü harika olur," diyorum.

"Ve bir baget ve peynir," diye ekliyor Raphael. "Yanımızda götüreceğiz."

Barmen iki bardak bal likörü dolduruyor, sonra arka tarafa gidiyor ve birkaç dakika sonra elinde bir kese kağıdı ve üstünden çıkan bir bagetle geri dönüyor. İkimiz de bal likörümüzü bitiriyor, ekmeği yanımıza alıyor ve ayrılıyoruz.

Dışarıda, ekmeği ikiye böldüm. Beklediğimiz gibi, içinde pişmiş küçük bir kese var ve kesenin içinde bir anahtar ve küçük bir harita var. Haritayı inceliyorum, sonra dışarıda bahçeli küçük bir kulübe bulana kadar sokağı tarıyorum - peçe büyücüsünün malikanesinin tam karşısında. Kulübe dar ve

İkinci kat dik bir çatıya sahiptir. Üst ve alt kattaki iki büyük pencerenin mavi panjurları sonuna kadar açık. Eylül ayında bile ön tarafta lavantalar çiçek açıyor ve sarmaşıklar taş duvarlara tırmanıyor.

"Şu," diyorum ve bir parça ekmek koparıp ısırıyorum. Açlıktan ölüyorum.

Bahçeye giriyoruz ve hava ağır kır çiçekleri ve biraz mercanköşk kokuyor. Anahtarı ön kapıya sokup çeviriyorum. Kilit eski ve paslı görünüyor ve kapı menteşeleri üzerinde gıcırıyor.

Açık panjurların arasından ışık, beyaz duvarları, yıpranmış işlemeli bir halısı ve kitap raflarıyla kaplı duvarları olan küçük bir odaya süzülüyor. Havada uçuşan toz zerrecikleri ışığı yakalıyor. Burada neredeyse hiç mobilya yok; sadece birkaç tahta sandalye ve eskimiş bir klavsen.

Koridorun diğer tarafında soluk yeşil bir dolap, ahşap bir masa ve şömine tarzı bir sobanın bulunduğu küçük bir mutfak var. Bakır tencere ve tavalar ahşap tavan kirişlerinden sarkıyor. Raphael'in dik durabileceği kadar geniş bile değil.

"Atları almamız gerek," diyorum.

"Bu gece gideceğim," diye cevaplıyor Raphael. "Barmen onları meyhanenin ahırında tutmama izin verecek."

Eskitilmiş ahşap basamaklı bir merdiven boşluğuna dönüyorum. En tepeye tırmandığımda tek kişilik bir yatak odası buluyorum. A çerçeve eğimli ahşap tavanı olan rahat bir çatı katı. Tabii ki sadece bir yatak var.

Arkamda merdivenlerin gıcırdağını duyuyorum ve Raphael'in derin sesi tenimde dalgalanıyor. "Ben yerde uyuyacağım."

"Şehit olmaya gerek yok," diyorum. "Sadece yer değiştirebiliriz."

Pencereye doğru yürüyorum ve eski, çarpık camdan içeri bakıyorum. Demir grisi bulutlar güneşin üzerinden kayarak sokağa gölgeler düşürüyor.

Yolun karşısında, önünde yüksek sütunları ve onu çevreleyen taş duvarı olan büyük bir malikâne duruyor. İki devasa Fey muhafızı kapının önünde durmuş, kargılarla silahlanmış. Konağın kendisini inceliyorum. Büyük, üç katlı ve taş duvarlarında sarmaşıklar yükseliyor. Pencerelerden birinden, şöminenin yanında oturmuş kitap okuyan bir figür görüyorum. Çantamdan dürbünü çıkarıp gözüme tutuyorum. Omuzlarına kadar uzanan kabak turuncusu saçları ve metalik gözlerinin ışıltısıyla onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Bir peçe büyücüsünün koyu renk cübbesini giyiyor. MI-13'ün elindeki istihbarattan adını zaten biliyorum.

"Bu o," diyorum Raphael'e. "Caradoc."

Buradan bile, ondan yayılan hafif uğultuyu duyabiliyorum. Öldüreceğim adam bu.

BÖLÜM 41

T Gökyüzü birkaç saat önce açıldı ve o zamandan beri de hiç durmadı. Acaba Raphael dışarıda keşif görevinde ıslanıyor mudur? Aslında, sanırım şu anda dolu yağıyor olabilir.

Çatı katının en üst katında şömine yok ve penceredeki çatlaklardan bir cereyan ıslık çalıyor. Saat şu anda akşam on ve dışarıya baktığımı kimse görmesin diye ışıkları kapalı tutuyorum.

Sonbahar soğuğu beni sarıyor ve yolun karşısındaki konağın sıcak ısıltısına bakarak ürperiyorum. Ateşin ışığı Caradoc'un üzerinde dalgalanıyor. Elinde bal likörü ve bir yığın kitapla kütüphanesine dönmüş. Şanslı adam.

Dışarıda, Fey askerleri fırtınadan sıırıslıklam olmuş durumda ve ben onların muhafız değiştirmelerini izliyorum. Pelerin giymiş iki kişi daha geldi. Sırıslıklam muhafızlar rahatlamış görünerek uzaklaşıyor. On dört saattir evi gözetliyorum ve yüzlerindeki pelerinlere rağmen dördünü de şimdiden tanıyorum. Onlara taktığım isimler Gümüş Tilki, Kızıl Sakal, Gül Yanak ve Top Tırmığı. Top Tırmığı hariç hepsi isimlerini fiziksel özelliklerinden alıyor, Top Tırmığı ismini en sevdiği aktiviteden alıyor. Silver Fox ve Rosy Cheeks şimdi gelenler. Saati kontrol ediyorum ve günlüğe işaretliyorum.

Akşam 10'da: Nöbetçi vardiya değişimi.

Raphael ve ben gün boyunca pencerenin önünde nöbet değiştiriyorduk ve neredeyse hiç konuşmuyorduk.

Şimdiden belli olan bir şey var: Caradoc'u öldürmek ya da ona yaklaşmak bile son derece zor olacak. Malikaneden sadece iki kez ayrıldı,

Altı büyük, silahlı korumadan oluşan bir maiyetle çevrili. Malikânenin kendisi sadece duvarlar ve muhafızlarla değil, aynı zamanda büyülü korumalarla da güçlendirilmiş. Buradan pencerelerdeki ve kapılardaki büyülü yazıları ve rûn işaretlerini tespit edebiliyorum. Sentinel güçlerimle onları bozabilirim ama tam olarak emin değilim. Bunu daha önce hiç yapmadım.

Şimdilik yapabileceğimiz tek şey izlemek ve bir fırsat beklemek.

Merdivenler gıcırıyor ve hançerlerimden birine uzanıyorum. Dönüyorum, gelenin Raphael olduğunu görünce biraz rahatlıyorum. Beyaz gömleği sırlıslam olmuş ve saçları yağmurdan sırlıslam olmuş. "Dolu yağmaya başladı."

"Ginevra gitti mi?" Kısaca sordum. "Yola çıktı."

Ginevra, ilerleyişimiz hakkında komuta kademesini bilgilendirmek ve diğer ekiplerle ilgili gelişmeleri kontrol etmek için en hızlı atımızla dışarı çıktı. Onun arkadaşlığını özleyeceğim.

Ha. Hayır, yapmayacağım.

"Ne öğrendin?" diye sordum.

"Hizmetkârların hepsi Caradoc'un şahsen tanıdığı insanlar," diyor. "İçlerinden biri hastalandığında ya da kaybolduğunda, kasabadan Fey'i onun yerine geçiriyorlar. Asla tanımadıkları biri olmaz."

"Peki ya hepsi aynı anda hastalanırsa?" diye sordum. "O zaman başka birini bulmaları gerekirdi." Zihnim şimdiden bütün bir kasabaya gıda zehirlenmesi yaşatmanın etik olup olmadığını sorguluyor.

Bunu düşünüyor. "Olabilir. Ama şüphe de çekecektir. Feyler insanlar kadar kolay hastalanmaz."

Elinde iple sarılmış beyaz bir kutu var ve onu pencere pervazına doğru kaydırıyor. Yüzeyi hafif nemli. "Nedir bu?" diye soruyorum.

"Lavantalı kek sevdiğini söylediğini hatırlıyorum ve fırında biraz gördüm." Dürbünü benden aldı ve pencereden dışarı bakmaya başladı.

Kutuyu alıp yatağa oturuyorum ve bağdaş kuruyorum. Kutunun ipini çekip paketini açıyorum. "Bana kek mi aldın?" Hâlâ kafam karışık. Beni sevmediğine dair söyledikleriyle uyuşmuyor bu. "Neden?"

"Çünkü beğendiğini söylemiştin. Bana lavantalı kek sipariş ettiğini söylemiştin ama böğürtlenli almışsın."

Sersemlemiş bir halde iri sırtına bakıyorum. "Bu altı ay önceydi." "Doğru."

Gümüş ay ışığı pencereden süzülüyor ve gömleğinin yağmurdan şeffaflaştığını fark ediyorum.

Pastaya tekrar bakıyorum - beyaz krema, küçük lavanta çiçekleri. "Benden hoşlanmadığını bile söylemiştin. Demek bu yüzden pasta konusunda kafam karıştı."

Bana bakmak için pencereden uzaklaşıyor, gümüş gözleri karanlığı deliyor.

"Kafama hangi 'aptalca fikirlerin' girdiğini bilmediğini söyledin," diye devam ediyorum. "Beni hiç sevmediğini, kaos içinde büyümüş ve gerçek dünyadan bihaber şımarık bir kız olduğumu söyledin. Tüm bunların benim için bir oyun olduğunu. O zaman pastayı açıkla, Raphael. Çünkü eğer tüm bunlar gücümü ortaya çıkarmak için bir oyunduysa, neden bunu bana hiç açıklamadın?" Geçen hafta benim gibi onun da Avalon Kulesi'nde olduğunu biliyorum.

Eğiliyor, avuçlarını uyluklarımın iki yanındaki şilteye bastırıyor. Pencereden gelen ışık kirpiklerindeki yağmur damlacıklarında ve yüksek elmacık kemiklerinde parıldıyor. "Odana bıraktığım mektupların hiçbirine cevap vermedin."

Nefesim daralıyor. "*Hangi* mektuplar?"

"Son duruşmandan bu yana sana her gün yazdığım mektuplar," diyor yavaşça. "Wrythe sürekli bizi izliyordu ve seninle özel olarak konuşmıyordum. Senin benim favorim olduğunu söyleyip duruyordu. Wrythe seviştığımızı ima etti ki bu ikimizi de dışarı atırdı." Bakışları üzerimde geziniyor ve ıslak saçlarından bir yağmur damlası kucağıma düşüyor. "Tüm bunları son duruşmanızdan sonra yazdığım mektupta açıkladım." Kollarını kavuşturarak doğruldu. "Serana bunları ileteceğini söyledi."

Ona bakıyorum. "Ama yapmadı." Kalbim güm güm atıyor ve parçalar zihnimde bir araya gelmeye başlıyor. O ve Tana atılacağımdan çok endişeliydiler. Tana onun kartlarında bir şey görmüştü ve bunun Raphael'le ilgili olduğunu biliyordu.

Doğruldu ve ıslak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Şaşırdığımı söyleyemem. Wrythe seninle benim birbirimize aşık olduğumuza dair dedikodular yayıyordu. Bunu ikimizden de kurtulmak için bir bahane olarak kullanacaktı. Viviane onu senin benimle ilgili düşüncelerin olduğuna ama bunun karşılıksız olmadığına ikna etmeye çalıştı."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Başka türlü yapamaz mıydı?"

Raphael bir havlu kapıyor ve kurulanmaya başlıyor. Göğsüne bakıyorum, nabzım hızla atıyor. Ay ışığı kaslarına gümüş rengi ve gölge düşürüyor. Saçlarını kuruluyor. "Dedikodulara son vermeye çalışıyordum. Ayrıca, kızgın olmana ihtiyacım vardı. Yazdığım mektuplarda da bu vardı."

"Yani kızgın olmamı mı istedin?" Bildiğim her şeyi yeniden bir araya getirmeye çalışıyorum. "Onca zaman bana duygularımı görmezden gelmemi söyledikten sonra."

"Öfke ilk tercihim değildi." Donup kalıyor ve gümüş gözleri bana dikiliyor. "Nivene'in telepatini yok etmesine izin vermedin ve bu da öfkenin geçmesine ihtiyacın olduğu anlamına geliyordu. Bu bir riskti ama işe yaradı."

Pantolonunun düğmelerini açmaya başladı, ben de bakasım geldi. Ama birimiz konağı gözetliyor olmalıydı. Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerliyorum ve dürbünü elime alıyorum.

Objektife bakıp Caradoc'a odaklanmaya çalışıyorum ama bir yandan da Raphael'in benimle aynı odada ıslak kıyafetlerini çıkardığı gerçeğini düşünüyor ve ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Kendini açıkla. Çünkü mektupları okumadıktan sonra ne kadar açık yazdığının bir önemi yok."

"Sana benim yaptığım gibi duygularına hakim olmayı öğretmeye çalıştım. Enerjiyi duygulara harcamak yerine yaratıcı gücün kontrolü ele almasına izin vermeyi. Öfke büyülü gücü yakabilir. Ama sen böyle çalışmıyorsun, değil mi? Herkese duymak istediklerini düşündüğünüz şeyleri söyleyerek, insanları yatıştırmaya ve sakinleştirmeye çalışarak çok fazla enerji harcıyorsunuz. İnsanların ne istediğini analiz ediyor, sakın kalmaları için onlara bunu veriyorsun. Sen böyle büyüdün, değil mi?"

Boğazım düğümleniyor. "Belki."

Camın yansımalarına bir bakış atıyorum. Raphael bana arkasını dönmüş, kuru bir pantolonu çekiştiriyor. Bakışlarım onun yarı çıplak vücudunda geziniyor.

"Sonunda bana bağırdığında ve ne düşündüğünü söylediğinde, diğer insanların ne hissettiği, neye ihtiyaç duyduğu konusunda endişelenmeyi bıraktın. Sonunda başkalarının duygularını yönetmeye çalışarak enerji harcamayı bıraktın. O zaman kendin için daha fazla güce sahip oldun." Pantolonunun düğmelerini ilikliyor ve dönüyor. "Ve bu ne büyük bir güçtü." Yansımada onun arkamdan gelişini izliyorum. "Az önce beni mi izliyordun, Nia?" diye mırıldanıyor.

Nabzım hızla atıyor. "Hayır." Boğazımı temizliyorum. "Peki, evet."

Bir elini pencerenin çerçevesine bastırıyor ve omzumun üzerinden pencereye bakıyor. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Seni tanıdıkça hepimizin büyüü aynı şekilde kullanmadığını öğrendim. Yaratıcı gücü duyguların aracılığıyla yönlendiriyorsun, onları engelleyerek değil. Merlin'in büyü hakkında yazdığı bir şeyi okuduğumu hatırladım ve bana mantıklı gelmedi. Merlin duygularını, kalp kırıklığını, sevgisini ve öfkesini kullandığını ve bunun büyüünü güçlendirdiğini söylemişti. İlk

görevimizde,

Gücünü korkuyla besleyerek *tüm* perdeyi etkisiz hale getirdiğini gördüm. Ve bana olan öfken sana son denemende gördüğümüz o patlayıcı büyüü verdi. Bin yıldan uzun bir süredir ilk kez ilkel bir güce erişmeni sağlayan şey buydu, Nia. Sen Douloureuse Garde'daki üzümler gibisin."

"Ben üzüm gibi miyim?"

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Hatırladın mı? Bağcılar üzümleri büyütmek için onları strese sokarlardı. Onları besin maddelerinden ya da sudan yoksun bırakırlardı ve üzümler daha güçlü büyür ve lezzetini artırır. Senin için stres, sihrinin gelişmesini sağlayabilir."

Ona sinsi bir bakış attım. "Yani, senin bir pislik olduğunu düşündüğüm gerçeği

-Beni bir sonraki Merlin'e dönüştüren şey bu mu?" Alaycı bir gülümseme. "'Sıradaki Merlin' demedim."

"Avalon Steel'den bahsetmiş miydin?"

"Acaba Nimuë, Merlin'i meşeye hapsetti çünkü Avalon Çeliği hakkında konuşmayı kesmedi mi?" diye düşünüyor. "Ama evet. Senin de dediğin gibi, benim bir pislik olduğumu düşünmen, Nöbetçi testini geçmene yardımcı oldu. İtiraf etmeliyim ki, bunun seni *ne kadar* kızdıracağını tahmin etmemiştim."

"Çok ikna ediciydin."

Caddenin karşısında, Caradoc'un kütüphanesinin ışıkları yanıp sönüyor. Karanlıkta tek görebildiğim Raphael'in gümüş gözlerinin parıltısı.

"O uyurken ben de biraz uyuyabilirim," diyor. "Sen yatağı al."

BÖLÜM 42

Lavantalı kekten bir ısırık alıyorum ve tatlılığı dilimde eriyor, biraz da çiçek aroması var. "Biraz kek ister misin?"

"Hepsi senin." Zaten yerde yatıyor.

Yemeğimi yerken pencereden dışarı bir kez daha bakıyorum ve kalbim küt küt atıyor. Gümüş Tilki bir dürbünün arkasından bana doğru bakıyor. "Raphael," diyorum sessizce, "Caradoc'un muhafızları neden bizi gözetliyor?"

"Ne?" Ayağa fırladı ve pencerede bana katıldı. "Biraz geri çekil."

"Karanlıkta bizi göremezler, değil mi?"

Raphael başını yavaşça sallar. "Hayır, ama belki de sorun budur. Balayı çiftlerinin burada kaldığını biliyorlar. Bütün gece ışıkları kapattık, bu biraz garip olabilir. Yatmaya hazırlanıyor gibi görünüyorsun. Biraz gerçekçilik katmamız gerekecek."

Dürbünü bırakıyorum ve Raphael mumu yakıyor. Pencereden uzaklaşıyorum ve bütün gün giydiğim elbiseyi çıkarıyorum. İçime ipeksi bir kaşkorse ve iç çamaşırı giyiyorum. Hava burada tamamen donmuş durumda ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Raphael dönüp bana bakıyor ve gümüş gözleri soğuk alevler gibi yanıyor. Bana doğru geliyor ve ellerini başımın iki yanına, cama doğru bastırıyor. Vücudundan gelen ısı tenimi ısıtıyor ve bakışları dudaklarıma bakmak için alçalıyor. "Seni öpmem gerekecek."

"Gerçekçilik için," diye fısıldıyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Görev için."

"İngiltere için."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ağzımı sahipleniyor. Öpüşünde açlık var ve erimiş arzu karnıma doğru kayıyor. Kıçımın altına uzanıp beni pencere pervazına yaslanmam için kaldırıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Gümüş Tilki'nin bu hareketi görebileceğini düşünmesem de ellerimi karın kaslarında gezdiriyorum. Raphael parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve ben de bacaklarımı ona doluyorum.

Parmakları saçlarımda sıkılaşıırken, başımı geriye çekiyor ve beni daha derinden öpüyor. Kalçalarımın arasına bastırıyor ve sertleştiğini hissediyorum. Kalçalarım ona doğru yuvarlanıyor. Yağmur suyu ve misk gibi kokuyor ve artık burada tam olarak ne yaptığımızı hatırlayamıyorum, sadece onun için acı çektiğimi ve beni ilk öptüğü andan beri acı çektiğimi hatırlıyorum. Bir heyecan beni iliklerime kadar sarsıyor.

Öpücükten uzaklaşıyor, gözleri hararetle, nefesi ağır. Ellerinden biri hâlâ kıçımda, diğeri saçlarımda. "Seni uzun zamandır öpmek istiyordum."

"Ama buna izin yok," diye fısıldıyorum.

Yarı trans halinde görünüyor ve başını sallıyor.

"Peki ya Ginevra?" Kayıtsızca sordum. "O senin odandan çıkıyordu ve sen gömlek giymiyordun."

Kaşları kalkıyor. "Ne zamandı o?"

"Bana yeni gardırobumu aldığında."

Beni henüz pencere kenarından bırakmadı ve parmakları kıçımda hafifçe esniyor. "Bu altı ay önceydi."

Omuz silkiyorum. "Altı ay önceki pastayı hatırladın."

Mum ışığı onun mükemmel yüz hatlarını aydınlatıyor. "Ginevra'nın sınırları yoktur," diyor sessizce. "O gün sahadan bir rapor getiriyordu ve ben hazır değilken içeri daldı. Bunu kasıtlı olarak yaptığından şüpheleniyorum. Sığ ve sinir bozucu biri."

Başımı salladım. "Oh, bunu da fark etmişsiniz."

Acı dolu bir iç geçiriyor. "Sanırım bu muhafız için yeterince ikna edici bir gösteriydi, değil mi?"

"Evet."

Beni bırakıyor ve ben de onun güçlü bedeninin sıcaklığını şimdiden özleyerek pencere pervazından kayıyorum. Mumu söndürüyorum ve dışarı bakmak için döndüğümde Gümüş Tilki'nin hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle dürbününü indirdiğini görüyorum. Daha fazla gösteri istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle.

Kombinezonum ve iç çamaşırla yorganın altına giriyorum ve onları etrafıma çekiyorum. Yağmur pencereye vuruyor.

Yatağın üstünde ince bir battaniye var. Küçük bir suçluluk duygusuyla, onu parke zeminde kendi üzerine çekişini izliyorum.

"Burada ısı yok," diyorum.

"Kesinlikle daha kötü koşullarda uyudum."

Yatakta doğruluyorum ve bakışlarım onun geniş omuzlarına, güçlü pazularına kayıyor.

"Seninle aynı yatakta uyuyamam." Sesi boğuk geliyor. "Belki de arkadaşların mektuplarını yok ettiklerinde bir şeylerin peşindeydiler. Ne de olsa Tana geleceği görüyor ve Alix'e olanlardan sonra..." Bakışları vücudumda geziniyor, ipeğin altında zirveye ulaşan göğüslerimde oyalanıyor. "Siktir." Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, solgun gözleri yıldızların sıcaklığıyla yanıyor.

"Sorun nedir?" Kaşkorsemin askısının düşmesine izin verdim.

"Mükemmel görünüyorsun." Elini ağzına götürüyor, sonra ince battaniyesini üzerine çekiyor ve yüzünü diğer tarafa dönüyor. "Ben uyuyacağım."

Dışarıda soğuk yağmur ve dolu gök gürültüsüyle yağıyor.

"O battaniye yeterince sıcak olmaz," diyorum. "Yatakta bir sürü yer var, biliyorsun." Bu tam olarak doğru değil. Sadece çift kişilik bir yatak ve birbirimize yaslanacağımızı biliyorum. "Kendi tarafımda durmakta gayet iyiyimdir."

"İyi geceler, peri." Sırt üstü yuvarlanırken ahşap zemin gıcırdıyor.

Şömine olmadığı için oda sadece elli derece civarında ve battaniyesi yaz için daha uygun.

Uyuyamayacağımdan oldukça eminim. Beni öptüğünde nasıl hissettiğimi, kendini bana nasıl bastırıldığını, dilinin benimkine nasıl değdiğini ve inlemek istediğimi düşünmeden edemeyeceğim. Kendimi bu yatakta onunla birlikte yatarken hayal ediyorum, yüzüm boğazına gömülmüş. Kalçalarım sıkıştı ve tenimin her santimi onun dokunuşu için hassas ve çaresiz hale geldi.

"Hâlâ uyanıksın," diyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü daha önce seninle aynı odada yattım ve korkunç horluyorsun."

"Saçmalık, öyle."

Sırıtiyorum. "Bunu gerçekten bilmiyor muydun?" "Pek fazla gece misafirim olmaz." *Güzel.*

Boğazım düğümleniyor.

Daha kötü koşullarda da uyuduğunu söyledi. Şimdi, Brocéliande ormanının kenarında, hiç gelmeyen kız kardeşini bekleyen travma geçirmiş küçük bir çocuk olarak nasıl görünebileceğini düşünüyorum. Açlıktan ölüyordu. Toprak ve yosun üzerinde uyurken.

Artık onun yerde soğuk bir şekilde yattığı düşüncesine katlanamıyorum. Yatağı hak ediyor. "Sadece yatakta uyuyacak mısın, Raphael? Aptalca davranıyorsun."

Yüksek sesle iç çekti. "Bu büyüleyici davete nasıl karşı koyabilirdim ki? Nivene'den görgü kuralları dersi mi alıyordun?" Ayağa kalkarken zemin gıcırıyor.

Nabzım hızla atıyor ve ondan uzaklaşıp pencereye bakıyorum. Yağmur camdan aşağı kayıyor ve o içeri tırmanırken yatağın biraz battığını hissediyorum. Vücudu benimkinin yanında sıcak hissediyorum.

Tamamen hareketsiz yatıyorum. Kıpırdarsam onu korkuturum, yine yere kaçır ve ben de onu toprakta uyuyan küçük bir çocuk olarak düşünmek zorunda kalırım. İnce battaniyeyi ikimizin üzerine seriyor, bizi yatırıyor.

Hava onun baştan çıkarıcı kokusuyla ağırlaşıyor. Ve aslında, o yatakta olduğu sürece, onu küçük bir çocuk olarak düşünmüyorum. Bir erkek olarak ne kadar mükemmel görüldüğünü düşünüyorum. Mumun sıcak ışığının kaslarını gölgelerle okşayışını. Kalçalarımın arasında hareket eden kalçalarını düşünüyorum.

Bana tam olarak dokunmuyor ama çok yakın.

Bunu bilerek bile yapmıyorum -en azından yapmadığımı düşünüyorum- ama kalçalarım hafifçe geriye kayıyor, ta ki kığım onun kalçasına değene kadar.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor alçak bir mırıltıyla. "Hmm? Hayır."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Çenesi gergin ve battaniyeyi o kadar sıkı kavırıyor ki sanki yırtacakmış gibi görünüyor.

"Aklımdan bile geçmezdi," diyorum. "Burası sadece soğuk, hepsi bu." Yine de tüm duyularım tek bir noktaya, tam da kığımın kalçasına sürtündüğü noktaya daralmış durumda ve kendimi kıpırdamaya zorlayamıyorum.

Bana bilerek eziyet ediyorsun ve ben kesinlikle o kaşkorse üzerinden göğüslerinin mükemmel şeklini düşünmeden edemiyorum ya da

meme uçlarını ağızımda hissetmek isterdim.

Onun düşüncelerini ilk kez duyduğumu şok edici bir heyecanla fark ediyorum.

Acı dolu bir iç geçiriyor ve bana dönerek vücudunu benimkinin etrafında kıvırıyor. Tanrım, kalın telli vücudu sırtımda inanılmaz bir his uyandırıyor. Kolları etrafımda kayıyor, göğsü çelik gibi.

Kalçalarım ona doğru biraz daha kayıyor ve onun devasa uzunluğunu kıcımda hissediyorum.

Oh, tanrılar, Nia. Mükemmel vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum.

Arkamda kaya gibi sertleşiyor ve kalçalarımın arasında bir ağrı oluşmaya başlıyor. Birden tek düşünebildiğim şey bu oldu çünkü görünüşe göre yarı Fey erkekler her yönden kutsanmışlar.

Acaba arkaya uzansam, elimi pantolonunun içine soksam ve iç çamaşırının üzerinden onu okşasam -o muhteşem uzunluğun üzerinde hafifçe yukarı ve aşağı- ne yapardı? Ve şimdi kesinlikle başka bir şey düşünemiyorum.

Yemin ederim bilerek yapmıyorum ama kalçalarım tekrar geriye kayıyor. Kasları geriliyor. Eli koruyucu bir kucaklamayla belime dolanıyor. Parmakları kalça kemiğimin hemen üzerinde, üzerimde sıkılaşıyor. "Nia." Sesi derin ve boğuk geliyor.

"Evet, Raphael?"

"Bu berbat bir fikir." Nefesi boğazımı ısıtıyor. "Özellikle de senin için hiçbir zaman yeterince iyi olmadığımı ve olamayacağımı haykırdığından beri."

Yanaklarım kızardı. "Bağırdım mı?"

"Evet, ve bunu kastetmişsin gibi geldi."

"On yıl önce beni öptün, sonra benimle konuşmayı tamamen bıraktın. Sanki yeniden oluyor gibiydi."

Daha yakına eğilerek mırıldandı: "O zamanlar seninle konuşmayı neden bıraktığımı bilmiyorsun, değil mi?"

"Çünkü benim şımarık bir Amerikalı olduğumu düşündün."

"Hayır, seni gördüğüm anda sana aşık olmaya başladım. Mükemmel olduğunu düşündüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Ama annen bana yanlış olduğunu açıkladı. Beni zengin sandığını söyledi, ama öyle olmadığını biliyordu. Bana senin zengin birini aradığını söyledi. Üzüm toplayıcısı olduğumu anladığın an gideceğini söyledi. O zamanlar çok ikna ediciydi. O zaman ona inanmıştım ama artık inanmıyorum."

Çenem düştü. "Oh, Tanrım. Bunu sana gerçekten söyledi mi?" *Keşke böyle bir şeyin onun karakterinde olmadığını söyleyebilseydim. "Biliyor musun, bu beni olması gerektiği kadar şaşırtmadı."*

Vücudum onunkine baskı yapıyor.

Bunca yıldır özlediğim şey sensin. Onun düşünceleri zihnimde yankılanıyor.

Onun düşüncelerini ilk kez mi duyuyordum? Zihnim yıllar önce üzüm bağlarına geri döndü, parmaklarımız birbirine değdiğinde *güzel, güzel, güzel* kelimelerini duymuştum...

"Düşüncelerini duyuyorum," diye fısıldıyorum.

Sessiz bir kıkırdama. "Dinlemeyi kes. Çılgınca uygunsuzlaşmak üzereler." *Adımı inlediğini duymak istiyorum.*

Eli iç çamaşırımın bir köşesine kayıyor. Şimdi başparmağı kalça kemiğimin üzerinde yavaşça yukarı aşağı geziniyor. Serbest eliyle ensemdeki saçları geriye doğru çekiyor. "Bu berbat bir fikir," diye tekrarlıyor.

Çünkü seni çırılçıplak soyup sertçe sikemezsem aklımı kaybederim.

Yüzümü ona dönüyorum ve ağzı benimkine çok yakın. "Neden bu kadar kötü bir fikir?" Fısıldıyorum. Ay ışığı onun üzerinde yakanıyor. Kendimi omzunu ve göğsünü saran dövmelerin kıvrımlı kıvrımlarını izlerken buluyorum. "Biz sadece üşüyoruz. Üşüdüğümüz için bizi suçlayamazlar. Donarak ölmemizi mi istiyorlar?"

Senin için çaresizim. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın meyve istemesi gibi çaresizim.

Yıllardır bunun hayalini kuruyorum ve teninin her santimini tatmak istiyorum.

"Doğru," diyor. "Tabii ki, sadece ısınıyoruz. Görev için." "İngiltere için."

Beni sıcak, çelik gibi bedenine daha da yaklaştırıyor.

İç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum. İç çamaşırımı yırtmasını, kalçalarımı ayırmasını ve beni kocaman sikiyle doldurmasını düşünüyorum. Düşüncelerimi duyamadığına da seviniyorum çünkü onunkiler benimkilerden çok daha romantik geliyor. Gerçekten, çoğunlukla onun sikini düşünüyorum.

Parmakları kalçalarımın çukurunda yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor ve içimden bir sıcaklık akıyor. Meme uçlarım ipeksi kaşkorseme bastırıyor. Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama cinsel acıdan kalçalarım kasılıyor ve tek düşünebildiğim beni sikmesini ne kadar çok istediğim.

Eli çok yüksekte, ama yine de parmaklarının tenimin üzerindeki her yavaş darbesinde içim daralıyor. Parmak uçları tenimin üstünde kayıyor.

iç çamaşırı, ipek üzerinde sıcaklık, hafif bir dokunuş. Nefesim kesiliyor.

Seninle zaman geçireceğim.

Ağzını kalçalarımın arasında, beni öperken hayal ediyorum. Ona dönüyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum. Kalçam ereksiyonuna doğru bastırıyor.

Ağzının sikimin etrafına sarılmasını istiyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve arzu göğsümü kızartıyor.

Tüm ipeğin vücudumdan çıkmasını istiyorum. Sıcaklığını, ısıltısını, çıplak teninin benimkine değen lezzetli dokunuşunu istiyorum.

Dönüp ona bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. O da ağzıma bakıyor. "Kaşkorse beni üşütüyor," diyorum.

"Çıkar o zaman."

Etek ucuna uzanıp onu çekiyorum. Sırt üstü uzanıp ona bakıyorum. Göğüslerim soğuk havada zirveye çıkıyor ve Raphael'in yakıcı bakışları vücudumda geziniyor.

Lanet olsun. Benim tatlı, mutlu ölümüm olacaksın.

"Çok güzelsin," diyorum.

"Sen de o kadar kötü değilsin." *Sen hayatımda gördüğüm en muhteşem insansın.*

Eğiliyor ve ağzı meme uçlarımdan birine yaklaşıyor. Yalıyor, dili dönüyor. Nefesim kesiliyor. Ona içimde ihtiyacım var.

Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun, Nia?

Ağzı göğsümde ve ellerinden biri kaburgalarımın etrafında kıvrılmış. *Ve seni göle götürdükten sonra, elbisen yapışmışken nasıl görüldüğünü düşünmeden edemedim. Kirpiklerindeki göl suyu damlacıklarını. Sanki o gölden doğmuş gibiydin. Gördüğüm en seksi şeydin. Ağzını tekrar benden çekip göğüslerime baktı. En azından şimdiye kadar.*

Diliyle alt dudağımın üzerinde geziniyor. Arzu içimde dolaşıyor ve ağzımı ona açıyorum. Beni belli belirsiz öpüyor; alaycı, yüzeysel. Kışkırtıcı. Kendini tutuyor ama yine de bedenim bir fener gibi onun için yanıyor. Beni daha derin öpüyor, dili içeri kayıyor. Dillerimiz buluştuğunda, erotik sihir akımları bedenlerimizin üzerinde süzülüyor ve bizi dolduruyor. Tadı mükemmellik gibi.

Beni öperken göğüslerimi okşuyor. Ağzının içinde hafifçe inliyorum. Bunların hiçbirinin bitmesini istemiyorum, asla.

İşte bu yüzden onun öpücüğü yıllar önce hayatımı mahvetme gücüne sahipti, çünkü şimdiden vücudum onun için çaresizdi ve

Görevi hatırla. Öpücüğü ısrarcı ve çaresiz bir hal alıyor. Eli kalçalarımın arasından kayarak ıslaklığımı buluyor ve ağzına doğru inliyorum. Temasla kalçalarım kayıyor.

Bana dokunduğunda, düşünceleri zihnimde yankılanıyor. *Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve şu anda senden başka hiçbir şey umurumda değil.*

Eline karşı hareket ediyorum, vücudum zevkle şişiyor. Beni acı verici bir tatlılıkla kızdırıyor, bedenimi ateşli bir aleve dönüştürüyor.

Alt dudağıma küçük bir ısırık atarak geri çekiliyor. İçim titriyor ve gözlerimin içine bakıyor. Karanlıkta bile gümüş ve koyu maviyi görebiliyorum.

"Düşüncelerimi hâlâ duyabiliyor musun?" diye fısıldıyor.

Şimdi seni becermeme ne dersin? "Sadede gelelim."

Dizlerinin üzerine kalkıyor ve pantolonunu çıkarmasını bile beklemiyorum. Elimini uzatıp ereksiyonunu serbest bırakıyorum ve çenem hayretle düşüyor.

Parmağımı şaftında gezdiriyorum.

Lanet olsun, beni mahvedecek.

Külotuma uzanıyor, sertçe kavırıyor. Ama henüz iç çamaşırımı çıkarmıyor. *Acele etmiyorum.*

Bunun yerine, kalçalarımın arasından kayıyor ve boğazımı öpmek için eğiliyor. Dili tembel, durgun hareketlerle tenimin üzerinde geziniyor. Bedenim elektrikleniyor, kalbim çarpıyor ve göğsüm arzuyla kızarıyor. O beni öperken başımı arkaya yatırıyorum.

Yavaşça göğsümü avuçluyor, dili meme ucumun üzerinde geziniyor. Sıvı ısı içimde titreşiyor. Onu içimde istiyorum.

Seninle zaman geçirmeye ihtiyacım var... kendimi tutmaya ihtiyacım var... kendimi sana gömmek istiyorum...

Acele etmesini istemiyorum. Bacaklarımı kalçalarına doladığımda, onun için acı çekiyorum. Uzanıp sikini tekrar okşuyorum.

Ağzını boğazımdan çekti. "Nia." Sesi boğuk ve adımı belli bir saygıyla söylüyor. Oturuyor, bakışları bedenimi okşuyor.

Çenesi sıkılıyor ve sonra iç çamaşıra uzanıp onu yavaşça kalçalarımın, sonra dizlerime, ayak bileklerime kadar indiriyor ve çıkarıyor. Kalçalarımın arasında ilerliyor ve çıplak vücudumu görürken gümüş gözleri karanlıkta parlıyor. Neredeyse hayrete düşmüş gibi görünüyor.

Bacaklarımı davetkar bir şekilde daha da açıyorum ve o izlerken kendime dokunmaya başlıyorum.

Daha önce kendini tatmin ederken beni düşündün mü?

"Sık sık," diyorum yüksek sesle.

İnlemeni duymak istiyorum.

Beni belimden tutup kendine doğru çekiyor. Düşüncelerini hala duyabiliyorum, ama bu noktada temelde tutarsızlar ve aldığım tek parça *seni istiyorum*.

Yavaşça, dikkatlice içime kayıyor. Her seferinde bir santim olmak üzere içime girerken, onun büyüklüğü karşısında nefesim kesiliyor. "Raphael."

Sana olan arzum beni diri diri yakacak.

Metalik gözleri beni delip geçiyor, beni araştırıyor. Beni tamamen doldururken acı verici derecede yoğun bir zevk bedenimi kavırıyor.

"Nia." Adımı dua eder gibi söylüyor.

Senin sıcaklığında kendimi kaybedeceğim.

Yavaşça hareket ediyor ve ben parmaklarımı saçlarında dolaştırarak zor nefes alıyorum. Arzum kışkırtıcı ve tehlikeli geliyor.

Benim sonum olacaksın.

Ağzımı almak için eğildiğinde, onunla mükemmel bir bağ kurduğumu hissediyorum. Beni öperken, yavaşça ve dikkatlice becerirken, tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum. Sanki iyileştirici büyü içime akıyor, beni okşuyor ve okşuyormuş gibi, önemsendiğim hissiyle doluyorum. Büyüsünün erotik okşayışı etrafımı sarıyor.

"Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum," diye fısıldıyor. "Seni."

Zevkle sallanarak kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum, serbest kalmak istiyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, biraz çekiştiriyor, şimdi daha hızlı hareket ediyor, içime sokuyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Nia." Benim adım onun dilinde bir fısıltı.

Kendimi ona sarıyorum, ellerim sırtındaki sert kasların üzerinde dans ediyor. Dudakları tekrar benimkilerle buluşuyor, ben zevkimi ararken beni öpüyor.

Bedenim onun etrafında kenetleniyor, kalçalarım sıkılaşıyor, ben kendi zevkimi bulurken o da kendi zevkine ulaşırken tırnaklarım sırtını tırmalıyor. Sırtım kavisleniyor ve yıldızlar görüşümde dans ediyor. Orgazmım içime çökerken, zihnim bomboş kalıyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum, onu asla bırakmak istemiyorum.

"Raphael," diye nefes nefese kaldım.

Gözleri gözlerimi arıyor ve yüzümdeki nemli bir tutam saçı fırçalıyor.

"Bizi kim suçlayabilir ki?" diye fısıldıyor. "Sıcak kalmamız gerekiyordu."

* * *

BİR HAFTA SONRA.

Ayağa kalkıp dürbünden bakıyorum. Bu kez Gümüş Tilki ve Gül Yanak nöbet tutuyor.

Bütün haftayı onlara biraz gösteri yaparak geçirdik, arada bir pencerenin önünde öpüşüyorduk, sadece yeni evli bir çift olarak. Bu noktada kendimi gerçekten de yeni evli gibi hissediyordum çünkü Caradoc'un ışıkları söndüğü anda Raphael beni yatağa çekti ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladı.

Şikayet ettiğimden değil.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Raphael'in kapıda dikildiğini görmek için dönüyorum. Yüz ifadesi asıktı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Neyin var?"

"Korkarım balayımız sona erdi. Az önce Ginevra ile görüştüm. MI-13'ten bir güncelleme getirdi. Görev güçlerinden birinin keşfedildiğini söylediler."

Midem bulanıyor. "Hangisi?" Serana ve Tana'yı düşünüyorum, kalbim korkuyla sıkışıyor.

"Altıncı. Benedict adında yeni bir ajan ve Aldous adında bir şövalye. Tek iyi haber, canlı ele geçirilmelerine izin vermemiş olmaları. Fey bilgi almak için onlara işkence etmeden önce kendi boğazlarını kestiler."

Benedict'i tanıdım. Tatlı, utangaç ve gerçeküstü bir mizah anlayışı olan biriydi. Onun kendi boğazını kestiğini hayal bile edemiyorum. Aldous bunu onun için yapmak zorunda mıydı?

Birden sanki biri üzerime soğuk su dökmüş gibi hissettim. Tam bir haftadır buradaydık - Caradoc'u izliyorduk, evet, ama aynı zamanda Raphael'in bana mümkün olduğunca çok zevk vermeyi görev edindiği her gecenin tadını çıkarıyorduk. Garip bir şekilde, bu gerçek bir tatil, zevk için yapılan bir gezi gibi hissettirmeye başlamıştı. Ama bu gerçek değil ve tüm sıcaklık içimden akıp gidiyor.

Boğazımızı kesmek zorunda kalsaydık ne olurdu? Bunu benim için yaparmıydı?

İşte bu yüzden aşka izin verilmiyor: ikimiz de diğerinin ölmesini istemeyiz. Ve bazen ajanlar ölmek zorunda kalır.

Bu durum aynı zamanda evde, kitapçada, güvende olduğum yerde mi kalsaydım diye düşünmeme neden oluyor. Ama sanırım can sıkıntısı ve izolasyonla boğulmuş bir hayat pek de hayat sayılmaz.

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Diğer görev güçleri de şaşkına dönmüş durumda. Tüm peçe büyücüleri büyüyle korunan malikanelerde çok sıkı korunuyor. Muhafızlar tarafından kuşatılmadıkları sürece nadiren dışarı çıkarlar. Freya ve Serana hedeflerinin malikânesinin iç çevresine gizlice girmeyi başardılar ama korumaları geçemediler."

"Belki bir Sentinel yapabilir."

Başını sallıyor. "Bir şey daha var. Tana zamanımızın giderek azaldığını bildirdi. Eğer yakında harekete geçmezsek, hepimiz öleceğiz."

Tana ve onun korkunç bildirileri. Kulaklarımda kan uğulduyor. "O zaman harekete geçme zamanı."

"Bu gece. Karanlığı avantajımıza kullanacağız." Çenesi sıkıştı. "Yine de seni burada, güvende olduğun yerde tutmak ve Fey'e yaklaşmana izin vermemek istiyorum. Ama burada olma sebebimiz bu değil, değil mi?"

Uzun, yavaş bir nefes verdim. "Raphael, bunun için eğitildim."

BÖLÜM 43

N Karanlığın çöküşü kasabayı karanlığa gömdü.
Kulübemizin içinde durmuş, pencereden sokağa bakıyorum.
Raphael dışarıda ve ben zihinsel olarak onun
Yakalandım.

Kalbim hızlanıyor ve bıçaklarımı tekrar kontrol ediyorum - biri botumda, biri kolumdaki gizli kılıfta, biri de sırtıma bağlı. Zaten yeterince keskin olmalarına rağmen yola çıkmadan önce hepsini bilemişim. Yine de bu ritüel beni sakinleştirdi. Görünüşe göre, bıçaklarını bileyerek kendini rahatlatan bir insan olmuşum. Altı ay önceki Nia, yani bir kitapçıda çalışan Nia, bu dönüşüm karşısında alarma geçerci.

Caradoc'un malikanesi ve devasa duvarları, buna çok benzeyen küçük bir komşu kulübeyi cüceleştiriyor. Böylesine görkemli bir evin yanında kolayca fark edilmeyebilecek bir ev.

Ancak bunun aksine, sokağın karşısındaki küçük kulübe şu anda yanıyor. Alevler duvarlara tırmanıyor -Raphael'in ustalıkla çalışması, gölgeler arasında dans eden kırmızı ve turuncu bir alev.

Köşkün kapısının önünde, Gümüş Tilki sonunda havaya yayılan dumanı fark eder. "Ateş! Yangın!" diye Fey dilinde bağırarak konağa doğru geri koşar.

Dışarıda yoğunlaşarak ağır bir kara buluta dönüşen dumana bakıyorum. İçeride ve bu mesafede bile gözlerim yaşarmaya başlıyor. Bu

Küçük kasabada ne bir itfaiye istasyonu ne de görünürde bir yangın musluğu var. Bu sokakta kıyamet kopmak üzere.

Daha fazla bağıış havada cınlıyor. Bu benim anım.

Gözlerimdeki dumanı kırıştırarak dışarı çıkıyorum. Külle kalınlaşmış tenimin üzerinde bir esinti dalgalanıyor.

Tam planladığımız gibi, sokak alevleri söndürmek için su kovalarına koşan insanlarla doluyor. Gümüş Tilki, hem vücudunun büyüklüğü hem de yangının vahşeti göz önüne alındığında komik derecede küçük görünen bir yangın söndürücü taşıyarak ön kapıdan dışarı koşuyor. Raphael'in böylesine yoğun bir yangını bu kadar çabuk körükleyebilmesinden gerçekten etkilendim.

Birisi bir yığın büyük teneke yangın kovasını yola sürüklemiş. Bir tanesini alıp kulübenin lavabosunda suyla doldurmak için içeri taşıyorum. Dolduktan sonra tekrar dışarı sürüklüyorum. Ağırlığı kolumu çekiyor ve sokağın karşısındaki Rosy Cheeks'e doğru sürüklüyorum, tüm mahalle yanmadan önce yardım etmesi için ona Fey dilinde bağııyorum.

Bana ters ters bakıyor, yerinden ayrılmak istemiyor. Kovayı ona doğru kaldırıyorum, sonra duraksıyorum, kova neredeyse ellerimden yuvarlanıyor. Nöbetçiye soluk soluğa bakıyorum. "En azından taşımama yardım et," diye bağııyorum. "Çok ağır."

"Tamam." Bir eliyle kovayı tutarak bir adım daha yaklaşıyor ve biz de ayaklarımızı sürüyerek ilerliyoruz. Göz ucuyla Raphael'in arkamızda hareket ettiğini görüyorum, gecenin içinde bir gölge gibi. Ağır kovayı bırakıyorum ve ağırlığı Rosy Cheeks'in tökezlemesine neden oluyor. Arkamızdan Raphael kılıcının kabzasıyla muhafızın kafasına vuruyor ve muhafız yere yığılıyor. Raphael silahını kınına sokuyor ve biz de baygın muhafızı tutup kapıya doğru sürüklüyoruz. Kaotik gecede kimse bir şey fark etmiyor.

İçeri girdikten sonra muhafızı gül çalıları ile yüksek taş duvarın arasına sürüklüyoruz. Gölgeler onu sarıyor.

"Ya uyanırsa?" Fısıldıyorum.

"Burada o kadar uzun süre kalmayacağız," diyor Raphael.

Ön kapıya doğru acele ediyoruz. Yaklaşır yaklaşmaz, görünmeyen koğuşun bizi uzaklaştırdığını hissedebiliyorum. Ama bu büyü perdedekinden çok farklı. Uğultu duymuyorum ve odaklandığımda aynı karışık enerji örgüsünü hissedemiyorum. Hafifçe, gücünün tenimde titreştiğini ve vücudumda tüylerimi diken diken ettiğini hissedebiliyorum.

"Onu bozabilir misin?" Raphael sorar.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor. "Deneyebilirim." Konsantre olup Sentinel güçlerimi çağırıyorum. Odaklanarak, bir görüntü arıyorum

ama boyutları hakkında bir fikir edinmek zor. Güçlerimi *yönlendirebileceğim* hiçbir şey yok. Sanki karanlık bir odada yolumu hissediyormuşum gibi onları dışarı göndermeyi deniyorum. Bir şey arıyorum, herhangi bir şey. Ama sihriime göre orada hiçbir şey yok.

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Ne şekli, ne rengi, ne de sesi hakkında bir fikrim var. Bomboş."

Raphael kaşlarını çatarak bana bakıyor ve yüz ifadesindeki endişe titreşimini görüyorum. Eğer *ben* koğuşları geçemezsem, diğer ajanların da durumu daha iyi olmayacak. Peçe büyücüleri çok korunaklı ve zamanımız azalıyor.

"Nia," diye fısıldıyor Raphael sertçe. Elimi tutuyor ve beni taş bir sütunun arkasına çekiyor. Gölgelelerin arasından dışarı bakıyorum. Gümüş Tilki kapının önünde duruyor, şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. Kayıp arkadaşını fark etmiş.

"Burada bekle," diyor Raphael kulağıma usulca. "Onu ben hallederim." Kolundan tutup onu geri sürüklüyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Belki de koğuşların kilidini nasıl açacağını biliyordur," diyorum. "Bir kontrol edeyim."

Terreddüt ediyor, sonra başını sallıyor. Bekçi diğer tarafa dönüp sokağı arayana kadar bekliyorum. Sonra gölgelelerin arasından ilerliyorum. Havadaki yoğun duman ve kapının dışındaki kaos yüzünden, ben yaklaştıkça nöbetçi beni görmüyor ya da duymuyor.

Konsantre oluyorum, telepatimi çekiştiriyorum, güçlerimin bedenime yayılmasına izin veriyorum. Duvarın arkasına saklanıyorum, sonra dikkatlice kolumu uzatıyorum. Kapının diğer tarafından, parmak uçlarımı sırtında olabildiğince hafifçe gezdiriyorum, sonra zihnine dalıyorum.

Arkadaşı Atel için duyduğu endişe düşüncelerinin en başında geliyor. *Atel de yangına yardıma gitti mi? Ama kapıda bekleyeceğini söylemişti. Ya yangın malikaneye ulaşırsa? Caradoc'u tahliye etmemiz gerekebilir. Ama Atel nerede?*

Dişlerimi sıkarak daha derine iniyorum ve koğuşlar hakkında bulabildiğim her şeyi araştırıyorum. Koğuşlardan nasıl geçebiliriz?

Cevap orada, endişeli düşüncelerinin yüzeyinin hemen altında yatıyor. Malikaneye girmenize izin verildiği sürece korumaları aşmak kolaydır. Sonra, kapıya dokunup büyülü sözleri söylüyorsunuz ve kapı açılıyor.

Bu da bize hiç yardımcı olmuyor. Raphael ve benim iznimiz yok.

Parmağımı sırtında hissediyor ve arkasını dönmeye başlıyor. Kolumu çekip hızla gölgelelerin içine çekiliyorum. Kapıyı açıyor ve bir

İçeri gir. Zaman salyangoz hızında ilerliyor. Sağa bakarsa beni görür.

Aklımda umutsuz bir fikir yeşeriyor. Öne çıkıp, ona bir kez daha dokunuyorum. Ama bunu yaparken, iki gücümü de çağırıyorum, mor ve kırmızı. Birbirleriyle kaynaşıyorlar, Sentinel ve telepati ahududu renginde, titreşen bir güce dönüşüyor ve karışıyor. Muhafızın zihnine zorla girip zihinsel savunmasını kırıyorum. İzinsiz girişi hissediyor ve bedeni donarken, ruhu özgür kalmaya çalışıyor.

Ama ben her yerdeyim. Düşüncelerinde, duygularında, anılarında.

Yangın, kaos ve kayıp arkadaşı nedeniyle en büyük duygusu korku. Haince bir düşünce fısıldıyorum. *Sadece malikanenin ön kapısını aç. O zaman güvende olursun.*

Gözleri bahçeyi tarıyor, ona dokunan, zihnini acıtan kişiyi arıyor.

Hayır. Etrafına bakma. Ölüm seni takip edecek.

Korkmuş kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyorum. Düzensiz nefes alışını hissedebiliyorum.

Konağın kapısına kadar yürü. İçeri gir, sonra her şey yoluna girecek.

Öne doğru sendeliyor. O ön kapıya doğru ilerlerken ben de arkasından yaklaşıyorum, hâlâ dokunuyorum. Aramızdaki telepatik kanalı koruyarak geri çekilmesine asla izin vermiyorum. Zihnine cesaretlendirici şeyler fısıldıyorum. *Evet. Sadece birkaç adım daha. Kapıyı aç, sonra her şey yoluna girecek.*

Kapıya dokunur ve bir büyü fısıldar. Koğuşun gürültüsü kaybolur.

Nefes vererek ondan uzaklaşıyorum. Kendini toparlayamadan Raphael kılıcının kabzasını Gümüş Tilki'nin kafatasına indiriyor.

Sentinel'in soğuğuyla titriyorum, midem bulanıyor. Harcadığım eforla görüşüm iki katına çıkıyor. Raphael beni belimden kavırıyor ve Caradoc'u bulmam için beni içeri götürmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 44

T Dışarıdaki hava keskin bir dumanla kaplıdır, ama içerideki malikâne bir şekilde daha kötüdür. Zehirli, hastalıklı. Birden aklıma annem geldi.

Artık sokaktaki kaosun sesi kesildiği için Caradoc'un peçe büyüsunün uğultusunu çok daha net duyabiliyorum.

Antredeki süslü halının üzerinde usulca yürüyoruz ve halı adımlarımızı yumuşatıyor. Bir hafta boyunca onu gözetledikten sonra, Caradoc'un zamanının çoğunu ikinci kattaki kütüphanesinde geçirdiğini biliyoruz.

Raphael bana bakıyor ve kaşlarını kaldırarak iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor.

Zihnim hâlâ karmakarışık, muhafızın düşünceleriyle parça parça dağılmış durumda. Ama ona baş parmağımla onay veriyorum ve botumdan bıçağı çekiyorum. Raphael kılıcını kınından çıkarıyor ve ikimiz de ön koridorun derinliklerine, ağır bir çift kapıya doğru sürünüyoruz. Şimdiye kadar, pencerelerden izleyerek evi elimizden geldiğince iyi haritalandırmıştık.

Zamanımızı dikkatlice seçtik - gece on. Bu saatte, akşam mürettebatı ile gece vardiyası arasında bir personel değişimi oluyor. Mutfakta hâlâ bir aşçı ve Caradoc'un kişisel hizmetçisi var, umarım o da kamarasındadır.

Onu düşünürken bir anım canlanıyor; onu tutkuyla öpüyorum, kilerde birlikte saklanıyoruz. O bir insan ve ben de Fey'im... Benim anım değil, Gümüş Tilki'ye ait bir anı. Başımı döndürüyor ve bir an için durmak zorunda kalıyorum. Raphael bana bakıyor ve ben de devam etmesini işaret ediyorum.

Kapı sorunsuzca açılıyor ve neyse ki merdivenler gıcırdayan ahşap değil, taş. Aşçıdan ya da hizmetçiden iz yok ama yine de birinin bizi izlediği ve duyduğu hissinden kurtulamıyorum. Malikânenin kendisi de birinin izinsiz girdiğini *biliyor*.

Merdivenleri çıktıkça uğultu daha da artıyor ve peçe büyücüsünün büyüü tenimin üzerinde vızıldıyor. İkinci katta Raphael kütüphanenin kapısına doğru dönüyor. Ama ben onun kolunu tutup başımı sallıyorum. Büyücünün yatak odasından gelen uğultuyu duyabiliyorum.

Raphael dönüyor, ben de arkasından gidiyorum. Kapının koluna dokunurken bana bakıyor. Zihnim korkuyla kükrüyor.

Ona başımı sallıyorum ve o da kapıyı açıyor. Hışımınla içeri girdi, ben de arkasından içeri daldım.

Yatak odasının duvarları çürüyen bir gül gibi siyah benekli koyu kestane rengine boyanmış. Caradoc, sırtı bize dönük bir şekilde pencerenin yanında duruyor. Buradan ateşi izliyor.

Bir sorun var. Daha önce fark etmeliydim. Uğultu, biraz fazla yüksek. Ve şimdi bizi çevreliyor.

Yukarı bakıyorum.

Tüm tavan parıldıyor, sisli bir perde üzerimize yayılıyor. Bir tuzak. Caradoc bize doğru döndüğünde, perdenin düşmesine izin veriyor.

Üzerime soğuk bir korku çöküyor ve Sentinel güçlerimi çağırıyorum. Onları etrafımızdaki ölümcül sisin içine fırlatıyorum ama Raphael için çok geç. Sis in dalları ona ulaşıyor ve tökezleyip düşüyor, kılıcı yerde takırdıyor.

Soğuk panik pençelerini içime geçiriyor.

Büyüm perdenin çoğunu çözüyor ama hâlâ Raphael'e yapışmış, göğsünü sarıyor. Yanında diz çöküp tüm zihinsel enerjimi kullanarak büyüü ondan teker teker çekiyorum. Eğer herhangi biri kalbini ya da kafatasını delerse, o ölür.

Arkamda Caradoc'un ayak seslerini duyuyorum ve ona dönüp baktığımda ellerini boğazıma kenetliyor. Parmakları sıkılaşıyor ve dizlerini göğsüme bastırarak beni yere deviriyor. Mücadele ediyorum, umutsuzca nefes almaya çalışıyorum.

Çılgınca, zihnimi Raphael'de tutmaya çalışıyorum, onu çevreleyen büyüü hissediyorum. Tüm odağım, vücudunun etrafında dolanan inci gibi ölümün kıvrımlarına odaklanmış durumda. Görüşüm karanlıklaşıyor, yıldızlaşıyor. Üzerindeki son peçe büyüünü de söküp atıyorum.

Zaman yavaşlar.

Caradoc'un demir parmakları boğazımı sıkıp ezerken başım dönüyor. Kollarına olabildiğince sert vuruyorum ve parmakları gevşiyor. Derin, hırıltılı bir nefes alıyorum ama o hâlâ üstümde, tekrar boynuma uzanıyor.

Düşüncelerine sızmak için sihrimi kullanacağım. Zihnini ele geçirip kendini pencereden dışarı atmasını sağlayacağım. Ama düşüncelerine girdiğim anda bunun ne kadar imkânsız olduğunu anlıyorum. Caradoc'un zihni Wrythe ya da Gümüş Tilki'ninki gibi basit değil. Aslına bakarsanız, onun zihnini neredeyse hiç anlamlandıramıyorum. Yüzlerce yaşında, belki de bin. İmparatorlukların yükselişini ve çöküşünü gördü, on yedi karısı ve sayısız sevgilisi oldu. Aşk, para ya da güç umurunda değil. Düşünceleri labirent gibi, karmakarışık. Onu kontrol etmeye çalışmak, bir şelaleden yukarı yüzmeye çalışmak gibi.

Onun yerine, kendimi kaybolmuş buluyorum. Yutuldum. Panikleyerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama Nia olmaya geri dönüş yolunu bulamıyorum. Caradoc'un bir parçası haline geliyorum ve artık kendi boğulmamın acısını hissedemiyorum.

Çünkü şimdi, onun ne bildiğini görüyorum. İşgal hakkında.

Görüntüler ve anılar beynimde doğru düzgün işleyemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde uçuşuyor. Bir eğitim akademisi var. Yataklarda yatan Fey askerlerinin arasında yürüyen Fey bitki uzmanları. Bir ejderhaya bir şey enjekte ediliyor ve acıdan kükrüyor. Ejderha sancaklarıyla yürüyen büyük bir Fey ordusu. Fey simyacıları tarafından yaratılan bir tentür. Demirle karıştırılmış garip bitkilerden oluşan bir demleme.

Auberon'un üzerinde çalıştığı şey bu. Demir silahlar yıllar önce ordularını durdurmuştu, ama tentür onları bağışık hale getirecek. Etkilerinden etkilenmeyen bir Fey ordusu yaratıyor.

Demir, insanların Fey'i durdurmasının tek yolu. O olmadan, insanlığı bir orman yangını gibi yakıp yıkacaklar ve önlerine çıkan her şeyi yok edecekler. Fey'in bir şeyler planladığını ve onları durdurmamız gerektiğini biliyorduk ama çok geç kaldığımızı fark etmemiştik.

Perdeyi yok etmek istedik ama bunun bir önemi yok. Feyler onu kendileri düşürmek üzereydi. Ordularını sınırın ötesine gönderecekler.

Caradoc işgalin planlandığı toplantılardaydı; bir masanın üzerine yayılan ve kuvvetlerin gireceği yerleri işaretleyen haritayı gördü. Güney Fransa'ya yapılacak sahte saldırının planını duydum, herkesin beklediği plan.

Ama asıl saldırı bu değil.

Auberon İngiltere'ye gidiyor.

Keşke onları uyarabilseydim ama beni yine boğuyor. Şimdi kendimi Caradoc'un gözlerinden görebiliyorum, yerde yatıyorum, ağzım açılıp kapanıyor, nefes almak için çırpınıyorum, gözlerim şişiyor. Ölümünden saniyeler uzaktayım. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Başarısız olduk.

Göğsüm delinirken ani ve keskin bir acı içimi parçalıyor.

Hayır. Benim göğsüm değil. Caradoc'un. Yere bakıyor, göğüs kafesinden bir kılıcın bıçağı çıkıyor. Parmakları gevşedi ve çenesi düştü. Üzerimden kayarken dudaklarından kırmızı bir kan damlası düşüyor.

Nefes nefese kendi bedenime çarpıyorum. Caradoc yere yığıldı, ölmüştü. Üstümde, Raphael ölümcül beyazlıkta duruyor. Kılıcından kan damlıyor ve diz çöküyor. "Nia, iyi misin?"

"Evet." Sesim çatlıyor ve konuşmak canımı acıtıyor.

"Başardık. Caradoc öldü." Raphael kolunu belime doluyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Hayır." Ona doğru eğildim ve morarmış boğazıma dokundum. "Bunun bir önemi yok. Caradoc'un zihnini gördüm. Feyler bir saldırı başlatıyor. Demirden etkilenmeyen Feylerden oluşan bir orduları var."

Bir an sessiz kalır. "Bu imkansız."

Güçlü göğsüne yaslanıyorum, başım dönüyor. "Öyle değil. Fey bitki uzmanları insan tıbbından öğrendiler, immünoterapi gibi. Askerlerini mikroskobik miktarda demire maruz bırakıp sonra yavaşça artırarak bunu yapmanın bir yolunu geliştirdiler. Bu süreçte binlerce Fey öldü. Bu Auberon için önemli değil. O sadece ordusunu istiyordu. Ve şimdi ona sahip."

Raphael'in kalp atışlarını duyabiliyorum. "Ne zaman saldıracaklar?"

Caradoc'un zihninde duyduklarımı düşünmeye çalışıyorum, o vahşi bilgi selini eliyorum. "Sanırım... bir ya da iki hafta içinde. Ama Caradoc'u daha yeni öldürdük, bu da perdenin birkaç saat içinde kalkacağı anlamına geliyor. Auberon tereddüt etmeyecektir. Perde iner inmez istilayı başlatacak. Tek yaptığımız bunun daha erken olmasını sağlamaktı. Sör Kay'i bilgilendirmeliyiz. Tüm kuvvetlerimizi hazırlamalıyız."

Raphael'in parmakları üzerimde sıkılaşıyor. "MI-13'ün istila gücü Fransa'nın güneydoğusunda perdenin düşmesini bekliyor. Bu gerçekleşir gerçekleşmez Fey Fransa'ya saldıracaklar."

"Olmaları gereken yer orası değil! Kuvvetlerimizi Fey'in gerçekten saldırmayı planladığı yere götürmeliyiz." İstila planlarını, haritaları düşünüyorum. "Dover yakınlarına inmeyi planlıyorlar."

"Emin misin?" Raphael nefesinin altında küfrediyor. "Onları oraya zamanında ulaştırmak zor olacak. Eğer söylediklerin doğruysa, Fey ordusu çoktan Fransa'nın kuzey kıyısında olacaktır. MI-13'ün kuvvetleri güney sınırında, Dover'a *yakın bir yerde* değil."

"İngiliz ordusunu hemen uyarmamız gerekiyor. Hazır olmalı ve Dover'ı bilgilendirmeliler. Olmak üzere olan savaş için şehri boşaltmaları gerekiyor. Bretanya'da ne olduğunu hatırlıyor musun? Feyler geldiğinde ve savaş şiddetlendiğinde, arkalarında külden başka bir şey bırakmadılar. Sokaklar ölümlerle doluydu."

Bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Ginevra'yı MI-13'ün işgal gücüne bir mesajla gönderip rotalarını değiştirmelerini sağlayabiliriz."

Başımı salladım. "Ve olabildiğince hızlı bir şekilde perdenin arkasına geçmeliyiz. Çalışan bir telefona ulaşmalıyız."

* * *

Raphael telefonda tartışırken dikkatle bakıyorum. "Çünkü sana söylüyorum," diye bağırıyor, "onun zihnini gördü. O bir telepat... hayır, o sadece yeni bir acemi değil. Onda Avalon Steel var. Yüzbaşı? Yüzbaşı?"

Diğer taraftan çevir sesini duyuyorum. Bizi dinlemiyorlardı.

İkimiz de pis ve yorgunuz. Bütün gece at sürdük. Perdeye ulaştığımızda, çoktan gitmişti.

Raphael'in ilk telefonu MI-13'ün komuta kademesini arayıp bulduklarımızdan onları haberdar etmek oldu. Ancak MI-13'ün tüm ajanları sahadaydı - bazıları suikast görev güçlerinde, geri kalanı da Sör Kay'in işgal gücünde.

İkinci telefon görüşmesini İngiliz ordusundaki bağlantısıyla yaptı.

"Dinlemedi," diyor, yüz ifadesi asık. "Auberon'un planı muhteşem bir şekilde işledi. Perde iner inmez Auberon Güney Fransa'ya sahte bir saldırı başlattı. Fransız ve İngiliz ordusu güçlü bir şekilde karşılık verdi. İngiliz ordusunun ve donanmasının büyük kısmı şu anda orada."

"Ama demirden korkan Fey'in saldıracağı yer orası değil," diyorum midem bulanarak.

"MI-13 herkesi Dover'a gönderiyor ama çoğunluk çok uzakta," diyor Raphael. "Biz en yakın olanlar arasındayız."

Yutkunuyorum. "Toplayabildiğimiz kadar ajan toplamalı ve mümkün olan en kısa sürede Dover'a gitmeliyiz."

Başını salladı. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Midem bulanıyor. Dover'da on binlerce insan var ve başlarına geleceklerden haberleri yok.

BÖLÜM 45

T *iki gün sonra.*

Yayım ve ok sadağım sırtımda, ufka bakıyorum, tuzlu rüzgâr yüzüme çarpıyor, gözlerim çabayla kısılıyor. Dover Boğazı'nda sabah oluyor. Şafak ışığında, ünlü beyaz kayalıklar pembe-altın bir çizgi gibi görünüyor.

deniz salyangozu ufku.

Küçük gemimiz İngiltere'nin kıyı şeridine doğru hızla ilerliyor. Ölümü işaret eden duman ve enkazı ya da Dover Limanı'nın etrafında kümelenmiş Fey gemilerini aramaya devam ediyorum ama henüz savaş belirtisi yok, sadece denizin üzerinde dans eden ballı güneş ışığı var.

Sakin, dingin bir sabah, birazdan olacaklar düşünüldüğünde ironik bir durum.

"Miden nasıl?" Tana geminin küpeştesinde bana katılarak soruyor.

Parmaklığı sıkıca kavradım. "Daha kötüsü de olmuştu." Uzun bir iki gün oldu. Gemiye binmeden önce, peçe büyücülerine suikast düzenlemek için gönderilen görev gücünün diğer birkaç üyesini bir araya getirmeyi başardık. Freya, Serana, Nivene ve Tana da bizimle birlikte gemiye bindi. Sayımız yeterli değil ama hiç yoktan iyidir.

Soğuk esinti saçlarımı kamçılıyor ve mideme bir korku yerleşiyor.

"Yeni bir şey görebiliyor musun?" diye soruyorum. "Gelecekte ne olacağına dair

Dover'a ne olacak?"

Başını iki yana sallıyor. "Savaş sisinin arkasını görmek her zaman zordur. Gelecek artık senin için olduğu kadar benim için de bilinmez."

"Bundan nefret mi ediyorsun?"

"Düşündüğünüz kadar değil."

Uzun bir nefes alıyorum ve çalkalanan midemi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Neredeyse vardık," diyor Tana usulca.

Uzakta evleri, denize doğru uzanan dalgakıranı görüyorum. Gözlerimi kısarak duman ve enkaz arıyorum. "Çok mu geç kaldık?"

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldıyor ve bana bir dürbün uzatıyor. "Tam zamanında gelmiş olabiliriz."

Camdan bakıyorum. Her şey durgun görünüyor ve vinçler hareket etmiyor.

Gelen giden gemi yok ve Fey gemilerine dair bir iz de göremiyorum.

İngiliz birlikleri tüfekleriyle limanın etrafına konuşlandı.

Belki biz ulaşamasak bile MI-13 onlara ulaşabilmiştir. Uzun, yavaş bir nefes aldım.

Biz limana doğru koşarken güneş yükseliyor, sahili altın rengine boyuyor; iskeleler ve rıhtımlardan oluşan bir ağ denize doğru uzanıyor, şafakla öpüşen yüksek kayalıklar tarafından cüceleştiriliyor. Martılar tepemizde uçuşuyor, sonbahar rüzgârında çığlık atıyorlar. Gemi yavaşlamaya başladığında, motor mırıldanarak rıhtıma manevra yapıyoruz. Kayalıkların üzerinde altın rengiyle yıkanmış eski bir taş kale beliriyor. Kulelerinden Union Jack ve Dover Limanı bayrakları rüzgârda şakırdarak dalgalanıyor.

Mide bulantısı midemi çalkalıyor ve ağzımı sulandırıyor ve tekneden sabit bir karaya çıkmak için çaresizim. Rıhtıma yanaşır yanaşmaz iskeleye koşuyorum ve ellerimi dizlerime dayayarak eğiliyorum.

İşte ben, büyük Avalon Steel temsilcisi, birkaç dalgayla başa çıkamadığım için kaldırırma fırlamamaya çalışıyorum.

Mide bulantım azaldığında doğruluyorum ve kır sakallı bir subayın Raphael'e doğru yürüdüğünü görüyorum. Subayın yanında dört silahlı adam var. "Sen de kimsin?" diye bağıyor. "Liman kapalı."

"Ben Ajan Launcelot, Gizli Servis," diyor Raphael ve bir kimlik kartını adama doğru çeviriyor. "Yetkili kişiyle konuşmam gerekiyor."

"Benimle konuşabilirsiniz," diye cevap verir adam sabırsızlıkla. "Ben Yüzbaşı Atkinson. Burada yetkili benim. Gizli Servis mi demiştiniz? Hangi bölüm?"

Raphael onun sorusunu duymazdan gelerek, "Atkinson, peçe düştü," der. "Ve Feyler İngiltere'yi istila etmek üzere. Yapmamız gereken-"

"Bütün bunlar bana söylendi ama artık endişe edilecek bir durum yok," diye tersliyor adam. "Son iki gündür hazırlanıyoruz ama tehdit artık kontrol

altında. D n, İngiliz kuvvetleri ile Feyler arasında bir savaş oldu.

Fransa'nın güneyinde. Demir mühimmatlı bir tank müfrezesi bir saat içinde yarısını yok etti. Burada başaramayacaklar."

Midem bulanıyor. "Hayır, bu saldırı bir aldatmaca," diye araya giriyorum. "Asıl güç bu tarafa geliyor. Buraya inecekler. Yakında."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Bana Fransa'dan çıkamayacakları söylendi."

"Şehri boşalttınız mı?" diye sordum.

"İnsanları sebepsiz yere panikletmeyeceğim. Dediğim gibi, burada başaramayacaklar. Fransa'da hallediliyor."

"O zaman herkes nerede?" Raphael sorar.

"Güvenli. Tamamen güvende. Birkaç mil güneydoğuda uçan bir ejderha alarmı aldık, bu yüzden herkese her ihtimale karşı sığınaklara girmelerini söyledik. Canavar yaklaşırsa ejderha savar silahlarımız da hazır."

"Anti-ejderha silahları mı?" Ben soruyorum.

Gözlerini devirir. "Bak canım, endişelenme. Ordu bunun için hazırlık yapıyor. Bu anti-ejderha silahları demir kovanlı mühimmatı ölümcül bir hassasiyetle yayılım ateşine tutuyor. Bir ejderhayla başa çıkabiliriz, hatta ortaya çıkarlarsa iki ejderhayla bile. Ki geleceklerini sanmıyorum."

"Bu ejderhaların demire karşı bağışıklığı var." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ve ikiden fazla olacaklar. Şehri boşaltmanız gerek."

"Kesinlikle olmaz! Sığınaklar bunun için var. Tahliye tam bir kaos olur. Tam bir kaos," diye vurgu yapmak için tekrarlıyor. "Peki ne sebeple? Tehdit *Fransa*'da."

"Kaptan!" diye sesleniyor adamlarından biri.

Atkinson'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Bakın, siz 'istihbaratçılarla' daha önce de muhatap oldum ve bana sorarsanız bu yanlış bir isimlendirme. Sizin için istihbarat." Parmağını küçük grubumuza doğru salladı. "*Her zaman* en iyisini bildiğinizi sanıyorsunuz, değil mi casuslar? Ordunun burada yetkili olmasından, her şeyi kontrol altına almamızdan nefret ediyorsunuz. Güney Fransa'daki Feyleri haritadan siliyoruz ve birkaç kaçak buraya gelse bile-"

"Kaptan!"

"-Onlarla başa çıkabiliriz. Burası Dover. Son on beş yıldır Fey sınırından otuz mil uzaktayız. Kışımızın üstüne oturduğumuzu mu sanıyorsun? Bunun için hazırlanıyorduk. Bu şehirde o kadar çok demir var ki, yeryüzündeki tüm Fey askerlerini yok edebiliriz ve yine de
_"

"KAPTAN!"

Atkinson etrafında dönüyor. "Ne?"

"Az önce komutadan haber aldık. Ejderhalar ve gemiler geliyor."

Kaptanın parmakları yumruk şeklinde kıvrılır. "Kaç kişi?"

"Tam olarak emin değiller ama çok büyük bir güç."

Ufku işaret ediyorum. "Neden onları kendiniz saymıyorsunuz, Kaptan?"

Uzakta bulutların arasında beliriyorlar, en az bir düzine kırmızı, yeşil, ve siyah noktalar. Ejderhalar. Ve altlarında, sabah ışığında gül rengine bürünen yelkenleriyle parıldayan bir gemi kütlesi. Omurgaları boyunca sis fısıldıyor ve ejderhalar üzerlerinde altınla yıkanmış bir şekilde süzülüyor.

Nefesim kesildi.

"Lanet olsun." Atkinson devasa Fey gücüne bakar, sonra mırıldanır, "Bırakın küçük peri çocukları gelsin. Onları peri cehennemine geri göndereceğiz."

"Yüzbaşı, beni dinleyin," diyorum sabrımın sonuna geldiğimi hissederek. "Bu Fey ordusu demirle durdurulamaz. Sayıca sizden en az on kat üstünler ve bir saatten kısa bir süre içinde burada olacaklar. Dover'ı boşaltmalısınız yoksa buradaki herkesi katledecekler. Brittany'de ne olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Aşkım, Fey ve demir hakkında benim kadar çok şey bildiğini sanmıyorum. Kalemiz toplanla dolu. Ve Genelkurmay Başkanı ya da Başbakan emir vermedikçe hiçbir şeyi tahliye etmeyeceğim."

"O zaman onları telefona çağır," diye hırslıyor Raphael.

Atkinson Raphael'e ters ters bakar. Adamlar birkaç saniye birbirlerine bakarlar ama sonra Atkinson gözlerini kaçırır. "Sokaklardan çekilin ajanlar," diyor sert bir sesle. "Burada işler karışacak ve siz olacaklar için uygun değilsiniz. Ben kaleye gidiyorum, siz de siktirip gidebilirsiniz."

Adamlarına emirler yağdırarak uzaklaşıyor.

Serana arkamdan, "Ne göt herif," diyor.

Diğerleriyle yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Mümkün olduğunca çok insanı dışarı çıkarmamız gerekecek."

Raphael'in kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Tana, bahsettiği sığınakların nerede olduğunu bulabilir misin?"

"Kesinlikle," diyor.

Başını sallıyor. "Güzel. Serana'yı al ve onları bul. Nivene ve Freya, tüm sivilleri dışarı çıkarmak için en hızlı rotayı bulmamız gerekecek. Kaos olacak ve yolun açık ve temiz olduğundan emin olmalıyız."

"Üzerinde," diyor.

"Peki ya Nia?" Serana sorar.

Boğazımı temizliyorum. "Raphael ve ben sana zaman kazandıracağız." Tana'nın dürbününü kaldırıyorum. "Bunları ödünç alabilir miyim?"

"Al onları," diyor.

Ejderhalar yaklaşıyor ve en öndeki gemileri ve güvertelerindeki silahların parıltısını seçebiliyorum. Hemen ok sadağımın yetersiz kaldığını hissediyorum. "Casus olduğumuzu ve asker olmadığımızı biliyorum ama silah eğitimi almak için gerçekten harika bir zaman olurdu," diyorum.

Raphael bana endişeli bir bakış attı. "Görünüşe göre bugün askeriz. Hazırlıklı olsak da olmasak da savaşa gidiyoruz. Bütün bu süre boyunca bana yakın durmanı istiyorum, anlıyor musun? Sana bir şey olmasına izin veremem."

Gözlerinde korku titreşiyor ve adamın hiç duygu hissetmediğini düşündüğüm bir zamanı hatırlıyorum.

BÖLÜM 46

RAphael ve ben Dover Kalesi'ndeki dar taş merdivenlerden bir sıra İngiliz askerinin arkasından çıkıyoruz. Son birkaç gündür neredeyse hiç uyumadım ve nefesim hırıltılı çıkıyor ama adrenalin beni teşvik ediyor.

Koşarken, adımlarım çarpan kalbimin ritmiyle yankılanıyor.

Merdivenlerin tepesindeki kapı güneşin yıkadığı mazgallara açılıyor. Sonbahar esintisi saçlarımı kamçılıyor ve altın benekli denize bakıyorum. Gelen filonun görüntüsü nefesimi kesiyor. Her biri üç direkli ve en az yirmi yelkenli bir sürü küçük gemi. Yaklaşıyorlar, her biri zırhlı Fey askerleriyle dolu bir lejyon. Ejderhalar gökyüzünü dolduruyor, pulları kırmızı ışıkla parlıyor. Kanat açıklıkları bir ev genişliğinde. Korku kaburgalarımı titretiyor.

Dürbünden ejderhalardan birinin sedefli gökyüzüne bir ateş püskürdüğünü görüyorum ve bu manzara midemin sıkışmasına neden oluyor. Bu ejderhalardan üçü Dover'ı bir saat içinde yerle bir edebilir. Ben on beş tane saydım.

Kırılmış gemilerin arasında, deniz yılanları ritmik bir şekilde dalgalanıyor, başka bir dünyadan gelen canavarlar. Feyhornlar gemilerde bangır bangır bağıyor. Savaş trompetleri altı ayak yüksekliğinde, askerlerin başlarının üzerinde havaya yükseliyor ve uçlarında vahşi hayvanlar gibi şekillendirilmiş çanlar var. Unutulmaz, gürültülü sesleri deniz rüzgârında süzülüyor ve derimin altına bir ürperti sızıyor.

Onlara hazır değiliz. İngiltere onlar için hazır değil.

Atkinson toplardan birinin yanında durmuş, adamlarına emirler yağdırıyor.

"Yeterince yaklaşıp kadar bekleyin," diye bağıyor. "ADG'lerin her

birinin farklı bir kuleyi hedef almasını istiyorum. Diğer kulelerle koordinasyon sağlayın. Altı tane

Silahlar. Bu, o canavarları bize ulaşmadan önce gökyüzünden indirmek için yeterli olacaktır."

ADG'ler. Anti-Dragon Silahları. Tana'nın aylar önceki sözlerini hatırlıyorum. *Casus çocuklar ve kısaltmaları.* O gün casuslarla tanıştığım gündü ve sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. Kendimi o günün başında olduğum kişi olarak hayal etmek bile zor, tatilde sadece doğum günü pastası ve sahilde biraz şampanya isteyen bir kız.

Ve şimdi Fey savaş gemilerinden oluşan bir filonun ve ateş püskürten ejderhalardan oluşan bir filonun Dover Kayalıkları'na doğru yarışını izliyorum.

Ama geri dönüş yok.

Atkinson'a dönüyorum. "O ejderha pulları tank zırhından daha kalın. Tek yapacağın onları tahriş etmek."

"Yemin ederim sana siktir git dedim," diye tükürüyor bana.

"Onu dinlemelisin." Raphael'in sesi saf çelikten. "Bu istila gücü hakkında herkesten daha çok şey biliyor."

"İkiniz de siperlerden inin!"

Tartışmayı düşünüyorum ama zaman yok. Ejderhalar yaklaşıyor.

"Özür dilerim," diyorum kısık bir sesle.

Kaptanın kaşları kalkıyor. "Başımın belası olduğun için mi?"

"Hayır, bunun için." Uzanıp yanağına dokunuyorum, güçlerimi ona yönlendirmeye başlamıştım bile.

Her şeyi görüyorum. Fey istilasası sırasında kahramanlık hikayeleriyle büyüyen bir çocuk. Macera için orduya katılmış ama savaşmaya hazır olduğunda çoktan ateşkes sağlanmış. Ve sonra sürekli hayal kırıklığı. Kariyeri durdu çünkü hiçbir zaman doğru adamı tanımadı, hiçbir zaman yeterince iyi olmadı. Sonunda Dover'daki savunma gücüne komuta etmeye başladı; hiçbir şey yapmayan bir güce.

Bu onun için büyük bir şanstı, sonunda. *Lanet Fey'ler neye bulaştıklarını bilmiyorlar. Hayatım boyunca bir kahraman olma şansını bekledim.*

Filonun büyüklüğü, yükselen ejderhalar onu heyecanlandırıyor. Sayıca çok üstün olduğu halde Fey'i durduran komutan olarak bilinecek.

Çenemi sıkıyorum. Bir adamın egosu bölgedeki tüm sivilleri mahvedecek.

Elimde olsa yapmazdım.

Zihnine daha fazla girerek, irademi onunkine karşı zorluyorum. Caradoc'un aksine, onu manipüle etmek kolay. Orduda geçirdiği yıllar ona bunu öğretti.

Birisi her zaman ondan üstündür. Bu durumda, o kişi benim.

Öne doğru eğiliyorum, izleyenlerin iyiliği için onunla yumuşak bir şekilde konuşuyormuşum gibi davranıyorum. Ve sonra onu son bir kez zihinsel olarak itiyorum.

Boğazını temizliyor, sersemlemiş görünüyor, sonra yüksek sesle konuşuyor. "Bu kadının adı Nia Melisende. Gizli servislerden bir Fey askeri uzmanı. Komutayı o alacak."

Etrafımızdaki askerler kararsız bir şekilde bana bakıyorlar. Bir yıldan uzun süredir Atkinson'la eğitim görüyorlar. Hiçbir şey onları rastgele bir kadının kontrolü ele almasına hazırlamadı, bu da onlara düşünmeleri için zaman veremeyeceğim anlamına geliyor.

"Ejderhalara zarar veremezsiniz," diyorum onlara, sesim sabit ve otoriter. "Pulları çok kalın. Ve demire karşı bağışıklıkları var, bu yüzden bir füze geçse bile onları öldürmez."

"Peki, ne yapacağız?" diye soruyor bir asker.

Gözlerimi kısarak gelen ejderhalara bakıyorum ve Caradoc'un anılarına ulaşmaya çalışıyorum. İşte olası bir zayıf nokta. "Şu ejderha, kırmızı parlaklığı olan gümüş ejderha." Devasa canavarı işaret ediyorum. "O daha yaşlı, daha zayıf ve pulları daha ince. Tam demir bağışıklığı tedavisi görmedi çünkü bu onu çok hasta ediyordu. Ateşini onun üzerinde yoğunlaştırırsan, onu alt edebilirsin."

"Peki ya geri kalanlar?" diye soruyor başka bir asker.

"Fey'in çok fazla ejderhası yok ve uzun bir sefer planlıyorlar. Bu saldırıda *hiç* ejderha kaybetmek istemiyorlar. Eğer birini indirirsek, diğerleri daha fazla kayıp vermemek için geri çekilebilir ve işi askerlere bırakabilir."

İşe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikrim yok ama işe yaraması için dua ediyorum.

"Ejderhalar yirmi saniye içinde menzile girmiş olacak," diye bağıyor biri.

"ADG ekiplerinin geri kalanıyla koordinasyon sağlayın," diyorum acilen. "Tüm toplar o ejderhanın üzerine. Yapın bunu. Şimdi."

"Bekle," diye mırıldandı Atkinson.

Lanet olsun. İyileşmiş. Ona dönüp ağzımı açıyorum ama Raphael çoktan onun yanında. Eli adamın boynunda, baskı uyguluyor ve askerlerin görüşünü engellemek için iri bedeninin büyüklüğünü kullanıyor.

Atkinson'ın göz kapakları titriyor ve Raphael'in kollarına yığılıyor. "O hasta," diye mırıldanır Raphael. "Onunla ben ilgilenirim."

Askerler bu noktada Raphael'e dikkat etmiyor. Tüm gözler gelen ejderhalarda.

"Hazır," diye gürlüyor iri yarı bir  avu . Eski moda bir telsize emirler ya dırarak top lara gümüş kırmızısı ejderhaya nişan almaları talimatını verir.

Askerler topları, krank ve makaralarla çalışan ağır, ilkel silahları de i tiriyor. Fey istilasından önce sahip olduğumuz süslü hedefleme teknolojilerinin hiçbiri artık  alı mıyor.

Filonun geri kalanının arkasında uçan o hastalıklı ejderhaya odaklanıyorum. "Ateş!" diye kükrüyor  avu .

Kulaklarımı kapatıyorum ama patlamalar hâlâ sa ır edici. Bir atı  bo a gidiyor. Çok daha iyi hedeflenmiş olan ikincisi ejderhanın gövdesine çarpıyor... ve sekiyor. Çaresizlik içinde inliyorum.

Ama  imdi kale mazgallarının karşısındaki diğer toplar ve kayalıkları çevreleyen ta  nöbetçi noktalarından daha fazlası ateş ediyor.

Dürbünü kaldırıyorum ve gümüş kırmızısı ejderhadan bir kan püskürmesi görüyorum. Başını geriye atıyor ve  ı lık atarak denize doğru d  uyor. Camdan izliyorum, canavarın suya çakılmasını bekliyorum, ama kanatlarını tekrar çırpmaya ba lıyor ve d zle iyor.  lmemi  ama belli ki kötü yaralanmış.

Diğer ejderhalar uzaklaşıyor ve sonra geri dönüyorlar. Buradan bile yırtıcı gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Birkaç saniye için hayatlarımız dengede duruyor.  ehrin  zerine çullanıp gazaplarını serbest bırakırlarsa, yanmaya mahkûm oluruz.

Beni rahatlatmak için kanatlarını açtılar ve filo geri çekildi. Fey birlikleri neredeyse  zerimizdeyken ejderha hayatlarını riske atmaya gerek yok ve onlar bu i i yapacaklar.

"Aferin." Raphael belime dokunuyor. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Beni kulenin diğer tarafına götürüyor, orada Dover sokaklarını görebiliyoruz. İnsanlar yollara dizilmiş. Tahliye başladı ama yeterince hızlı değil.

İnsanlar uzun s t nlar halinde bir araya toplanmış. Dürbünü kaldırdı ımda Serana'nın s t nlerden birini sokaklara doğru yönlendirdiğini görüyorum.

Raphael'e bakıyorum. "Onlara zaman kazandırmalıyız."

"Affedersiniz?" diye sesleniyor bir erkek sesi. "Komutan Melisende?"

Komutan mı? Yeni unvanım kulağa hoş geliyor. Komutan Melisende olsun. Adama dönüyorum. "Evet?"

"Bu da ne?" Denizi işaret ediyor.

Bakmak için dönüyorum ve kalbim sıkışıyor.

Fey savaş gemilerinin önünde parıldayan sis yuvarlanıyor, kulaklarımda yüksek sesle uğuldayan bir varlık. Peçe.

Neden bu olasılığı düşünmedim ki? Perde artık bir duvar değil. Bu bir silah.

"İngiltere'yi fethetmek için hayatlarını riske atmalarına gerek yok," diye mırıldanıyorum. "Peçe ile herkesi öldürmeyi planlıyorlar."

"Devre dışı bırakabilir misin?" Raphael sesine bir sınır koyarak sorar.

Bacaklarım güçsüz hissediyor ve düşüncelerim o kadar paniklemiş ki doğru düzgün düşünemiyorum. "Birkaç saniye için. Belki bir dakika, ama sonunda durmak zorunda kalacağım. Tek yapmaları gereken şehri bununla kaplamak ve beklemek."

Raphael tamamen durgunlaştı, sonbahar esintisi koyu renk bukleleriyle oynuyordu. "Caradoc'u öldürmenin peçenin devre dışı kalması anlamına geldiğini sanıyordum."

"Sadece sınır perdesi," diyorum. "O da yüzlerce mil uzunluğundaydı. Bu şey çok daha küçük ama yine de bir şehrin içinden geçebilecek kadar büyük. Tek ihtiyaçları olan bir peçe büyücüsü..."

Yaklaşan gemilere dürbünle bakarak ve perdenin seslerini dinleyerek, uğultunun en güçlü olduğu yere odaklanarak uzaklaşıyorum.

"Ne oldu?" Raphael sorar.

"İşte orada!" Pruvasında siyahlara bürünmüş bir figürün durduğu bir gemiyi işaret ediyorum. "Bu peçeli büyücü. Çavuş, nişancınız var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Evet. Ama... Feylerin artık demirden etkilenmediğini söylememiş miydin?"

"Bazıları. Ama demir zehirli olmasa bile mermiler onları yine de durdurur. Onlara yeterince ateş edersen ölürlər, tıpkı bir insan gibi. Şu Fey büyücüsünü halledebilir misin?"

Çavuş telsizden komutlar veriyor ve tüfekler ateş etmeye başlıyor.

Hava parıldıyor. Havayı daha fazla ateş ve silah dumanı bulutları dolduruyor. Figür hâlâ ayakta ve çavuş küfrediyor.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Bir çeşit büyülü kalkan," diyor.

Perde artık neredeyse şehrin üzerine çökmüş durumda. Odaklanarak Sentinel gücümü çağırıyorum ve içimde çiçek açmasına izin veriyorum. İlerlerken sisi ve etrafındaki büyülü enerjiyi net bir şekilde görebiliyorum. Ve perdenin ötesinde, farklı bir bariyer. Tanıdık olmayan. Devre dışı bırakmam gereken bu.

"Onu birkaç saniyeliğine indirebilirim," diyorum. "Çavuş, işaretime ateş et."

"Evet, Komutan."

Çenemi sıkıyorum ve güçlerimi bariyere yönlendiriyorum. Peçe gibi değil, çözebileceğim bir ağ. Daha çok sabit bir enerji duvarına benziyor ve güçlerim ondan sekiyor.

"Nia," diye mırıldanıyor Raphael.

Dişlerimi sıkıyorum. Bariyerde büyüünün daha ince görüldüğü bir nokta var. Tüm gücümle ona saldırıyorum.

Paramparça olur.

"Şimdi," diye bağırıyorum.

Silah seslerini duyuyorum. Yorgunluğun dondurucu soğuğu kemiklerime kadar iniyor ve titremeye başlıyorum. Raphael kolunu belime doluyor ve beni sıcaklığıyla sarıyor.

"Bizimle kalmanız gerekiyor Komutan," diye fısıldıyor kulağıma.

Titriyorum ve ona yaslanıyorum, filoya bakıyorum, gemilerin yelkenleri rüzgarda dalgalanıyor.

Uzun, yavaş bir nefes aldım. Peçe kayboldu. Peçe büyücüsü geminin pruvasında yığılmış yatıyor. Ölmüş olabilir. Dua ediyorum ki o tek kişiydi. Bunu tekrar yapacak gücüm yok.

Ufku tararken, denizden yükselen başka bir örtü görmüyorum.

Raphael'den uzaklaşıyorum ve siperlerin diğer tarafına geçip şehre bakıyorum.

Dover sokaklarında hâlâ çok fazla insan var. "Şehri askerleriyle birlikte ele geçirecekler," diyor Raphael acımasızca.

"Tamam," diye fısıldadım. "O halde onları yavaşlatmalı, geri kalan sivillere tahliye için zaman tanınmalıyız. Aksi takdirde Dover kan gölüne dönecek."

"Hadi rıhtıma inelim. Bir barikata ihtiyacımız olacak."

BÖLÜM 47

I Rıhtım yakınlarında arabalardan ve askeri araçlardan oluşan derme çatma bir barikatın arkasına çömeliyorum. Yanımda bir sıra İngiliz askeri bekliyor, silahlar ileri doğrultulmuş. Bu orduyla boy ölçüşemeyeceğimiz açık ama en azından onları yavaşlatmaya çalışabiliriz.

Bir arabanın kaputunun üzerinden kıyıya doğru yelken açan gemilere bakıyorum. Bir tanesini toplarımızla batırmayı başardık ve bir diğerine de ağır hasar verdik ama geri kalanlar hâlâ geliyor.

Ok yayları tepemizde uçuşuyor, gökyüzünü birkaç korkunç anlığına karartıyor. Ateşe karşılık veremiyoruz. Feyler büyülü bariyerleriyle silahlarımızdan çoğunlukla korunuyor. Onları etkisiz hale getirecek tek kişi benim ve tükenmenin eşiğindeyim.

Toplar ve silahlar etrafımızda gümbürdüyor ve sahneyi inceliyorum - barikatın bizim tarafımızdaki ölümlerden çıkan oklar, sokaklara dökülen kan. Havada kesif dumanlar uçuşuyor.

Arabanın arkasına doğru eğildim. Oklar yanımdaki kaldırımı kirletiyor ve çığlık sesleri savaşı nokt alıyor. Yakında Feyler Dover'a saldıracak ve gördükleri herkesi öldürecekler.

Rıhtımdan bir Fey savaş davulunun alçak, ritmik vuruşlarını duyuyorum, topolar kadar gürültülü. Feyler Feyhorn'larını üflüyorlar, göğsümü ilkel bir korkuyla delen alçak ve korkunç bir gürültü.

Bir başka ok yayını üstümüzdeki gökyüzünü gölgeliyor ve ben arabanın kapısına doğru yaklaşıyorum. Benden birkaç santim ötede daha fazla ok yere çarpıyor.

Kaputun üzerinden bakıyorum ve ilk üç geminin kıyıya süzüldüğünü görüyorum. Fey savaşçıları rıhtıma atlarken kalbim gümbür gümbür atıyor, zırları sabah güneşiyle aydınlanıyor. Parıldayan büyü bariyerleriyle çevrelenmiş bir halde hücumu geçiriyorlar; denizden esen rüzgârda uçuşan yırtık pırtık savaş çığlıkları, bir ölüm perisi çığlığı kadar dehşet verici bir ses.

Çavuş bana bakıyor. "Henüz değil," diyorum.

Askerlere "Kıpırdamayın!" diye bağıyor.

Giderek daha fazla Fey kıyıya hücum ediyor ve sıkışık rıhtımlara doluşuyor. İlk Fey savaşçıları bizden sadece yirmi metre uzaktalar.

Güçlerimi topluyorum -zihnimde kızıl bir çiçek açıyor- ve büyü bariyerlerini parçalıyorum. Kalkanları paramparça oldu. Isı vücudumdan akıyor ve beni soğuk bırakıyor.

"Ateş!" Raphael kollarını bana sararak bağıyor.

Etrafımda düzinelerce yarı otomatik silah ateşleniyor, ses sağır edici.

Demir bu Fey ordusu için zehirli değildir ve vücutları insanların vücutlarından daha güçlüdür, ancak onları yeterince vurursanız, öleceklerdir.

Titreyerek, ilk saldırganların çoğunun yere düştüğünü, öldüğünü ya da yaralandığını görüyorum. Çok fazla askerimiz olmayabilir ama silahlarımız etkili.

Raphael beni daha yakına çekiyor. Soğuğu uzak tutmaya çalışıyor, ama aynı zamanda beni korumak, güvende tutmak için beni pamuklara sarmak istiyor, ama burada olmamızın nedeni bu değil, değil mi?

Feyler gelmeye devam ediyor, sıra sıra dizilmişler, mermi yağmuruna karşı savaş çığlıkları atıyorlar.

Silahlarımıza rağmen saldırganlar üzerimize geliyor. Derme çatma barikatı aştıklarında ve askerler silahlarını ateşlediğinde kaos patlak veriyor.

Raphael bir arabanın kaputuna atlar ve kılıcını kınından çıkarır. Bir Fey peşinden atlar ve Raphael onun boğazını keser, ardından hemen bir diğerini etkisiz hale getirir. Üçüncü bir saldırganı kaputtan aşağı atar, sonra da sırtından bıçaklar. O bir şiddet kasırgasıdır, yaklaşan her şeyi kesip biçer.

Ancak yakınımızdaki barikatlar çoktan aşıldı ve Fey savaşçıları Dover sokaklarına hücum etti.

Yayımlı omuzlarımdan indirip bir ok salıyorum ve bir insan askeri öldüresiye dövmek üzere olan bir savaşçının böğrüne isabet ettiriyorum. Bir ok daha hedefin üzerinden uçuyor.

Etraftaki binalara daha fazla silah yerleştirdik. Etrafımızda anarşi

hüküm sürüyor ve kan kokusu barutla karışıyor.

En azından Fey'i koruyan bariyer artık yok.

Yine de bazıları kurşunlara karşı neredeyse dayanıklı görünüyor. Bir Fey savaşçısı göğsünden vuruluyor ama keskin nişancılardan biriyle birlikte bir binaya girerken bu onu zar zor yavaşlatıyor. Birkaç saniye sonra, ölü bir insan asker en üst kattaki bir pencereden aşağı düşüyor.

Bir ok daha atarken, bir Fey önüne atlıyor. Bir metre boyunda, gümüş rengi saçları var ve ağzı vahşi bir kükremeye açık. Savaş baltasını bana doğru savuruyor.

Yuvarlanıp gidiyorum, o da peşimden geliyor. Tekrar saldırmaya çalışırken tökezliyor, gözlerinde şok olmuş bir bakış var. Dizlerinin üzerine çöküyor, göğsünden kan akıyor. Raphael arkasında duruyor, kılıcından kızıl damlıyor. "Nia, gitmemiz gerek."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Çavuş, geri çekilin." Raphael kılıcını temizliyor. "Çavuş öldü."

Bakışlarını takip ediyorum ve çavuşun benden birkaç metre ötede bir kan birikintisi içinde yattığını görüyorum. Gözleri boş boş gökyüzüne bakıyor.

"Geri çekilin!" Raphael askerlere bağırır. "Gidin, gidin!"

Askerler itaat eder, geri çekilirken ara sıra yaylım ateşi açarlar. Atkinson onları iyi eğitmiş. Nişancılar birbirlerini koruyor, takibi yavaşlatırken daha da uzaklaşmayı başarıyorlar.

Raphael elimi tutuyor ve beni ateş hattının dışına sürüklüyor. Ona ayak uydurmak için neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Rıhtıma doğru koşuyoruz, silah sesleri ve çığlıklar havayı dolduruyor. Nefesim tükenmeye başlamıştı bile.

"Kayalıklardan yukarı çıkmalı ve şehirden uzaklaşmalıyız!"

Raphael'e bağırıyorum. "Bunu başaramayız," diyor. "Çok fazla Fey zaten burada."

"Daha iyi bir planın var mı?"

"Tekneye geri dönelim."

Doğru söylüyor. Mucizevi bir şekilde, geldiğimiz tekne hâlâ sağlam ve iskelenin uzak ucuna yanaşmış durumda. Fey bütün bir filoyla gelmiş olsa da, çoğunlukla limanın diğer tarafına inmişler.

"Peki ya deniz yılanları?"

"Küçük bir teknenin peşinden gitmeyecekler. Filoyu İngiliz donanmasından korumak için buradalar. Umarım öyledir."

"Umar mısın?"

"Çok fazla seçeneğimiz yok."

Uzun iskeleye ulaşıyoruz ve dalgalar her yanımıza çarparak aşağı doğru koşmaya başlıyoruz. Tekne sadece birkaç yüz metre ötede. Beş dakika içinde ona ulaşacağız ve-

Oh, lanet olsun.

Bazı savaşçılar hâlâ karaya çıkmaya devam ediyor ve beş tanesi rıhtımda bize doğru ilerleyerek teknemize giden yolu kapatıyor.

"Raphael!" Haykırıyorum.

Kayarak durduk. Grubun arkasındaki Fey savaşçılarından ikisi şimdiye kadar gördüklerim arasında en korkunç olanları; her biri neredeyse iki metre boyunda, siyah zırhlara bürünmüş bir erkek ve bir kadın. Eşleşen kırmızı pelerinleri savaş standartları gibi arkalarında dalgalanıyor. Kadın her iki elinde birer tane olmak üzere iki savaş baltası tutuyor, adam ise güneş ışığında parıldayan devasa bir kılıç kullanıyor. Bu ikisiyle kıyaslandığında, önlerindeki Feyler oyuncak askerler gibi görünüyor.

"İkizler," diyor Raphael acımasızca.

"Kim?"

"Maertisa ve Vidal. Auberon'un ordusundaki en azılı iki kaptan.

Bu kuvvetin komutası onlarda olmalı."

Yutkunuyorum. "Ah." Geri çekilmek için dönüyorum ve yolumuzun üç asker tarafından daha kesildiğini görüyorum. Bize doğru ilerliyorlar. "Kapana kısıldık."

Raphael kılıcını kaldırarak, "Nia, bana yakın dur," diyor.

Sırtım Raphael'e dönük, şehrin yönünden gelen üç Fey'le karşı karşıya duruyorum. Onlar bize saldırırken zihnim çılgılık atıyor. Okumu fırlatıyorum ve içlerinden birinin boğazını delip geçiyor ama ikizler ve uşakları diğer taraftan üzerimize doğru geliyor. Raphael hızla hareket ediyor, kılıcı havada vınıyor. Bir Fey askerini kesiyor, sonra kılıcının bir hamlesiyle diğerini öldürüyor. Üçüncü ile kılıçlarını kilitliyor.

İki Fey askeri bana saldırıyor ve ben de bıçağımı kınından çıkarıyorum. Viviane'in zihnimde beni azarladığını duyabiliyorum: *Kim kılıç dövüşüne bıçak getirir ki?*

İlki kılıcını savururken eğiliyor, sonra dönüp eline dokunuyorum. Güçlerimi kanalize ederek, hissettiğim mutlak dehşeti yakıt olarak kullanıyorum ve korkumu onun zihnine itiyorum. Bana saldıran garip düşünceleri işleyecek zaman yok. Bunun yerine, duyularına çarparak kafasını karıştırıyor, dostunu düşmanı sanmasına neden oluyorum. Dönüyor ve kılıcını Fey müttefikine saplıyor. Fey az önce öldürdüğü askere bakarken zihnimi serbest bırakıyorum.

"Einion!" diye acı içinde haykırıyor.

Şaşkınlığı bana bir fırsat veriyor ve ona doğru hamle yapıp bıçağımı boğazına saplıyorum. Şok ve acıyla ağzı açık kaldı ve sonra iskeleden köpüklü denize yuvarlanıp dalgaların altında kayboldu. Zor nefes alarak arkamı döndüm. Raphael'in ayaklarının dibinde üç ölü Fey yatıyordu. Vidal'le dövüşüyor, kılıçları düello ederken gürültüyle şangırdıyor. Kadın, Maertisa, gitmiş, muhtemelen öldürdüğüm son Fey askeri gibi dalgalar tarafından yutulmuş. Raphael ve rakibine olan mesafeyi ölçmek için savaş pozisyonunda çömeliyorum. Devasa Fey benden belki bir düzine metre uzakta. Saldırmaya hazırlanırken, biri elimi kavırıyor ve büküyor.

Acı içinde bağıryorum ve bıçağımı düşürüyorum. Boğazıma bir bıçak dayandı ve botumda sakladığım bıçağa uzandım.

"Ben olsam yapmazdım," diye fısıldıyor Maertisa kulağıma, bıçağı derime daha derin saplarken boynumdaki acı alevleniyor.

Önümdeki rıhtımda, Raphael'in Vidal'in güçlü bir darbesini savuşturmasını, ardından kılıcını çevirerek rakibinin kılıcını denize savurmasını izliyorum. Vidal, Raphael'in kılıcıyla boğuşuyor ama Raphael kılıcın kabzasını adamın suratına indiriyor. Vidal dizlerinin üzerine düşer ve Raphael onun işini bitirmek için kılıcını kaldırır.

"Raphael Launcelot!" Maertisa bağıryor, bıçağı tenime saplanıyor. "Ünün senden önce geliyor."

Raphael arkasına baktı. Benim zor durumumu görünce kardeşini yakalıyor ve kanlı kılıcını Vidal'in boynuna dayıyor. "Ona zarar verirsen tek bir ikiz olursun," diyor soğuk bir sesle.

Rıhtımda donmuş halde duruyoruz, deniz rüzgârı etrafımızda çığlık atıyor. Boynumdan yakama kan damlıyor. Yutkunmaya bile cesaret edemiyorum.

Maertisa sanki eğleniyormuş gibi, "Bu çok ilginç," diyor.

"Bitir işini Maertisa," diye hırılıyor Vidal.

Raphael kılıcı diğer adamın boynuna yaklaştırır. "Sessiz ol," diyor, "yoksa bir kulağını kaybedersin."

"Şimdi, o zaman, bunların hiçbiri," diyor Maertisa ipek gibi. "Ne de olsa biz insan barbarlar değiliz. Hadi konuşalım."

"Konuşacak bir şeyimiz yok," diyor Raphael. "Kadını bırak ve tekneme gidelim. Tekneye ulaştığımızda kardeşini serbest bırakacağım ve buradan ayrılacağız."

"Hiç sanmıyorum." Maertisa soğuk bir şekilde gülüyor. "Önce kardeşimi serbest bırakın, sonra yeni arkadaşımın gitmesine izin vereceğim."

"Olmaz."

Maertisa, "O zaman askerlerim kaptanlarını neyin tuttuğunu görmek için gelene kadar burada duracağız," diyor.

"Eğer yaklaşırlarsa," diye hırladı Raphael, "kardeşini öldürürüm." "Bu öldürmeler de neyin nesi Launcelot?" Maertisa iç geçirir. "Ben Masallar duydum ama bu kadar kana susamış olduğunu bilmiyordum. Güzel. Bak sana ne diyeceğim. Tekneye *birlikte* gideriz. Orada rehinelerimizi aynı anda serbest bırakırız ve berabere kalırız."

Raphael bunu düşünür. "Tamam."

Telepatik güçlerimi koluma dolanan parmaklar aracılığıyla yönlendiriyorum. Neredeyse anında Maertisa'nın zihnine girdim. Bu kadim, kurnaz bir örümceğin zihnini okumak gibi bir şey. Geçmiş, yoluna çıkan ölü Fey'lerle dolu ve bize de aynısını yapmayı planlıyor.

"Raphael, bu bir tuzak," diye bağıriyorum. "Biz uzaklaşır uzaklaşmaz, peşimizden bir deniz yılanı gönderecek. Onun emirlerine itaat ediyorlar."

"Şey," diye gülüyor Maertisa, eğlenerek. "O bir telepat. Bu çok eğlenceli! Haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Ama kim bilir? O tekneyle bir deniz yılanını atlatmayı başarabilirsin."

Yeterince içtim. İki gücümü de kullanıp kendimi onun zihnine akıtıyorum. Bıçağını düşürmesini sağlayacağım ve-

Şimdi bunların hiçbiri yok, diye düşünüyor ve zihnimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Nefesim kesildi, bağlantı koptu.

"Bir daha zihnimin içinde balık *tutamayacaksın*," diyor Maertisa yüksek sesle. "Bunu bir kez daha dersen, bir kulağını kaybeden *sen olursun*."

Raphael çenesini sıkarak, "Ona dokunma," diyor.

"Sıkılmaya başlıyorum," diye tersliyor Maertisa. "Eğer burada yeterince beklersek, siz ikiniz öleceksiniz, ama kardeşim de ölecek. Hödüğün teki ama ondan hoşlanıyorum, bu yüzden böyle bir şey olmayacak. Ayrıca ikinizin de gitmesine izin vermeyeceğim açık. Bu çok saçma olur. Auberon bizi canlı canlı derimizi yüzer. *Ama* aslında makul bir teklifim var. Sizi canlı yakalayalım."

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdanıyor Raphael.

"Yanlışı anladın. İkinizden bahsetmiyorum, sadece *senden* bahsediyorum Launcelot. Kızı bırakacağım."

"Yapma!" Vidal bağırır. "İkisini de alabilirsin-"

Raphael adamın boynunu sıkarak ve Vidal baygın bir şekilde yere yığılır. "Şimdi," diyor, sesi çelik gibi. "Ne diyordun?"

Maertisa kardeşinin davranışından rahatsız olmamış görünüyor. "Tek istediğimin sen olduğunu söylüyordum. Kızın yelken açmasına izin vermeye hazırım."

Raphael homurdanır. "Kardeşini geri alır almaz onun peşinden bir deniz yılanı göndereceksin."

"Yapmayacağım. Bu genç telepat kendi yoluna girene kadar o kılıcı kardeşimin kalın boynunda tutabilirsin."

"Hayır, yapamazsın," diye ağlıyorum. "Yalan söylüyor. Sadece seni canlı istiyor. Bildiğin her şeyi öğrenebilmek için sana işkence etmek istiyor. Bizi canlı ele geçiremezler."

Raphael çenesini sıkar. "Beni neden istiyorsun ki?" diye sorar.

Maertisa omuz silkiyor. "Seninle daha az ilgilenemezdim. Ama Auberon'un medyumları onu durdurabilecek tek kişi hakkında feryat ediyor: Gölün Muhafızı. O kişinin sen olduğunu söylüyorlar. Ve Auberon bir adamın tüm planlarını nasıl engelleyebileceğini anlamak için seninle konuşmak istiyor."

Nefesim kesildi. *Gölün Hanımı*. Bu Raphael değil. O benim. Auberon'un medyumları genel çevreye odaklanmış olmalı, ama yanlış kişiyi yakalamışlar.

"Auberon beni istiyor," diye geveledim. "Tana söyledi. Ben Gölün Leydisi'yim. Gölün *Koruyucusu*. Bunu bana aylardır söylüyor. Seni almalarına izin veremezsin. Dinle, Vidal'i tekneye al. Kardeşini rehin alırsan Maertisa peşinden deniz yılanı göndermez. Kaçabilirsin."

Raphael bir parmağını kaldırır. "Yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sorar Maertisa'ya.

İç geçirdi. "Telepatik arkadaşına sor. Ona bir göz atma izni vereceğim. Sana doğruyu söylediğimi söyleyecektir."

Raphael bana baktı. "Yap şunu."

Başımı sallıyorum, ama onun küçük oyununu oynamaya niyetli olduğum için değil. Tekrar aklına girdiğimde, beni bırakmasını sağlayacağım.

Gücümü kullanarak onunla tekrar bağlantı kuruyorum ve anında dürüst olduğunu görüyorum. Gitmeme izin verecek ve ben yelken açana kadar Raphael'in kardeşini rehin tutmasına izin verecek. Bu bir risk. Bunun bir risk olduğunu biliyor ama Raphael'in ben deniz yılanının menziline kadar çıkana kadar kardeşini öldürmeyeceğinden şüpheleniyor. Ve o zamana kadar iskelede o kadar çok asker olacak ki, kardeşinin boğazını kesmeye karar verse bile Raphael'i etkisiz hale getirebileceğini düşünüyor.

Ona bu şansı vermeyeceğim. Zihnine yöneliyorum, tüm güçlerimi kafasına kanalize ediyorum, onu vahşi bir kükremlerle besliyorum

Raphael için hissettiğim koruyuculuk. Kontrolü ele alacağım ve bıçağı bırakmasını sağlayacağım-

Bu sefer beni daha da şiddetle dışarı itti.

"Sabrım tükeniyor telepat," diyor Maertisa. "Sana bunu yapmamamı söylemiştim. Şimdi, komutan şövalyenize düşüncelerimin doğruluğunu söyleyin, gitmenize izin vereceğim ve gönlünüzce uzaklara yelken açabilirsiniz."

Raphael'e yalvarırcasına bakıyorum.

"Doğruyu mu söylüyor?" diye sorar.

Rüzgar yükseliyor ve dalgalar gittikçe yükseliyor. Onu gitmeye ikna etmeliyim.

"O..." Gözlerimi kırptıştırıyorum, düşüncelerim dönüyor. "Hayır. Hayır, yalan söylüyor. Kardeşi umurunda değil. Sadece seni canlı istiyor. Nasıl olsa beni öldürecek. Ama seni öldürmeyecek çünkü kardeşi sende. Ve çünkü Auberon seni canlı istiyor. Beni geride bırakırsan o gemiye binebilirsin." Raphael'in gözleri yumuşar. "Ah, Nia. İnsanlara duymaları gerektiğini düşündüğün şeyleri söylemek için o kadar zaman harcayan biri olarak hâlâ ikna edici değilsin. Seni bundan daha iyi eğittiğimi sanıyordum. Ne tür bir casus böyle yalan söyler?"

Kötü mü?"

Gözlerim yaşıyor. "Gayet iyi yalan söyleyebilirim," diyorum kırık bir sesle. "Sadece değer verdiğim insanlara değil. Ama seni canlı ele geçirmesine izin veremezsin. Bunu *yapamazsın*."

Maertisa, "Bu çok dokunaklı," diyor ve ekliyor: "İtiraf etmeliyim ki gözlerim doldu.

Şimdi, bu gösteriyi yola koyalım."

Beni şaşırtarak gitmeme izin verdi ve geri çekildi. "Devam et telepat. Fikrimi değiştirip tek çocuk olmayı gerçekten sevebileceğime karar vermeden önce."

Aceyle Raphael'e gidiyorum. "Lütfen yapma," diye umutsuzca yalvarıyorum. "Birlikte gidelim. Kardeşini de yanımıza alalım. Onu rehin alırsak bize zarar vermez."

"Yapacak," diyor Raphael. "Söylediği doğru. Auberon, Camelot'un bir ajanını elinde tuttuğunu ve gitmesine izin verdiğini öğrenirse onu diri diri derisini yüzer. Özellikle de sözde Göl Muhafızı'nı."

"Hayır, hayır, *dinle*." Kulağına yaklaşıp fısıldıyorum. "Bilmiyorlar ama *beni* istiyorlar, seni değil. Ben Gölün Leydisi'yim. Ben teslim olurum, sen de canlı çıkarsın."

Başını sallar. "Saçmalama." "Raphael, yemin ederim, istedikleri benim-"

"Bunu *biliyorum*."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Elbette bunu biliyorum. Auberon'u durdurabilecek tek bir kişi mi var? Tabii ki sensin. Gölün Leydisi."

"Biliyor musun?" İnanamayarak fısıldadım.

"Tekneye binin. Hayatta kal. Auberon'u durdur. Lütfen. Benim için. Morgan Hanesi'ne son ver ve Kule'yi güvende tut. Bunu yap. Benim için."

Kararını verdiğini görebiliyorum. Bu iskeleden inmeyecek. Bunun farklı olması için bir yol bulmaya çalışıyorum, ama ne düşünürsem düşüneyim, Raphael'in ölmesi ya da yakalanmasıyla sonuçlanıyor.

Raphael'in zihninin kontrolünü ele geçirmeyi, beni burada bırakmasını ve Maertisa'nın kardeşini rehin almasını *sağlamayı* düşünüyorum.

Ama ben yapamam. Bunu ona yapamam.

Ondan uzaklaşıyorum. Boğazım gözyaşlarıyla doldu, tekneye bindim ve motoru çalıştırdım. Daha önce hiç tekneyle açılmamıştım. Bir teknede olmayı zor hazmediyorum. Ama bu teknenin basit kontrolleri var ve iskeleden uzaklaşıyorum.

Arkama baktığımda Raphael beni izliyor, bıçağı hâlâ Vidal'in boğazında. Maertisa birkaç adım ötede sabırla bekliyor, kırmızı pelerini rüzgârda dalgalanıyor.

Gözlerim yaşlarla dolarken görüşüm dalgalanıyor ve iskeledeki figürler bulanıklaşıyor.

BÖLÜM 48

Ingiliz Donanması gemileriyle karşılaşana kadar küçük tekneyle kıyı şeridi boyunca kaçtım. Beni aldılar ve doğrulandıktan sonra, beni tahliye eden MI-13 ajanlarıyla buluşmam için bana bir araç sağladılar.

Dover.

Şu anda İngiltere'nin güneydoğusunda devam eden bir savaş var ve biz de Feylerle savaşmalarına nasıl yardımcı olabileceğimizi görmek için Camelot'a geri dönüyoruz.

Auberon'un istilasını çoktan yavaşlattık ve on binlerce sivilin hayatını kurtardık ama aklımı Raphael'den ve şu anda yaşadıklarından alamıyorum.

Güneş okyanusun üzerinde alçalırken gün batımı gökyüzüne paslı bir örtü yayıyor. Camelot'a giden nehrin ağzındayız. Nehir bakır rengi ışıktan parlıyor ve eski darağacı deniz rüzgârında sallanıyor.

Nehrin yukarısına doğru süzülüyoruz, sis etrafımızı sarıyor ve Camelot ortaya çıkıyor. Raphael burada bizimle birlikte olmalı, sonbaharın ateşli tonlarına bürünmüş meşeleri görmeli, bizi çağıran evin cazibesini hissetmeliydi. Camelot da artık böyle bir yer, değil mi? Evimiz.

İlk geldiğimde, her şey bana garip ve yabancı görünüyordu, sanki bir rüyadan çıkmış gibiydi. Hayır, bir rüya değil, gerçek gibi görünmeyen bir masal, hazırlıksız olduğum bir dünya. Şimdi, eski Tudor tarzı evler ve Avalon Kulesi'nin her zaman var olan sisle yıkanan yükselen taşları tanıdık ve rahatlatıcı.

Şu an evimde çok önemli birinin eksik olması dışında. Keskin bir acı beni delip geçiyor.

Onu geri almak zorundayım. Ne olursa olsun, Raphael'i geri alacağım.

Kuleye yaklaşırken kusmamaya çalışarak küpeşteye tutunuyorum. Belki de son altı ayda bende değişmeyen tek şey, her denize açıldığımda hâlâ kuma ihtiyacı duymam. Ve Raphael'i her düşündüğümde midem daha da bulanıyor. Küpeşteye yaslanıyorum, midem bulanıyor.

Avalon Kulesi uzakta beliriyor, kuleler sisin içinden yükseliyor. Zihnimde, Raphael orada, iskelede bizi bekliyor.

Ama bu bir fantezi.

"Buraya benimle ilk geldiğin zamanı hatırlıyorum." Tana yanıma sokuldu ve bana bir fincan çay uzattı. "Çok kaybolmuş görünüyordun."

Minnetle ondan alıyorum. Yudumlarırken kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

"Neşelen, Gölün Leydisi." Tana elini omzuma koydu. "Her şeye rağmen güzel bir gündü."

Çenem düştü. "İyi bir gün mü? İnsanlar öldü. Raphael götürüldü."

"Ama karanlığın ilerleyişini yavaşlattık ve hâlâ umudumuz var."

"Raphael'in yok."

"Öyle değil mi?" diye soruyor.

Ses tonundaki bir şey göğsümdeki ağırlığı hafifletiyor. Bir şey var. Ağzının kenarında şakacı bir gülümseme.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Bir şey mi gördün? Tanrı aşkına bana söyleyebilir misin?"

"Sakin ol." Bana kart destesini uzattı. "Karıştır onları."

Dediğini yapıyorum, titreyen ellerimle karıştırıyorum.

"Şimdi bir kart seç. Sadece bir tane."

"Bu bir okumadan çok sihirbazlık numarasına benziyor." "Bu bir okuma."

Bir kart çıkarıp çeviriyorum. Yıldız.

"Defalarca kontrol ettim," diyor Tana. "Her zaman Yıldız. Geçmiş ve gelecek. Ve eminim ki bu Raphael. Bu kart şifayı ve evrenle bağlantıyı, yaratıcı güçle uyum içinde olan birini temsil ediyor. Eğer gerçekten lanetlenmiş olsaydı, göreceğimiz şey bu olmazdı. Işığı sönmük olurdu. Raphael alındı, bu doğru. Ama onu kurtarabilirsin. Onu geri getirebilirsin. Ve onun ışığı bize geri dönecek."

En iyi kararına rağmen, kalbimde umudun yeniden alevlendiğini hissediyorum. "Emin misin?" Boğazım düğümlendi.

Yanağıma dokunuyor. "Sen Gölün Leydisi'sin."

Dudağımla ısırırım. "Kulağa çok resmi geliyor."

"Aqua Bitch'e ne dersin?" Serana sırtarak bize katıldı. "Bu daha iyi, değil mi?"

"Aqua Bitch?" Tana skandala uğramış bir şekilde sorar. "Arkamdan bana ne gibi lakaplar takıyorsun?"

"Oh, sen partinin hayatısın, Tana, kesinlikle."

Gözlerini kırıştırıyor. "Öyle miyim?"

"Hayır, tatlım. İğneleme yapıyordum. Dünyanın en çılgın eğlencesinin ortasında olabilirdik, muhteşem erkeklerle dolup taşıyor, içiyor ve dans ediyor olabilirdik ve senin gözlerin cam gibi olurdu ve bize bir asır önce tam da şu anda durduğumuz yerde zavallı bir adamın öldürüldüğünü söyledin. Bir de hepimizin bir hafta içinde öleceğini."

Tana bir kaşını kaldırıyor. "Bunu gizli tutmamı mı tercih ederdin?"

Gülümsüyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, Tana'nın bir kez olsun iyi haberleri vardı. Görünüşe göre Raphael'i ben kurtaracağım."

Serana başını sallar. "Elbette öyle. Kimse benim Su Kaltağımla durduramaz."

Rıhtıma vardığımızda bizi bekleyen bir kalabalık vardı. Önce Amon'u uzun sakalından tanıyorum. Sonra diğer tanıdık yüzler beliriyor - eskiden benimle birlikte öğrenci olan ajanlar ve tanıdığım birkaç şövalye. Darius sırtıyor ve bize çılgınca el sallıyor.

Pendragonlar belirgin bir şekilde yok.

Limana yanaşır yanaşmaz tekneden iniyorum, tekrar sağlam bir zeminde olduğum için şükrediyorum. Amon bana doğru yürürken midem hâlâ bulanıyordu.

"Savaşta haber var mı?" diye sordum.

Ciddi bir şekilde başını sallar. "Pek çok şey var ve bunları daha sonra konuşacağız. Ama bunu yapmadan önce, yapmak istediğim bir şey var."

Elinde küçük bir çanta var ve onu açıyor. İçinde bir meşale var, gümüş ve pembe bir parlaklık. Yutkunuyorum.

"Nia Melisende," diyor. "Camelot'un Temsilcileri'ne tekrar hoş geldiniz demek istiyorum. Sen bir Avalon Çelik şövalyesisin."

Çantadan meşaleyi alıyor ve boynuma geçiriyor. Etrafımdaki insanlar tezahürat yapıyor, gülümseyen yüzler, arkadaşlar, silah arkadaşları denizi.

Keşke Raphael de burada olup bunu görebilseydi.

Ama Tana onu geri getireceğimi söylüyor ve ondan şüphe etmemem gerektiğini biliyorum.

* * *

DONDURUCU BİR SONBAHAR ESİNTİSİ ensemde aşağı nefes alıyor. Yün pelerinin kapüşonunu yukarı çekiyorum ve gölün kıyısı boyunca yürüyorum. Gecenin bu saatinde uyuyor olmalıydım. Herkes uyuyor. Ama Raphael burada değil ve bu da hiç uyuyamayacağım anlamına geliyor. En son ne zaman doğru düzgün uyudum? Günler önce sanırım. Auberon Raphael'i yakalamadan önce.

Uyumaya çalışırken yağmur pencereme vuruyordu ve şimdi bu bana hep Raphael'i hatırlatıyor - kule odasındaki yatağına sarılmak ya da Fey Fransa'da yağmurla ıslanmış tenini öpmek.

Şimdi yağmur çiseliyor ve hayvan kokusunun topraksı kokusu geceyi dolduruyor.

Neden Nimuë Kulesi'nin yanındaki köprüye gittiğimi tam olarak bilmiyorum ama bir şey beni oraya çekiyor, belki de Raphael'le o boğucu yaz gecesinde öpüştüğümüz yer olduğu içindir.

Belki de kronik uykusuzluk yüzünden aklımı kaçırmışım.

Gölün camı yüzeyinde sis, koyu renkli suya karşı parlak birkaç turuncu meşe yaprağıyla birlikte sürükleniyor.

Sonunda köprüye ulaşıyorum ve eski taş merdivenleri tırmanıyorum. Yağmurdan kayganlaşmışlar ve korkuluklara tutunuyorum. Kule sisle kaplı gölün üzerinde yükseliyor. Raphael'le atladığımız yerin yanından geçiyorum ve hatırladıkça kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Tanrım, keşke zamanda geri gidebilseydim.

Nimuë'nin Kulesi'ndeki bazı kadim oymalar belli belirsiz parlıyor; üçlü sarmal semboller. Kemerli kapıdan içeri giriyorum ve büyüün tenimde uğuldadığını hissediyorum. Sahanlığın bir tarafında göle doğru inen bir merdiven boşluğu var. Diğer tarafta tapınağa benzeyen yuvarlak bir oda var. Tepedeki pencereler zayıf bir ışık alıyor. Artık içlerinde cam yok -eğer varsa bile- ve açıklıklardan serin bir esinti esiyor. Odanın ortasında toz tabakasıyla kaplı dairesel bir sunak var. Taşın tepesine oyulmuş, ellerinde vazo tutan uzun saçlı üç kadın resmi var. Parmaklarımı bir süre oymanın üzerinde gezdirdikten sonra tekrar çekiyorum. Bu dokunamayacağım kadar eski.

Tüylerim diken diken oldu. Eskiden bunu ne için kullanıyorlardı? Bir pencereye gidip göle bakıyorum. Heyecandan içim içime sığmıyor. Kulenin dibinde bir tekne bekliyor. Buraya daha önce birkaç kez gelmişim ama hiç tekne olmamıştı. Küçük tekne ay ışığında parlıyor ve daha yakından bakmak için pencereden dışarı eğiliyorum. Bir tekneye benziyor.

Karmaşık düğümlü desenlerle oyulmuş, kıvrık bir pruvası ve kıcı olan ahşap kano. İki kürek üzerinde durmaktadır.

Kalbim çarpıyor. Bazı insanlar Gölün Hanımı'nın Camelot'un koruyucusu olduğunu söyler. Ama Nimuë'nin yaptığı bu değildi. Merlin'i meşeye hapsetmesinin nedeni bu değildi. O dünyalar arasında bir köprü ve her ikisinin de koruyucusuydu. Ve insanlar çok fazla kontrolü ele geçirmeye başladığında, dengeyi yeniden sağlamaya çalıştı.

Eğer Gölün yeni Leydisi bensem, bu ne anlama geliyor?

Göğsümün ortasında bir çekilme hissediyorum, sanki görünmez bir ip beni tekneye bağlıyor.

Odadan aceleyle çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Merdiven boşluğu kemerli bir açık kapı ve tekneye giden taş bir yolla son buluyor.

Tırmanıp kürekleri tutuyorum, yağmurdan ıslanmışım. Israrla çiseleyen yağmura aldırmadan kürek çekmeye başlıyorum, nefesim gece havasını bulandırıyor.

Daha hızlı kürek çekiyorum. Bu teknenin bana gelmesinin bir sebebi olmalı. Çaresizce, bu nedenin Raphael'le bağlantılı olup olmadığını merak ediyorum. Tana onu kurtaracağımı söyledi ve geçen iki gün içinde Yuvarlak Masa şövalyelerinden hiçbirinin onu Auberon'un elinden nasıl kurtaracaklarına dair bir fikri olmadığı ortaya çıktı.

Kürekleri çekerken serin hava tenimi ısıtıyor.

Nimuë davası için sevgilisini feda etti.

Ama Raphael? O tam tersini yaptı. Beni kurtarmak için Camelot'u tehlikeye attı. Göğsümün çatladığını hissediyorum. Onu ne kadar çabuk çıkarabilirsem, onu kırma ihtimalleri o kadar azalır.

Ve sonra onu duyuyorum, bir perdenin uğultusunu. Burası çok sisli, görmek zor, ama orada, opalesan bir parlaklık. Bu bir örtü, ama bu farklı hissettiriyor. Neredeyse müzikal olan alçak, rezonanslı bir uğultu yayıyor. Bu farklı bir büyü, güzel ve kadim. Belki de ilkel bir büyü.

Avalon bunca zamandır burada mıydı? Nefesim hızlanıyor ve Sentinel büyüümün kırmızı çiçeklerini çağırıyorum. Uğultu kesildiği anda tekrar kürek çekmeye başlıyorum, şimdi daha hızlı, perdenin içinden ilerliyorum. Ya Raphael'i tuttukları yer burasıysa? Avalon'un kendisinde mi?

Küreklerim suyu oyuyor ve sis azalıyor. Devam ediyorum.

Omzumun üzerinden yaklaştığım şeye bakıyorum ve dünyanın kendi ekseninde döndüğünü hissediyorum.

İşte orada. Kayalık, yosun kaplı bir ada. Avalon. Sarp bir tepenin üzerinde geniş, başıboş bir taş kale tünemiş. Soluk taş kuleler

gece gökyüzü, neredeyse parlıyor. Göl seviyesinde, elma ağaçları ve meşe ağaçları adanın üzerine yayılmıştır.

Zor nefes alıyorum.

Tekne kıyıya yanaşıyor ve ben de nefes almak için bir an durup yapraklarla kaplı kıyıya atlıyorum. Eski bir taş patika tepeden şatoya doğru kıvrılıyor ve ben de engebeli merdivenleri çıkarken hırıldayarak patikayı tırmanıyorum. Hava elma kokusuyla ağırlaşıyor, kırmızı ve turuncu yapraklar taş merdivenleri kaplıyor.

Ama tepedeki kaleye yaklaştığımda içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Burası terk edilmiş görünüyor, görünürde tek bir ışık ya da meşale yok. Kuleler yıkılıyor, bahçeler çılgınca büyümüş. Yosunlu duvarlardan hiçbir yere gitmeyen köprüler fışkırıyor. Tabii ki Raphael'i burada tutmuyorlar.

Daha yakından incelediğimde, taşın muhteşem işçiliğini, üçlü spiral şekillerin oymalarını, ayın evrelerini ve yaprak şekillerinden yapılmış yüzleri fark ediyorum.

"Nia Melisende." Derin bir ses beni yolumda durdurdu.

Yıkık bir kemerin gölgelerinden siyah bir pelerin ve soluk, çivili bir taç giyen bir figür çıkıyor. İçimde bir korku dalgası dolanıyor. O tacı ve koyu bukleleri tanıyorum. Keskin elmacık kemiklerini. O taç Avalon Kulesi'nin her yerindeki resimlerde var. Kimse onu unutmamızı istemedi.

Morgan'ın Evi...

"Mordred." Sesim titriyor. "Yaşıyorsun."

"Yaşıyorum."

"O tekneyi benim için mi gönderdin?"

Bir adım daha yaklaşır. "Başta seninle ilgilenmiyordum. Ama şimdi Auberon'un başına açtığın belayı duyunca merakım arttı."

Beni öldürecek. Bu yüzden beni çağırttı. Oğlunu korumak istiyor. Parmaklarında yüzükler parlıyor. Kılıcı yok ama kılıca da ihtiyacı yok. Kralkatili Mordred, büyük şövalye ve kral Arthur'u öldürdü. Beni çıplak elleriyle ezebilir.

Bir adım geri atıyorum. "Öldüğünü sanıyordum." Raphael, Mordred'in soyundan gelen herkesi öldürmeyi planlıyor. Buna Mordred'in kendisinin de dâhil olduğundan haberi yok.

Gözleri soluk mavi. Omuz silkiyor. "Başımdan beri buradaydım. Her yüz yılda bir özgür kalabiliyorum ama sadece kısa bir süreliğine. Sonra kendimi annemin kalesinde buluyorum. Bu benim lanetim."

Sertçe yutkunuyorum. "Oğlun seni serbest bırakamıyor mu?"

"Benim oğlum yok."

Kanım kaynıyor ve artık soğuşu hissedemiyorum. "Auberon.
Kral Auberon."

Gülümsemesi çarpıtıyor. "İnsanlar böyle mi düşünüyor? O piçin benim oğlum olduğunu mu düşünüyorlar? Hayır. Auberon Nimuë ve Merlin'e aitti. Merlin, o ikiyüzlü, hain pislik, beni lanetleyen kişiydi."

Boğazımı temizliyorum. "Kral Arthur'u ve Avalon'daki tüm o insanları öldürdün-"

"Ne planladıklarına bir bakın!" diye kükrüyor ve kaleyi işaret ediyor. "Fey krallığı, harabe halinde. Hep böyle olacaktı. Arthur ve sürtük karısı her zaman bizim düşmanımızdı. Herhangi bir aptal bunu görebilirdi. Merlin dışında herkes. İnsanları büyülediğimizi söylüyorlar. Ama Merlin'in durumunda tam tersi oldu."

"Morgan Hanesi'nin kaderinde Camelot'u yok etmek var." derken sesim uzaklardan geliyor.

Mordred bana karanlık bir gülümseme fırlatıyor. "Oh, biliyorum. Ve sen de bunu yapmama yardım edeceksin, Nia." Mordred gökyüzüne bakıyor, düşünceli bir halde kaybolmuş görünüyor. "Rüyalarımda bir şeyler görüyorum ve bazen rüyamda seni görüyorum. Auberon'dan kurtarmak istediğin gümüş gözlü bir adam var." Keskin bakışları üzerimde. "Ve sana yardım edebilecek tek kişi benim, kızım."

* * *

AVALON KULESİ'Nİ BEĞENDİYSENİZ, devam kitabını öğrenmek için haber [bültenine kaydolun.](#)

Alex Rivers'ın bir başka fey-spy serisinin birinci bölümü için okumaya devam edin ve
C.N. Crawford: Karanlık Fae F.B.I.

KARANLIK FAE FBI'DAN ALINTI

T Fae eski kaldırım taşlarının üzerinde yatıyordu, mum ışığı yakışıklı yüz hatlarının üzerinde dans ediyordu.

Artık onun üzerinde gücüm vardı ve bu beni sarhoş ediyordu. İşleri ağırdan almanın, dikkatli olmanın ötesindeydim. Yolun sonuna gelmiş bir kaçaktım. Kaybedecek çok az şeyim vardı.

Eski Londra kilisesinin yükselen taş kemerlerinin altında durup ona baktım. Mum ışığı nefin etrafında dalgalanıyordu ve tepemde, kalın gölgeler kötü niyetli ruhlar gibi sivri tonozların üzerinde dans ediyordu. Derin bir nefes aldım, savaş bitmişti.

En azından ben bittiğini sanıyordum.

Ben yaklaştıkça toparlanır gibi oldu, dudakları yüzünü buruşturdu. Bir kükremeye ayağa fırladı ve bir hareket bulanıklığı içinde bana saldırdı. İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyordu ama yine de gözlerime zaman yavaşlamış gibi görünüyordu. Güçlü kolları ağır sarkaçlar gibi sallanıyordu, sanki bir bal denizinde ilerliyordu.

Reflekslerim devreye girdi ve kenara kayarak yumruğunun beni geçmesine izin verdim. Sonra iki elimle bileğini kavradım. Kalçamı eğerek, momentumunu kullanarak onu taş bir sütuna doğru uçurdum. Kemiklerinin çıkırtısı tonozlu tavanda yankılandı ve üzerimize tozlu taş yağdı.

Pislik herif beni bir kafeste tutmak, eğlenmek için bana işkence etmek istemişti. Benim merhametli tarafımı göremeyecekti.

Dudaklarımı kıvıran karanlık bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. Alnından bir damla kan aktı ve sağlam gözüyle bana dik dik baktı. O

hırladı, hayvani bir ses, av olmaya alışık olmayan bir yırtıcı. Yaklaştığımda karnıma yumruk atmaya çalıştı.

Elini tokatla uzaklaştırdım, sonra da suratına ters bir yumruk attım. Kafası sağa doğru kırıldı ve yere düştü. Onu yakasından tutup bir sıra sıranın üzerine fırlattım. Onlara çarptığında, vücudu tahtaları parçaladı.

Yine de devam etti, nefesi kesilerek kendini tekrar yukarı sürükledi.

Bu sefer hızlıca saldırdım, onun yedi tonunu dövmeye niyetliydim, ama botuna uzanıyordu. Bıçak mı? Hayır. Göğsüme doğrultmak için yükselen Glock 17'nin tanıdık şeklini tanıdım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. *Kahretsin, kahretsin.* Daldım ama zamanında değil.

Bir silah sesi tahta yankılandı. Acı yan tarafımı parçaladı. Nefes nefese, ellerim kan içinde, belimi tutarak geriye düştüm.

Yavaşça ayağa kalktı, ben tökezleyerek geri çekilirken silahını bana doğrulttu, acı içimi parçaladı. Özel yapım demir mermi beni içten içe yaktı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Zehir vücuduma yayılmaya başlamıştı bile, başımı döndürüyordu. Sihrimi söndürüyordu. Dişlerimi sıktım, zihinsel olarak mantramı fısıldadım. *Karşılaştığın herkesi öldürmeye hazır ol.* Şu anda, bu benim için pek de iyi gitmiyordu.

Solgun gözleri öfkeyle parlayarak tetiği tekrar çekti, ama sadece hafifçe tıkladı. Silah boştu. Küçük bir merhamet.

"Peki." Bana doğru yürürken alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım seni her zaman eski yöntemlerle öldürebilirim."

Ondan sürünerek uzaklaştım, karnımı sıkarak yakıcı acıyı engellemeye çalıştım. "Sen olduğunu bilmeliydim. Güce olan hayranlık. Korku saplantısı. Kaosa tapıyorsun..." Kan parmaklarımın arasından sızarken vücudum ürperdi. "Başından beri senin profilini çıkarmıştım."

"Mmm. Yine de şimdi nerede olduğuna bak, melez," diye hırladı, gözleri parlıyordu.

"Evet, şey..." Kan lekeli parmaklarıma baktım. "İşleri doğru yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor."

Karnıma tekme attı, tam beni vurduğu yere. Acıdan nefesim kesildi, sırtüstü yere yığıldım ve kemerli taş tavana baktım. Gölgeler sütunlar boyunca kıvranıyordu, sanki burası lanetlenmişti. Ve belki de öyleydi - Smithfield, katliam girdabı. İnleyerek dişlerimi sıktım.

Fae gülümsedi, görünüşe göre acıdan yüzümü buruşturmam hoşuna gitmişti.

Onun bok yiyen sırtışını görünce içimdeki öfke alevlendi. *Savaş, Cassandra. Her zaman savaş.* Keşke kalan sihrimi kullanabileceğim bir yol olsaydı... Etrafımda metal, cam, herhangi bir şey aradım.

"Artık seni kurtaracak kimse yok." Üzerimde diz çöktü, parmak uçlarını göğsümde gezdirdi. "Artık numara yok. Artık sihir yok. Sadece ben ve sen. Ne yapmak istediğimi biliyor musun? Kaburgalarını teker teker kırmak. Gözlerindeki korkuyu görmek istiyorum. Ne düşünüyorsun, profilci? Bundan zevk alacak mıyım?"

Ağzımdan bir damla kan aktı. "Bence senin daha sosyal bir hobiyeye ihtiyacın var."

Üzerime eğildi, gözbebekleri kömür gibi siyahtı, duygudan tamamen yoksundu. "Ölmeye hazır mısın melez?" diye sordu dizini kurşun yarasının üzerine bastırarak.

Çılgılık attım.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Parmakları boğazıma dolandı.

Sanki bir rüyadaymışım gibi gözlerine baktım. O kadar ruhsuz, o kadar boştu ki, içinde kendi yansımamdan başka bir şey göremiyordum.

* * *

BEŞ GÜN ÖNCE

Özel Ajan eğitimime rağmen, Heathrow havaalanından ayrıldıktan üç saniye sonra neredeyse kendimi öldürtüyordum. Keskin nişancılarla, bıçaklı saldırılarla, zehirle, bombalarla başa çıkabilirdim ama yolun solundan giden arabalarla değil.

Ama kendimi savunmam gerekirse, profilini çıkarmam için çağrıldığım seri katil davasıyla biraz meşguldüm.

Her neyse, yola üç adım attıktan sonra fren sesleri, korna sesleri ve havayı delen "aptal dangalak" ve "sik kafalı" kelimeleri duyuldu.

Ben de İngiltere'de herkesin kibar olacağını düşünüyordum.

Kırmızı suratlı adam tiradına devam ederken ("Nereye gittiğine dikkat et, lanet olası uyuşuk kısrak!"), yanaklarım yanarak kaldırırma geri sıçradım. Kendimi odaklanmaya zorlayarak derin bir nefes aldım. Artık İngiltere'deydim. O topraklar

Shakespeare, Chaucer ve -çabucak öğrendiğim gibi- yaratıcı küfürler. Burada *soldan* gidiyorlardı, bu gerçekten aklımda tutmam gereken bir şeydi.

Kendimi yönlendirdikten sonra, gecenin bir yarısı yabancı bir şehirde bir otobüse doğru yol almanın şu anda benim yeteneklerimin ötesinde olduğuna karar verdim.

Uçaktaki turist rehberimde sindirdiğim her şeyi zihinsel olarak taradım: trenler, metro, siyah taksiler. Belki de en iyisi bunlardan birine binmekti. Sözde, siyah taksi şoförlerinin tüm şehri sokak sokak ezberlemeleri gerekiyordu.

Döndüm ve uzun bir *taksi kuyruğunun* yanındaki sarı *Taksi* tabelasını bir an için yakaladım. Bavulumu arkamdan çekerek yaya geçidinden hızla geçip terminale doğru ilerledim. Havaalanının pırıl pırıl camlarının önünden hızla geçerken bir an kendimi gördüm: soluk tenim, buruşuk sarı saçlarım, buruşuk eteğim ve beyaz kazağımdaki kahve lekeleri.

En sevdiğim siyah botlarımın ihtişamı dışında bok gibi görünüyordum.

Siyah taksilerin sırasına ulaştım ve sakallı bir adam eğilerek camı indirdi. "Taksi mi?"

"Evet, teşekkür ederim," dedim rahatlamış bir şekilde. "Bishopsgate polis karakoluna gitmem gerekiyor."

"Sorun değil." Gülümsedi. "Atlayın. Ben çantalarınızı alayım."

Ben arka koltuğa geçerken el çantamı bagaja koymasına izin verdim. En *azından bazıları kibar*.

Şoför arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve trafiğe girdi. Yumuşak deri koltukta rahatladım.

Pencereden dışarı, karanlık Batı Londra sokaklarına baktım. Önümüzde Londra'nın diğer tarafına, yani "Şehir" denilen kısmına doğru uzun bir yol olduğundan emindim. Burası Londra'nın eski bölümüydü, Romalıların yaklaşık iki bin yıl önce bir duvarla çevrelediği bölüm. Duvar yıkılmıştı ama eski Square Mile'ın hâlâ Londra'nın geri kalanından ayrı, kendi yönetim organları vardı. Square Mile'ın kendi şehir polis gücü bile vardı.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkardım. Kişi adının ekranda yavaşça kaymasını izlerken midem bulandı: *Hiçbir Koşul Altında Bu Taşaklıdan Gelen Aramayı Cevaplamamalısınız*, yazıyordu.

O benim eski erkek arkadaşım olurdu.

Gördünüz mü? Yaratıcı bir şekilde küfredebilenler sadece İngilizler değil.

Normalde sinirli biri değilimdir ama eve geldiğimde erkek arkadaşımın bilgisayarında bir arkadaşlık sitesini açık bıraktığını görünce (kullanıcı adı: *VirginiaStallion*) küfürler ağzımdan dökülüyordu.

Hızlı bir Google aramasına göre, Virginia Aygırı vücut geliştirme forumlarında flört tüyoları vermekle de oldukça meşgulmüş. Görünüşe göre, güzel dikilmiş bir takım elbise giymek kadınları cezbediyor ve "düzenli olarak üç hatunla yatıyorsanız" Sevgililer Günü bir kabus olabiliyor. Tüm bunları son iki haftada öğrenmiştim.

Hayatıma girmesine izin verdiğim erkekler konusunda daha dikkatli olacağımı düşünüyordunuz.

Gelecek için ders çıkarıldı.

Kaşlarımı çatarak telefonumu cebime geri soktum.

Şoför bana dönüp baktı. "Amerika'dan mı yoksa Kanada'dan mı geldiniz?"

"ABD. Buraya ilk kez geliyorum." Dudağımı ısırdım. "Hiç 'uyuşuk kısrak' deyiminiyle karşılaştın mı?"

"Biri size böyle mi seslendi, bayan?"

"Bağlamdan yola çıkarak bunun bir iltifat olmadığını varsayıyorum."

"Ben olsam aldırılmazdım, aşkım." Bir otoyola saptı. "Bishopsgate'de polisle mi çalışıyorsun? Amerika'dan buraya bir suçu ihbar etmek için geldiğini sanmıyorum."

"Sadece biraz danışmanlık yapıyorum" dedim. "Şehirdeki içeriden öğrenenlerin ticareti davaları.

Beyaz yaka işleri."

Bir yalan ve devamında soru sormayacağı kadar sıkıcı bir yalan. Büro'da geçirdiğim birkaç yıldan sonra yalan söylemeye alışmıştım ama yine de Virginia Aygırı kadar becerikli değildim.

"Doğru," dedi. "Finans bölgesi. Bana sorarsanız, bu insanların yarısının hapiste olması gerekir. Borsayla falan uğraşıyorlar. Herkes için her şeyi berbat ediyor."

"Daha fazla katılamazdım."

Yalanlarım beni bile sıkıyordu ama Karındaşen Jack'ten bu yana Londra'nın en ünlü seri katilinin profilini çıkarmak için burada olduğumu açıklayacak değildim. Ayrıca, FBI özel ajanı olduğumu söylediğimde insanlar ürküyordu. *Özellikle* de Davranış Analizi Birimi'nde suçluların profilini çıkaran bir psikolog olarak çalıştığımı öğrendiklerinde ürküyorlardı. Birdenbire,

Sanki sadece gözlerinin içine bakarak en karanlık sırlarını ortaya çıkaracakmışım gibi insanlar tedirgin oldu.

Taksi M4 boyunca hızla ilerlerken sessizliğe gömüldük. Şehre doğru ilerledikçe, vücudumda bir değişiklik hissetmeye başladım, sanki duyularım artıyordu. Burada, Şehrin merkezinde, sokak lambaları daha parlak yanıyor, sokakları beyaz ışıqla yıkıyor gibiydi. Chancery Lane adlı bir yolda, alt katlarındaki dükkânların renkli ışıkları kaldırımdaki su birikintilerinde göz kamaştıran bodur Tudor görünümlü binaların yanından geçtik. Bu saatte karanlık sokaklarda kimse yoktu, ama bir an için bir insan kalabalığının vızıltısını duyduğumu sandım; sonra yine uzaklarda kayboldu.

Vücudumu bir ürperti kapladı. Londra'ya hiç gitmemiştim ama burada garip bir déjà vu hissine kapıldım. *Kendine gel, Cassandra.*

Şoför bana döndü. "Şehirdeki yeni Karındeşen cinayetlerini duydu mu?" diye sordu.

"Onları duydum. Beni korkuttu. Neredeyse seyahatimi iptal edecektim," diye yalan söyledim. "Normalde buralarda çok fazla cinayet işlenmez, değil mi?"

"Sizin gibi değil. Bizim silahımız yok. Ama bu cinayetler... Yerinizde olsam gece etrafta dolaşmanızı tavsiye etmezdim. Duyduğuma göre, en kötüsünü gazetelere bile vermemişler. Buldukları kızlar..." Boğazını temizledi. "Şey, seni korkutmak istemem."

"Kesinlikle dikkatli olacağım."

Bana detayları anlatmasına ihtiyacım yoktu, uçuş boyunca ve ondan önce de Quantico'daki BAU ofisimde onları inceliyordum. Her bir yaranın derinliğini neredeyse ezbere biliyordum. Yine de taksi şoförünün endişesi hoştu ve bunu takdir ettim. İngilizler hakkındaki "kibar" teorimi hızla yeniden canlandırıyordum.

Birkaç gün önce Londra polisi beni İngiltere'ye uçmaya ikna etmişti. Londra FBI yurtdışı ofisi başka işlerle meşguldü, ataşeler terörizm vakaları ve seçimlere müdahale soruşturmalarıyla uğraşıyordu. Hiçbirinin bir seri katile ayıracak vakti yoktu ama ben kariyerimi bu davalar üzerine kurmuştum. Yıllardır Büro için seri katilleri araştırıyordum. Bu davanın tuhaf detayları Birim Şefimin ilgisini çekmişti - faturayı ödemeye razı olacak kadar. Şehir Polisi de gelir gelmez benimle görüşmek istedi; Dedektif Stewart bu geç saatte bile beni bekliyordu.

Çantamı karıştırıp makyaj malzemelerimi ve aynalı pudra kutumu aradım. Gül rengi bir ruj çıkardım ve yansımadaki solgun yanaklarıma biraz pembe sürdüm. Bunu yaparken, mavi gözbebeklerimde bir şey parıldadı - akan bir nehir gibi akan bir suyun ipucu.

Pudra kutusunu kapattım. *Aklımı kaybediyorum*. Belli ki uykuya, suya ya da belki birkaç Manhattana ihtiyacım vardı.

Alnımı ovuşturdum. Dedektifle buluşmak için doğruca karakola gitmem gerekiyordu ve davanın ayrıntıları zihnimi kurcalıyordu.

Şoför omzunun üzerinden bana baktı. "İncelenmesi gereken bir sürü evrak olduğunu tahmin ediyorum. Sizin işinizde."

"Oh, hiçbir fikrin yok. Aslında şimdi bazı finansal bilgileri gözden geçirsem iyi olacak." Tekrar çantama dalarak, polis o hafta başında gönderdiği dava raporlarını çıkardım. Dehşet verici fotoğrafları şoförden saklamaya özen göstererek göz gezdirdim.

Geçtiğimiz ay Londra'da üç genç kadın ölü bulunmuştu. Katil boğazlarını ve karınlarını keserek açmıştı. Ve tıpkı Karindeşen Jack gibi, ürkütücü ganimetler elde etmişti: birinden rahim, diğerinden böbrek ve kalp. Üçüncü kurbandan ise karaciğerini almıştı.

Yani bu bir Karindeşen taklitçisi miydi? Gazeteler kesinlikle öyle düşünüyordu. İngiliz gazeteleri çoktan neşeyle "Karindeşen Geri Döndü!" diye ilan etmeye başlamıştı.

Aynı zihniyetle karşı karşıya olduğumuzdan pek emin değildim. Katilin Karindeşen'den ilham aldığı neredeyse kesindi ama çok daha hızlı öldürüyordu.

Olay yeri fotoğraflarından birine bakarak başımı salladım. Karindeşen Jack'in neden bu kadar ilgi çektiğini hiç anlamamıştım. Ne sayı ne de yöntem olarak en kötüsü sayılmazdı. Belki de sonsuz korku hikâyelerine ilham veren ismiydi. Ya da çözümsüzlüğün vahşi komplolar için verimli bir zemin sağladığı gerçeği. Sebep her ne olursa olsun, kimse bunun peşini bırakmıyordu.

Telefonum cebimde vızıldadı ve içimden homurdandım. Ama ekrana bakmak için çıkardığımda *Bilinmeyen Numara* yazıyordu.

Çekingen bir şekilde ekranı kaydardım. "Alo?"

"Ajan Liddell?" Derin sesli bir İngilizdi. Belli belirsiz bir Londra aksanı, diye düşündüm.

"Konuşuyorum."

"Ben Dedektif Memur Gabriel Stewart. Seri katil davalarından sorumlu dedektifim."

"Evet. Selam. Şu anda seninle buluşmaya geliyorum." Gabriel'in benim bağlantım olması gerekiyordu.

Boğazını temizledi. "Bence bunun yerine doğrudan Mitre Meydanı'na gelmelisiniz."

Saate baktım. Gece yarısını geçiyordu. "Neden?"

"Bir cinayet daha işlendi." Arka planda bir siren sesi duyulurken bir an durakladı. "Mitre Meydanı suç mahallinin bulunduğu yer."

* * *

Olay yerinin makul bir şekilde kontrol altına alınacağına dair bir umudum varsa da, Mitre Meydanı'na giden dar ve kapalı geçide sapar sapmaz buharlaştı. Bir sıra polis şeridiyle kapatılmış küçük bir kalabalık geçidin bir ucuna sıkışmış, yolumu kesiyordu. Adamlardan biri duvara yaslanmış, yarı uykulu görünüyordu ve tüm geçit sidik ve bira kokuyordu.

Duraksayarak Dedektif Stewart'ı aramak için telefonumu çıkardım. "Alo?" Dedektif hemen cevap verdi. "Dedektif, ben Cassandra."

"Kim?"

"Ajan Cassandra Liddell."

"Ah, doğru ya! Yakın mısınız?"

"Mitre Pasajı'ndaki olay yeri çevresinin hemen dışında duruyorum," dedim. "Beni içeri almak ister misin?"

"Elbette, Memur Holbrook yanınıza gelene kadar bekleyin. Rozetinizi gösterin, hemen geçmenize izin verecektir."

"Belki de etrafta bu kadar seyirci varken daha ihtiyatlı davranmalıyım?"

Bir an sessiz kaldı. "İyi bir noktaya değindin," dedi sonunda. "Senin için kendim geleceğim."

Telefonu kapattım, bavulumu biraz daha sıkı kavradım ve kalabalığı taradım. Tek bildiğim, katilin etrafta dolanıp olan biteni izliyor olabileceğiydi. Bazı seri katillerin tuhaf tuhaflıklarından biriydi bu, suç mahalline dönüp olayı yeniden yaşamak. Tam olarak ne aradığımdan emin değildim, çünkü önceki geçmişi onun açıkça psikotik ya da düzensiz olmadığını gösteriyordu. Ama daha sonrası için yüzleri ezberlemekten zarar gelmezdi. Baktım.

Uzun bir süre onlara sertçe baktım ve manzarayı zihnime kazıdım. Tatmin olmuş bir şekilde rahatlardım ve derin bir nefes aldım.

Buradaki insanların yarısının sarhoş olmasına rağmen, sarhoşluklarının altında yatan korkuyu hissedebiliyordum. Tahminimce Mitre Meydanı'nın ötesinde her ne varsa, onları oldukça hızlı bir şekilde ayıltıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, sadece korkularını hissedemiyordum. Aslında fiziksel bir yük gibi *hissedişiyordum*. Ve şu anda sistemimde birikiyordu. Her zaman olduğu gibi, kalbimle başladı. Gittikçe daha hızlı çarpmaya başladı,

Her vuruş kulaklarımda gümbürdüyordu. Parmak uçlarım hassas bir elektrik akımına benzer bir hisle karıncalandı. Serin gece esintisine rağmen yüzüm kızardı, vücudumda ısı dalgaları yayıldı.

Bunu arkadaşlarıma ilk kez anlattığımda bana sadece bakmışlardı. Herkesin ara sıra böyle hissettiğini varsaymışım. Bazen acıkırsınız, bazen hapsirmek istersiniz ve bazen etrafınızdaki insanların duygusal enerjisinin vücudunuza elektrik gibi güç verdiğini hissedersiniz. Öyle değil mi? Öyle *değil mi?*

Görünüşe göre öyle değilmiş. Bu herkesin yaşadığı bir his değildi. Bu sadece benim başıma geldi. Birkaç kez bahsettikten ve çok tuhaf bakışlar aldıktan sonra bundan bahsetmeyi bıraktım. Enerji mi? Ne enerjisi? Ha ha, benim bildiğim tek enerji, enerji içecekleri. Ben de herkes gibiyim.

Her neyse, güçlü duygulardan kaynaklanıyordu. Memleketimde bir futbol maçına gitmek... yoğun. Sersemlemiş bir halde, yüzümde bir sırıtışla dışarı çıkardım ve biri bana maçtan bu kadar keyif alıp almadığımı sorduğunda, sahada ne olduğunu bile bilmediğimi fark ederdim. *Kalabalıkta* ne olduğunu biliyordum. Heyecanlanmışlardı, hayal kırıklığına uğramışlardı ya da kızgındılar... ve bunun vücudumda bir uyuşturucu gibi yayıldığını hissederdim.

Ama başka hiçbir duygu beni korku kadar etkilememişti. Ve şu anda, içimde bir korku akıntısı vardı. Beni odakladı, duyularımı keskinleştirdi. Uçuşun verdiği yorgunluk tamamen dağıldı.

Aptal valizimi arkamda taşıyarak küçük kalabalığın arasından ite kaka ilerlemeye başladım. Bunu yaparken, yola park etmiş bir medya minibüsü gözüme çarptı. Lanet olsun. Hiçbir şey bir seri katil soruşturmasına halk korkusundan daha fazla zarar veremezdi.

Polis şeridine ulaştım ve önümdeki korkunç sahneye baktım. Spot ışıkları etrafı beyaz ışıkla aydınlatıyordu. Yaklaşık yetmiş metre ötede, meydanın diğer tarafında bir grup insan bir kadın cesedinin etrafını sarmıştı. Hatta

Buradan, altındaki kaldırımlarda p a r ı l d a y a n kıpkırmızı havuzu görebiliyordum.

Cesedin etrafını saran araştırmacıların çoğu vücutlarını tamamen örten beyaz tulumlar giymiş, yüzlerinde cerrahi maskeler vardı. Ayakkabıları beyaz steril ambalajlarla kaplıydı ve elleri mavi lateksle eldivenliydi. Olay yerini dikkatle tararken, kanıtları belgeleyip işaretlerken sadece gözleri görünüyordu.

Esmer tenli bir adam bana bakarak yaklaştı. Olay yeri ekibinin aksine takım elbise ve gri bir ceket giymişti.

"Gabriel?" Yaklaştığında sordum.

Başıyla onayladı ve geçmemi işaret etti. Bandı kaldırdım ve altına girdim, sonra ona dönmeden önce bavulumu duvara yasladım.

Elimi sıktı, sıkıca kavradı. Gözlerimi yüzünden ayırmakta zorlandım. Geniş omuzlu ve uzun boyluydu, üzerimde yükseliyordu ve ela gözlerindeki bir şey beni kendine çekiyordu. Ayrıca bronz teni ve güçlü çene hattıyla bir film yıldızına benziyordu.

Vücudu gergin görünüyordu. "Ajan Liddell," dedi. "Gelebildiğinize sevindim."

"Bana Cassandra de."

"Tamam," dedi, sesi soğuktu. "Cassandra."

Sesindeki soğukluğu anlamak için psikoloji doktorası yapmaya gerek yoktu. Sanırım beni orada görmekten neden heyecan duymayacağına dair birkaç fikrim vardı. Bir kere, Amerikan kolluk kuvvetleri İngiliz polisiyle her zaman iyi geçinememişti. Onların sinir bozucu yasal sistemlerini görmezden gelme ve kendi kurallarımızı koyma eğilimindeydik. Ayrıca, FBI danışmanlarının genel olarak yerel uzmanlığı göz ardı etmek gibi bir ünü vardı. Ve tüm bunlar yeterince kötü değilse, muhtemelen cıvıl cıvıl bir Amerikan tavrı takınacağımdan ve "iyi iş çıkardınız, ekip" gibi şeyler söyleyeceğimden ya da günün sonunda onu beşlik çakmaya zorlayacağımdan korkuyordu.

"Benimle gel." Döndü ve uzaklaştı.

Onu takip ettim. Yaklaştıkça ruh halim karardı. Ayrıntıları seçmeye başladım; boğazından karnına kadar tüm vücudunu kaplayan kırmızı kesik ve altındaki karanlık kan havuzu. Et parçaları ışıkların altında parlıyordu. Bir kadın onun üzerinde durmuş, katliamın fotoğrafını çekiyordu.

"Burada durabiliriz," dedi biz hâlâ yirmi adım ötedeyken. "Çok yoğun ve katilin profilini çıkarmak için yakından görmeniz gerektiğini sanmıyorum. Size daha sonra fotoğraflar sağlayabiliriz."

"Önemsediğin için teşekkürler." Bir kaşımı kaldırdım. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

İleri doğru yürüdüm. Cesede ulaştığımda, bir çift gözlüğün arkasından beni dikkatle süzen bir adamın yanına çömeldim. Maskesinin altından Amerikalılarla ilgili bir şeyler mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirdim ama dikkatimi kurbana verdim.

Yakından bakınca boğazımda safra birikmeye başladı. Gençti, en fazla yirmi yaşındaydı, yüzü acı ve dehşet doluydu, ağzı sessiz bir çılgılla aralıktı, gözleri boş boş gece gökyüzüne bakıyordu. Koyu renk saçları kollarının arasından kaldırıma yayılmış, düşüyormuş izlenimi veriyordu. Katil gömleğini yırtmış ve perişan haldeki vücudunun üst kısmını ortaya çıkarmıştı. Derin bir kesik iç organlarını ya da onlardan geriye kalanları ortaya çıkarmıştı. Göz kamaştırıcı spot ışıkları, kıpkırmızı kanı karşısında şok edici derecede solgun olan beyaz tenini ve kemiklerini vurguluyordu. Ve sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, yüzünü de parçalamış, yanaklarında dik çizgiler oluşturmuştu. Aklımın bir köşesi dehşetle doldu. Her nasılsa, izler ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu, bir kabusta gördüğüm bir şey gibiydi, ama nedenini bilmiyordum.

O son anlarda neler hissetmiş olabileceğini hayal etmemeye çalıştım ama görüntüler yine de geldi. Boğazındaki kesik, katilin muhtemelen arkasında durduğunu gösteriyordu ama yüz ifadesi şüpheyi yer bırakmıyordu; onu kavrayan eli, onu kesen bıçağı hissetmişti.

Tek umudum, saldırının şokunun onu etkilemiş olması, bıçak yaralarının acısını bir nebze olsun hafifletmiş olmasıydı; zihni, başına gelenlerin dehşetini algılayamamıştı. *Umarım* hasarın çoğu ölümden sonra olmuştur.

Aklım onun son anlarının dehşetinde dolaşırken, Gabriel'i dinlemediğim için neredeyse pişman olacaktım. Ama bu önemliydi. Bu katilin işiydi ve bunu yakından görmem gerekiyordu. Bu onun sadist ifade biçimiydi, zihni böyle çalışıyordu. Onun ölümüyle ilgili hayallerimi kafamın arkasına ittim ve odaklanmaya çalıştım.

Sürekli bir vızıltı dikkatimi çekti. Açık, kanlı boşlukta birkaç sinek dolaşıyordu. Bir ceset saatler ya da günler öncesine aitse, sinekler adli tıp ekibinin değerli müttefikleriydi. Yetenekli bir araştırmacı cesetten aldığı sinek ve larva örneklerini kullanarak ölüm zamanını tahmin edebilirdi. Ama bu ceset tazeydi ve sinekler zavallı kadını yavrularını beslemek için kullanan parazitlerden başka bir şey değildi.

Sinekleri uzaklaştırmak için elimi salladım. Bakırımsı kan kokusu beni bastırdı ve hızla ayağa kalktım. Sinekler geri döndü ve

kadının yaralarını tekrar.

Gözlerini kapatma, yüzündeki işkence dolu bakışları yatıştırma arzusuyla mücadele ettim. Her nasılsa, beni en çok etkileyen şey buydu: gözleri. Tamamen açık ve acı içinde. Belki duygularını içgüdüsel düzeyde hissedemiyordum ama yüzünde açıkça yazılıydılar.

Cesetten uzaklaşırken dişlerimi sıktım ve dört genç kadını bu şekilde parçalayacak canavarı hayal etmeye çalıştım. Biri onu durdurmadan önce daha kaç kişiyi öldürecek? Yardım edebilecek miydim?

Yapacağımından oldukça emindim. En iyi yaptığım şey buydu. Onun gibi adamları bulup cinayet çılgınlıklarına son vermelerine yardım ettim.

Polis şeridinin çevresinden kalabalığın dehşete düşmüş enerjisini hissettim ve bu benim kararlılığımı arttırmaya başladı. Bu canavarı hapse atana kadar ABD'ye dönmeyecektim.

"İyi misin?" Gabriel bana bir çift lateks eldiven uzatarak sordu. Onları aldım ve giydim, sentetik malzeme bir şekilde güven vericiydi.

"Olacağım," diye mırıldandım. "Görünüşe göre hırçınlık artıyor."

"Bizim izlenimimiz de bu yöndeydi," dedi Gabriel. "Bu seferki şimdiye kadarkilerin en kötüsü."

Küçük şehir meydanına baktım. Burada hiç dükkân cephesi yoktu, sadece binaların arka girişleri, çitlerle çevrili bir otopark ve küçük bir yol vardı. Yine de, kimse fark etmeden onu şehrin merkezinde katletmiş olması imkânsız görünüyordu.

"Hiç şahidimiz var mı?" Ben sordum.

Gabriel başını salladı. "Hayır. Yoldan geçen biri onu saat on biri yirmi geçe bulmuş. Cesedin yanında kimseyi görmemiş."

"Tahmini bir ölüm zamanı var mı?" "Evet. On

bir ile on bir yirmi arasında."

"Yani onu öldürüldükten sadece birkaç dakika sonra buldu."

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç mantıklı değil. Biri onu öldürmüş ve karnını tamamen deşmiş. Bu biraz zaman almış olmalı. Kimse fark etmeden bunu yapmayı nasıl başardı? İnsanlar Bishopsgate'de gördüğüm bar ve restoranlara gitmek için buradan geçiyor olmalı."

"Spot ışıkları olmadan burada fazla ışık yok. Ve şehirde bu saatte dışarıda olan çoğu insan muhtemelen sarhoştur."

Etrafa bakındım. Ceset yakındaki sokaktan oldukça gizlenmişti ama biraz dikkatli bakan biri mutlaka fark ederdi. "O

sessiz olmalıydı. Ve sakın. Bu... olağanüstü."

"Katılıyorum. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Olay yerinde kayıp organ var mı?" Önceki vakaları düşünerek sordum.

"En azından kalbi, ama başka ne olduğundan emin değilim. Ön otopsi raporu yarın elimizde olacak."

"Kapı kapı dolaştınız mı? Bir şey duyan oldu mu?"

"Onu daha yeni bulduk," diye karşı çıktı. "Ve buralarda kimse yaşamıyor. Daha doğuya gitmediğiniz sürece, bu saatte her yer boş bankalar ve işyerleriyle dolu."

Kadına baktım. "Kimliğimiz var mı?"

"Adı Catherine Taylor," dedi Gabriel. "On dokuz yaşında. Çantasında bir ehliyet vardı, cesedin yanına atılmıştı. Bunun bir tesadüf olup olmadığını henüz bilmiyoruz."

"Tesadüf mü?" diye sordum.

İçini çekti. "Karindeşen Jack, Mitre Meydanı'nda Catherine Eddowes adında bir kadını öldürdü."

Boğazım düğümlendi. Kahretsin. Gerçek Karindeşen'i taklit etmeye mi başlamıştı? "Diğer kurbanlar Karindeşen'in saldırdığı yerlerde öldürülmedi."

"Bu ilk çakışan."

"Ve diğer isimler orijinal Karindeşen'in kurbanlarıyla eşleşmiyordu, değil mi?"

"Hayır. Sanırım ilerledikçe imzasını ayarlıyor. Ama ben profil uzmanı değilim, bu yüzden belki de en iyisi tüm karmaşık işleri size bırakmalıyım."

Gözlerimi kısmıştım. Bazı İngilizler, Amerikalıların iğnelemeden anlamadığı izlenimine kapılmıştı ve belki de en iyisi benim de buna ayak uydurmadı. "Doğru. En iyisi bunu uzmanlara bırakmak."

Adli tabip araya girmeden önce bir anlığına bana baktı. "Dedektif. Şuna bir bakabilir misiniz?"

Gabriel cesedin yanına gitti. Adamla sessizce konuşurken, bakışlarım yine Catherine'in gözlerinde gezindi. Son anlarında aklından neler geçmişti? Sevdigi birini düşünmüş müydü, yoksa acı onu boğmuş muydu?

Parmaklarım yumruk haline geldi. Bazen böyle zamanlarda olduğu gibi kendi geçmişimin yüzeye çıkıp çıkmadığından emin değildim ama aniden katili yakalamak ve onu parmaklıklar ardına koymadan önce ağzını burnunu kırmak için karşı konulmaz bir istek duydum.

Gabriel, Catherine'in ağızına yakın bir yerde diz çökmüş, ağızını inceliyordu. Daha iyi görebilmek için eğildi. "Ne oldu?"

"Burada bir şey var. Boğazına sokulmuş. Bekle..."

Cesedin yanına çömelen adam Gabriel'e bir çift tıbbi pens uzattı. Gabriel onları dikkatle kurbanın ağızına soktu, metal dişlere çarparken yüzünü buruşturdu. Bir süre uğraştı ve sonunda kanla kaplı küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı.

Dikkatlice açtı ve ben de omzunun üzerinden baktım. Bir nottu, el yazısı harfler kağıdın üzerindeilmekilmek işlenmişti.

Kalplerin Kralı
zihinleri parçalıyor,
Suyun derinliklerinde;
Bedlam'ın ininden,
Onları içeri çekiyor,
Kesime götürülen kuzular gibi.

Bir an için akan bir nehrin sesini duydum, sonra ses tekrar kayboldu. Zihnimdeki hisleri silkeledim.

Gabriel kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Ne yapmaya çalışıyor bu?" diye sordu, herkesten çok kendi kendine.

Cesaretim kırılmıştı, sertçe yutkundum. "Karindeşen Jack notlar bırakmıştı, değil mi?"

"Duvardaki karalamalar. Yahudiler hakkında bazı saçmalıklar. Ama bunun gibi bir şey değil." "Ve şimdiki Karindeşenimiz ilk kez mi bir not bırakıyor?"

Hâlâ kâğıda bakıyordu. "Birincisi."

"Eğer benim fikrimi almak istiyorsanız..." Kendimi kısa tuttum. Her şeyi bilen biri gibi görünmekten kaçınmalıydım, yoksa onu hemen kendimden uzaklaştırdım. "Belki bunu yarın sabah tartışabiliriz. Gün içinde birkaç fikir toplayacağım ve sizin düşüncelerinizi de bilmek isterim."

Gabriel başını salladı. "Doğru. İlk değerlendirmenizin olduğunu sanmıyorum?"

"Önce biraz araştırma yapmayı tercih ederim. Ancak not ve dehşet verici görüntü, katilin bir sonraki Karindeşen olmanın ilgisinden hoşlandığını gösteriyor. Belki de fantezisinin bir kısmı medya ve polis etrafında dönüyordur.

Magazin manşetleri saplantısını artırabilir. Ve eğer öyleyse, belki de bizi davalarında çalışırken yakından görmek isteyecektir."

Onu dikkatle izledim, ima ettiğim şeyi anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Uzun bir süre bana baktıktan sonra omzumun üzerinden bandın ötesindeki kalabalığa baktı. Sonra fotoğrafçıya döndü - çok pahalı görünen bir kamerası olan orta yaşlı bir kadın.

"Kalabalığın ayrıntılı fotoğraflarını istiyorum," dedi alçak bir sesle. "Kamerayı doğrudan onlara doğrultmayın. Kimsenin fotoğraftan kaçmasını istemiyorum."

Başını salladı ve kamerasını cesedin etrafına sıçrayan kana doğrulttu. Yavaşça objektifi biraz daha yukarı eğdi, böylece bandın arkasındaki insanları yakalayabilecekti. Kamerayı sağa sola oynatarak birkaç fotoğraf çekti. Ne yaptığını biliyordu. Dedektif de öyle.

Yüzlerinin çoğunu çoktan hafızama kazımıştım - muhtemelen yakındaki bankalardan birinde alt düzey pozisyonlarda çalışan ucuz takım elbiseli, bira bağırsaklı iki adam; kolunda izler olan beyaz şapkalı adam; birisini kendilerine bira servisi yapmaya ikna etmiş bir grup genç, en azından içlerinden biri burada olan her şeyden çok biriyle yatmaya çalışıyordu. Ancak fotoğraflar, diğer polislerin olaydan sonra kalabalığı incelemesini kolaylaştıracaktı.

Meydanın uzak bir köşesinden, yüzünde ciddi bir ifade olan gri takım elbiseli bir adam bize doğru yaklaştı. "Dedektif Stewart." Gabriel'e başıyla selam verdi. Elli yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum, saçları gümüşü griydi. Fena görünmüyordu, dev bir George Clooney gibiydi. En az Gabriel kadar uzun boyluydu ve güçlü bir yapısı vardı. Yanlarında dururken kendimi aşağı yukarı küçük bir çocuk boyunda hissediyordum. Britanya'daki herkes dev miydi?

"Şef." Gabriel başıyla onu onayladı, sonra bana işaret etti. "Bu FBI'dan Ajan Liddell. Ajan, bu da Dedektif Başmüfettiş Steve Wood."

"Oh, evet." DCI Wood'un sesi derin, saf çakıl taşıydı. "*Profilci*."

Onun da sesi pek heyecanlı gelmiyordu. Yüksek rütbelilerin FBI'la temasa geçtiklerinde herkesin aklını başından aldıklarını anlamaya başlamıştım. Yine de bana elini uzattı ve ben de sıktım.

"Peki ilk bulgularımız neler?" diye sordu.

Bir an için benimle konuştuğunu sandım ama Gabriel araya girdi: "Bu cinayet diğerlerinden biraz farklı. Daha saldırgan. Daha... halka açık. Ve kurbanın boğazına bir not bırakmış."

"Aynı katil olduğundan emin miyiz?" DCI Wood sordu. "Farklı yöntemlerle-"

"Yöntem aynı," diye araya girdim. "İmza farklı." Lanet olsun. Şu Amerikalı şeyini yapıyordum.

Şef bana baktı. "Öyle mi?"

"Şey, belki..." Öfkelen dim. *Ah, siktir et.* "Yöntem, suçu işlemek için kullanılan yöntemdir. Bu durumda, genç bir kadının boğazını bıçakla kesmek bir yöntemdir. Tüm kurbanlarını bu şekilde öldürdü. İmza ise daha sonra duygusal ihtiyaçlarını tatmin etmek için yaptığı şey. Ölümden sonra cesedi parçalamak.

-Bu onun imzası. Ama bu sefer bir not bırakmış. İmzası değiştirilmiş."

"Anlıyorum." Yavaşça başını salladı. "Peki farklı bir imza neye işaret ediyor?"

Mantıklı bir soruydu, ancak ses tonu açıkça saçmaladığımı düşündüğünü ima ediyordu.

"Seri katiller imzalarını sürekli değiştirirler," dedim. "Her cinayetten sonra gelişir ve değişirler. Farklı bir imza alışılmadık bir şey değil ama duygusal ihtiyaçlarının değişmiş olabileceğini düşündürüyor."

Gabriel'e baktı. "Sizin düşünceleriniz nedir, Dedektif?"

Gabriel omuz silkti. "Şu ana kadarki değerlendirmesine katılıyorum."

Olay yeri teknisyenleri cesedin ellerini kâğıt torbalarla sarıyordu ve biri sedyeyi yuvarlamıştı.

Tüm bunları temizlemek ne kadar sürer? Yarının bankacıları, kaldırım taşları üzerindeki büyük lekenin yanından, neden orada olduğunu bilmeden geçip gidecekler mi?

DCI Wood uzaklaşırken kalabalığa başımı salladım. "Londralılar suçlarla nasıl başa çıkıyor?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Korku ve öfkenin bir karışımı. Bunun bir tür terörizm olduğunu düşünüyorlar."

Kızgınlık alevlendi. "Kesinlikle öyle değil."

"Wood şimdilik medyayı karanlıkta tutuyor, bu yüzden kendi anlatılarını yaratıyorlar. Yabancılar yaptı. Hikaye bu."

Yavaşça nefes verdim. Wood bunun devam etmesine izin verirse, insanlar zarar görebilirdi.

Gabriel cesede baktı. Nefesinin altından şöyle dediğini duydum: "*Vahşi insan asla tam olarak ortadan kaldırılamaz.*"

Şaşırmış bir şekilde ona döndüm. "Thoreau. O benim memleketimden."

Sanki merakı cezbedilmiş gibi bir an beni inceledi. "Nerede kalıyorsunuz? Sizinle otele kadar yürüyebilirim."

"Gerek yok. Sadece beş ya da on dakika uzaklıktayım - Liverpool Street İstasyonu'na bağlı bir otel. Ve katilimizin önümüzdeki on beş dakika içinde tekrar saldıracağını sanmıyorum."

"Emin misin?"

"Gabriel," diye temin ettim onu. "Ben bir FBI ajanıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

ACKNOWLEDGMENTS

C.N. Crawford'un meclisine, Facebook'taki harika okuyucu grubuma ve yıllar boyunca bizi desteklemeye yardımcı olan tüm okuyucularımıza teşekkürler. Hikâyelerimizi sizlerle paylaştığımız için çok ayrıcalıklıyız ve hayallerimizi gerçekleştirdiniz!

Harika beta okuyucumuz ve Alex Rivers'ın eşi Liora'ya teşekkürler.

Üç harika editör metnin düzeltilmesine, yazının akıcı ve anlaşılır olmasına yardımcı oldu: Noah Skye, Rachel Cass ve Lauren Simpson.

Nerd Fam'den Rachel pazarlama kampanyalarımı düzenleyerek ve bize danışmanlık yaparak sesimizi duyurmamıza yardımcı oldu.

Muhteşem kapak tasarımcılarımız, e-kitap, ciltless kitap ve toz kapaklar üzerinde çarpıcı bir çalışma yapan Merrybookround ve çıplak ciltli kitap üzerinde güzel bir çalışma yapan Coverdungeonrabbit'tir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.